

A young man with dark hair and a green plaid shirt is embracing a young woman with blonde hair tied in a bun. She is wearing a blue shirt and has her eyes closed, resting her head against his chest. The background is a soft-focus outdoor scene with green foliage.

ÎN PATRU SECUNDE AI PIERDUT TOTUL

K.A. TUCKER

Autoarea bestsellerului internațional
„ZECE RESPIRAȚII SCURTE”

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Raluca MIHEȘAN

Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Four Seconds To Lose, Kathleen Tucker

Copyright © 2014 by Kathleen Tucker

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-8754-25-3

București, 2017

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUCKER, K.A.

**În patru secunde ai pierdut totul / K.A. Tucker; trad.:
Gabriela Stoica — București : Epica, 2017**

ISBN 978-606-8754-25-3

I. Stoica, Gabriela (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Pentru Lia și Sadie

*Nu aveți voie să citiți această carte pentru multă,
multă vreme de acum încolo.*

Cred că unii oameni sunt în mod natural răi.

Cred că vina te poate motiva suficient încât să ajungi să faci anumite lucruri.

Cred că mântuirea este ceva la care doar poți aspira.

Cred că a doua șansă există numai în vise.

Cred că timpul este neiertător și nu ai la dispoziție o veșnicie să poți schimba viața unei persoane.

Ai doar câteva secunde.

Câteva secunde ca să o cucerești.

Și câteva secunde ca să o pierzi.

— Cain

Capitolul unu

■ ■ ■

CAIN

În urmă cu zece ani

Picăturile de sânge îi conferă cimentului cenușiu și prăfuit o aură de pictură abstractă. Bruta mătăhăloasă care mă înfruntă — cu buza inferioară atârându-i și cu o tăietură inflamată ce-i brăzdează pometele — este parțial răspunzătoare de toată treaba asta. Dar, având în vedere bătaia soră cu moartea pe care am încasat-o de la acest violator recent eliberat condiționat, majoritatea sângelui provine, cel mai probabil, de la mine.

Ținând cotul strâns lipit de coastele pe care tocmai mi le-a sfărâmat cu o serie de croșee puternice, mă străduiesc din răspu-teri să nu tresar în vreme ce îmi târșai picioarele înapoi, spre frânghiile ringului improvizat. Țipete și zbierete mă bombardează din toate direcțiile, reverberând în ecou prin parcare subterană a clădirii de birouri din centrul orașului. În mod normal, în jurul meu roiește câte un mic grup de târfe bogate, aruncându-mi bilețele cu numele și cu numerele lor de telefon, și azvârlindu-mi din vârful buzelor comentarii de genul: „Ce băiat frumos ești!”. Nu și în seara asta însă. Toți acești oameni au pariat la o cotă de douăzeci la unu împotriva mea, imaginându-și, fără nicio urmă de îndoială, plaje cu nisip auriu și BMW-uri strălucitoare.

La naiba, până și *eu* aproape că am pus rămășag împotriva mea. Dar nu există nicio persoană pe lumea asta căreia i-aș încredința atâția bani ca să parieze pe mine. Cu excepția lui Nate, poate. Numai că el are doar paisprezece ani și se știe că este asociatul meu. Așadar, să îl trimit pe el la agentul de pariuri ar fi ca și cum i-aș picta o pîntă pe frunte.

— Haide, fătălăule! răcnește Jones, ciocnindu-și pumnii cărnoși, în vreme ce un rânjet malefic i se lățește pe chip.

Nu scot o vorbă în timp ce Nate mă stropește pe față cu apă rece și sorb cu nesaț o parte din ea, încercând să îmi alung gustul metalic din gură. Am auzit că individului ăsta îi place să târăgăneze meciurile, așa că nu sunt deloc îngrijorat din pricină că ar putea să se repeadă asupra mea ca un taur. *Sunt* îngrijorat însă de mulțimea de spectatori care mă presează să îl atac. Le simt nerăbdarea care plutește în aer, umflându-se ca un balon în timpul pauzei mele. Vor să mă vadă doborât la podea. Acum. Asta înseamnă *adevărată* luptă ilegală. Genul de luptă care strânge laolaltă amatorii de senzații tari cu elita indivizilor certați cu legea, precum o reuniune de familie de Crăciun. Aici nu există categorii de greutate. Nu există teste anti-doping. Nu există reguli. Nu există un arbitraj autentic. Meciul nu se termină decât atunci când trupul făcut zob al unuia dintre luptători este adunat cu fârașul de pe jos.

Nu e chiar aceea lume în care un tată iubitor și-ar introduce fiul. Dar eu nu am un tată iubitor. Am un imbecil de tată care se crede mare grangur mafirot și care — după ce m-a bumbăcit suficient de tare încât să mă învețe cum să mă țin pe picioare și să îmi fortific mușchii înainte de vreme — a decis că ar putea face ceva bani gheață de pe urma mea, azvârlindu-mă în ringul de lupte ilegale din Los Angeles la vârsta de șaptesprezece ani. La vremea aceea, trupul meu nu era încă pe deplin dezvoltat, dar era destul de solid datorită antrenamentelor istovitoare la care insistase să mă supună. Nu pot să spun că m-am dus acolo împotriva voinței mele. Chiar mi-a făcut plăcere, de cele mai multe ori. Întotdeauna, mutra tatălui meu este aceea pe care o zdrobesc, oasele lui sunt

acelea pe care le sfărâm, și asta se întâmplă ori de câte ori îmi ridic pumnii încleștați.

Și, de fiecare dată, îmi spulber adversarul.

Iar acum, la vârsta de nouăsprezece ani, am ajuns să lupt pentru propria mea viață în eșalonul superior al acestei lumi ilicite. Aș putea să mă aleg cu un câștig *gras* de data asta, cu tot ce am pus la bătaie. Sau aș putea să o sfârșesc într-un sac de plastic. În timp ce o studiez pe matahala din fața mea — cu pectoralii îndopați cu steroizi care îi zvâcnesc în așteptarea loviturii, cu venele urâte și proeminente de la gât, cu fața lui hidoasă, un amalgam de sânge și cerneală de tatuaj — accept faptul că probabil nu voi fi ultimul care va rămâne în picioare aici, în seara asta. Am fost de-a dreptul tâmpit să mă arunc cu capul înainte în meciul acesta în care John probabil că este drogat cu metamfetamină. Doar două doze de fentanyl sunt suficiente să îngenuncheze animalul, numai că eu nu am tranchilizante pentru elefanți în buzunarul de la spate.

— Ze! se face auzită pe neașteptate vocea lui Nate în spatele meu, strigându-mă pe numele meu de luptător.

Arunc o privire peste umăr la puștiul sfrijit din colțul meu. Singurul om pe care mă pot baza, cel care a fost alături de mine la fiecare luptă în parte. Își ține celularul la ureche, iar pielea lui de culoarea abanosului a căpătat o tentă cenușie bolnăvicioasă.

— E mare agitație pe Wilcox.

Wilcox. Strada părinților mei. Ochii lui de melasă, măriți de uimire, se îndreaptă o clipă, fâlfâind din pleoape, spre adversarul meu care stă în așteptare înainte de a și-i întoarce spre fața mea mutilată.

— Se încaieră din nou? îl întreb eu.

Nu ar fi pentru prima oară.

Nate clatină din cap ușor, cu sobrietate.

— Nee, e cu totul altceva. Benny a văzut doi tipi care și-au făcut apariția pe acolo acum vreo douăzeci de minute.

Benny e un puști de cincisprezece ani care locuiește vizavi de casa părinților mei și este coleg de școală cu Nate. E un tâmpit

sadea, dar îl divinizează pe Nate pentru relația pe care acesta din urmă o are cu mine.

— Au venit după el sau după ea?

Oricât de tulburătoare ar fi întrebarea, este legitimă. Ambii mei părinți s-au apucat de afaceri ce nu au nicio legătură cu moralitatea — tatăl meu aventurându-se în traficul de droguri, iar mama mea ținând contabilitatea dubioasă a unei afaceri-bordel chiar în casa răposatei mele bunici. Iar acum, unul dintre ei a călcat suficient de tare pe coadă pe careva, astfel încât să îl facă să își trimită oamenii până la ușa lor.

În mod normal nu mi-ar păsa de ei mai mult decât de un rahat degerat. Aș fi încântat la culme. Poate că, în cazul în care tata i-a enervat prea tare pe oamenii potriviți, aceștia m-ar face să scap de această problemă. Numai că este una dintre diminețile acelea de marți, în care Lizzy, sora mea de șaisprezece ani, *s-ar putea* să doarmă în patul ei. Și dacă tipii ăștia au venit după bani și tata se duce la fotoliul gol pe dinăuntru ca să îi plătească, nu o să găsească nimic acolo.

Pentru că l-am jefuit până la ultimul bănuț ceva mai devreme, în cursul zilei de azi, ca să pariez pentru această luptă.

O altă imagine îmi năpădește mintea. Unul dintre indivizii ăștia o ia pe Lizzie în schimbul banilor datorati.

Asta e tot ce îmi trebuie ca să mă inunde un val de adrenalină. Durerea care îmi paralizează umărul dispare instantaneu în momentul în care îmi privesc adversarul cu alți ochi. Dacă dau acul vitezometrului peste cap, pot ajunge la ei acasă în mai puțin de cincisprezece minute. Aș putea avea suficient timp. Sau nu. Zdrahonul ăsta e singurul lucru care mă împiedică să plec *chiar acum*.

— Nate, spune-i lui Benny să cheme polițaii.

Îmi azvârl sticla de apă pe jos și mă arunc în luptă.

Se termină atât de repede încât niciunul dintre spectatori nu pare să își dea seama ce dracului s-a întâmplat. Liniștea se lasă peste parcare subterană în vreme ce toată lumea așteaptă ca Jones să se ridice în picioare. Toți, cu excepția mea. Știu că nu se

va ridica de jos o vreme. Am simțit cum i-au plesnit oasele atunci când i-am smucit capul dintr-o parte într-alta cu loviturile înveninate pe care i le-am aplicat într-o succesiune rapidă.

Nu s-a mișcat din loc nici atunci când cauciucurile mele au mușcat asfaltul scrâșnind pe rampa subterană.

■ ■ ■

— Rămâi pe loc, mă răstesc eu la Nate în timp ce opresc Pontiacul GTO în mijlocul drumului.

Nu știu cum de nu am provocat vreun accident având în vedere că am un ochi tumefiat cu pleoapa căzută peste el. Sar afară din mașină, trec în fugă pe lângă gloata de spectatori curioși, îndreptându-mă spre îmbulzeala de vehicule de intervenție și de mașini de poliție cu flash-urile intermitente și spre sticleții care aleargă de colo-colo cu radio-emitoare în mâini. Nu aveau cum să fi ajuns cu mai mult de zece minute înaintea noastră.

E nevoie de patru agenți de poliție, o armă ațintită spre fruntea mea și o pereche de cătușe ca să pot fi oprit în loc. Nu vor să mă lase să intru. Nu vor să răspundă la singura întrebare nenorocită pe care o repet iar și iar: *Este Lizzy teafără și nevătămată?* În schimb, ei mă asaltează cu un tir dur de întrebări, dar eu nu înregistrez cuvintele și nici măcar nu catadicesc să le bag în seamă.

— Ce-ai pățit, fiule?

— Cine ți-a făcut una ca asta, băiete?

— Ai nevoie de îngrijiri medicale.

— De unde îi cunoști pe locatarii acestei case?

— Unde ai fost de la miezul nopții până la sosirea ta aici?

În ciuda avertismentului meu, Nate se aventurează afară din mașina mea și se strecoară cumva dincolo de banda galbenă de protecție a poliției care izolează perimetrul. Precum o umbră tăcută, așteaptă alături de mine în timp ce un paramedic tânăr îmi bandajează rana urâtă de deasupra sprâncenei și mă informează că am trei coaste rupte.

Abia dacă-l aud ce îmi spune în vreme ce toată atenția mea este îndreptată asupra procesiunii de oameni ce se perindă pe ușa din față a casei părinților mei.

Și asupra procurorului care își face apariția.

Când apare prima geană de lumină pe cer, una... două... trei târgi sunt, în sfârșit, scoase afară din casă.

Toate încărcate cu saci negri din plastic.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, fiule, mi se adresează un ofițer de poliție îndesat, cu o voce răgușită.

Nu i-am reținut numele. Nici nu îmi pasă cum îl cheamă.

— Asemenea lucruri nu ar trebui să se întâmple.

Are dreptate. Nu ar trebui să se întâmple. Lizzy nu ar fi trebuit să fie aici, în primul rând. Dacă eu nu i-aș fi întors spatele, dacă nu aș fi dat-o afară din apartamentul meu, nu ar fi fost aici.

Aș fi putut să o salvez.

Dar acum e prea târziu.

În zilele noastre

— Cum adică nu poți să livrezi marfa decât *după* weekend?

În ciuda tuturor eforturilor mele de a-mi păstra calmul, tonul meu este mușcător.

— Îmi pare rău, domnule. După cum v-am explicat deja, ne confruntăm cu lipsa mâinii de lucru. Ne mișcăm cât putem de repede pentru a face față comenzilor. Ne cerem scuze pentru acest inconvenient, recită reprezentanta serviciului pentru clienți cu o voce egală, de parcă ar fi spus acest lucru de o sută de ori astăzi. Și sunt sigur că a făcut-o.

Îmi strâng între degete podul nasului pentru a-mi domoli durerea de cap care mă cuprinde instantaneu, și încerc să rezist impulsului de a izbi receptorul de birou. Conversația asta este în mod evident o pierdere de timp. Este aceeași pe care am avut-o în fiecare zi de două săptămâni încoace.

— Spune-i conducerii tale că „inconvenient” nu este cuvântul potrivit.

Închid înainte ca ea să apuce să scuipe răspunsul dinainte pregătit.

Cu un geamăt, mă las pe spătarul scaunului meu din piele și îmi împreunez mâinile sub ceafă. Măsor din priviri pereții biroului meu, cu rafturi din podea până în tavan, având rolul de a-mi dubla proviziile și așa abundente. Cinci săptămâni excesiv de aglomerate la Penny's combinate cu livrarea sporadică a berii mă vor face să rămân fără mărcile de top în weekendul următor. Asta înseamnă că va trebui să îmi petrec încă o sâmbătă noapte explicându-le clienților că lipsa berii Heineken nu îi îndreptățește să beneficieze de un dans în poală gratis.

Urăsc afacerea asta, în unele zile.

În ultima vreme, am ajuns să urăsc afacerea asta în *fiecare* zi.

Deșurubez dopul unei noi sticle de coniac fin, Rémy Martin, și torn lichidul auriu în paharul meu fără picior. Este viciul meu — un pahar înainte de deschiderea clubului ca să îmi mai îndulcesc amarul, și unul la închidere. Din păcate, nu îmi mai este atât de ușor să îmi înghit amarul și mă pomenesc umplându-mi paharul de mai multe ori. La două sute de dolari sticla, s-ar putea să am și o problemă cu banii, la urma urmelor.

Ușa biroului meu se întredeschide exact în momentul când arsura binefăcătoare îmi unge gâtul.

— Cain?

Vocea bubuitoare a lui Nate pătrunde pe ușă cu o secundă înainte ca silueta lui înaltă de doi metri și cântărind 127 de kilograme să se strecoare înăuntru. Sunt și acum uimit de felul în care puștiul pirpiriu s-a metamorfozat în uriașul, aproape supraponderal, care stă acum în fața mea. Nu ar trebui să fiu surprins totuși, având în vedere că eu am fost acela care i-a plătit facturile uriașe de la băcănie pe vremea dezvoltării lui adolescente explozive.

— Tocmai am primit un mesaj de la Cherry. Este bolnavă.

— Ți-a trimis un mesaj ție?

Dă din cap ușor, ochii lui întunecați nedezipindu-se de ai mei.

— E pentru a treia oară săptămâna asta când ne anunță că este bolnavă.

— Mda, îmi confirmă el, și știu că gândurile lui sunt pe aceeași lungime de undă cu ale mele. Nimeni nu mă cunoaște mai bine decât Nate. De fapt, nimeni nu mă cunoaște *cu adevărat*, în afară de Nate.

Cherry lucrează pentru mine de trei ani și jumătate. Are un sistem imunitar de rechin. Ultima oară când a început să lipsească de la slujbă fiindcă era „bolnavă”, am găsit-o bătută măr și drogată zdravăn de către ticălosul ăla de prieten al ei.

— Crezi că s-a întors?

Îmi trec degetele prin păr și scrâșnesc din dinți din pricina frustrării crescânde.

— Dacă a reapărut în peisaj, după tot ce s-a întâmplat data trecută, e cel mai mare dobitoc din lume.

Nate l-a băgat în spital cu femurul rupt și cu umerii dislocați în chip de avertisment. Vreau să cred că a fost o chestie suficient de descurajatoare.

— Doar dacă nu cumva l-a invitat chiar Cherry.

Îmi dau ochii peste cap. Este o fată bună, dar cu o stimă de sine scăzută și cu un gust execrabil la bărbați.

— Mira-m-aș, cu toate că nu aș băga mâna în foc că nu e în stare de așa ceva. Am mai văzut eu chestii dintr-astea. De multe ori chiar.

— Mă bate gândul să trec pe la ea ca să mă asigur că nu e vorba despre nimic altceva decât de vreo răceală sau o chestie femeiască.

Nate înșfacă cheile din rastel.

Mormăi oftând:

— Mulțumesc, Nate. Am ajutat-o să se țină departe de droguri și de idiotul ei de prieten timp de un an. Ultimul lucru pe care vreau să îl văd este o reluare. Și uite aici.

Scot o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar și o azvârl pe birou.

— Puștiul ei este fan Big Mac.

Nate se uită cruciș la banii mei, lăsându-i acolo unde i-am aruncat. Ar fi trebuit să știu măcar atâta lucru.

— Și dacă este acolo?

— Dacă a revenit în peisaj...

Îmi trec limba peste dinți.

— Nu face nimic deocamdată. Sună-mă. Imediat.

Salutându-mă alene, Nate pleacă, lăsându-mă cu coatele pe birou și cu mâinile încrucișate peste gura mea încheșată, întrebindu-mă ce să fac în cazul în care Cherry a alunecat pe panta pierzaniei. Nu pot să o concediez. Nu acum, când are nevoie de ajutorul nostru. Dar... *la naiba*. Dacă trebuie să trecem prin toate astea cu ea *din nou*...

Și așa a trebuit să o conving pe Delyla să reia ședințele de consiliere chiar săptămâna trecută, fiindcă a început să lipsească din nou de la slujbă. Și cu două săptămâni înainte, am dus-o în graba mare pe Marisa la spital, care suferea de complicații în urma unui avort făcut în condiții dubioase, convinsă fiind de cretinul ei de prieten. Nici măcar nu s-a întors la slujbă încă. Și cu o săptămână mai înainte la fel.

O bătaie în ușă, doar câteva secunde mai târziu, mă face să-mi sară țandăra instantaneu.

— Ce este?

Capul lui Ginger se ițește de după ușă.

Trăgând adânc aer în piept, îi fac semn să intre îngăimând un „scuză-mă” și dojenindu-mă aspru în gând pentru faptul că m-am răstit la ea.

— Hei, Cain, prietena mea vine aici diseară, ca să o cunoști, îmi aduce ea aminte cu vocea ei joasă și răgușită, potrivită pentru companiile care practică sexul la telefon. Clienții de aici o adoră. Și le place absolut totul la ea, inclusiv sânii ei naturali și planturoși și limba ei ascuțită.

— Mai ții minte? Cea despre care ți-am pomenit la începutul săptămânii.

Scot un oftat. Am uitat *complet*. Ginger mi-a trântit-o tam-ni-sam pe când arbitram o controversă între Kinsley și China pe

hol. Nu am fost nicio clipă de acord să întâlnesc această persoană, dar nici nu am spus nu. Ginger a profitat în mod evident de situație.

— Da, așa e. Și mai spune-mi odată ce slujbă vrea? De dansatoare?

Ginger dă frenetic din cap, cu părul ei scurt și zburlit cu stil — vopsit fiind în șuvițe în nuanțe de blond platinat, blond-miere și roz.

— Cred că o să îți placă. Este diferită.

— Diferită? Cum adică?

Ginger își schimonosește ușor buzele de un roz aprins.

— E greu de explicat. Ai să vezi când o s-o cunoști. O să îți placă.

Mâna mea își croiește din nou drum spre ceafă, în încercarea de a alunga tensiunea permanentă acumulată acolo. Nu funcționează. Ședințele săptămânale de masaj terapeutic nu ajută cu nimic la genul de tensiuni pe care le declanșează acest loc.

— Nu se pune problema dacă o plac sau nu, Ginger. Treaba e că și așa am prea mult personal. Nu mai am nevoie în momentul de față nici de dansatoare, nici de barmanițe.

Având în vedere reputația barului de noapte Penny's, localul a devenit practic *la crème de la crème* a cluburilor de divertisment pentru adulți. Eu nu angajez pe nimeni la întâmplare, doar pentru că a intrat în clubul meu și mi-a cerut o slujbă. Angajarea se face doar pe bază de referințe și cifra de afaceri este mică. În afară de Kinsley, nu am mai angajat pe nimeni altcineva de aproape un an. Prea multe dansatoare înseamnă dispute aprige pe tema banilor.

— Știu, Cain, dar... cred că ai să o plăci *cu adevărat*.

Ginger lucrează ca barmaniță la mine în local de mulți ani, mai mulți decât oricine altcineva. Am încredere în părerea ei despre oameni. Celelalte trei fete pe care mi le-a recomandat s-au dovedit a fi angajate de excepție care acum au ajuns să ducă un trai sănătos, departe de afacerile din industria sexului. *Ei drăcie*, ea a fost cea care mi-a prezentat-o pe Storm — povestea mea de un succes răsunător!

După o pauză destul de lungă, o întreb:

— Și care sunt preferințele ei? Este...? Nu că ar conta, desigur. Ochii ei turcoaz, de felină, strălucesc în timp ce îmi zâmbește.

— Sunt destul de sigură că îi plac bărbații. Nu am văzut încă dovada cu ochii mei, dar așa îmi spune mie instinctul. Din nefericire pentru mine.

Am ajuns să apreciez orientarea sexuală a lui Ginger în adevăratul sens al cuvântului. Nu am avut niciodată parte de vreun moment stânjenitor în prezența ei, în care ea să considere că mie mi-ar face plăcere să-i simt mâna pe penisul meu. Ea este una dintre *foarte* puținele angajate de sex feminin despre care pot să spun asta. Este și unul dintre motivele pentru care mă înțeleg atât de bine cu ea.

— Și cum o cheamă?

— Charlie.

— E numele ei adevărat sau cel de scenă?

Ea ridică din umeri.

— Adevărat, cred. Charlie este singurul nume pe care mi l-a spus vreodată.

Fac o pauză ca să mai sorb o înghițitură din băutura mea.

— Ai verificat-o?

Ginger cunoaște regulile. Fără urme de ace. Fără proxeneți. Fără prostituție. Am toleranță zero pentru droguri și prostituție. Dacă poliția ar suspecta ceva, mi-ar închide localul cât ai zice pește și prea mulți oameni se bazează pe acest club pentru a-și câștiga traiul ca eu să permit să se întâmple una ca asta. În plus, nu e nevoie de așa ceva aici. Mă asigur că fetele își câștigă banii în deplină siguranță, fără să fie nevoite să își vândă și ultimele fărâme de demnitate.

Ea dă din cap scurt în chip de răspuns.

— Experiență?

— Vegas. A dat câteva probe acolo, inclusiv una la Sin City.

Ginger își arcuiește sprânceana cu subînțeles.

— Știi ce le pune Rick să facă.

Mă las pe speteaza scaunului. Mda, am auzit care sunt cerințele lui Rick pentru a te primi în clubul lui și a-ți păstra slujba

acolo. Faptul că tipul este o matahală păroasă și plină de sudoare nu ajută la nimic.

— Și nu s-a conformat?

Ginger chicotește.

— Abia a reușit să își găsească drumul înapoi spre ieșire fără să vomite, din câte mi-a spus ea.

Dau încet din cap. În mod categoric a câștigat câteva puncte în favoarea ei cu treaba asta. Vreau să ajut orice femeie care se vede nevoită să își scoată hainele de pe ea ca să supraviețuiască, dar eu fac asta de unul singur, și nu toate femeile sunt destul de puternice încât să evite capcanele acestei industrii.

Am văzut prea multe dintre ele decăzând rapid.

Și încercările mele, repetate la nesfârșit, de a le aduce din nou pe drumul cel bun, sunt atât de extenuante.

În timp ce îi studiez chipul frumos și exotic, îi pun, în cele din urmă, marea întrebare:

— Și care-i treaba cu ea, Ginger? De ce vrea să se facă striptează?

Îmi plimb încet degetul arătător pe buza paharului. În general, au un motiv bun. Sau un motiv rău, depinde din ce unghi privești lucrurile. Dacă ar fi să stabilim un raport între patronii absolut normali și cei ahtiați după sex, balanța s-ar înclina puternic în favoarea celei de-a doua categorii.

— S-a lăsat de școală și nu mai are niciun viitor? Abuzată sexual? Un nemernic de iubit care vrea să scoată un ban în plus de pe urma ei? Probleme cu tatăl? Sau caută doar să fie în centrul atenției?

Ginger clatină din cap în timp ce murmură pe un ton rezervat:

— Prea dezamăgită, poate?

Îmi azvârl mâinile în aer.

— Tu ești excepția, Ginger. Știi asta.

Din ziua în care Ginger a intrat în biroul meu — chiar la a optsprezecea ei aniversare — nu a trebuit niciodată să îmi fac griji în privința ei. Ea provine dintr-o familie stabilă, fără abuzuri de vreun fel sau altul și nici nu și-a dorit să urce măcar o dată pe

scenă. Scopul ei simplu și onest: să strângă suficienți bani ca să își poată deschide un han în Napa Valley. Cu banii pe care îi face aici, aş zice că se apropie pe zi ce trece de visul ei.

După o pauză, ea ridică din umeri.

— Tot ce ştiu e că vrea să câştige bani frumoşi. Dar se pare că e cu capul pe umeri, din moment ce nu a acceptat celelalte slujbe.

Pentru că şi-a dat probabil seama că trebuia să facă sex oral în camerele private...

Dau drumul năvalnic aerului din piept şi stau cu mâna apăsată pe frunte, netezindu-mi cutele dintre sprâncene.

— Bine. Vom vedea, mormăi eu.

Chiar am de gând să fac treaba asta acum? Şi dacă este o altă Cherry? Sau Marisa? Sau China? Sau Shaylen? Sau...

— Grozav. Mulţumesc, Cain.

Face o pauză sprijinindu-şi de tocul uşii trupul mlădios — îmbrăcat în pantaloni de blugi scurţi şi franjuraţi şi un maiou pentru a pregăti barul de deschidere.

— Eşti bine? Pari un pic cam stors de vlagă de la o vreme încoace.

Stors de vlagă. Iată o modalitate bună de a mă descrie. Stors de vlagă săptămâni după săptămâni, luni după luni de clienţi deşănţaţi, de probleme zilnice legate de proprietate şi de angajamentele care nu par a fi în stare să îşi pună viaţa în ordine fără ca cineva să fugă în ajutorul lor. Dacă mai adaugi şi vigilenţa poliţiştilor care, bazându-se pe trecutul meu şi pe afacerea mea curentă, presupun că urmez tradiţia familiei, ai făcut rezumatul vieţii mele din ultima decadă.

Este suficient să determine orice persoană raţională să se lase de această meserie.

Şi *m-am gândit* să renunţ. M-am gândit să vând barul şi să plec departe de aici. Dar apoi m-am uitat la chipurile angajatelor mele — ale acelor care ştiu că *vor sfârşi* într-un loc precum Sin City fără mine — şi colţii de fier ai capcanei în care este prins pieptul meu muşcă mai adânc.

Nu pot să le abandonez. Nu încă. Dacă aş reuşi să scot aceste suflete la lumină în condiții de deplină siguranță, fără să îmi mai adaug și alte probleme la cele deja existente, aş putea să îmi duc traiul undeva în liniște. Pe o plajă îndepărtată din Fiji — sună al dracului de bine.

Nu dau însă niciodată glas acestor gânduri ale mele.

— N-am dormit bine, atâta tot, o asigur eu pe Ginger, afișând zâmbetul fals pe care am ajuns să îl stăpânesc atât de bine.

Încep să îl simt ca pe o mască sufocantă din oțel. După felul în care Ginger își arcuiește sprâncenele, știu că nu mă crede.

— Ei bine, știi că urechile mele sunt întotdeauna la dispoziția ta, numai să le vrei, se oferă ea, zâmbind jucăuș în vreme ce își unduiește șoldurile și îmi face cu ochiul. Și *nimic* altceva.

Râsul ei plăcut răsună în urma ei în vreme ce iese pe ușă, înviorând temporar starea mea de spirit. Mă apuc să pregătesc banii pentru salariile micuței armate de dansatoare, oameni de ordine, bucătari și chelnerițe pe care o am în slujba mea. Serge — un fost cântăreț italian de operă de patruzeci și opt de ani conduce bucătăria mea de parcă ar fi a lui, dar în rest mă ocup personal de tot.

Din nefericire, proasta dispoziție revine în chip de răzbunare douăzeci de minute mai târziu, când primesc un telefon de la Nate.

— Dodge-ul lui albastru este aici.

Izbesc cu pumnul în birou, făcând să zdrăngăne tot ce se află pe el.

— Faci mișto de mine, nu-i așa?

Îmi acord un scurt răgaz ca să îmi controlez furia care clocoțește în mine.

Nate nu se obosește să îmi răspundă. Dintotdeauna ne-am tachinat reciproc, dar el știe când nu e cazul să facă glume cu mine. Mai ales în privința ticăloșilor care profită de femei.

— Vrei să intru? se oferă Nate.

— Nu. Așteaptă afară. Dacă s-a întors, probabil că este înarmat.

Oricât de idiot ar fi tipul, ar fi trebuit să își învețe lecția după cele petrecute ultima oară.

— Am plecat. Nu intra înăuntru, Nate.

Îi dau acel ultim avertisment pe un ton dur. Nu aș suporta să îl pierd pe Nate în toată afacerea asta. Nu ar trebui nici măcar să îl las să se implice. Ar fi trebuit să îl conving să urmeze colegiul și să ducă o viață normală. Dar nu am făcut-o pentru că el este tot ce am pe lumea asta și îmi place să îl am în preajmă.

În câteva secunde am și sărit de pe scaun și m-am ghemuit în colțul camerei descuind cifrul seifului. Îmi încleștez degetele pe oțelul mușcător al pistolului. Mă disprețuiesc pentru că am pus mâna pe el. Reprezintă violență, ilegalitate... viața și alegerile pe care le-am lăsat în urma mea, pe care nu le voi mai lăsa să mă distrugă din nou. Dar dacă asta înseamnă să le asigur siguranța lui Nate și a lui Cherry și a băiețelului ei de opt ani — cel care m-a sunat de pe telefonul lui Cherry să îmi ceară ajutorul când a găsit-o pe mama lui inconștientă pe canapea ultima oară — atunci voi înfige țeava pistolului drept în tâmpla gunoiului.

Sunt pe cale să îmi pun pistolul la centură când ușa se întredeschide.

— Cain?

Trebuie să încep să încui din nou afurisita asta de ușă, îmi spun eu. Înjurând mărunț din buze, strecur pistolul la loc în seif și mă ridic în picioare, străduindu-mă din răputeri să îmi alung sarcasmul din voce în timp ce bombăn:

— Ginger, chiar că ar fi cazul să înveți... *cum să bați la ușă* — așa ar fi trebuit să se termine fraza mea.

În schimb, se termină cu un șuierat ascuțit în vreme ce eu mă uit cu ochii măriți de uimire la trecutul meu.

La Penny.

Capitolul doi

■ ■ ■

CHARLIE

PLANUL A — Să mă predau și să cer imunitatea în schimbul informațiilor.

Nu am suficiente informații concrete încât să îl înfund. Probabil că voi ajunge în cele din urmă la închisoare pentru următorii douăzeci și cinci de ani.

~~PLANUL A — Să mă predau și să cer imunitatea în schimbul informațiilor.~~

Planul B — Să îmi fac pierdute toate actele de identitate și să simulez amnezia, astfel încât autoritățile să se vadă obligate să îmi elibereze noi documente.

Dar dacă îmi publică poza în ziare? El mă va găsi. În plus, aş putea fi internată într-o secție de psihiatrie pe termen nedefinit. Și nu știu dacă talentele mele actricești pot fi chiar atât de convingătoare.

~~Planul B — Să îmi fac pierdute toate actele de identitate și să simulez amnezia, astfel încât autoritățile să se vadă obligate să îmi elibereze noi documente.~~

Planul C — Să fac rost contra cost de o nouă identitate și să o fac pe Charlie să dispară.

Și tipul ăsta stă chiar în fața mea, sfredelindu-mă cu privirea lui.

Având în vedere că nu am mai dat ochii cu el până acum, nu îmi dau seama cum arată în mod normal, dar pun pariu că nu are de obicei paloarea asta bolnăvicioasă.

De parcă ar fi văzut o stafie.

Încerc să îi surprind privirea lui Ginger, ca să îmi dau seama dacă și ea este de părere că reacția lui este ciudată, dar nu reușesc.

— Scuze. Am bătut la ușă, dar nu mi-ai răspuns, se disculpă ea.

Ea a bătut, într-adevăr, la ușă și am așteptat aproape un minut înainte de a intra. Nu știu ce făcea în biroul lui — în spatele ușii închise cu o plăcuță pe care scrie *Şefu'*, având o pereche de chiloși din dantelă agățați de ea — dar, după expresia de uluire de pe chipul lui, *l-am întrerupt* dintr-o oarecare activitate. O privire scurtă aruncată în jos îmi confirmă că, cel puțin, cureaua de la pantaloni este încheiată.

— Aceasta este prietena mea Charlie, despre care ți-am vorbit. Degetul lung și subțire al lui Ginger arată înspre mine, iar eu mă sforțez să afișez un zâmbet radios.

Cuvântul „prietenă” sună un pic derutant, având în vedere că până acum nu am făcut nimic altceva decât să îi torn lui Ginger tot felul de minciuni despre mine, cu bună știință.

Am cunoscut-o doar cu trei săptămâni în urmă. Cursul ei de dans la bară pentru începători tocmai se apropia de final, iar ea a rămas să privească grupa de avansați. Bănuiesc că am impresionat-o, deoarece a rămas pe tot parcursul orei, iar, apoi, în vestiar, nu mai contenea cu laudele la adresa mea. I-am luat numărul de telefon pe care mi l-a oferit fără să am de gând să o sun. În săptămâna următoare, Ginger m-a prins la înghesuială după ore și nu s-a lăsat dusă până când nu am ieșit la masă cu ea. Săptămâna trecută m-a luat pe sus la cumpărături. Nu e nimic în neregulă cu ea. Are douăzeci și șase de ani, dar nu și maturitatea aferentă vârstei. Are un râs sincer, plin de naturalețe, și un simț al umorului de-a dreptul sarcastic. Este și foarte insistentă. Nu mi-am propus în mod special să leg prietenii, deoarece nu aveam de gând să stau prea mult în Miami. Dar cred că s-ar putea spune că am devenit prietene — cu minciunile mele cu tot.

Ironia sorții, de fapt, a fost că ne-am întâlnit așa cum ne-am întâlnit. Luându-se după talentul meu de dansatoare la bară și după înfățișare, Ginger a presupus, în mod automat, că sunt stripteuză. Nu se vedea nicio urmă de dezaprobare în ochii aceia verzi și strălucitori atunci când m-a întrebat la ce club lucrez. De aceea, i-am mărturisit că am încercat să mă angajez la câteva cluburi total neinteresante și apoi i-am povestit despre „proba” degustătoare de la cel denumit Sin City. De unde am fugit mâncând pământul. Chipul ei de spiriduș s-a luminat. Nu mă așteptam la o asemenea reacție. După aceea, mi-a explicat că era barmanișă la cel mai bun club din Miami și s-a oferit să îmi găsească o slujbă acolo. M-a întrebat despre experiența mea în domeniu și bineînțeles că am mințit. I-am spus că lucrasem în Vegas.

Am plecat din Vegas pe când aveam șase ani. Și cu siguranță nu am făcut striptease acolo.

După experiența prin care am trecut la clubul Sin City, nu eram sigură dacă să continui sau nu. Dar când am văzut firma deosebit de elegantă de la intrare — fără nicio caricatură grotescă cu săni mari sau cu lumini intermitente strălucitoare, doar numele localului, Penny's Palace — am simțit instantaneu că era locul potrivit pentru mine. Și Ginger m-a asigurat că patronul, Cain, e ca nimeni altul. După felul în care vorbește despre el, ai zice că a câștigat vreun soi de titlu de „patronul mileniului” sau cam așa ceva.

Dar el mă fixează în continuare din priviri.

Nu a clipit nici măcar o dată.

Surprinz clătinațul lui din cap aproape imperceptibil, înainte de a rosti pe un ton tăios:

— Charlie. Da. Bună.

— Bună.

Am fost atât de calmă și încrezătoare până să vin aici, bazându-mă pe nenumăratele ore de actorie la care învățasem să am la mereu la îndemână zâmbetul meu larg, prietenos. Acum însă, sub privirile de oțel ale acestui om, sesizez tremurul ușor din acest

singur cuvânt scurt pe care îl rostesc. Fac un pas înainte și îi întind mâna.

Ochii lui de culoarea cafelei se dezlipesc în sfârșit de chipul meu și privirea lui pătrunzătoare coboară pe mâna mea — fără să se clintească din loc — și mă lupt cu nevoia imperioasă de a mi-o retrage. Ginger a jurat că tipul este rasat, dar, până una alta, tot din comerțul cu sex face bani. Multe chestii sunt scuturate sub acest acoperiș, dar probabil că mâinile nu fac parte din ele. Nu i-am strâns deloc mâna libidinosului ăla de la Sin City — Rick — înainte ca el să îmi ordone să mă urc în poala lui la nici două minute după ce am început interviul. Nu ar trebui să fiu surprinsă de reacția individului ăsta.

Toți patronii ăștia de cluburi sunt la fel.

Trag adânc aer în piept, reamintindu-mi că am avut parte de porția mea de degenerați și că pot să îi fac față și ăstuia.

La dracu, și eu *sunt* o degenerată.

Ca și cum ar ieși brusc din transă, Cain îmi strânge într-un final mâna întinsă, cu ochii înlănțuiți de ai mei.

— Bună, Charlie. Scuze. Chiar... m-ai luat prin surprindere. Semenii foarte mult cu o persoană pe care o cunosc.

Urmează o pauză.

— Cu o persoană pe care am cunoscut-o, se corectează el cu glas moale.

Vocea lui are un timbru plăcut, educat, ceea ce mă surprinde, având în vedere mediul în care ne aflăm.

— Ei bine, eu mă duc la bar, să aranjez lucrurile pe acolo.

Ginger o zbughește afară pe ușă, închizând ușa în urma ei și lăsându-mă singură cu bărbatul ăsta. Respir de câteva ori adânc să mă calmez. Am s-o sugrum cu mâinile mele.

Nu știu la ce să mă aștept acum. Ginger nu mi-a spus prea multe despre Cain, în afară de faptul că este un tip cu adevărat cumsecade și onest, că își tratează angajații foarte bine și, în cazul în care am de gând să dansez în Miami, atunci Penny's este locul cel mai indicat. A menționat, într-adevăr, faptul că uneori devine

intimidant, dar asta numai fiindcă este foarte rezervat. Și câștigă mulți bani de pe urma afacerii cu clubul.

În mod evident, a omis detaliile despre înfățișarea lui fizică, după cum îmi dau eu seama acum, în vreme ce privirea mea cercetătoare alunecă pe silueta lui și îi văd formele bine conturate pe sub cămașa neagră cambrată și pantalonii negri. Se vede că sunt haine făcute la comandă. Și de parcă trupul lui nu ar fi de îndeajuns, fața lui este fără cusur — pomeții proeminenți și bărbia ascuțită alcătuiesc o combinație ce îi conferă un aer masculin, dar și o înfățișare destul de plăcută, în același timp. Parcă e sculptat în piatră — și este cât se poate de diferit de Rick de la Sin City.

În esență, Cain este atât de sexy încât își vine să îți dai jos chiloții de pe tine.

Faptul că șeful este atât de sexy încât își vine să îți dai jos chiloții de pe tine este singura ciudățenie care trebuie scoasă din ecuație. Cain este genul de tip care le face pe femei să își piardă atât graiul, cât și șirul gândurilor atunci când trece pe lângă ele. Cu excepția lui Ginger, după toate aparențele.

Dar atrăgător sau nu, eu, una, nu mă simt deloc în largul meu în momentul ăsta, când privirea dură și inteligentă a lui Cain mă studiază, cântărindu-mă din cap până în picioare. Trag o gură zdravănă de aer în piept și îmi îndrept umerii. Îmi ridic bărbia. Îl privesc drept în ochi. Fac toate aceste lucruri, știind că așa par stăpână pe mine și că nu mă voi face mică de frică sub privirea lui intensă. Dacă e să urc pe scena lui, scoțându-mi hainele în fața clienților, nu pot să mă las intimidată de chestia asta.

Așa că rămân pe loc și îl las să mă evalueze în liniște, plimbându-mi privirea prin birou și remarcând toate rafturile acelea înțesate cu cutii. Dacă faci abstracție de biroul mare dintr-un capăt al încăperii și de canapeaua neagră de piele înghesuită într-un colț, pare a fi mai degrabă un depozit. După cum arată el, m-aș fi așteptat la ceva de o eleganță strălucitoare și de o ordine desăvârșită.

— Ginger spunea că ai ceva experiență?

Tonul lui este mai blând decât atunci când am intrat.

Răspund fără ezitare.

— Da, un an în Vegas, la *The Playhouse*.

Încerc să mă stăpânesc și să nu încep să îmi răsucesc pe degete o şuviță din părul meu blond cu bucle lejere. Știu semnele care mă dau de gol, și acesta este unul dintre cele care indică în mod clar că spun o minciună. Ginger m-a prevenit să nu îl mint, pentru nimic în lume, pe Cain Ford, pentru că el oricum află adevărul întotdeauna și se face foc și pară când se întâmplă chestia asta. Îmi este oarecum imposibil să țin cont de avertismentul ei, totuși, având în vedere situația în care mă aflu.

Și, în plus de asta, sunt o mincinoasă foarte abilă.

Și pot să pun pariu că nu o să facă vreo verificare amănunțită a referințelor mele. Fără ajutorul intervenției divine, nu are cum să dea de vreo Charlie Rourke care a lucrat la clubul *The Playhouse* din Vegas.

Deoarece Charlie Rourke nu există.

Cain se lasă pe spate, sprijinindu-se de birou și își încrucișează brațele la piept, ceea ce nu face decât să îi accentueze și mai tare mușchii bine definiți ai umerilor și bicepsilor.

— Ai vreo preferință?

Rămân impasibilă — sunt expertă în ceea ce privește atitudinea glacială — în vreme ce mă chinui să îi descifrez sensul întrebării. O preferință anume? Pe birou? Pe podea? Pe canapeaua aceea? Are de gând să își descheie fermoarul de la pantaloni în următoarele câteva secunde?

Fie că ia tăcerea mea îndelungată drept nedumerire, fie că și-a repetat întrebarea în sinea lui și, prin urmare, și-a dat seama cum poate fi interpretată, deoarece precizează foarte clar, de data asta:

— Pe scenă. Când dansezi.

Dau drumul aerului din piept și mă admonestez în gând.

— Sunt destul de bună la bară.

Asta nu este o minciună. Este, de fapt, o discreditare a talentului meu. Am practicat gimnastica de la cinci ani, așa că trupul meu este viguros și flexibil. Apoi, cu doi ani în urmă, am avut

nevoie de un pretext ca să frecventez un anumit studio de dans din Queens o dată pe săptămână, așa că m-am înscris la cursul de dans la bară. Nu folosind numele meu adevărat, desigur.

Se pare că dansul la bară mi se potrivește ca o mănășă. Numai că nu am ajuns încă la mișcarea în care îmi las hainele să cadă de pe mine.

— În regulă, rostește Cain încetișor, cu maxilarul zvâcnind ușor de parcă ar fi cufundat în gânduri.

Ezită o secundă.

— Striptease complet sau topless?

— Topless.

Nu ar trebui să fiu atât de categorică. Din ce am auzit eu că poartă aceste fete în chip de chiloți, ar putea fi la fel de bine și goale pușcă.

Ochii lui Cain coboară în mod automat spre pieptul meu când rostesc aceste cuvinte și se pare că sunt hotărâți să zăbovească acolo. Întregul lui trup pare să fi încremenit locului.

De parcă ar aștepta ceva.

Sigur că da. Vrea să știe ce pune la bătaie pe scenă.

Un fior îmi trece prin stomac. *Pot să fac asta.* Va fi mult mai puțin umilitor decât ultima oară. Încercând să îmi reglez ritmul respirației înainte ca inima să îmi explodeze în piept, îmi strecor iute degetele mari pe sub bretelele subțiri ale rochiei mele de plajă de un galben citron și le fac să alunece până când trec dincolo de rotunjimile umerilor. Scot un geamăt scurt în timp ce îmi las brațele să cadă și rochia odată cu ele. În mod intenționat nu mi-am pus sutien astăzi. M-am gândit că astfel voi trece mai repede și ceva mai ușor peste acest moment și așa destul de stânjenitor. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să băjbâi cu copcile sutienului.

Deoarece ar fi fost un moment și mai penibil decât este deja cel de-acum, stând în biroul acestui bărbat, o cameră de depozitare, doar în chiloții mei tanga albi.

Buzele lui Cain se întredeschid, dar nu-i scapă niciun sunet, în vreme ce ochii lui se măresc timp de una, două, trei, patru

secunde. Și apoi, face brusc o mișcare, de parcă s-ar fi trezit din transă. Se ridică, își descrușișează brațele și se repede spre mine. Îl privesc cu respirația tăiată cum se ghemuiește în fața mea și înșfacă bretelele rochiei înfășurate în jurul gleznelor mele. Îmi trage rochia înapoi pe mine, iar degetele lui lasă dăre fierbinți pe pielea mea în vreme ce îmi potrivește bretele pe umeri. Dacă trupul meu nu ar fi fost deja țeapăn ca al unui cadavru, probabil că atingerea lui m-ar fi făcut să mă cutremur.

Mă privește intens, cu niște ochi în care se citește înțelepciunea, și mi se adresează cu o voce strangulată, de parcă și-ar ține respirația.

— Nu trebuie să faci asta pentru mine. De fapt, chiar te rog să nu mai faci așa ceva pentru mine. Niciodată.

Înghit în sec, iar obrazii îmi iau foc. Mă simt cumva mult mai umilită de reacția lui decât dacă mi-ar fi pipăit sânii precum celălalt porc. Răsucindu-se pe călcâie, se duce cu pași mari în spatele biroului, cu trăsăturile lui frumoase schimonosite într-o grimasă. Nu știu dacă am greșit cu ceva sau dacă am primit slujba.

Am nevoie de slujba *asta*.

Cain vorbește din nou.

— Doar dans pe scenă? Sau ești dispusă să oferi și dansuri private?

Îl văd cum mă privește lung pe sub genele lui dese.

— Nu încasez taxă de scenă, așa că tot ce câștigi acolo este al tău.

Îmi scapă un mic oftat de pe buze, înainte ca eu să îl pot opri. Când am pus la punct acest plan, cu două săptămâni în urmă, nu eram la curent cu manevrele de culise din aceste cluburi. Dar poți găsi orice pe internet. Așa am aflat că mulți proprietari pretind taxe de scenă mari, astfel încât fetele trebuie să muncească din greu atât pe ringul de dans, cât și în separeuri. Se zvonește că, deși este ilegal, multe dintre ele furnizează și servicii „suplimentare” pe lângă dansul în poală. Să mă dezbrac pe scenă în fața oamenilor e ca și cum ar trebui să înghit o pastilă gigantică. Dar să dansez în poală...

Am să fac și treaba asta.

Trebuie să o fac, îmi reamintesc eu.

Când am ieșit în fugă din Sin City în acea zi, eram sigură că planul meu se dusesse pe apa sâmbetei. Adică, cum era să dansez zilnic în poală când eu nu am putut nici măcar să trec de interviu!

Dar Ginger mi-a spus că la Penny's este diferit. Că și Cain este diferit. Că nimeni nu își scoate chiloții în separeuri și că singurul motiv pentru care poți fi concediată este să fi prestat servicii „suplimentare”.

Ce se spunea despre Cain părea prea frumos ca să fie adevărat.

Împungând aerul cu bărbia, răspund cu o hotărâre de neclintit:

— Ambele, vă rog.

Înghițindu-mi repulsia care îmi urcă în gâtleej, fac eforturi disperate să clarific lucrurile:

— Vreau să lucrez atât pe scenă, cât și în separeuri.

Cain pufnește pe gură, ținând o mână în șold, iar pe cealaltă trecându-și-o prin părul închis la culoare și ușor ondulat, perfect aranjat, în vreme ce stă cu ochii pironiți pe mine. Este ceva inexplicabil în privirea lui, dar știu că încearcă să mă citească. Mă întreb dacă are de gând să mă pună să îi fac o demonstrație. Privirea îmi alunecă spre canapea și stomacul mi se face ghem. Am impresia că, într-o oarecare măsură, mi-ar fi mai greu să dansez de probă în poala tipului ăsta decât în poala unui pervers libidinos.

Și asta fiindcă s-ar putea să îmi placă chiar, dacă aș fi în stare să trec peste jenă și emoție.

Dar nu mă pune să îi fac vreo demonstrație. În schimb, mă întreabă:

— Ai servit vreodată la bar?

Clatin din cap, încruntându-mă.

— Momentan, am deja prea multe fete care lucrează în separeuri. Dar, dacă lucrezi la bar, veniturile ți-ar putea crește în mod semnificativ. Așa proceda o fostă dansatoare de-a mea.

Continuă, mai mult ca pentru el:

— Să vedem cum merge treaba asta, mai întâi.

Am venit aici așteptându-mă la tot ce putea fi mai rău — mă și vedeam trudind în poalele tipilor până la sfârșitul săptămânii fiindcă nu aveam încotro. Dar acum mă cuprinde un val de ușurare, în schimb.

— De ce practici meseria asta? mă întreabă el pe neașteptate, ridicându-și ochii și străpungându-mă din nou cu privirea.

O întrebare la care nu mă așteptam. Îi întâlnesc privirea și i-o susțin în vreme ce îi explic:

— Pentru că fac bine ceea ce fac, am un trup decent și nu mă interesează câtuși de puțin să servesc cartofi prăjiți pentru un salariu de nimic și să stau să mă gândesc ce să fac cu tot restul vieții mele.

Rostesc discursul așa cum l-am repetat — calm, clar, cu convingere. Este un răspuns bun. Unul care nu lasă loc de semne de întrebare. Și atât de departe de adevăr. Știu exact ce vreau să fac cu viața mea.

Să o termin și să încep una nouă.

El dă încet aprobator din cap cu buzele strânse într-o grimasă. Nu știu dacă asta înseamnă că m-a angajat sau nu, așa că îmi mușc limba, așteptând un verdict concret. Încă mai aștept decizia lui Cain, când îi sună telefonul celular. Stau și îl privesc cu degetele înlănțuite în vreme ce el răspunde pe un ton răgușit.

— Da.

Ascultă trecându-și absent mâna liberă peste un tatuaj micuț de după ureche. O secundă mai târziu îl aud răbufnind:

— Nu! Am plecat chiar acum spre tine.

În timp ce închide telefonul cu o mână, cu cealaltă scotocește într-un sertar de unde scoate un teanc de hârtii.

— Completează astea, te rog. Adu-mi o copie a permisului de conducere mâine-seară.

Toată blândețea care i s-a strecurat în glas mai devreme a dispărut ca prin farmec. Acum tonul lui e oficial — atât și nimic mai mult — în timp ce împinge hârtiile de pe birou spre mine, cu mâini ce par a fi puternice și musculoase, dar incapabile de mângâieri.

— Dacă clienții te plac, slujba e a ta.

Își îndreaptă încă o dată ochii aceia spre mine, și după ce face o pauză de o clipă, adaugă:

— Corect?

— Categorie. Mulțumesc, îi spun eu cu o înclinare a capului și cu ceea ce sper eu a fi un zâmbet politicos în vreme ce adun formularele de angajare de pe birou.

Acestea fiind zise, se întoarce cu spatele și se ghemuiește în spatele biroului. Aud un soi de zgomot sec metalic ce îmi aduce aminte de ușa seifului tatălui meu vitreg. Când Cain se ridică din nou în picioare, îl văd cum își încheie centura și își pune pistolul în toc, ceea ce mă face să tresar. Nu este pentru prima oară când dau cu ochii de un pistol. Am și eu un pistol. Am și folosit un pistol. Dar văzându-l pe Cain cu o armă chiar aici și chiar acum, e ceva total neașteptat. De ce să aibă el nevoie de așa ceva?

Își trănțește un sacou subțire peste el ca să îl mascheze — o să moară purtându-l pe căldura asta toridă, dar există o lege în Florida conform căreia nu trebuie să îți ții arma la vedere și Cain, după cum presupun, este un cetățean care respectă legea — se îndreaptă spre mine și punându-mi o mână pe șale, mă dirijează spre ușă. Nu e chiar moșic, dar nici pe departe politicos. Odată ajunsă afară pe hol, el încuie ușa biroului și pornește cu pași mari și apăsați spre ieșirea din spate, fără să întoarcă privirea nici măcar o dată.

Rămân pe loc de una singură, inhalând izul ușor de bere, și auzind cum cineva testează sistemul de sunet. Cel care va reda muzica pe fundalul căreia voi face striptease mâine-seară.

Trag cu nesăț aer în piept în vreme ce un roi de fluturi năvălește în stomacul meu, zbătând frenetic din aripi, și mă cuprinde nevoia urgentă de a merge la toaletă.

Nu e mare lucru.

Mama a făcut treaba asta.

Pot să o fac și eu.

După tot ceea ce am făcut, în calitate de complice, să îmi scot suportul în fața unei găști de bețivi nu înseamnă mai nimic. Merit să sufăr puțin.

Îmi arunc privirea pe formularele din mâna mea. A spus că vrea o copie a permisului meu de conducere. În regulă. Singurul lucru din el care se potrivește cu realitatea este poza mea.

Capitolul trei

■ ■ ■

CAIN

— Bună, Cain.

Ea își dă o șuviță blondă pe spate, peste umărul gol, atrăgându-mi atenția asupra gâtului ei. Este o mișcare atât de cochetă și de provocatoare, dar nu cred că Penny o face în mod intenționat.

— Cum te simți în seara asta?

Ea micșorează distanța dintre noi și mâna ei delicată alunecă pe brațul meu, așa cum face de fiecare dată când mă salută înainte de a intra în tură. Mă străbate un fior, așa cum se întâmplă de fiecare dată când mă atinge.

— Bine, Penny.

Sunt cu mult mai înalt decât ea, astfel încât ea trebuie să își dea capul mult pe spate ca să se uite la mine atunci când stă chiar în fața mea. Îmi oferă cel mai bun unghi din care pot să văd gura ei plină, pe care era cât pe ce să o sărut seara trecută. Cât pe ce să cedez unei tentații egoiste.

Mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel între noi, dar nu se poate.

Merită pe cineva mult mai bun decât mine.

Știu că asta m-a oprit să o sărut seara trecută, deși, în mod evident, ea spera treaba asta.

Mă sforțez să par chiar interesat atunci când o întreb:

— Ce mai face Roger? Sper că v-ați făcut împreună planuri de vacanță, nu-i așa?

El o să îi ofere o viață bună. Este un instalator modest la vreo treizeci de ani care se ține scai după ea prin club și își dorește cu disperare ca ea să renunțe la scenă. Ar putea avea o viață frumoasă împreună. Și ea ar fi departe de lumea asta.

Eu nu pot să îi ofer nimic din toate astea. Aici este locul meu.

Îi surprind fruntea ușor încrețită înainte de a pleca de lângă mine. Își dă părul pe după ureche și face un pas înapoi, înghițind în se înaintea de a vorbi.

— Ah... bine. E bine. Da, în curând am să o cunosc pe mama lui.

Dând din cap de parcă ar vrea să își întărească spusele, ea trage de aceeași șuviță de păr pentru a doua oară.

— Ar trebui să mă duc să mă schimb.

O urmăresc cu privirea cum pleacă, înecându-mă în propria mea dezamăgire.

Știi că nu este Penny.

Și totuși, pe când gonesc în autoturismul meu negru Lincoln Navigator în josul străzii — cu aerul condiționat setat la maximum — spre apartamentul lui Cherry, ca să mă ocup de dezastrul iminent, numele lui *Penny* îmi răsună în minte iar și iar. Șuvițele acelea blonde, buzele acelea roșii și pline, ochii ei conturați cu fard negru intens, care mă fac să mă întreb cum arată fără machiaj. Trup decent, pe naiba. Femeile plătesc mii de parai ca să aibă așa o siluetă frumoasă, ca de clepsidră. Și țâțele ei sunt ale naibii de perfecte. Chirurgii plasticieni ar putea-o folosi drept model. Nu are nici măcar nevoie de sutien ca să îi susțină. Cert e că nu purta sutien atunci când și-a lăsat rochia să alunece de pe ea.

Exact la fel ca Penny în acea primă zi când a intrat în spe-lunca mea, în căutarea unui un loc de muncă.

Nu mi-o trag cu angajatele. Niciodată. Sunt aici să le ajut să se pună pe picioare și să părăsească industria asta, nu să le afund și mai tare în chip de patron pervers care să le trateze precum niște curve. Din acea zi, cu aproape nouă ani în urmă, când am

pus banii jos pentru *The Bank*, clubul pe care l-am deținut înainte de a-l deschide pe cel nou, Penny's — am respectat codul cu stoicism. Sigur că da, pentru un tip tânăr, înconjurat de stripteuze care se dădeau la el în fiecare zi a fost un adevărat test de voință.

Am făcut multe dușuri reci în acele prime câteva luni.

Mi-am imaginat că totul avea să fie bine. Asta până când Penny și-a făcut apariția în clubul meu. Ei bine, a fost imposibil să o ignor.

A fost imposibil să nu mă îndrăgostesc de ea încă din primele secunde.

Și dacă, de la bun început, mi-aș fi respectat politica și aș fi stat departe de ea, nu ar fi sfârșit-o cu capul zdrobit de asfalt la doar câțiva pași de biroul meu.

Dacă moartea lui Penny a contribuit la ceva, a fost să nu mă mai las distras de la scopul acestei afaceri. Care, în mod cert, nu este iubirea.

Și iată-mă ajuns aici, crezând că am lăsat tragedia în urmă și mi-am văzut mai departe de viața mea. Până astă-seară, când sosia lui Penny intră în club și îmi face țândări sufletul convalescent.

Ce am făcut? M-am holbat la ea precum un pervers nenorocit. Mi-am lipit ochii de trupul ei, am evitat mâna ei întinsă politicios, am făcut-o să se simtă stânjenită sub privirea mea fixă.

Ca apoi ea să își lase rochia să cadă și scânteia aceea — amalgamul acela ciudat de legătură amoroasă, speranță și poftă trupestă, mult mai puternic decât simpla reacție pe care ar trebui să ți-o provoace un trup despuiat care ți se oferă pe tavă — m-a izbit drept în față. Exact la fel cum am mai simțit o singură dată până acum. Atunci când Penny a intrat în biroul meu.

M-am făcut tare ca piatra instantaneu.

Ginger avea dreptate, totuși. Este diferită. De nepătruns, parcă. Nu este o fire rece, dar fie că este foarte talentată când e vorba să își controleze emoțiile, fie că nu este deloc expresivă. În afară de acea ușoară roșeață când i-am ridicat rochia de jos și i-am pus-o la loc pe ea, a părut să suporte cu un calm imperturbabil întregul calvar. Și asta nu e o chestie normală. În toți acești

ani, la niciun interviu de angajare, nu am văzut o femeie atât de calmă ca ea care să solicite o slujbă în clubul meu. Femeile sunt întotdeauna agitate. De obicei flirtează la greu. Câteodată, când le întorc spatele preț de o secundă le găsesc întinse cu picioarele desfăcute pe biroul meu.

Nu și această femeie, însă...

Nu a prestat niciodată într-un separeu. Am sesizat nodul care i s-a pus în gât atunci când a afirmat că vrea să lucreze în ambele locuri. Fie asta, fie... *a lucrat* înainte și lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Am să o țin departe de acel loc până când aflu cauza.

Bineînțeles că îi voi înmâna documentele detectivului meu particular, cel care obișnuiește să sape adânc în trecutul oamenilor. Patronii cluburilor de noapte obișnuite nu-și bat capul cu treaba asta. Știu că nu este normal, dar nici eu *nu sunt* normal și nu am de gând să las să pătrundă niciun rahat ilegal în localul meu, și să dea peste cap tot ce am muncit eu din greu să construiesc. Și fiindcă tot a venit vorba de chestii ilegale... Opresc mașina în parcare complexului de apartamente unde locuiește Cherry, întrebându-mă cât o să mai dureze până când situația va scăpa de sub control.

■ ■ ■

— Sigur ești bine?

Vocea lui Nate bubuie în boxa portabilă wireless Bluetooth din mașina mea.

— Mda, mormăi eu.

Luminile stradale ce alunecă în fugă pe lângă mine aruncă suficientă lumină încât să scoată la iveală încheieturile degetelor mele umflate. Nu îmi vine să cred că m-am rănit la mână, dar după cum bănuiesc, e din cauză că *a trecut* ceva vreme de când am zdrobit un maxilar cu pumnul. Ani de zile, de fapt. În pofida multitudinii de interacțiuni mai mult sau mai puțin ciudate din acest domeniu de afaceri, rareori am fost nevoit să ating cu vreun deget măcar pe depravații pe care angajatele mele îi atrag în mod obișnuit. Umbra lui Nate profilându-se amenințător asupra lor îi

punea în general pe fugă înainte de a fi nevoie să se ajungă la așa ceva.

Dar fostul iubit al lui Cherry este un soi aparte de ticălos — un traficant mărunț de cocaină cu o oarecare înclinație spre pălmuirea stripteuzelor drăguțe. Presupun că în mintea lui, avertismentul pe care i l-am dat: „Să nu îndrăznești nici măcar să dai ochii cu Cherry!” și-a pierdut valabilitatea după un an. Se impunea cu necesitate o îndepărtare relativ permanentă a lui din viața lui Cherry.

Și cred că ne-am asigurat de treaba asta în seara asta.

În timp ce mă aștepta în fața apartamentului lui Cherry, Nate l-a zărit pe băiatul ei jucându-se la un vecin, așa că și-a dat seama că nu era în vreun pericol iminent. A dat o raită prin dreptul ferestrei lui Cherry și a găsit-o aplecată peste canapea, în mod clar fără să se opună, în vreme ce labagiul i-o trăgea pe la spate, în văzul oricui ar fi trecut pe acolo.

A fost nevoie să mă abțin cu toată ființa mea să nu dărâm ușa. Eram livid. Livid pentru faptul că ea l-a lăsat pe tip înăuntru.

Livid pentru că îl lăsa să se folosească de ea în halul acesta.

Livid pentru că el încă mai respiră.

Oricât de tare m-ar fi atras ideea să îi car la pumni până când îl fac una cu pământul, au existat metode mai bune de a scăpa de acest gândac. Nate a stat de pază în timp ce eu am dat fuga înapoi la locul de parcare. Am descuiat portierele camionetei individului — unul dintre talentele care, pur și simplu, nu se uită niciodată — și, de îndată ce am ajuns înăuntru, am plantat în torpedou o pungă de dimensiuni considerabile, plină cu cocaină.

Chiar dacă evit cu orice preț lumea drogurilor, știu la ce dealeri să apelez la nevoie. Astă-seară, în drum spre apartamentul lui Cherry, am avut nevoie de ei. Pentru Cherry și fiul ei.

L-am așteptat să plece de la Cherry. Așa cum am bănuț, era înarmat, dar a fost o nimica toată să îl dezarmez și să îl ținuesc de perete. Nici măcar nu a fost nevoie să îmi scot pistolul.

Nu aveam intenția să mă ating de el. Dar idiotul ăla nenorocit s-a apucat să mă facă proxenet. Nu ar trebui să îmi pese de ce îi

iese pe gură unei asemenea stârpituri, dar îmi pasă totuși — deoarece știu că, pentru oricine dinafară, exact așa par. I-am tras câteva lovituri zdravene „prietenului” lui Cherry până să reușească Nate să mă smulgă de lângă el. L-am lăsat pe ticălos să se ducă impleticindu-se până la camioneta lui. I-am dat chiar și arma înapoi — descărcată și cu amprentele mele șterse — iar apoi l-am urmărit până când polițiștii, cărora le semnalaserăm prezența unui șofer drogat pe șosea, l-au tras pe dreapta.

Are cazier, drept urmare știu că îi vor percheziționa mașina cu meticulozitate. Și când o vor face, îi vor găsi drogurile și arma.

E ca și mort pentru următorii douăzeci și cinci de ani.

Știu că am făcut o treabă murdară. Și știu la fel de bine că aş mai face-o ori de câte ori ar fi nevoie. Cu toate acestea, faptul că am avut din nou de-a face cu acea lume mă lasă rece.

— O să fiu bine. Ești sigur că poți să te ocupi singur de bar și de toate celelalte treburi? îl întreb pe Nate în vreme ce o cotesc pe strada care duce la apartamentul meu.

— Ușor ca bună ziua. Până și un cimpanzeu ar putea conduce localul ăsta. De fapt, chiar un cimpanzeu îl și conduce, glumește Nate, făcându-mă să izbucnesc ușor în râs. Ia-ți o pauză. Ai nevoie.

Este ciudat că tocmai Nate — care stă la Penny's aproape la fel de mult ca mine — îmi spune că eu am nevoie de o pauză. Dar, dacă stau să mă gândesc, nu Nate este cel care și-a pierdut cumpătul mai devreme.

— Mda, bine. Treci pe la Cherry mai târziu să vezi ce face, da?

— Am trecut deja pe acolo. A avea nevoie de mâncare proaspătă. Nici vorbă de prafuri. E bine. Are ochii limpezi. Se pare că a fost vorba doar de o vizită ad-hoc pentru o partidă de sex.

Îmi dau ochii peste cap, dar las să îmi scape un mic oftat. Unul mic de ușurare că ea nu s-a apucat iar de droguri și că, odată ajuns după gratii, tipul nu va mai avea ocazia să facă vizite „ad-hoc” pentru partide de sex unor fete drăguțe ca Cherry pentru multă vreme de-acum încolo.

— Pe mâine, Nate.

Și, după o pauză prelungă, adaug:

— Mulțumesc pentru ajutor.

— În regulă, șefu'. Încearcă să stai departe de belele.

Nici nu termin bine convorbirea cu el, că și apăs butonul de apelare rapidă.

— Neobișnuit de cald, chiar și pentru luna iulie, se lamentează Vicki, țcănind cu tocurile ei înalte de zece centimetri pe pardoseala din marmură.

Ochii mei o urmăresc cum își unduiește șoldurile în vreme ce străbate cu pași semeți holul și intră în bucătăria mea spațioasă. Este o agentă de bursă de treizeci de ani cu părul blond platinat care crede despre mine că sunt un investitor în domeniul bancar în vârstă de douăzeci și nouă de ani. Fiindcă asta i-am spus eu. Femeile de calibrul ei își doresc bărbați acceptabili din punct de vedere social.

Patronii de cluburi de striptease nu sunt bărbați acceptabili din punct de vedere social.

Iar eu sunt, în mod evident, un bărbat de succes în domeniul investițiilor bancare — dacă e să te bazezi pe apartamentul meu spațios așezat pe colț care se întinde pe două etaje, cu vedere la plaja din Miami, într-una din cele mai râvnite clădiri de pe malul golfului. Și pe bune, chiar datorită unui investitor important în domeniul bancar am eu tot ceea ce am. Pe lângă această minciună și adresa mea, ea nu știe nimic altceva despre mine.

Ei bine, mai știe și pozițiile mele preferate.

Nu există nicio îndoială asupra dorințelor mele atunci când numărul meu de telefon apare pe afișajul mobilului ei. Nu există nici urmă de sentiment de vinovăție. Cel puțin, nu din partea mea. Vicki este o femeie deșteaptă, cu succes în afaceri, care știe — și obține — exact ceea ce vrea. Probabil că devorează masculi pe pâine la micul dejun. Mi-a spus pe un ton fără echivoc, chiar din prima zi, că nu are timp de vreun prieten sau de vreun soț, și că

este mai degrabă preocupată de cariera ei, fiind prima vicepreședintă din companie. Din punctul meu de vedere este în regulă, deoarece eu nu mă implic în relații. Ca să spun drept, nici nu știu cum să întrețin o relație.

Dar știu cum să reglez femeile.

Iar cu Vicki exact asta și fac.

— Mda...

Îmi trec o mână prin părul jilav — proaspăt ieșit de sub duș — iar Vicki se întoarce spre mine ațintindu-și ochii ei verzi asupra pieptului meu dezgolit. Nu m-am obosit să îmi mai pun o cămașă. Ei îi place să se zgâiască fără pic de rușine la trupul meu și la diferitele tatuaje cu care este împodobit. Le-am făcut cu ani în urmă, parcă într-o altă viață. Mă simt foarte ușurat că am optat mai degrabă pentru motive tribale decât pentru capete de mort sau animale turbate.

— Și ce ai făcut azi? mă întreabă ea cu un zâmbet viclean.

Știm amândoi foarte bine că niciunui dintre noi nu îi pasă cu adevărat ce fel de zi a avut celălalt. Se uită doar în treacăt la mâna mea, care este înfășurată acum într-o pungă de mază congelată.

Îi întind un pahar de Chianti.

— Am avut și zile mai bune.

Nu sunt prea vorbăreț. Cred că îi place asta la mine. A făcut odată un comentariu dezinvolt referitor la faptul că ar vrea să le pună căluș la gură colegilor ei de sex masculin, deoarece le place atât de mult să se audă vorbind.

Vicki nu mă întreabă ce am pățit. Scoate doar un țâțâit drăgălaș.

— Ei, bine... Ce-ar fi să te relaxezi și să mă lași să am grijă de tine? îmi propune ea, în vreme mă conduce afară din bucătărie.

Îmi iau obișnuitul pahar de coniac și o urmez în livingul meu mobilat minimal în nuanțe de crem și gri, a cărui fereastră se întinde pe două etaje, având deschidere spre golf.

Luând loc în fotoliul meu de piele, examinez în tăcere trupul ei înalt și suplu în timp ce ea soarbe prelung din paharul de vin.

Mi-a spus cândva că ajunge la sală pe la cinci în fiecare zi. Judecând după picioarele extrem de lungi și de bine proporționate care îi dispar în rochie și după toată acea carne tare ca piatra ce știu că se află dedesubt, nu mă îndoiesc de spusele ei.

După ce își pune poșeta și paharul de vin pe un capăt al măsuței, ea scoate cu meticulozitate din geantă o folie cu prezervative și le pune la vedere. Preferă să le aducă ea. E o chestiune de deținere a controlului. Nu mă pot abține să nu râd ușor.

— Îți cam place să domini?!

— O fată nu poate decât să spere, toarce ea pe când își întinde mâna ca să își desfacă breteaua din jurul gâtului.

Rochia îi alunecă jos, scoțând la iveală sânii mici și fermi și curbura perfectă a stomacului ei plat. Eram deja excitat, dar acum, un nou val de sânge îmi năvălește în vintre. Cu ferestrele neacoperite și cu veioza de lângă mine aprinsă, nu mă îndoiesc că oricine s-ar uita cu binoclul la noi din clădirea alăturată ar avea parte de un spectacol pe cinste. Sunt sigur că și Vicki s-a gândit la treaba asta, dar nu pare să îi pese. De fapt, presupun că îi surâde ideea. Ea emană încredere în sine prin toți porii. Având în vedere cât efort depune, merită să se simtă bine în pielea ei. Nu știu cât de sigură pe ea ar mai fi dacă ar ști că sunt în fiecare zi înconjurat de trupuri goale superbe de douăzeci și ceva de ani, nemaivorbind că am posibilitatea să îl posed pe oricare dintre ele, sau chiar pe toate, dacă am chef. O asemenea chestie poate să zdruncine până și încrederea unor femei cât se poate de stăpâne pe sine. Dar nu am niciun motiv să îi spun una ca asta, așa că nu o fac. Mă mulțumesc să stau în tăcere și să mă bucur de priveliște fără nicio urmă de remușcare, în vreme ce ea își azvârle pantofii cu toc cui din picioare. Rochia îi urmează imediat.

Și prin fața ochilor, îmi trece fulgerător viziunea unei rochii galbene care aterizează pe podea, dând la iveală cei mai obraznici sâni pe care i-am văzut vreodată.

Charlie Rourke.

„S-a întors“ să își bată joc de mine.

Măinile lui Vicki se îndreaptă spre talia pantalonilor mei de trening. O ajut ridicându-mă ușor ca ea să îi poată trage jos de pe mine.

— A trecut ceva vreme. Mă bucur să văd că mi-ai simțit lipsa, mă tachinează ea pe un ton seducător, cuprinzându-mi penisul în mâna ei și începând să îl mângâie.

— Am fost ocupat.

A trecut, într-adevăr, *ceva* vreme. Ca să fiu sincer până la capăt, începuseră să mă plictisească nopțile astea. Și nu este nimic în neregulă cu femeia asta. Numai că totul este atât de... scarbăd.

În orice caz, nu Vicki este cea care a provocat această reacție, dar dacă ea vrea să o revendice în numele ei, așa să fie. Ne va face pe amândoi fericiți. Îmi dau capul pe spate și îmi cobor pleoapele. Un geamăt profund îmi scapă de pe buze. Revăd cu ochii minții frumusețea cu ochi căprui care a apărut azi în biroul meu. Mă las cuprins de amintirea care mă mistuie, gândindu-mă că aceasta este cea mai bună modalitate să mi-o scot pe Charlie Rourke din minte, înainte de a o vedea dansând mâine.

Pentru că va *trebui* să mă uit la ea cum dansează mâine.

Ochii mei rămân închiși — și imaginea lui Charlie fără rochie pe ea se încăpățânează să persiste în mintea mea — în vreme ce Vicki îmi pune prezervativul, se urcă în poala mea și mă ghidează în interiorul ei.

Topim toată rezerva ei de prezervative.

Capitolul patru

■ ■ ■

CHARLIE

„Șoricel, ești perfectă pentru slujba asta, spune el strângându-mă de umăr cu mâna lui mare. Nimeni nu te va bănuî de nimic.”

„Ești sigur?”

Zâmbetul lui cald e ca o promisiune.

„Desigur. Suntem o echipă perfectă, tu și cu mine.”

— Îmi este dor de tine.

— Și mie.

— Și cum merge treaba? Îți place Miami?

Culeg un fir de păr căzut pe așternutul meu. E dimineată devreme, soarele e pe cer și nu am dormit aproape deloc azi-noapte. Încă nu îmi dau bine seama dacă sunt mai îngrijorată de numărul topless pe care îl voi executa la bara de pe scenă peste douăsprezece ore, sau de ce se va întâmpla dacă nu sunt deloc bună la așa ceva.

Am nevoie de acest loc de muncă. Sin City mi-a arătat ce înseamnă prostituția în adevăratul sens al cuvântului, dar nu am putut să fac asta. Așa că, asta e. Și să lucrez la Penny's pare a fi cât se poate de în regulă, în condițiile date.

— Mda. Treaba merge grozav.

Păstrez același ton detașat. Care să nu dea de bănuît. În momentul de față, mă bucur de încrederea lui. Și trebuie să o păstrez.

— Îți petreci mult timp pe plajă?

— Da. Și la sală.

— Bine. Mă bucur că îți place viața pe care o duci acolo. Ai găsit vreo trupă de teatru căreia să i te alături?

— Da, cred că da.

Trupă de teatru... Nu se ridică la nivelul Școlii de Artă Tisch, unde trebuia să mă fi înscris în toamnă. Dar, după tot ceea ce s-a întâmplat, tatăl meu vitreg m-a obligat să-mi întrerup studiile pentru un an, m-a făcut pachet și m-a trimis la Miami ca să fiu „în siguranță”.

Adevărul este că nu voi ajunge niciodată acolo, și dezamăgirea mă arde ca un fier înroșit.

— Bine, bine.

Urmează o pauză îndelungată.

— În mod evident ai primit coletul meu.

— Da.

Îți poți potrivi ceasul după el. În fiecare luni dimineața la ora nouă sosește un pachetel, la adresa hotelului unde se presupune că stau eu. Kyle — băiatul simpatic de douăzeci și șase de ani de la serviciul de pază căruia îi curg ochii după mine — mi-l păstrează cu regularitate în schimbul unei cafele și al unui flirt preț de un sfert de oră.

Fiecare pachetel conține un nou telefon cu un nou număr alocat. Cu câte un telefon nou în fiecare săptămână înseamnă că nu poți fi interceptat în mod legal, și, drept urmare, nu se pot obține dovezi incriminatoare împotriva ta.

Și Sam este total împotriva dovezilor incriminatoare.

Sigur că da, explicațiile date lui Kyle nu includ telefoane cu cartelă schimbate frecvent ca să îmi pierd urma sau de ce aş putea avea nevoie de ele. În schimb, am inventat un fermecător basm modern — cum că mamei mele îi place să îmi trimită mici daruri săptămânal, dar ele trebuie să continue să sosească la acea adresă, altfel tatăl meu, cu care locuiesc în prezent, ar înnebuni de furie.

Mi-a fost tare greu să scot pe gură minciuna asta cu ușurință. Dacă atenția lui Kyle ar fi fost îndreptată asupra chipului meu și nu asupra sânilor mei, probabil că s-ar fi prins. Mama nu poate

să îmi trimită pachete deoarece a murit cu zece ani în urmă, din cauza unei rare complicații produse în timpul nașterii, împreună cu fratele meu vitreg nenăscut încă. Este o poveste tristă, într-adevăr. După ce a părăsit școala și la cincisprezece ani era deja mamă, iar la optsprezece ani a ajuns stripteuză, Jamie Miller era sigură că soarta s-a întors în favoarea ei atunci când l-a întâlnit pe *mult* mai bătrânul și bogatul om de afaceri din New York, Sam Arnoni.

Sau Big Sam (Marele Sam), după cum i se mai spune.

Aveam șase ani când s-au căsătorit — după o relație pasională de trei luni. Ne-am mutat din apartamentul nostru cu două camere din Vegas în casa lui imensă din Long Island. În ziua în care ne-am mutat, mama m-a așezat pe un scaun și mi-a atras atenția cu toată seriozitatea să îl ascult pe Sam. Și, dacă aveam să fiu o fetiță bună și cuminte, el urma să ne asigure un trai bun.

Aveam opt ani când ea a murit, lăsându-mă singură cu tatăl meu vitreg. Doar pe el l-am avut de atunci încolo. La drept vorbind, nu era obligat să mă țină. Nimeni nu l-ar fi învinovățit dacă i-ar fi luat urma tatălui meu adevărat — care nu mă voia — și m-ar fi lăsat la ușa lui. Adică, de ce să se să se lege la cap cu mine? Dar nu a făcut-o. Atâta vreme cât aveam să fiu un șoricel ascultător, Sam m-a asigurat că vom rămâne împreună.

Și așa a și fost. Iar, în schimb, el îmi dădea tot ce ceea ce mi-aș fi putut dori vreodată.

Știind ceea ce știu acum, aș fi preferat să stau la ușa tatălui meu înstrăinat de mine.

— Bine. Mă bucur să aud asta. Am să îți alimentez contul mâine.

— Grozav.

Oricât de tare am ajuns să detest să iau bani de la el, cu cât îmi trimite mai mulți, cu atât mai repede pot să îi adun.

Cu atât mai repede pot să îmi duc planul la îndeplinire.

Cu atât mai repede pot să fug de el.

— Știi ce, trebuie să mă întorc la treburile mele.

Conversațiile cu Sam nu durează niciodată mai mult de câteva minute. Este un tip ocupat.

— Verifică-ți e-mailul, da?

Acestea sunt cuvintele magice.

— În regulă.

Știu că vocea mea sună prea încordată, așa că îmi dreg glasul ca să scap de tensiunea acumulată. Nu trebuie să îi dau nimic de bănuț lui Sam. Trebuie să creadă că sunt pe val.

— Te iubesc, șoricel.

Înghit în sec nodul dureros care mi s-a pus în gât. Poate că mă iubește... în felul lui.

— Și eu te iubesc.

Fără nume adevărate. Fără nicio referire la Tati sau la Sam. Asta este o altă regulă, chiar și cu telefoanele cu cartelă de unică folosință. Sam este un tip paranoic. Și pe bună dreptate. Închid ochii în vreme ce apăs pe butonul de închidere a apelului, și oftez adânc. Știam că urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Au trecut trei săptămâni de la ultimul dintre *acele* apeluri.

Simt cum îmi îngheață sângele în vine când întind mâna să deschid laptopul.

După ce mă conectez la contul de Gmail — cel pe care îl am în comun cu Sam — dau click pe ciorne ca să găsesc mesajul netrimis. Așa îmi transmite Sam directivele. E-mailuri netrimise înscamnă e-mailuri neinterceptate. Privesc îndelung mesajul care conține numele și adresa unei cafenele dincolo de Ocean Drive, împreună cu ora de întâlnire stabilită pentru mine și Jimmy, un nume de hotel și poza cumpărătorilor — „Bob” și „Eddie”.

Gura mi se usucă instantaneu în vreme ce mă năpădește un val de greață.

■ ■ ■

— Bună, unchiule Jimmy!

Mă sforțez să îmi lătesc și mai tare zâmbetul fals de pe față în timp ce îl strâng în brațe pe bărbatul corpulent de cincizeci și ceva de ani.

— Bună, draga mea. Mă bucur să te revăd.

Râde satisfăcut, zdrobindu-mi trupul de burta lui rotundă. Pentru orice spectator inocent, unchiul Jimmy ar putea trece drept un Moș Crăciun în vacanță. Sigur că da, părul lui este mai degrabă cărunț decât alb și îmi este destul de greu să mi-l imaginez pe Moșul purtând o cămașă galbenă hawaiiană și papuci Birkenstock tot timpul anului, dar are o licărire în ochi și un râs blând și liniștit care te fac să te simți în largul tău.

Aparențele pot fi înșelătoare.

Ca și mine, de altfel. Iată-mă aici, zâmbitoare și acceptând în mod firesc un pahar de Iced Caffè Latte la o cafenea din Miami de la un bărbat care nu este cu adevărat unchiul meu. Părul meu natural blond, lung și drept este acum castaniu și ondulat — datorită unei peruci. Ochii mei măslinii conturați cu dermatograf maroniu închis sunt ascunși în spatele unor ochelari de soare fumurii. O bustieră strâmtă îmi maschează pieptul voluptos sub un tricou lejer pe care îl port alături de pantalonii mei trei sferuri din lycra și a adidașilor. Dau efectiv impresia unei tinere femei care se întâlnește cu unchiul ei drag la o cafea într-o joi dimineață, în timp ce merge la cumpărături.

Stăm la taclale preț de vreo cincisprezece minute — el mă întreabă despre cursul de engleză de la colegiul unde *nu* sunt înscrisă, iar eu îi spun cât de grozav este. Eu îl întreb de mătușa Beth, care *nu* există, iar el îmi răspunde că e înnebunită după noua ei mașină Honda Accord. Doamne, ce bun e tipul. Atât de dezinvolt. El și cu Sam fac „afaceri în branșă” împreună de ani de zile. Locuiește în Manhattan, dar deține o companie de construcții aici, drept urmare, călătorește în mod regulat. Conform scenariului „împușcă doi iepuri dintr-un foc”. Pe lângă prietenul cel mai bun al lui Sam, Dominic, Jimmy este primul lui prieten „de afaceri” pe care am avut ocazia să-l întâlnesc. Sam mă ține la curent doar cu ceea ce este nevoie să știu, iar eu nu trebuie să știu nimic altceva în afară de ceea ce *fac* pentru el. Nu știu dacă procedează astfel ca să mă protejeze sau să-și minimalizeze propria lui vulnerabilitate, în caz că l-aș trăda vreodată. Este evident că

are la fel de multă încredere în Jimmy ca și în mine. Sam nu a fost niciodată în Miami și atunci când mi-a dat o sărutare de rămas-bun, mi-a spus că ne vom revedea peste un an. Eu nu am voie să zbor acasă, iar el nu vrea să fie prins pe aici.

Sorbind zgometos din băutura mea — chiar aveam nevoie de cafeina asta — mă ridic în picioare, îl îmbrățișez scurt pe unchiul Jimmy, înșfac cheile mașinii așezate lângă mine pe masă, și o pornesc în josul străzii, căutând din priviri Honda albă închiriată.

S-ar putea să mor de insolație și să nu apuc să trec de ziua de azi. Cu tot aerul rece pe care mașina asta închiriată mi-l aruncă drept în față, simt totuși câteva picături de sudoare ce mi se preling în jos, pe frunte. Bănuiesc că se datorează mai mult stării de nervozitate decât temperaturii de treizeci și opt de grade. În orice caz, peruca asta nu face decât să înrăutățească situația.

Parchez mașina în fața unui hotel, o duc în parcare și deschid portbagajul. Iar apoi mă prefac că citesc ceva pe telefon. Chiar îmi trebuie o clipă să mă adun, în timp ce valetul îmi descarcă bagajele.

Asta este viața mea, deocamdată. Trebuie să fac asta. Și peste o oră, voi putea să îmi strâng amintirea într-un un ghem micuț, pe care să îl înghesui într-o cutiuță și să pretind că nu s-a întâmplat niciodată cu adevărat.

Până data viitoare.

Când cobor de la volan cu carcasa goală a aparatului meu de filmat, nu sunt decât o altă turistă zămbitoare. Fiecare fibră din corpul meu îmi spune să înhaț mânerul acelei valize — care este mult mai mare decât ultima lăsată aici — dar nu o fac. Nu fac nimic altceva decât să le arăt valetului și hamalului dinții mei albi ca perlele în vreme ce strâng în mână, înfricoșată de moarte, o bucată de hârtie pe care e mângălit un număr: 1754.

Aceasta este camera de hotel pe care trebuie să o vizitez.

— O să-mi las doar lucrurile în cameră și după aceea mă duc să fac un tur al orașului. Cincisprezece minute, cel mult. Trebuie să parcam mașina sau pot să o las aici? Întreb eu cu dezinvoltură.

— Cum preferați, domnișoară. Putem chiar să vă ținem bagajul la recepție până mai târziu, când vă cazați, dacă doriți.

Are o alură de bunic cu părul alb și un zâmbet blajin. Probabil că are niște nepoți minunați, cu care se joacă și pe care îi îmbrățișează.

Nu i-am mai văzut pe bunicii mei și nici nu am mai auzit nimic despre ei de când aveam trei ani. Nu mai cunosc pe nimeni altcineva din familia mea în afară de Sam.

— Oh, mulțumesc tare mult, dar prietenul meu s-a cazat deja. Vreau doar să mă împrăpățez puțin și apoi să ies prin oraș cât timp el lucrează.

Trag un căscat fals. Gândirea mea rapidă mă ia chiar și pe mine prin surprindere uneori.

— A fost un zbor lung și așa mai departe.

— Desigur.

Intrăm în holul principal unde îi înmănez o bancnotă de zece dolari și îmi strecor mâna pe furiș pe mânerul valizei.

— O iau eu de aici.

Începe să obiecteze, dar îi zâmbesc larg.

— Este în regulă. Am doar o valiză și are și roți pe deasupra. În plus, îmi place să fac mișcare.

Și nu ai vrea să stai deloc prin preajma acestei valize, tataie.

Dând din cap cu întârziere în chip de mulțumire, bărbatul amabil iese din nou afară.

Iar eu scot cel mai mic oftat de ușurare posibil. Asta a fost partea cea mai ușoară.

Dacă stau să mă gândesc o secundă măcar în ce mă bag, este de-a dreptul înfiorător. Așa că mai bine nu mă gândesc deloc la asta. Îmi golesc mintea și pretind că sunt pe cale de a intra pe scenă în vreme ce intru cu valiză cu tot în lift și apăs pe butonul de la etajul al șaptesprezecelea. Într-un fel, chiar așa și este. Joc un rol, desigur.

Rezemată de peretele răcoros, urmăresc din priviri butoanele care se aprind pe rând, asigurându-mă că îmi țin fața aplecată, ca să mă feresc de camerele de supraveghere. Și mă întreb, pentru a mia oară, de ce m-am băgat în mizeria asta? Cum aș fi putut schimba mersul lucrurilor? Ce *anume* a văzut Sam la mine încât a ajuns să creadă că acest aranjament este un pariu înțelept pentru el? Asta să fi fost oare menirea mea dintotdeauna? Sau am fost sortită să fiu la fel ca mama? Unii oameni s-ar putea întreba ce a găsit un om de afaceri deștept și bogat la o stripteuză de douăzeci și unu de ani și mama unei fete, pe deasupra. În afară de frumusețea ei uimitoare, desigur. Dar, dacă nu ar fi murit, ar fi fost acum ea în acest lift în locul meu? Iar eu sunt doar înlocuitorul ei?

Și știa în ce fel de lume o introducea pe fica ei?

Acum doisprezece ani, am pășit într-o poveste. Noul meu tată vitreg mi-a luat mâna micuță într-a lui și m-a condus într-o cameră îmbrăcată în purpură, plină ochi cu jucării, cărți și haine. Exact tot ce trebuia ca să câștige dragostea și devotamentul unei fete de șase ani. Și le-a câștigat, într-adevăr. Sam m-a copleșit cu și mai multă afecțiune, și mai multe cadouri și mai multă atenție decât mi-aș fi putut imagina vreodată că e posibil. Cu tot ce îmi puteam dori și cu lucruri la care nici măcar nu visasem vreodată.

Așa cum a fost în ziua când Becky Taylor mi-a spus că tatăl ei o iubea mai mult pe ea decât tatăl meu mă iubea pe mine fiindcă îi cumpărase un ponei. Faptul că nici măcar nu l-am cunoscut pe tatăl meu adevărat mă durea cu mult mai mult decât ar fi trebuit. Nu am fost un copil plângăcios, dar în ziua aceea am venit acasă hohotind.

Câteva săptămâni mai târziu, când am împlinit nouă ani, am găsit un armăsar negru împodobit cu o fundă galbenă legat de un copac din curtea noastră din spate. Era cel mai grozav cadou pe care îl primisem vreodată și mi-a întărit convingerea că Sam mă iubea mult mai mult pentru că nu îmi cumpărase un nenorocit de ponei. Îmi cumpărase un cal de curse adevărat.

L-am botezat Black Jack. Nu era un nume prea original pentru un cal de curse, dar Sam m-a asigurat că era perfect. În ziua când acel Black Jack a câștigat cursa de la Belmont, Sam a fost cel care m-a săltat în șa. Și în ziua de azi Sam are pe birou fotografia înrămată în care este înfățișat drept un tată mândru și iubitor.

O iluzie. Pentru cei care nu-mi cunosc povestea. Pentru mine. Poate chiar și pentru el însuși.

Multă vreme nu mi-am dat seama că Sam ar putea fi „diferit”. La urma urmelor, el era tatăl meu și totodată singura persoană pe care o aveam pe lume. Mai mult chiar, și eu eram „diferită”. Extrem de inteligentă, conform tuturor testelor de aptitudini. Dar odată cu acele rezultate, am primit și fișa psihopedagogică în care eram caracterizată drept neobișnuit de inexpresivă. Un dobitoc a afirmat, în timpul unei întrevederi avute cu tatăl meu, că eram „morocănoasă” fiindcă nu alergam de colo-colo, țipând și zbierând și chicotind, ca orice alt copil de vârsta mea. „E ciudată”, i-am auzit pe câțiva copii șoptind deloc discret pe la spatele meu.

Sam a declarat că erau o adunătură de idioți și că eu eram perfectă așa cum eram. Dar, totodată, a hotărât că era cazul să învăț cum să țip, să zbier și să chicotesc. Așa că m-a înscris la lecții de actorie. Mi-a spus că uneori trebuie să pretinzi că ești ceea ce nu ești cu adevărat. S-a dovedit că sunt o actriță extraordinară. Atunci când mă concentrez, pot intra în pielea oricărui personaj.

Poate tocmai *de aceea* s-a gândit Sam că așa fi potrivită pentru așa ceva.

Apoi a venit noaptea când am fost martora unei scene pe care unii ar caracteriza-o drept „dubioasă”. Într-o seară, Sam și cu mine am făcut o excursie în calitate de tată și fiică la Golful Nicoll. Pe drum am jucat un joc ciudat: *vezi-vreo-mașină-necunoscută-care-ne-urmărește?*. În tot acest răstimp eu am stat la pândă urmărind prin lunetă orice mașină care făcea aceleași viraje ca și noi. Când am ajuns, era întuneric și liniște pe malul apei. Ne-am dus la plimbare, iar el m-a ținut de mână în vreme

ce cu devoram un con de înghețată cu căpșuni. Îmi aduc aminte că ne-am oprit la un moment dat, iar el și-a dus mâna la buzunar. O secundă mai târziu, și-a luat avânt și a aruncat ceva în apa adâncă.

M-a luat din nou de mână, mi-a făcut cu ochiul și ne-am continuat plimbarea.

Nu l-am întrebat ce a aruncat în apă. De fapt, nu am scos niciun cuvânt. L-am strâns doar de mână și l-am urmat.

Aveam doisprezece ani în momentul când am trecut prin dreptul pivniței în toiul nopții — fiind în drum spre congelatorul de la subsol de unde voiam să înșfac încă o cutie de mini pizzete — și am auzit niște voci mândioase. A trebuit să îmi lipesc urechea de ușa ca să aud mai bine. Sam și Dominic erau cei care se certau. Era vorba despre poliție și ceva amprente, și Dominic voia să „iasă”, dar Sam îi spunea că nu avea cum să „iasă”, că erau băgați împreună în treaba asta. Pe un ton aspru, pe care Sam nu îl folosisese niciodată față de mine, își acuza cel mai bun prieten că fusese al dracului de neglijent. Sam nu înjura *niciodată*. Scările au scos un scârțâit destul de puternic atunci când am luat-o la fugă cu pași repezi și mărunți înapoi spre bucătărie, unde m-am prefăcut că îmi încălzeam o cană cu lapte.

Acolo m-a găsit Sam.

— Ce ai auzit? m-a întrebat el pe un ton glacial și egal, fixându-mă cu ochii lui cenușii și severi.

Nu îl mințisem niciodată pe Sam și instinctul îmi spunea să nu încep să o fac tocmai acum.

— Pe tine și pe Dominic vorbind despre poliție și despre amprente.

Trăgând adânc aer în piept, și-a dus mâna la gură ca să își înăbușe o înjurătură.

— Uneori s-ar putea să auzi lucruri pe care nu ar trebui să le auzi. Am aprobat încet din cap.

— Este important să nu repeți niciodată acele lucruri. Niciodată. Altfel, tot ce avem aici — tu pe mine, eu pe tine, casa asta, viața asta — se va duce de râpă. Vei fi dusă departe de aici.

Vei locui într-un orfelinat, unde oamenii nu te vor aprecia pentru ceea ce ești. Nu vei avea pe nimeni care să te iubească. Nu vei mai face nici gimnastică, nici actorie. Vrei asta?

Am clătinat din cap strângând din buze.

— Să nu vorbești *niciodată* despre lucrurile pe care le auzi din întâmplare sau despre cele care îți pot trece prin cap, bine? m-a avertizat Sam.

Am dat din nou din cap.

— Exact la fel ca în acea noapte când am fost în excursie la Golful Nicoll.

Îmi amintesc cum a făcut ochii mari, ca și cum s-ar fi speriat. De parcă ar fi fost surprins că am remarcat sau că mi-am amintit, sau amândouă la un loc.

— Da. Exact la fel ca atunci. Oamenii se pot folosi de asemenea informații ca să ne facă rău. Și nu vrei asta, nu-i așa?

— Nu.

M-am aplecat spre el ca să îl cuprind în brațe. Sam era singurul tată pe care îl știam. Mă iubea, deși nu îl vedeam prea des din cauza programului său încărcat. Dar avea grijă să ia parte la fiecare competiție de gimnastică și la fiecare piesă de teatru de la școală. Stătea întotdeauna pe rândul din față și era întotdeauna primul care sărea în picioare — cu brațele încărcate de flori — ca să îmi spună ce actriță incredibilă aveam să fiu. Nu suportam gândul să-l pierd. Era prea dureros. Aș fi făcut *orice* să nu îl pierd.

Când soția lui Dominic a apărut la ușa noastră o săptămână mai târziu, cuprinsă de o criză de isterie, căutându-și bărbatul care lipsea de zile întregi de acasă, am stat lângă Sam și l-am urmărit în tăcere cum o îmbrățișa și îi ștergea lacrimile, în timp ce clătina din cap, cu chipul plin de îngrijorare, spunându-i că nu îl văzuse de la petrecerea din patru iulie, cu trei săptămâni în urmă. Când ea mi-a aruncat o privire din întâmplare, am dat frenetic din cap în chip de confirmare.

Asta a fost prima minciună pe care am spus-o cuiva drept în față pentru Sam.

După ce ea a plecat, Sam m-a bătut ușor pe spinare și mi-a poptit:

— Așa te vreau, șoricel. Cât se poate de tăcut.

Am zâmbit cu gura până la urechi. Pe vremea aceea, ori de câte ori îl făceam pe Sam să fie mândru de mine simțeam o căldură lăuntrică. Un drumeț a dat din întâmplare peste cadavrul lui Dominic într-un parc național din Maine, câteva luni mai târziu. Arma lui zăcea lângă el. La știri s-a relatat că a fost o sinucidere. Sam nu a spus decât: „Păcat de el.” Nici urmă de șoc în ochii lui, nicio lacrimă pe obraz. Asta numai până la înmormântare însă. Acolo a cedat emoțiilor. După toate aparențele, Sam are propriile lui talente actricești.

Eu? Nu am spus absolut nimic.

Și acum iată-mă aici.

Liftul scoate un clinchet sonor atunci când ajunge la etajul ptesprezece, iar eu trebuie să îmi încordez mușchii ca să nu fac pe mine în vreme ce trag valiza afară. *Poți să faci asta. Ultima dată a fost în regulă.*

Și totuși, e ceva diferit în legătură cu livrarea asta. Oamenii cărora le-am livrat marfa înainte erau diferiți. Celălalt hotel nu era așa de luxos. Și valiza asta e a naibii de mare, mult prea mare. Dacă este plină ochi, atunci...

Încerc să nu mă gândesc la asta, în timp ce cercetez din priviri numerele ușilor și indicatoarele de ieșire și camerele de supraveghere de la capătul holului. Când ajung în dreptul camerei 1754, toate vorbele pe care mi le-am spus până acum în gând ca să îmi ridic moralul nu mai au nicio valoare și îmi încordez din nou mușchii.

Două bătaii scurte urmate de o pauză mai lungă și o a treia bătaie, după indicațiile lui Sam. Am senzația că stomacul mi se urcă în gât în vreme ce văd o umbră trecând prin spatele vizorului. A trebuit să îmi dau jos ochelarii de la ochi, în hol, deoarece să merg cu ei prin hotel ar fi fost de-a dreptul suspect. Din ferirc, majoritatea oamenilor nu m-ar recunoaște dacă ar trece pe

lângă mine pe stradă, și asta datorită stratului gros de machiaj și a perucii.

Îmi deschide ușa un bărbat înalt cu un început de chelie, îmbrăcat într-un tricou polo de golf, a cărui fizionomie corespunde pozei pe care am găsit-o în ciorna e-mailului. Se dă drept Bob. Un nume cât se poate de obișnuit, un nume cât se poate de fals. Nici măcar nu catadicsește să își ascundă revolverul Beretta prins la cingătoare.

Acum e momentul în care apelez la talentul meu actoresc care mi-a asigurat un loc la Școala de Artă Tisch, în primul și în primul rând.

Mă adresez individului cu un zâmbet prietenos:

— Ce bine îmi pare să te revăd!

Aceasta este replica prestabilită și am avut grijă să o memorez la perfecție. Big Sam își ia tot felul de măsuri de precauție. De aceea nu vorbim în mod deschis, nici chiar la telefoanele cu cartelă. De aceea, există anumite etape clar stabilite pentru aceste schimburi de replici.

De aceea el continuă să facă ceea ce face, sfidând legea fără probleme.

După toate aparențele, tipii ăștia fac și ei parte din genul de oameni care își iau măsuri de precauție. Îmi mențin privirea înainte în vreme ce bărbatul mă conduce prin apartamentul spațios, trecând pe lângă doi băieți absorbiți de un meci de box pe consola lor Wii. Și ajungem într-un dormitor unde un bărbat blond de vreo treizeci și ceva de ani stă întins pe patul dublu, cu un braț odihnindu-i-se sub ceafă în vreme ce butonează canalele.

Niște ochi verzi cu nimic ieșiți din comun se dezlipesc într-un final de televizor ca să îmi studieze chipul și apoi să coboare pe trupul meu. Îmi vine să mă cutremur, dar, cu toate acestea, zâmbesc spunându-i:

— Salut, Eddie!

Acesta este numele care era scris sub cealaltă poză. Nu e numele lui adevărat, desigur.

— Salut, Jane. Ești polițistă?

— Chestia asta nu e cumva luată dintr-un serial de televiziune? îi dau eu replica cu ușurință.

Este oarecum îngrijorător cât de repede pot să intru în rol atunci când trebuie să o fac. Cred că este o combinație între capacitatea mea de a face improvizație actoricească cuplată cu nevoia instinctivă de auto-conservare. În orice caz, dau impresia că sunt stăpână pe mine și experimentată. Două lucruri pe care Sam a spus că trebuie să le eman prin toți porii. Două lucruri care nu mă definesc nicidecum.

— Dar dacă te face să te simți mai bine... nu, nu sunt polițistă. Doar știi cine este șeful meu, Eddie.

Adică, el știe cine este șeful meu, dar nu știe că șeful meu este și tatăl meu vitreg, totodată. În nicio împrejurare, această informație nu trebuie vreodată dezvăluită, o regulă pe care Sam a repetat-o de atâtea ori până mi-a băgat-o bine în cap, cu multă vreme în urmă.

Fără niciun preambul, Bob îmi smulge geanta din mână și începe să scotocească prin ea, deschizându-mi portofelul, dând la o parte permisul de conducere fără nicio valoare, un fals pe care este trecut numele Jane, cel pe care îl folosesc în asemenea ocazii. O a treia identitate. O altă măsură de precauție à la Sam. Nu se obosește să-i arunce vreo privire fiindcă știe la fel de bine ca și mine că informațiile din el sunt false. După ce termină cu portofelul meu, răstoarnă geanta din care curg și celelalte câteva obiecte ale mele — un pachet de gumă de mestecat, un pix, și pistolul Glock cu care m-a înzestrat unchiul Jimmy. *Doar de poză. Se așteaptă la așa ceva*, mi-a explicat el. Cu toate acestea, Eddie ridică din sprânceană în vreme ce Bob pune arma pe o noptieră.

— Știi să folosești chestia asta?

— Tu ce crezi?

Da, știu cum să folosesc o armă. Știu de la vârsta de șaisprezece ani, când Sam mi-a sugerat într-o doară să mergem împreună la poligonul de tir. Fiind un vânător înrăit, îi place să țină pasul, exersând tirul cu arma în fiecare sâmbătă. Am profitat imediat de

ocazie ca să îmi petrec mai mult timp împreună cu el, considerând că este o ocazie bună de a consolida legătura tată-fică.

Sunt bună la tras cu arma la țință.

Sam însă trage cu arma la țință de parcă ar fi un adevărat ucigaș profesionist. Nu ratează niciodată.

Eddie nu îmi răspunde. În schimb, îmi aruncă un zâmbet leneș.

— Dacă te face să te simți mai bine, nici noi nu suntem polițai.

— Bine. Mă bucur că am căzut de acord cu treaba asta, mor-măi eu pe un ton sec. Sper că vă bucurați de vacanța petrecută împreună cu familia. Este destul de frumos aici. Cald, totuși, pentru vremea asta.

O vacanță cu familia. Bănuiesc că face parte din marea schemă de înșelăciune. Să îți iei familia în vacanță. Să trimiți o femeie inocentă să livreze marfa. Nimeni nu bagă de seamă.

Totul e pus la cale de Sam. Deșteaptă treabă.

Mă întreb câte camere de hotel sunt nevoiți să vadă bieții copii.

Un rânjet strâmb mijeste pe buzele lui Eddie.

— Da, soția este plecată să cheltuiască banii pe care i-am câștigat cu atâta trudă.

Mulțumit că în poșeta mea nu e plantat niciun microfon, Bob se îndreaptă acum spre mine și îmi spune pe un ton poruncitor, fără să îmi lase loc de întors:

— Brațele sus!

Mă supun imediat, stomacul meu făcându-se ghem. Mă concentrez asupra unui tablou de deasupra tăblii patului, în care o femeie dansează în ploaie cu o umbrelă roșie zăcând pe trotuar alături de ea. Gândindu-mă ce frumoasă ar fi viața mea dacă aș fi eu cea care dansează în ploaie chiar în momentul de față.

Gândul acesta îmi reamintește că doar peste șapte ore de acum încolo mă voi folosi de cele învățate la lecțiile de dans la bară spre delectarea perversilor din Miami.

Și pentru acel ciudat de patron de club.

Mă întreb dacă stomacul mi se va zvârcoli de emoție mai tare decât acum.

Sunt binevenite gândurile care mi-au abătut atenția de la mâinile lui Bob ce nu se grăbesc deloc, croindu-și drum în susul și josul picioarelor mele, obligându-mă să îmi scot pantofii. Când degetele lui încep să îmi pipăie organele genitale, strâng din dinți, dorindu-mi să mi se fi dat voie să port jeanși. Dacă aș fi purtat, însă, m-ar fi pus să îi dau jos de pe mine.

Respir.

Respir lung și profund.

Respir ca să îmi domolesc disconfortul crescând, panica, greața.

Amintirea cruntă.

Sam mi-a promis că acești clienți nu fac parte din drojdia societății. Sunt niște oameni de afaceri stilați, exact ca și el. Interesați de nimic altceva decât să facă bani.

Că niciodată nu voi mai păți așa ceva.

— Haide, grăbește-te, latră Eddie.

Mâinile aspre ale lui Bob mă strâng de fund în vreme ce urcă spre tricoul meu, apoi intră pe sub tricoul meu unde zăbovesc.

Respirații profunde.

De fapt, eu nu sunt aici.

Treaba asta se va termina curând.

Deși chestia asta e la fel de oribilă ca ce a făcut mai devreme, măcar nu îmi trezește instantaneu aceleași amintiri oribile. Cu toate acestea, în momentul în care vârful unui deget se strecoară pe sub sutienul meu și începe să alunece în sus și în jos pe deasupra sfârcului meu — și un zâmbet lasciv începe să înflorească pe buzele lui Bob — hotărâsc că am suportat destul.

— Și lui Sal Pal îi plăcea să facă chestia asta, îi spun eu cu o voce joasă și calmă, străduindu-mă din răspuțeri să stăpânesc fiorul de repulsie ce încă mă mai cuprinde la auzul aceluia nume, în vreme ce îi retez elanul lui Bob cu o privire severă.

Văd cum se aprinde o luminiță în ochii lui, semn că a recunoscut stilul, iar el își retrage mâinile în grabă, rânjind. Nu mă

surprinde deloc. Majoritatea oamenilor din branșă au auzit de numele acesta. Cum să nu fi auzit? Descoperirea macabră a trupului lui Sal a fost o știre de senzație pe postul național de televiziune. Conform rapoartelor de expertiză post-mortem, încă mai era în viață când i-au fost amputate mâinile și alte extremități vitale:

Când Sal mi-a făcut ceea ce mi-a făcut în acea zi, cu multe luni în urmă, nu avea habar ce legătură era între mine și Sam. Și, la urma urmelor, de unde să știe? A crezut, probabil, că eram o prostituată care voia să scoată niște bani în plus. Nimeni în locul lui Sam nu și-ar trimite propria fiică vitregă — o fată pe care a crescut-o și pe care se presupunea că o iubea la nebunie — la o tranzacție de droguri.

Nimeni în afara unui dement.

În mod categoric, Sal nu avea habar ce fel de om este Sam, *cu adevărat*.

Nici eu nu aveam habar. Dar am aflat amândoi destul de repede. În seara aceea, am venit pentru a doua oară plângând, acasă la tatăl meu vitreg. El și-a păstrat calmul în vreme ce eu i-am explicat cu lux de amănunte, printre hohote de plâns incontrolabile, cum Sal a simțit nevoia să îmi exploreze toate locurile posibile — și mai puțin posibile — în care eu puteam avea plantat un microfon ascuns.

Sam a scrâșnit din dinți și mi-a netezit părul cu mâna, spunându-mi că m-am descurcat bine, fiindcă am reușit să îmi stăpânesc emoțiile și am dus lucrurile la bun sfârșit, iar, după aceea, am venit să îi spun lui. Că am procedat exact așa cum trebuia.

Apoi mi-a dat niște pastile de somn și a stat lângă mine până când am adormit.

O săptămână mai târziu, în vreme ce mă străduiam să îngurgitez o felie de pizza rece în starea mea de semi-amorțală, m-am pomenit privind în gol chipul hidos al lui Sal care apărea pe ecranul televizorului pe postul de televiziune. Era știrea de senzație a zilei. Se vorbea despre „crima organizată legată de traficul de droguri” care „trimitea un mesaj clar”. Ucigașii nici măcar nu se

catadicsiseră să îi ascundă rămășițele. L-au lăsat împrăștiat pe o poze principală, având cuvântul *respect* inscripționat pe piept cu propriul său sânge.

Sam și-a înfășurat brațele în jurul meu și mi-a șoptit la ureche, de parcă i-ar fi fost frică să nu îl audă cineva: „L-am încolțit eu pentru tine, șoricel. A încercat să fugă. Dar nimeni nu poate fugi de mine.”

M-a sărutat pe frunte, după care a adăugat: „Nimănui nu îi este permis să mă trateze cu atâta lipsă de respect. Și nimeni nu te va mai atinge vreodată.”

Îmi aduc aminte cum stăteam acolo, tremurând toată în brațele lui, inhalând parfumul apei lui de colonie *Brut* — care pe vremuri îmi aducea alinare — și remarcând câteva lucruri: faptul că făcea referire la respectul pentru el însuși, pe când eu eram cea care fusese violată, și cuvintele *din nou*. Cum adică „din nou”? Nu mai voiam să fac asta din nou. Nu mai voiam deloc! Ca și Dominic, partenerul lui de afaceri.

Dominic, care a sfârșit-o rău de tot.

Am priceput câteva chestii în acea zi: că eram implicată, fără voia mea, în ceva ce mă depășea, și că nu era posibil să mă rup de acest mod de viață până când nu aveam permisiunea lui Sam. Asta dacă aș fi obținut-o vreodată.

Dar cel mai important dintre toate lucrurile a fost că în acea zi mi-am dat seama că ar trebui să îmi fie o frică teribilă de tatăl meu vitreg.

■ ■ ■

Mașina închiriată mă așteaptă în timp ce eu ies din hotel cu carcasa aparatului meu de filmat plină de bani. Aproape că îmi taie umărul, dar ies cu acelsși zâmbet fals, dar fermecător zugrăvit pe chip.

Am avut dreptate. Livrarea asta a fost cu totul altceva. Eddie trebuie să își fi pus la punct o rețea aici dacă are de gând să manipuleze atâta heroină. Poate că asta înseamnă că nu voi mai fi

solicitată o vreme. Raza asta de speranță mă face să mă cufund pe scaunul șoferului răsuflând ușurată.

Oricât de mult îmi doresc să gonesc spre punctul de schimb și să scap de toate dovezile incriminatoare, nu pot să risc să fiu trasă pe dreapta de polițiști având asupra mea o geantă plină cu bancnote de o sută de dolari. Drept urmare, păstrez limita de viteză, astfel încât distanța până la punctul de schimb — o stradă rezidențială destul de liniștită — devine insuportabil de lungă. Pe telefon îmi apare un mesaj de la Jimmy, spunându-mi că i-a făcut mare plăcere să ne revedem azi. Este un mesaj codificat prin care îmi transmite că „drumul este liber”.

Parchez mașina, încuind cheile și banii în portbagaj. Este un parc public vizavi și în acel parc știu că voi găsi un bărbat care seamănă cu Moș Crăciun în cămașă hawaiiană și papuci Birkenstock, tolănit pe o bancă cu un ziar în mâini. Așteptând.

Dar nu îl caut, fiindcă nu îmi este permis acest lucru, sub niciun motiv. Urmând un protocol strict, merg vreo treizeci de metri înainte până la locul unde mă așteaptă mașina mea, un Sorento bleumarin. O descui cu setul de chei de rezervă, mă urc în ea și o pornesc, exact în momentul în care îmi sună telefonul.

— Alo?

— Totul este în regulă?

Deschid gura să spun ceva, dar ezit. E cazul să îi spun lui Sam ce s-a petrecut acolo? Nu... Bob este un ticălos pervers, dar nu se compară *nici pe departe* cu Sal. În plus, nu vreau să fiu eu cauza unei alte crime abominabile comise prin mutilare. Cred că dețin controlul asupra lui Bob de-acum, și dacă el este cel mai rău soi de om cu care trebuie să am de-a face, mă descurc eu.

— Da. Totul a mers conform planului.

— Bine. O să mai faci afaceri cu ei multă vreme de acum încolo. Eddie are legături sus-puse. Bucură-te de restul zilei.

Legătura s-a întrerupt.

Multă vreme de acum încolo.

— Cum poți să îmi faci așa ceva, Sam? șoptesc eu în tăcerea care mă înconjoară.

Cum poate? Chiar și eu știu că nu-i pui cu bună știință în pericol pe oamenii pe care îi iubești.

Abia în parcare din fața apartamentului meu încep să tremur ca varga, nervii mei reacționând la muntele de tensiune pe care voința mea a reușit să îl suprime pentru mult prea multă vreme. Am încetat să mai țin socoteala livrărilor cu un an în urmă. La început au fost toate atât de mici, atât de ușoare. Dar după aceea au început să devină din ce în ce mai voluminoase, și apoi s-a întâmplat chestia aia cu Sal... Iar acum mă ocup de livrări majore. Instinctul îmi spune că vor deveni, cu siguranță, și mai grele, și mai riscante.

A urmat o pauză de livrări după „incident”, timp în care Sam m-a copleșit cu pantofi de lux Louboutin și cu rochii frumoase și cu cercei cu diamante. Credeam că era felul lui de a spune că îi părea rău, că își dădea seama că implicarea mea în „afacerea” lui a fost o idee nefericită.

M-am amăgit singură că se terminase totul.

Dar apoi m-a încolțit un bărbat într-o seară de mai pe când ieșeam de la sală, chiar imediat după ultimul meu examen de la liceu, punându-mi tot felul de întrebări despre Sal și Sam. Mi-am păstrat calmul, jucând rolul unei fete obișnuite și ignorante de optsprezece ani la perfecție — o prestație demnă de un Oscar.

I-am dat raportul lui Sam în secunda în care am ajuns acasă, iar în ziua următoare, el mi-a înmănat un plic plin de noi documente și acte de identitate — certificat de naștere, permis de conducere, pașaport, cărți de credit. Toate pe numele lui Charlie Rourke din Indianapolis, în vârstă de douăzeci și doi de ani. Plicul a venit la pachet cu un bilet de avion dus cu destinația Miami care decola în aceeași seară și cu un cont în bancă de zece mii de dolari. Punându-mi o mână grea pe umăr, Sam a declarat, cu o voce joasă și egală, că Șoricel trebuia să dispară pentru ceva vreme.

— Astfel vei fi în siguranță, departe de indivizi ca ăștia. Nu ai altceva de făcut decât să te relaxezi și să aștepti până trece valul. Nu vrem să ni se pună nimic în cărcă în legătură cu Sal.

Nouă.

— Și cum rămâne cu Școala de Artă? l-am întrebat eu.

Am primit un zâmbet plin de regret drept răspuns.

— Va trebui să amâni anul. E prea riscant acum. Voi avea cu grijă de asta.

Îmi aduc aminte valul de dezamăgire ce m-a podidit la auzul acestei vești.

Cerându-mi să îi înmânez toate actele mele de identitate reale, până la ultimul, Sam a murmurat:

— Nu mai ești tu de-acum încolo. Ești Charlie Rourke și numai Charlie Rourke. Fii cine vrei tu să fii, dar intră în pielea personajului, micuța mea actriță. Atâta vreme cât faci asta, nu va da nimeni de tine. Nimeni nu îți va face niciun rău. Tot ce se află în acest plic este legal. Este o carte de identitate autentică.

Continuă, mormăind ca pentru el:

— Pentru o sută de mii de dolari, nu ar trebui să ai niciun fel de problemă.

Îmi amintesc că mi-a picat fața — o reacție rară, dar nepremeditată.

Asta nu era o treabă făcută pe jumătate, adică o carte de identitate pe care să o alegi dintr-o sacoșă cu permise de mașină furate doar cât să treci de gorila de la intrarea în club. Sam trebuia să fi început să facă aceste aranjamente cu multă vreme înainte de ziua de ieri, înainte ca cineva să mă abordeze vreodată.

Acesta a fost primul meu indiciu că Sam nu îmi spunea adevărul.

Și când a sosit prima cerere de livrare la o lună după ce m-am mutat în Miami, am știut în mod cert că această mișcare avea mai puțin de-a face cu siguranța mea și mai mult cu afacerile.

Sam avea intenția să își extindă comerțul în Miami.

Și hotărâse să se folosească de mine pentru treaba asta.

Și atunci am început să mă întreb dacă tipul care m-a abordat la ieșirea din sala de gimnastică în acea zi a reprezentat vreo clipă o amenințare reală. Totul a fost prea bine sincronizat ca să fie vorba de o pură întâmplare. Poate că era un prieten de-al lui.

Poate că Sam l-a angajat ca să aibă o scuză să mă trimită la Miami.

Să mă sperie.

M-am gândit să fug. Să îmi fac bagajele și să dispar în noapte.

Dar cuvintele rostite mai devreme de Sam atârnav deasupra mea precum un nor amenințător. *Nimeni nu poate fugi de mine.* Atâta vreme cât Sam are un nume, îmi este teamă că mă va găsi.

Iar atunci când o va face...

Ce îmi mai rămâne de făcut? *Planul.* Este un plan bun.

Am creat o persoană cu totul nouă, cu bucle blonde și păr **paten** și straturi peste straturi de machiaj, atât cu calități, dar și cu defecte. O persoană reală în ochii celor care nu bănuiesc nimic.

Numai că nu sunt chiar eu, cea adevărată.

Voi rămâne aici până când voi câștiga suficienți bani ca să pot **face** aranjamentele necesare pentru a obține o nouă identitate. **Una** de care Sam să nu știe nimic. Și apoi voi fugi, voi zbura în **cel** mai îndepărtat colț de lume.

Voi dispărea.

Realmente.

Capitolul cinci

■ ■ ■

CAIN

— Suntem din nou cu aprovizionarea la zi, și asta datorită mie! strigă după mine vocea răgușită a lui Ginger în timp ce trece agale prin dreptul ei, în drum spre biroul meu.

Zăgănitul sticlelor de bere încetează și îmi târăsc picioarele înapoi, spre camera frigorifică unde o găsesc pe Ginger îmbrăcată în pantalonii ei scurți, stând cu fundul în sus, aplecată deasupra unui butoiș de bere și încercând în zadar să îl urnească din loc. O fi ea bine făcută, dar nu are nicio șansă să urnească din loc un butoi de șaptezeci de kilograme.

Fără nicio ezitare, mă reped și-l apuc de cealaltă parte.

— Știi că Nate sau unul dintre ceilalți băieți poate să îl mute dintr-o parte într-alta, nu-i așa?

Scoate un *psst*, ca apoi să mormăie zâmbind afectat:

— Știi că nu am nevoie de vreun bărbat în nicio privință.

Râd pe înfundate, clătinând din cap.

— Da, Ginger. Ai spus asta *foarte* clar și răspicat.

Fac un inventar vizual al butoaielor și navetelor cu bere în timp ce îmi trec mâna prin părul de la ceafă, bolborosind:

— Cum s-a întâmplat minunea asta?

Pe chipul lui Ginger apare un zâmbet cât se poate de triumfător în vreme ce își încrucișează brațele la pieptul ei generos

se sprijină de peretele camerei frigorifice. Niște șuvițe albastre, care nu existau ieri, îi împodobesc părul.

— Mai avem ceva de lucru în ceea ce privește utilizarea farmecului tău personal în relațiile cu clienții, Cain.

Aștept să dezvolte ideea, știind foarte bine că nu este suficient doar farmecul personal pentru refacerea stocul lui din frigider și de pe rafturi atât de rapid, având în vedere presupusa criză de pe piață. În cele din urmă, Ginger deșartă sacul.

— Aseară au venit pe aici niște futăcioși drăgălași cu o camionetă de marfă. Așa că...

După felul cum trăgănează cuvintele, ferindu-și ochii ei frumoși de mine și stând cu privirea ațintită în pământ, știu că nu o să îmi placă ceea ce urmează să aud.

— Hannah și cu mine le-am făcut băieților de la livrări o mică demonstrație în avanpremieră a spectacolului privat de care urmasă să aibă parte dacă ne umpleau depozitul în mod miraculos până a doua zi.

— Doamne, Dumnezeu, Ginger, scot eu un geamăt lovindu-mă cu fruntea de tocul ușii.

Știu prea bine ce gen de „spectacol” le-ar putea oferi cele două fete având în vedere că au fost ca două siameze în trecut, iar acum sunt, cel puțin, prietene *apropiate*.

— Știi că nu permit nimănui să se prostit...

— Hei!

Ea pocnește din degetele ei proaspăt manichiurate chiar sub nasul meu. Este unul dintre puținii oameni care are curajul să-mi facă așa ceva.

— Să nu îndrăznești să folosești acel cuvânt referitor *la mine*. Nu le-am oferit nimic *de genul acesta*. Dar dacă îi facem pe futăcioși să își dea drumul în pantaloni în timp ce Hannah și cu mine îi excităm puțin, înseamnă să nu avem de-a face cu clienți nervoși tot weekendul, atunci nu-mi pasă nici cât un rahat de parece cine se uită la noi. Și am să o fac până la capăt, chiar acolo unde, pe scenă!

Ginger rareori îmi vorbește tăios și este destul de discret când vine vorba despre relațiile ei, ceea ce înseamnă că lipsa de provizii a început să o afecteze. Dacă clienții sunt nemulțumiți, bacșișurile sunt de rahat, și bacșișuri de tot rahatul înseamnă angajați cu capsă pusă. Muncesc din greu pentru banii lor.

Ridic mâinile în semn de capitulare. Din moment ce a negociat afacerea, să dau înapoi înseamnă fără doar și poate să îl calc pe coadă pe băiatul de la aprovizionare și să am parte de servicii și mai proaste pentru cine știe cât timp.

— Bun, în regulă. Dar să nu te mai oferi *niciodată* să faci așa ceva. Și avertizează-mă din timp ca să opresc camerele video, dacă... Nu vreau nicio dovadă... de niciun fel. Și ai grijă să îl pui pe Ben sau pe Nate de pază la ușa, pentru siguranța voastră.

Ea îmi face cu ochiul.

— Pentru puțin.

În vreme ce închid ușa camerei frigorifice în urma noastră, adaug:

— Știi ceva, mi-ar prinde bine un manager cu normă întreagă. Ești sigură că nu vrei slujba asta?

— Mai degrabă mă rad în cap, îmi spune ea cu glas tărăgănat întorcându-se la barul principal ca să termine cu pregătirile pentru deschidere. Îmi trănțește câte o nouă remarcă spirituală ori de câte ori îi pun întrebarea asta.

— Oh!

Încetinește pasul și îmi aruncă vorbele peste umăr:

— Nu uita că Charlie intră pe scenă la unsprezece. Încearcă să nu reacționezi din nou la fel de ciudat, bine?

— Ți-a spus ea că am reacționat ciudat?

Nu m-ar surprinde dacă a făcut-o.

— *Eu* sunt cea care spun că ai reacționat ciudat... Și... Își dorește tare mult slujba asta.

Dau încet din cap.

— Îți convine să lucrezi cu ea la barul principal? Mă gândesc că am putea folosi o a treia fată acolo, având în vedere cât de aglomerat a fost pe aici în ultima vreme.

Ginger se bosumflă.

— Credeam că își caută o slujbă de dansatoare.

Stau și cuget la felul în care să îi răspund.

— Doar pe scenă, nu și în separeuri, deocamdată.

Ginger își îngustează ochii ca să mă studieze mai bine și știu că încearcă să descifreze motivele mele.

— Bun, în regulă. Dar parcă ai spus nu demult că nu mai ai de gând să angajezi pe nimeni la bar.

— Mda. Am spus o mulțime de lucruri ieri.

Dar mai apoi Charlie a intrat în biroul meu.

Ginger ridică din umeri.

— Dacă continuă să fie la fel de aglomerat, atunci avem nevoie în mod categoric de Charlie.

Ca apoi șuvițele ei albastre să dispară după colț, lăsând numele abia rostit să plutească în aerul stătut dintre noi.

Charlie.

Nu, nu am uitat de ea. Am avut-o tot timpul în fața ochilor în noaptea petrecută cu Vicky, m-a bântuit în cele patru ore de somn de care am avut parte, m-a deturnat de la antrenamentul de dimineață...

Din cauză că arată ca Penny. Atâta tot. Dar ea nu este Penny. Este doar o altă fată care are nevoie de bani și a venit la mine în căutarea unei slujbe, atât și *nimic* mai mult. Dacă motivele ei declarate pentru care face striptease sunt adevărate sau nu, rămâne de văzut. Cu cât mă obișnuiesc mai repede cu ea, cu atât va deveni doar una dintre toate celelalte fete. Să sperăm că nu va face prea muți purici pe aici.

Și trebuie neapărat să îmi țin șula *departe* de ea.

■ ■ ■

— Iar s-a format o coadă până după colț, spune Nate care stă alături de mine, în timp ce ochii lui vigilenți alunecă peste mulțimea de oameni.

— E o nebunie. Vreau să spun că e minunat pentru afacere, dar...

Mă masez ușor pe partea laterală a gâtului în timp ce cuprind cu privirea marea de capete. Penny's este un club de dimensiuni rezonabile — patru mii cinci sute de metri pătrați de scenă, cameră V.I.P. și o zonă amenajată pentru spectatori — asta e toată capacitatea. Dacă e să te iei după ușa de la intrare, nimeni nu a părăsit clubul în ultima oră. Majoritatea clienților sunt întorși cu fața spre scenă, unde se află Mercy — o minionă cu părul blond platinat, ochi mari albaștri și cu o talie extrem de subțire, al cărei nume adevărat este Annie. Unii aruncă priviri pe furiș la unul dintre multe ecrane plate care transmite meciul de baseball cu Miami Marlins. Alții sunt preocupați să surprindă privirile vreunora dintre nenumăratele fete care se învârt prin club.

M-am străduit din răputeri să fac localul să pară luxos mai degrabă decât sordid. Luminile de neon sunt reglate la minimum, optând pentru o lumină blândă astfel încât să contrabalanseze efectul reflectoarelor de pe scenă. Toate podelele sunt din mahon, la fel și barurile. În partea sudică a clubului este înălțată o mică estradă pentru zona V.I.P., cu scaune din piele și catifea pentru o vedere neobstrucționată asupra scenei.

Și totuși, oricât de nou și de bun gust e decorul, oricât de mult trudește personalul de curățenie, de fiecare dată când îi trece pragul, clubul îmi dă în mod invariabil impresia că e ponosit.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că băutura a fost livrată azi, altfel am fi avut de-a face cu o mică revoltă, mormăi eu în barbă.

— Când vorbești de *Dumnezeu*, te referi la Ginger, nu-i așa?

Râsul puternic al lui Nate răsună ca un bubuit de tunet. Cînd nu îl cunoaște pe tip, îl ia drept o gorilă înspăimântătoare. O veritabilă întruchipare a gangsterului sadea. Cert e că își interpretează rolul la perfecție atunci când este nevoie.

Dar eu l-am cunoscut pe Nate pe vremea când era puștiu subnutrit și șleampăt din vecini, care alerga pe străzi la ore târzii din noapte, când un copil de vârsta lui nu avea ce căuta pe afară prin South Central. I-am văzut vânătaile pe obraji, în urma loviturilor pline de mânie încasate atunci când nu se mișca suficient de rapid ca să răspundă solicitărilor mamei lui drogate. I-am

văzut coastele ieșindu-i prin piele după ce nu mâncase nimic toată săptămâna în afară de un codru de pâine mucegăită. I-am văzut lacrimile din ochi în nopțile în care stătea pe treptele de la intrarea din spate, întrebându-se plin de nedumerire de ce mama lui tot nu îl iubea așa cum îi promisese, cu toate că el îi adusese doza de heroină cerută.

Nate a devenit o prezență permanentă în viața mea de treisprezece ani încoace. L-am luat sub aripa mea, având grijă să fie hrănit, să fie curat, îmbrăcat și în deplină siguranță. În schimb, m-am putut baza pe loialitatea lui deplină. Puștiul mă idolatriza. A fost dintotdeauna un soi de prietenie ciudată între noi — Nate era cu cinci ani mai tânăr decât mine, la urma urmelor — dar în el, am găsit un soi de dependență care m-a făcut să merg înainte în toți acei ani îndelungați după ce familia mea a fost asasinată. Să îl iau pe Nate cu mine atunci când am plecat din South Central în Miami a fost o decizie cât se poate de ușoară.

Melodia „Cream” interpretată de Prince începe să bubuie în difuzoare. Acesta este cântecul lui Cherry și clienții fideli știu asta, căci explodează în salve de urale în vreme ce exotica asiatică pășeste mândră pe scenă într-o rochie cu strasuri argintii și cu niște pantofi cu tocuri cui cu care ar putea scoate cu siguranță ochii cuiva.

— Am dat niște telefoane. Tipul acela va fi plecat pentru multă vreme, mă anunță Nate, urmărind-o cum își începe activitatea de rutină.

Nu văd nimic altceva decât că Cherry e toată numai zâmbete și îmi face cu ochiul în vreme ce își unduiește șoldurile.

— Ea știe că noi știm?

Nate clatină din cap.

— Nu cred. Era în toane bune când a venit azi aici.

— Bine.

Cu toate acestea, nu mi-a trecut încă gustul amar pe care mi l-a lăsat dobitocul ăla când a insinuat că aș fi peștele lui Cherry. Ochii mei rătăcesc pe deasupra mulțimii de bărbați excitați, fiecare dintre ei privind-o cu lăcomie în vreme ce își contorsionează

și își unduiește corpul în ritmul muzicii cu o agilitate incredibilă. Acesta este talentul ei.

O flexibilitate extraordinară.

Și asta e tot ce văd indivizii ăștia cu ochii minții — cele mai teribile fantezii ale lor prind viață cu Cherry la cârmă. Ceea ce văd este femeia de douăzeci și patru de ani care a rămas însărcinată pe când avea cincisprezece ani și s-a zbatut să îi dea fiului o educație bună deoarece părinții ei închistați în concepții tradiționale au dat-o afară din casa și din viața lor. Femeia care este atât de nesigură pe ea încât ajunge să se înhaite cu ticăloșii care se folosesc de ea pentru sex și o fac dependentă de droguri.

— Cain...

Nate se mulțumește doar să dea din cap în timp ce își plimbă privirea prin mulțimea de oameni. Știu că este pe cale de a-ți spune același lucru pe care mi-l repetă mereu. *Nu poți să le salvezi pe toate.* Nu o face, totuși, deoarece se produce o mică busculă care îi atrage atenția. Hannah, cu sânii captivi în mâinile unui client beat.

Nu există un preț pentru așa ceva sub acoperișul meu.

În mai puțin de câteva secunde, Nate vorbește deja în stație dând instrucțiuni clare oamenilor de ordine să îi scoată afară pe ușa laterală atât pe tip, cât și cât pe gașca lui de zurbagii veniți la petrecerea burlacilor, de gulere dacă este nevoie. De aceea l-a pus pe Nate să răspundă de securitate. Pe lângă faptul că este *singurul* om în care am încredere, se descurcă în mod firesc atunci când e vorba să acționeze rapid. Își dă seama cât de important este să îți iei toate măsurile de precauție.

Cât de important este să nu iei nimic drept ceva de la sine înțeles.

Știu că încă se mai învinovățește pentru noaptea în care Penny a fost ucisă. Da' nu a fost vina lui. La naiba, el nici măcar nu trebuia să fi lucrat într-un club la vremea aceea — era atât de tânăr, în ciuda gabaritului său. Dacă era să fie cineva de vină pentru moartea lui Penny, atunci eu eram acela. Pentru că am așteptat prea mult înainte să îi spun că eram îndrăgostit de ea.

Pentru că i-am spus până la urmă.

Pentru că am ținut ușa închisă și nu am împiedicat crima care a avut loc câțiva pași mai încolo.

O mână mă bate pe umăr, trezindu-mă din gândurile mele derunecate.

— Mă simt de parcă aș fi făcut o radiografie la biluțe! Când ai instalat detectoarele astea noi de metale?

Mă întorc ca să dau cu ochii de un Ben bronzat stând lângă mine în uniforma lui neagră de om de ordine, arătând înfloritor după o săptămână de vacanță în care și-a sărbătorit succesul la examenul de intrare în barou. În afară de Nate, Ben este omul de ordine cu cea mai mare vechime la Penny's, care a lucrat aici pregătindu-se în paralel pentru admiterea la Facultatea de Drept.

Am încercat dintotdeauna să păstrez o linie clară de demarcație între mine și angajați. Te ajută să îți menții un anumit nivel de respect atunci când trebuie să te conformezi regulilor. A funcționat cu majoritatea dintre ei. Dar Ben a reușit cumva să se strecoare dincolo de barieră și să devină unul dintre prietenii mei cei mai apropiați. Este un tip simpatic și un angajat fantastic, dacă lăsăm deoparte unele zvonuri conform cărora s-ar delecta noaptea târziu cu câte o partidă de sex oral în depozit. Dar, dacă ar fi să mă iau după bârfe, se pare că m-am bucurat și eu de o partidă în trei cu Mercy și cu Ginger în aceeași cameră de provizii.

Dar cred că mi-aș aminti totuși așa ceva.

— Luni, îi răspund eu bătându-l pe spate în chip de bun venit.

Ben se încruntă.

— Și eu unde eram?

— Beat mort în Mexico? Îi sugerez eu, făcându-l pe Nate să rîdă grav.

Pe fața lui Ben se lățește un zâmbet.

— De parcă aș fi fost vreodată?!

Văd cum rămâne cu privirea în gol, dus pe gânduri — probabil la numeroasele femei cu care și-a tras-o acolo — înainte să își îndrepte din nou atenția spre mine.

— Și ce-i cu securitatea asta sufocantă?

— Teasers s-a închis pe termen nedefinit.

Teasers, un club popular, dar deocheat, având reputația că primește o clientelă dubioasă, a fost închis cu șase săptămâni în urmă fiindcă practica prostituția pe scenă. Iar acum, fosta lui clientelă este în căutarea unui nou local în care să își vadă de „afaceri” în vreme ce se bucură de dansuri în poală, și, din nefericire, judecând după numărul în creștere al bărbaților care vor să pătrundă în clubul meu înarmați, Penny's pare a fi localul lor preferat. Sincer vorbind, sunt chiar surprins. Acesta nu este în mod tipic un club de divertisment pentru adulți. Localul e deschis doar seara și se închide la două dimineața. Am început chiar să îl închid și în zilele de luni. La toate astea se adaugă și legăturile mele cu agenții locali de poliție prin intermediul lui Dan Ryder — logodnicul fostei mele dansatoare, Storm — și refuzul meu categoric de a mă asocia cu orice fel de activități ilicite, făcând astfel din Penny's un loc puțin probabil unde ei să se adune.

Ben dă din cap înțelegător.

— Acum două săptămâni, un idiot a încercat să pătrundă înăuntru cu o sabie de samurai legată cu chingi de picior.

Nate și cu mine dăm din cap consternați în vreme ce numărul lui Cherry se apropie de final, fiind aplaudat furtunos de mulțimea de spectatori adunată acolo.

— Trebuie să angajezi mai multe dansatoare asiatice, Cain îmi recomandă Ben cu glas scăzut. Clienților le plac la nebunie asiaticile.

— O plac *pe ea*, prostule, îl corectez eu, rânjind cu gura până la urechi și clătînând din cap.

— Mda. I-am auzit pe clienți pretinzând băuturi și dansuri în poală gratis fiindcă ea nu era aici, comentează Nate cu o privire sceptică.

Ai dracului clienți. Întotdeauna în căutarea unei partide de călărit gratis. Sau, în cazul de față, să fie ei călăriți gratis. Scot un oftat și îl bat pe Nate pe umăr.

— Îți mulțumesc că mi-ai ținut locul aseară, Nate. Cum au mers lucrurile?

Nate întârzie cu răspunsul, privirea lui de oțel fiind ațintită asupra unui cowboy mătăhălos al cărui braț este întins peste balustradă, încercând să o înșface pe Cherry de gleznă ca să îi atragă atenția. Ceilalți oameni de ordine se reped asupra lui într-o secundă, totuși, trăgându-l înapoi. După atacul săvârșit asupra lui Storm cu trei ani în urmă, știu cu toții că trebuie să nu mai stea deloc pe gânduri și să acționeze, în schimb. Tipul acela drogat nu ar fi trebuit să aibă acces în club, în primul rând. Am concediat doi oameni de ordine care răspundeau de acea zonă pentru treaba asta. Într-un final, Nate răspunde la întrebarea mea.

— Bine. Dacă nu le punem la socoteală pe China și pe Kinsley, care iar s-au luat la harță.

Înjur în barbă.

— Astea două încep să își aroge cam prea multe drepturi pe aici.

Așa se întâmplă când dansatoarele lucrează în club mai multă vreme. Încep să pună monopolul pe clienții casei și devin arțăgare când intră cineva pe teritoriul lor. Și China poate fi teribil de arțăgoasă cu limba aia ascuțită a ei. Limba aia ascuțită care trece sub tăcere faptul că tatăl ei a abuzat-o în mod repetat, fizic și sexual. De fapt, este o fire foarte sensibilă dacă ajungi să pătrunzi dincolo de carcasa ei din oțel. Am avut ceva de muncit cu ea, ajutând-o să treacă peste un sindrom grav și nediagnosticat de dislexie. Este pregătită să susțină examenul de echivalare pentru bacalaureat în curând. Dacă o concediez, va ajunge din nou în brațele unui ticălos libidinos precum Ricky Cassidy — acolo unde am și găsit-o, ca să încep cu începutul — sau vreunui alt individ care se va hrăni din vulnerabilitatea ei precum un piranha.

Așa stă treaba cu fetele astea. Da, unele dintre ele vin aici doar ca să termine liceul și să își plătească facturile. Dar multe dintre ele au încăput pe mâinile unor oameni de tot rahatul care le-au făcut să își piardă până și ultima fărâmbă de stimă față de propria lor persoană, tânjind să fie centrul atenției, și neavând

habar ce să facă cu viața lor mai departe. Deși aveam doar șaisprezece ani, știam că sora mea Lizzy alunecase deja pe panta aceea. În unele privințe, China îmi reamintește de ea.

Dar nu voi ști niciodată ce s-ar fi ales de sora mea, fiindcă nu am salvat-o la timp.

Vocea de DJ a lui Terry bubuie în difuzor anunțând:

— Și acum urmează Charlie... o nouă achiziție a clubului. Și îi facem cu toții o primire călduroasă!

— O fată nouă?

Ochii lui Ben se luminează instantaneu.

— Să nu începi iar, cretinule, îl avertizez eu pe un ton tăios.

Toți oamenii mei de ordine știu că sunt dați imediat pe ușă afară dacă îi prind regulându-se cu fetele. Lui Ben îi place la nebunie slujba asta, drept care sunt destul de sigur că nu a încălcat regulile sub acoperișul meu. Dar și să îl urmăresc ce face în afara localului ar fi nu numai un gest dictatorial din partea mea, dar și imposibil, practic vorbind. Tot ce pot să sper este ca Ben să le trateze cu o anumită doză de respect. Ca să fim drepecți, dacă o fată ar reuși să îmblânzească latura sălbatică a acestui blond înalt, cred că ar avea parte de o viață fericită alături de el până la adânci bătrânețe.

Ridică din umeri spre mine.

— Nu am mai avut niciun talent nou pe aici de multă vreme. Numerele fetelor au început să devină cam răsuflate.

Un mormăit aprobator mă face să mă întorc spre dreapta mea, ca să descopăr că lui Nate i-a dispărut încruntarea obișnuită de pe chip, înlocuită fiind de un început de zâmbet strâmb.

— Și tu, Nate?

— Cred că o schimbare ar fi binevenită pentru noi toți.

Privirea lui ascunde ceva ce îmi scapă.

— E bună la ceva? întreabă Ben, adăugând cu un rânjet viclean. La dans, mă refer.

— Sigur că da, Morris, zic eu strâmbând din nas. Doar să ai grijă să îți ții mâinile alea spurcate departe de ea.

Capitolul șase

■ ■ ■

CHARLIE

Îmi vine să vomit.

Faptul că sunt în stare să intru țănoșă nevoie mare într-un hotel și să fac o tranzacție de proporții cu heroină fără ca mâinile să îmi tremure nu mai contează acum.

Chiar în momentul ăsta, când stau în spatele panoului de la intrarea în scenă — îmbrăcată într-o minusculă pereche de boxeri, cu fesele la vedere, și o vestă cambrată încheiată cu capse peste un sutien decoltat de un roz aprins, care abia dacă acoperă o părticică din pielea care urmează a fi expusă în fața mulțimii de bărbați cu ochi critici și râsete batjocoritoare — simt că genunchii mei sunt pe cale să cedeze.

Cele trei shoturi de tequilla pe care le-am dat peste cap în vestiar nu m-au ajutat absolut deloc. M-au făcut doar să mă simt și mai îngreșată.

Nu sunt sigură că pot face treaba asta.

Și de ce trebuie să fie reflectoarele astea atât de puternice? Am senzația că sunt un milion de reflectoare aici, gata să fie orientate asupra mea și să scoată în evidență fiecare centimetru pătrat din pielea mea dezgolită.

— Ești gata? aud o voce răgușită răsunând în urechea mea.

Tresar și mă întorc ca să dau cu ochii de Ginger, aflată în spatele meu. Îmi azvârl imediat brațele pe după gâtul ei, ceea ce

ne ia prin surprindere pe amândouă. Nu sunt genul de femeie care să îmbrățișeze oamenii și nici noi două nu suntem atât de apropiate încât să ne luăm în brațe, dar e clar că sunt disperată.

Ea chicotește.

— Ei, haide. Sunt sigură că nu se compară nici pe departe cu Vegas, nu-i așa?

Îmi îndepărtez brațele de ea, în timp ce încuviințez din cap, slobozind cu naturalețe minciuna din gura mea înșelătoare.

— Am un trac teribil de scenă. Atâta tot. Țasta e stilul meu.

Zăbindu-mi cu amabilitate, ea mă strânge ușor de braț, îmi face cu ochiul și îmi spune:

— Ei bine, rotește-ți *stilul* ăla al tău în ritmul muzicii pe scenă și te voi susține din public. Te-am văzut făcând asta. Vei fi fantastică.

Dispare în jos pe scări în timp ce DJ-ul îmi face un semn cu mâna.

Treizeci de secunde.

Trag adânc aer în piept și mormăi în barbă: „Doar câteva luni și apoi sunt liberă.”

Nu am știut în ce mă băgam atunci când am livrat gentuța de dimensiunile unui penar la studioul de dans din Queens — pe lângă faptul că m-am ales cu un Volvo argintiu strălucitor. Vreau să spun că Sam îmi dădea tot timpul mici comisioane de făcut la curățătorie, la poștă, la bancă. Eu mă ocupam de toată aprovizionarea cu produse alimentare. Comisioanele erau modalitatea mea de „a-mi câștiga existența de întreținută”, îmi spune Sam cu voioșie în glas. Așa că atunci când mi-a spus să duc un pachet în oraș... am livrat pachetul.

Simplu ca bună ziua.

Când Sam mi-a dat o carte de identitate cu poza mea, dar cu numele altei persoane și mi-a spus să mă înscriu la lecțiile săptămânale ale aceluiași studio de dans din Queens, mi-am dat seama destul de rapid cum stătea treaba. Cu toate acestea, am cooperat în continuare, fără să spun un cuvânt.

El mi-a explicat că asta era o modalitate prin care îi făceam pe oameni să se simtă bine și că făceam și noi ceva bani, totodată. Nu era cu nimic diferit față de vânzarea de alcool pe sub mână în timpul prohibiției. Dar să nu uităm că aveam doar șaisprezece ani.

Eram naivă.

Eram proastă.

Chiar nu mi s-a părut a fi mare scofală. Îi văzusem pe prietenii mei cum trăgeau pe rând câte un fum dintr-o țigară cu marijuana după ore. Am fost la petreceri unde cineva aducea câte o priză de cocaină sau câte o mână de pastile de ecstasy. Auzeam peste tot vocile clare și răspicate care dădeau glas sloganului „spune NU drogurilor”, dar drogurile păreau a fi *omniprezente* în locu. Peste tot, oamenii se distrau. Și dacă acel ceva este prezent oriunde se distrează oamenii, atunci pare a fi mai puțin imoral. Aproape... acceptabil.

Și atunci când propriul tău tată vitreg — omul care te-a crescut și ți-a oferit totul — îți cere să faci ceva, linia de demarcație între bine și rău începe să devină mai confuză, și îți este mai ușor să ignori acea voce micuță a rațiunii din capul tău. Presupun că eu am avut cel mai bun ghid moral în educația mea.

Când am *văzut* ce se afla, de fapt, în interiorul unei valize la prima livrare făcută în Miami... în sfârșit m-am trezit la realitate. Sam nu face afaceri mărunte cu câteva prize de cocaină și cu doi-trei pumni de pastile pentru petreceri. El se ocupă de flacoane cu sute de doze de heroină. Genți pline ochi.

Naiba să le ia de *valize*!

El face comerț cu marfa care transformă oamenii în niște narcomani, le distruge viețile și, într-un final, îi ucide.

Iar eu îl ajut să facă asta.

Și atunci am încetat să ignor vocea aceea mititică. În cele din urmă, mi-am dat seama că Sam m-a implicat în ceva total greșit și nu contează câte mașini și rochii de firmă îmi cumpără. Trezirea mea la realitate a adus cu sine un val de vinovăție pe care încă nu știu prea bine cum să îl gestionez. Acum mă lupt cu mine însămi

să dorm, să mănânc. Am slăbit cel puțin vreo patru kilograme jumătate cu toate că eram și așa destul de slabă. În fiecare dimineață când mă trezesc simt nevoia să ies pe ușă afară fără să mă mai uit vreodată înapoi.

Când aud la știri despre un nou caz de supradoză cu heroină mă simt vinovată. Nu este vorba de supradozele de distracție care țin titlurile știrilor, ci de marfa care creează cu adevărat dependență, cum ar fi heroina. Am impresia că reporterii vorbesc cu mine, mă judecă, mă condamnă. Cu ajutorul meu, puști de nici paisprezece ani iau supradoze. Sunt copii care au rămas orfani deoarece părinții lor au luat supradoze. Nu se poate afirma că există consumatori ocazionali de heroină.

Dar nu vreau să îmi petrec restul vieții luptându-mă cu lipsurile financiare, drept urmare, presupun că sentimentele mele de vinovăție nu sunt suficient de copleșitoare. Fie asta, fie sunt o persoană cu adevărat rea.

Merit din plin ceea ce mi s-a întâmplat cu Sal, atunci în New York. Merit să mă dezbrac în fața unei mulțimi de bărbați care salivează. Merit tot ce e mai rău.

Sam merită și el să fie pedepsit pentru tot ceea ce a făcut — nenumăratelor victime fără chip și mie însămi. Pentru că mi-a oferit dragoste și protecție care păreau necondiționate, dar, de fapt, toate aveau un preț.

Dar cine o să îl pedepsească pe el?

Trag cu ochiul pe după paravan, la mulțime și văd toate acele chipuri fremătând de așteptare. Toți acei ochi vor fi *pe mine*. Nu cred că am mai fost vreodată în viața mea pe o scenă atât de mare. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, poate numai datorită faptului că voi fi singură — practic dezbrăcată — am impresia că pare mult mai mare decât este în realitate.

Le urmăresc pe cele trei fete care coboară de pe platformele circulare. Între numerele principale ale spectacolului, fetele fac cu rândul ca să mai anime un pic spectatorii. Dar știu că acum e momentul să își facă ieșirea.

Ca să lase toți ochii să se ațintească numai și numai asupra mea.

Potențialul meu patron este și el acolo, arată foarte elegant în costumul lui albastru precum cerul luminat de luna plină. Se aplică peste balustradă și stă de vorbă cu gargantuescul său om de ordine — Nate, așa l-am auzit pe careva strigându-l — care stătea de pază la ușa din spate ceva mai devreme. Chiar și pe întuneric și de la o asemenea distanță, îi pot distinge bine silueta. Tipul trebuie să aibă un corp perfect pe sub hainele alea.

Le-am auzit pe fete în vestiar pălăvrăgind vrute și nevrute despre Cain în timp ce mă pregăteam să intru pe scenă. Se comenta că era capricios din cale-afară, se făceau sugestii cum ar putea fi înveselit, urmate de chicoteli deșuchiate. Este clar că oricare dintre ele și-ar da sânul stâng ca să se culce cu el. Nu mă surprinde deloc. În circumstanțe diferite — atât pentru mine, cât și pentru el — probabil că aş dori același lucru. O fată cu părul negru pe nume Kinsley a făcut o remarcă despre cum a „conso-
lat-o” el săptămâna trecută în biroul lui — în particular. Mă întreb cu câte dintre ele a făcut sex. Sunt derutată, totuși. Vreau să spun că rochia mea era jos, pe podea. Ar fi putut să se dea la mine, dar nu a făcut-o. Bănuiesc că nu sunt genul lui. Poate că e cel mai bine așa.

Nu prea știu ce să cred despre celelalte dansatoare. Mi-au aruncat câteva priviri surprinse, dar, în rest, nu prea m-au băgat în seamă. Ginger mi-a spus că asta se datorează faptului că nu a mai fost angajată nicio fată nouă pe aici de ceva vreme, în afară de Kinsley. Și foarte puține persoane o plac.

Terry bate cu degetul în geamul din sticlă al micuței lui cabine și îmi face semn să intru pe scenă în vreme ce aud primele acorduri ale melodiei alese de mine — „Coming Undone” de Korn — bubuind în difuzoare. M-am ales cu o aprobare din cap întârziată când am cerut-o. Știu că, cel mai probabil, nu constituie o primă alegere pentru majoritatea dansatoarelor, dar simt că pe mine mă energizează, și, având în vedere că aceasta este melodia

pe care exersează cel mai mult, mișcările mele devin fluide pe acest fond muzical, de parcă aş urma o anumită rutină.

Și o rutină strictă este exact ceea ce am nevoie.

Cu un ultim oftat adânc, reușesc să afișez aceeași siguranță sine pe care am exersat-o la livrări.

Și să îmi reamintesc că mama mea a făcut același lucru.

Că și *eu* pot să îl fac.

Că îl voi face până când voi reuși să mă eliberez din cătușele de catifea ale lui Sam, într-o bună zi, cât de curând.

Ies din spațiul de lângă scenă, cu adrenalina pompându-mi vene la capacitate maximă, și cu inima zbătându-mi-se în stomac. Îmi concentrez atenția asupra barei din alamă din fața mea și îmi potrivesc pașii după ritmul muzicii — acordurile chitarei înfundate și sună distorsionat în urechi, luându-se la întrecere cu bubuitura inimii — și înaintez pe scenă cu un mers, sper eu, cât se poate de sexy. Nu mă pot abține să nu arunc o privire rapidă înspre Camera de joacă doar preț de o secundă, ca să îl văd urmărindu-mă concentrat ochii lui întunecați.

Îmi vine să o iau la fugă.

Dar nu pot. Mă concentrez din nou asupra barei, apucându-mă cu o mână fermă. Mentea mea o fi luând-o razna, dar trupul meu știe ce trebuie să facă.

Încep.

Anii de gimnastică sportivă m-au înzestrat cu puterea fizică pentru a menține echilibrul și coordonarea necesare să abordez fiecare mișcare pe care am învățat-o la cursurile de dans la bară, și îmi dau frâu liber executând cele mai complexe rotații, figuri și tranziții cu foarte puțină greutate multă ușurință.

Am o senzație surprinzător de naturală, normală, mișcările mele succed fluid. Și dacă privesc în gol și îmi concentrez atenția asupra barei din alamă, asupra ritmului turbat al muzicii și asupra tentelor albastre plăcute a luminilor de scenă, aproape că pot să uit că sunt înconjurată de bărbați care se holbează la mine cu privirile lor pofticioase.

Aproape.

Dar nu pot să mă scutur de senzația că sunt cu ochii pe mine. **Și** Cain... Într-o oarecare măsură, atenția pe care mi-o acordă el ~~este~~ mai stânjenitoare decât a tuturor celorlalți la un loc. Probabil ~~din~~ cauză că părerea lui este cea care contează, la urma urmei. Când fac banala greșală să îmi las privirea să alunece înspre el în timpul unei susțineri de tip boomerang, dau de aceeași privire de ~~oțel~~, numai că de data asta e și mai profundă, și mai apăsătoare. Suficient cât să îmi oprească inima, care îmi bate nebunește, în ~~loc~~ preț de o clipă. Și suficient de tulburătoare încât să îmi alunece mâna. Din fericire, nu sunt în mijlocul vreunui salt sau altei ~~mișcări~~ periculoase de natură să mă facă să cad și să îmi sparg ~~capul~~, așa că mă reechilibrez rapid.

Aud câteva huiduieli și zbierete: „Haide odată!” Nu pot să ~~mai~~ amân deloc inevitabilul. Scrâșnind din dinți, îmi duc mâna ~~liberă~~ la vestă ca să deschii capsele cu un pocnet metalic. O las să îmi cadă de pe umeri și o azvârl într-o parte, scoțând la iveală ~~sutienul~~ cu bretele subțiri de dedesubt. Mulțimea zumzăie, ~~frem~~ătând de plăcere.

Stomacul meu nu mai rășnește în gol. În secunda în care capsele au pocnit deschizându-se rapid, m-a cuprins amorțeala. Mă ~~lucur~~ de treaba asta, fiindcă mai am un minut și jumătate din ~~acest~~ cântec și vesta nu este ultimul lucru care trebuie să aterizeze pe jos pe scenă dacă vreau această slujbă.

Așa că ignor fluierăturile și strigătele și îmi continui mișcările îndelung exersate și îmi las gândurile să plutească în altă parte. Peste văile din Toscana, unde aş putea avea propria mea podgorie. Peste dealurile din Africa, unde aş putea privi leii încălzindu-se la soare; peste Alpii elvețieni unde aş putea zbura prin aer cu un snowboard peste crestele înzăpezite. Nu mă pricep deloc la snowboarding. Dar poate că voi învăța, într-o zi.

În momentul când ajung să trag de bretelele sutienului ca să ~~las~~ stăpina minusculă de material să cadă pe jos, expunându-mi ~~stăpina~~ în totalitate în încăperea răcorită de aerul condiționat, în mijlocul uralelor și fluierăturilor, mă bronzez pe o plajă privată din Maldive.

Sunt oriunde în altă parte în afară de locurile unde fac traf cu droguri. Sau, în afara acestei scene unde fac striptease.

Oriunde în altă parte decât în viața mea acoperită de rușine.

Doar atunci când ajung în culise — cu trupul tremurând o varga după ce nivelul adrenalinei scade, sunt în stare să respir din nou. Înghit în sec ca să alung valul de repulsie ce îmi cuprinde tot corpul. Tocmai m-am dezbrăcat pe scenă. Tocmai m-am dezbrăcat într-un club în fața unei mulțimi de bărbați. Nu că m-ar fi atins dar...

Îmi pun sutienul la loc în mai puțin de câteva secunde și simt nevoia să mă cuprind cu brațele, să îmi îmbrățișez propriul corp. Și îmi doresc ca Ginger să fie aici, deoarece mi-ar prinde tare bine alinarea ei prietenească chiar în acest moment.

După privirea pe care mi-o aruncă femeia cu păr negru îmbrăcată într-un costum din piele de un albastru electric, ca se holbează la mine cu un zâmbet strâmb, nu am să o primesc din partea ei.

— Nu ai mai fost niciodată pe scenă, nu-i așa?

Ochii ei îmi scrutează trupul cu privirea în timp ce îmi încheie rapid capsele de la vestă.

Trag adânc aer în piept în vreme ce încerc să îmi stăpânesc tremurul din voce și să par stăpână pe mine.

— Nu în Miami. De ce?

Ridicând din sprânceană, îmi răspunde mormăind:

— Am întrebat și eu așa.

Simt o înțepătură în ochi, lucru rar întâlnit la mine. Nu a fost bună. Am fost o catastrofă. Am fost acolo sus, pe scenă, crezând că mă descurc bine, dar nu a fost așa. S-a văzut de la o poartă că sunt o amatoare. Dacă nu ies imediat de aici, am să izbucnesc în lacrimi amare de umilință, și n-am să mă mai pot opri.

Nu voi plânge în fața ei, și nici în fața altcuiva.

— Și acum urmează... China!

Vocea lui Terry îi anunță intrarea pe primele acorduri ale melodiei „Like a Prayer”. Cu un zâmbet afectat, femeia — c

presupun că este China — trece razant pe lângă mine și urcă pe scenă. Abia mă abțin să nu întind piciorul și să îi pun o piedică.

Sunt din nou complet îmbrăcată, alergând în jos pe scări și găsindu-mi drum spre bar, când îmi dau seama că nu am cules nici măcar o bancnotă din cele aruncate peste balustradă. „Rahat!” trag cu o înjurătură, în vreme ce lacrimile îmi ard ochii. Tocmai am făcut striptease pe gratis. O călătorie în infern... de pomană!

Clipesc de câteva ori ca să mă abțin să nu plâng în hohote în mijlocul unui club de striptease și când îmi revin, având ochii înțepiți de-acum, văd un pumn de bani agățați de mâna unui om de ordine înalt, blond și atrăgător, care stă în fața mea.

— Uite... S-ar putea să îi vrei.

Nu știu dacă din cauza faptului că tocmai m-am dezbrăcat în fața unei mulțimi de oameni sau din cauza conversației cu târfa asta — care acum se învâрте fudulă nevoie mare pe scenă de parcă clubul ar fi al ei — sau a felului în care îmi zâmbește tipul acesta, dar rămân pur și simplu încremenită locului, și mă holbez la el, fără să fiu în stare să scot un cuvânt.

— Eu sunt Ben.

Ben este cavalerul meu în armură strălucitoare.

Îmi trebuie câteva momente să mă adun. Ben mă așteaptă răbdător.

— Scuze. Ce tâmpenie din partea mea, rostesc eu cu obrajii îmbujorați, îngăimând un mulțumesc în vreme ce accept teancul de bancnote. Uau.

— Mda. Te-ai descurcat bine pentru prima seară.

Îmi vede fruntea înnegurată și mă întreb:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar că...

Îi arunc o privire piezișă lui China chiar la timp ca să văd cum rochia ei atinge pământul în vreme ce ea îi trimite o sărutare în zbor unui chelios scund. *Nu pierde deloc timpul.*

— Nu cred că m-am descurcat foarte bine. Nu am interacționat, de fapt, cu nimeni.

Am avut practic o interacțiune egală cu zero.

Ben dă din cap aprobator.

— În mod categoric ai fi câștigat mai mult dacă ai fi aruncat câteva ocheade și zâmbete. Penny's nu este genul tău obișnuit de club, însă o mulțime dintre bărbații ăștia sunt dispuși să plătească pentru un spectacol bun. Și acesta a fost un spectacol *bun*.

— Mulțumesc, Ben.

Îmi place deja de tipul ăsta. Chiar dacă și-a mutat privirea de la scenă la pieptul meu unde zăbovește cu un mic zâmbet de cunoscător. Îmi încrucișez mâinile la piept, ceea ce nu îl face decât să își lătească și mai tare zâmbetul pe chip. Îmi dau seama că nu are sens să mă acopăr. Probabil că el a înregistrat în memorie, cu exactitate, tot ce se află sub hainele mele, ca și restul mulțimii, de altfel. Din fericire, Ben se întoarce cu spatele la mine și se îndreaptă agale spre barul principal. Îl urmez în timp ce el mă conduce spre zona unde stătea Cain mai devreme. Merg cu capul ușor plecat ca să nu atrag atenția nimănui.

Cred că m-aș prăbuși pe podea dacă cineva mi-ar adresa o singură vorbă doar.

Am nevoie de un verdict pozitiv. Dacă continui să fac meseria asta, trebuie să o fac la Penny's. Așa îmi spune instinctul.

Acum că am coborât de pe scenă, localul nu mi se mai pare atât de amenințător. Luminile nu mai sunt atât de strălucitoare, muzica nu mai este atât de distorsionată, iar eu nu mai sunt singur. Sunt fete *peste tot*. Trebuie să fie vreo patruzeci de fete prin sală acum. Ochii mei trec în revistă clubul cu mobilierul său lucios și totuși sofisticat și cu armăturile metalice pe care nu le-am observat până acum. Stilul, atmosfera, toate îl trădează pe Cain, din puținul pe care l-am văzut eu la el. Elegant, masculin și totuși destul de alunecos.

Vorbind de Cain...

Arunc o privire în jur, cu intenția de a da ochii cu el, și îi surprind privirea lui Ginger din spatele barului. Îmi face semn spre un pahar gol și schițează din buze fără glas: „Vrei să bei ceva?”.

Dau din cap recunoscătoare. Charlie Rourke are în mod oficial douăzeci și doi de ani și, conform legii, are voie să bea alcool.

Așa că, la urma urmei, de ce să nu profit de asta? Consumul ilegal de alcool, minoră fiind, este una din cele mai mici probleme ale mele în ceea ce privește încălcarea legii.

— Unde este Cain? întreb eu în vreme ce Ben se duce să stea lângă Nate.

— A plecat.

Un mic surâs afectat înflorește pe buzele frumoase ale lui Ben.

— Cred că a avut ceva de rezolvat. Ceva în legătură cu masurarea.

— Oh.

Speranțele mele se îneacă în dezamăgire. Nici măcar nu a rămas în club suficient timp cât să mă angajeze. E vina mea. La drept vorbind, nu am interacționat cu mulțimea. Nu ca dansatoarea dinaintea mea, care a stat în patru labe îmbrăcată cu o sfoară în chip de bikini, ținându-și fundul la doar câțiva centimetri de fața unui individ. Și, în mod categoric, nu precum China, care pare gata să își scoată... *Ha, uite că i-au zburat chiloșii tanga!* Eu nici măcar nu mi-am scos pantalonașii scurți și ea e goală pușcă. Nu știu cum poate face o persoană așa ceva. Poate că este o actriță mai bună decât mine.

O tresărire bruscă de durere mă lovește din nou în capul pieptului, aprofundând zvâcnirea implacabilă, pe care o simt crescând în intensitate în mine doar de câteva săptămâni încoace. Aș vrea să cred că este un caz grav de arsură în piept, dar știu în mod sigur că nu este. Ce o să mă fac dacă nu primesc slujba asta? Oricât de mult aș urî faptul că mă aflui aici, oricât de tare îmi este în continuare scârbă de mine, *am nevoie* de o nouă identitate ca aceea pe care mi-a aranjat-o Sam — genul acela de identitate care îți permite să o iei din nou de la capăt, în mod legitim.

Fără asta, aș fi obligată să îmi caut de lucru la negru. Nu aș putea să conduc în mod legal, sau să îmi deschid un cont în bancă, sau să închiriez un apartament, sau să mă înscriu la colegiu. Sau să călătoresc. Fără un act de identitate legitim, cu o poză și un nume pe el, nu aș fi în stare să o iau de la început și să duc

o viață decentă, normală. Oamenii nu realizează cât de vital este un simplu cartonaș precum cartea de identitate.

În cazul în care Cain nu mă angajează, bănuiesc că va trebui să mă întorc la Sin City cu coada între picioare. Și, numai când mă gândesc la tipul ăla păros și transpirat cu pantalonii în vine simt nevoia să îmi încrucșez strâns picioarele.

— Poftim, draga mea! ciripește Ginger, dându-mi un pahar cu o băutură oarecare.

Îl dau peste cap dintr-o înghițitură.

— Te-ai descurcat grozav pe scenă!

— Nu sunt chiar atât de sigură, bolborosesc eu, implorându-i ochii ei frumoși, puternic conturați de machiajul smokey în nuanțe de albastru, să mă convingă că nu e așa de data asta.

— Lui China nu i s-a părut la fel.

Ginger face o grimasă.

— Nu o băga în seamă. Vrea să îți facă zile fripte. Este o scorpie și nu-i place să aibă parte de concurență, mai ales din partea unei nou-venite.

Oftez fără prea mare trageră de inimă. *Ei bine, e cât de cât reconfortant să auxi asta.* Ginger întotdeauna face și spune lucrurile care să mă facă să mă simt mai bine. Mă întreb dacă asta înseamnă că este o prietenă adevărată. Nu prea știu. Am avut parte doar de prieteni superficiali și cunoștințe întâmplătoare. În genul celor care stau de vorbă cu mine fiindcă sunt drăguță și bogată. Niciodată nu am avut o prietenă la cataramă până acum, una care să pot să vorbesc fără ascunzișuri despre absolut orice. Lui Sam i-a convenit de minune. Presupun că lucrurile s-au potrivit cum nu se poate mai bine, deoarece nu mi-a simțit nimeni lipsa atunci când am plecat din Long Island.

— Ce zici, mă va angaja Cain?

Ea ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu te-ar angaja.

Se apleacă peste bar și îl împunge pe Nate în coaste.

— Unde este șefu'?

— A plecat.

Ea își rostogolește ochii peste cap.

— Pentru...?

— Pentru tot restul serii.

— Îți mulțumesc pentru amănunte, Nate.

Scoțând un oftat de exasperare, mă bate ușor pe umăr ca să mă încurajeze.

— Nu-ți face griji. Vom avea un răspuns mâine și sunt sigură că va fi unul afirmativ. Adaugă, făcându-mi cu ochiul: Vei lucra la bar cu mine.

— Hei.

Ben se strecoară între noi, aruncând câte un braț greu și muscular pe umerii fiecăreia dintre noi.

— Tu ai adus-o aici, Ginger?

Ea se uită la el cu o mutră plictisită.

— Păi da. De ce?

Un zâmbet ciudat flutură pe buzele lui Ben.

— Și de unde vă cunoașteți voi două?

El parează pumnul pe care Ginger vrea să i-l ardă în coaste.

— Suntem *prietene*, Ben, mârâie ea în vreme ce se întoarce înapoi, după tejea.

Rânjetul malefic al lui Ben o urmărește, fără să își disimuleze privirea apreciativă la adresa fundului ei destul de vizibil prin rochia ei roșie și foarte mulată.

Își întoarce chipul zâmbitor spre mine ca să mă privească cu ochi cercetători, cu brațul în continuare pe după umerii mei.

— Așadar, Charlie... șușotește el.

Tipul ăsta e dat naibii. Nu ascunde faptul că este un jucător, dar farmecul lui adolescentin îl face să fie destul de simpatic. Și gropițele alea... Gropițe adânci care pentru o secundă parcă aruncă un vâl asupra grijilor mele și care mă fac să mă simt ca și cum totul ar fi în regulă pe lumea asta. Mă întreb dacă e tot timpul pus pe flirtat.

Nu am cine știe ce experiență în domeniul flirtului. După cât de anormală este viața mea, istoria relațiilor mele amoroase este probabil echivalentă cu cea a unei fete obișnuite de liceu. Cu

excepția faptului că în vreme ce alte colege nu aveau altceva mai bun de făcut decât să se plângă că nu au primit răspuns la mesajele lor amoroase și să se ia la ceartă unele cu altele, aruncându-le amenințări deșarte, eu mi-am văzut de treabă, concentrându-mă pe teatru. Așadar, probabil că nu sunt o fată obișnuită în nici o privință.

Având în vedere firea mea rezervată și felul cum am fost crescută, de obicei, eu sunt mai degrabă cea care ascultă decât cea care vorbește. Niciodată nu am vânat vreun tip. Am avut câțiva prieteni în liceu. Ieșeam în grup de cele mai multe ori. Atunci când eram singură cu un băiat — nu prea era nevoie de flirtat — sau de vorbit, în general.

Mi-am pierdut virginitatea cu Ryan Fleming — care avea rolul principal în piesa de teatru a școlii — în timpul clasei unsprezecea. Nici măcar nu ieșeam împreună când s-a întâmplat, dar ne cunoșteam de luni de zile, iar eu știam că el mă plăcea. Mulți băieți din liceu păreau să mă placă. Ryan spunea că asta era datorită faptului că eram „misterioasă” și nu eram „cicălitoare”. Multe fete din liceu mă urau și asta din cauza atenției pe care mi-o acordau băieții, cred eu. Și pentru că eram etichetată drept „snoabă” din cauza firii mele rezervate.

Ryan a fost primul și singurul băiat pentru care am simțit ceva. Era drăgălaș și înțeleghător. Foarte manierat. Știam că o zi va ajungă la una dintre universitățile de prestigiu din Ivy League. Ieșeam împreună de două luni când m-a invitat la balul de absolvire. Am acceptat bucuroasă, imaginându-mi deja cum am putea face să funcționeze o relație la distanță în anul următor.

Dar Ryan nu a venit să mă ia în seara aceea. Nu mi-a răspuns nici la telefon, nici la mesaje. Când am sunat acasă la el, mama lui a părut surprinsă de faptul că îl așteptam. S-a bâlbațit puțin, neștiind ce să spună, ca într-un final să îmi declare că ea crezuse că ne-am despărțit.

Am rămas pe scara în spirală din holul nostru ore întregi, cu umerii gârboviți, cu mintea confuză și cu inima sfărâmată în bucăți.

Când Sam a venit acasă, chipul lui era de un calm impenetrabil. Nu a lăsat nimic să se întrevadă — în orice caz nici îngrijorare, nici simpatie. S-a așezat lângă mine și mi-a explicat că așa era cel mai bine, că eram tânără și că nu era cazul deocamdată să îmi leg viața de cineva. Eu nu am zis nimic, am stat pur și simplu acolo, cu ochii ridicați spre el. Apoi el s-a uitat la mine, îngustându-și privirea, în timp ce mi-a declarat, pe un ton egal, că nu era deloc încântat de ideea ca eu să am o relație serioasă cu cineva, oricine ar fi acela. Că el își ținea în continuare promisiunea de a-mi oferi tot ce îmi puteam dori, că mă va proteja și că nu mă va lăsa de una singură în lumea asta mare.

Întotdeauna am avut o nevoie viscerală de a-i face pe plac lui Sam.

Conform bârfelor, Charlie a ajuns, într-adevăr, la balul de absolvire, de unul singur, dar a plecat cu Becky Taylor, dușmanca mea de moarte din copilărie. Când l-am întâlnit luni pe coridorul școlii, el a trecut pe lângă mine de parcă nici măcar nu m-ar fi cunoscut vreodată, dar nu am avut cum să nu observ că avea umerii rigidi și pasul grăbit, iar chipul lui căpătase o paloare neobișnuită, pe care nu o mai văzusem niciodată la el. De parcă simplul fapt că mă vedea îi dădea fiori de groază.

Mi-a fluturat un gând în minte la acea vreme — că Sam ar putea fi răspunzător de acea schimbare ciudată în comportamentul lui Ryan — dar l-am alungat repede din minte. Eram convinsă că Sam nu m-ar lăsa niciodată să sufăr atât de mult.

Acum însă, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva chiar Sam a fost motivul pentru care am stat pe acele trepte în rochia mea violet până la miezul nopții, cu telefonul în mână, într-o stare deplorabilă.

Mi-a trebuit ceva vreme să trec peste povestea cu Ryan, dar am trecut până la urmă, și apoi au urmat alți băieți. Toți pasageri, toți băjbâind pe sub fusta mea de elevă în clasa a douăsprezecea. Toți băieții aceia pe care i-am părăsit în secunda în care am simțit cea mai mică undă de emoție. După ceea ce s-a întâmplat cu Sal, nu prea m-a mai interesat nimeni altcineva.

Iar acum blondul acesta atrăgător mă soarbe din priviri parcă ar vrea să mă învețe tot ceea ce nu știe un adolescent de față, și încă ceva în plus.

— Ben! Las-o moartă!

Vocea bubuitoare a lui Nate îl face pe Ben să își dezlipească ochii de mine cu o privire ușor încruntată.

— Da, bine, mormăie Ben, retrăgându-și brațul de pe umărul meu.

Ca în secunda următoare să tragă din nou cu ochiul la mine, Nate pare să nu observe. E preocupat să asculte ceva în casă. Ceva amuzant după toate aparențele, deoarece un zâmbet larg despică fața lui intimidantă în două.

— Hei, Ginger! A sosit „clientul” tău.

Mă întorc chiar la țanc să văd chipul lui Ginger schimonos de dezgust. Ea izbește cu toată puterea un shot cu o băutură oarecare de teighea, trântindu-și apoi și șervetul în timp ce iese din spatele barului. Trece maiestuoasă pe lângă Ben care o cocoșează de râs și îi arată cu degetul pe cei doi oameni de ordin amuzați, spunându-le:

— Să aveți grijă să vă amintiți de sacrificiul meu diseară când o să sugeți dintr-o sticlă de Heineken brumată.

Urmează o pauză în care ea ne face cu ochiul și adaugă:

— Poate că data viitoare, băieți, vă sacrificați voi pentru binele echipei.

Chestia asta îi taie lui Ben instantaneu pofta de râs.

— Oh, nu, spune el, clătînând frenetic din cap. Eu joc doar pentru o singură echipă, iar King Kong, cu penisul lui futăcios ca tot, nu are ce căuta în jocul meu.

— Crezi că nu faci față? îi răspunde Nate cu un rânet și cu o bătaie pe umăr, ca apoi să își recapete tonul serios.

— Ai face bine să te duci după ea în spate pentru treaba asta.

Salutându-mă alene din cap, Ben o ia pe urmele lui Ginger în vreme ce aceasta îl ia de cot pe partenerul ei cu păr castaniu și îl conduce spre camerele V.I.P.-urilor pentru un dans în poală.

Nu am de ce să mă instalez confortabil aici, neștiind dacă mi se va permite să vin înapoi, așa că mă decid să plec acasă. Prefer să fiu singură, oricum. Fac un duș lung și fierbinte astfel încât să pot eventual scăpa de acest sentiment groaznic înainte de a mă urca din nou mâine-seară pe scenă ca să fac striptease.

Și în seara următoare.

Și în următoarea.

Sper.

Capitolul șapte

■ ■ ■

CAIN

Strâng volanul cu atâta forță încât încheieturile degetelor mele s-au albit. Dacă nu încetinesc, o să fiu tras pe dreapta sau o să mă izbesc de un parapet. Deși sunt conștient de toate astea, piciorul meu tot nu slăbește pedala de accelerație.

Dansează exact la fel cum dansa și Penny.

Același stil, aceeași grație, aceeași clasă.

Cu un zâmbet îndurerat și cu ochii închiși. De parcă ar ascunde un secret. De parcă mintea ei ar fi dispărut undeva departe, de parcă și-ar imagina că se află oriunde în altă parte decât pe scenă.

Felul în care trupul ei se legăna, făcea salturi acrobatice și se contorsiona cu mișcări line, tachinând bărbații fără să fie nevoie să stea întinsă cu picioarele larg desfăcute sau cu fundul în aer așa cum face orice stripteuză de rând, este un lucru de o frumusețe rară.

M-am excitat în secunda în care a intrat pe scenă. Mă și gândeam cum să fac să o duc într-un separeu în momentul în care și-a dat jos, în sfârșit, sutienul.

Nu sunt cu nimic mai breaz decât Rick Cassidy sau oricare dintre toți vulturii ăia lacomi.

Într-un final, dau drumul aerului din piept pe care l-am ținut captiv, ridic piciorul de pe pedala de accelerație, încetînd

Lincoln-ul meu până la limita legală de viteză. În adâncul ființei mele, știu că nu este adevărat. Nu accept ca fetele mele să se drogheze ca să se elibereze de orice inhibiții pentru a executa dansuri în poală, chiar și în separeuri. Nu testez personal fetele atunci când le angajez, și mai mult ca sigur că nu le pretind să îmi facă sex oral după-amiaza târziu. Dansatoarele nici măcar nu mă mai excită. Pentru mine, nu sunt decât niște fete care au nevoie de o a doua șansă. Fete care au nevoie de cineva care să le protejeze pentru că nimeni nu a făcut-o niciodată.

Așa cum ar fi trebuit să o protejez pe sora mea.

Și pe Penny.

Dar uite că a apărut o femeie pe care o doresc. În secunda în care Ben a început să facă glume pe socoteala sânilor ei care erau mult prea perfecți pentru a fi naturali și plănuiind cum să se convingă personal de treaba asta mai târziu, chiar în aceeași seară, i-am spus că putea să se considere ca și concediat, și nu glumeam deloc. El și cu Nate au făcut un schimb de priviri ce voiau să însemne: *ce-mama-dracului-e-în-neregulă-cu-el?*, dar după aceea, bănuiesc că lui Ben i-a picat fisa, fiindcă m-a întrebat dacă era ceva între Charlie și mine. M-am hotărât să plec înainte de a mă face și mai tare de râs în fața lor.

Așa că am ieșit valvârtej din club.

Nu știu cum o să rezist știind că ea face asta în clubul meu zilnic. O tentație pe care s-ar putea să nu fiu în stare să o ignor la infinit, deoarece, la naiba, sentimentul acesta îți creează aceeași dependență ca și dozele de heroină.

Nu ar fi deloc o idee bună să o angajez.

Îmi dau seama de asta chiar în timp ce arunc o privire teancului de hârtii de pe scaunul din dreapta mea. Cererea de angajare a lui Charlie, actul ei de identitate, tot ceea ce am nevoie să dau mai departe detectivului meu particular. Doar uitându-mă la ea, la poza ei xeroxată, îmi reamintesc de starea mea prezentă de disconfort. Mă așez mai bine pe scaun. A trecut puțin de ora unsprezece. Chiar și cu cele patru ore ale mele oîșnuite de somn

și cu cele două ore de antrenament, tot o să fie o noapte a dracului de lungă.

Apăs pe butonul de apel inserat în volan.

■ ■ ■

— A trecut ceva vreme, toarce Rebecka ca o pisică, intrând agale pe pe ușă. Vocea femeii are o vociune vecină cu obrăznicia. Asta până când începe să tipe, oricum.

— Am fost ocupat, reușesc eu să spun printre două dușuri zdravene de coniac.

— Mă bucur că m-ai sunat.

Trecându-și mâinile prin părul ei negru ca pana corbului continuă:

— Chiar dacă e târziu.

— Mă bucur că ai venit.

— Și tu te vei bucura, curând.

Sângele îmi năvălește în penis la auzul promisiunii ei. Ochii ei albaștri și ageri trec în revistă dulapurile mele când intră în bucătărie.

— Prețurile pe piața imobiliară au crescut. Aș putea să îți fac rost de o grămadă de bani dacă ai vinde-o acum.

Chiar agenția ei imobiliară mi-a vândut apartamentul acesta ca să o luăm cu începutul. Uneori am impresia că ea revine atât pentru oportunitatea unei afaceri, cât și pentru sex. Cred că aș putea fi exact genul acela de femeie.

— O să am în vedere treaba asta, o asigur eu pe un ton sec în timp ce o privesc cum se întoarce și se îndreaptă spre mine cu un mers maiestuos și cu un zâmbet provocator pe buzele alea ale ei vopsite în roșu.

Degetele ei se reped la pantalonii mei, desfăcând cu agilitate nasturele și fermoarul.

— Tu o faci.

La atât se reduce conversația noastră pentru tot restul nopții.

În câteva secunde, Rebecka este în genunchi, cu buzele înfășurate în jurul penisului meu, înghițindu-mi-l cu totul. Cu u-

peamăt, pun paharul jos. O apuc de ceafă cu o mână și o trag spre mine. În mod normal, nu aş face așa ceva unei femei, dar lui Rebecca îi place.

Îmi cere să îi fac multe lucruri care altor femei s-ar putea să nu le placă.

Lucruri care ar trebui să mă distragă câteva ore înainte de a decide ce să fac cu Charlie.

Capitolul opt

■ ■ ■

CHARLIE

— Charlie Rourke. Douăzeci și doi de ani...

Ochii lui căprui și insipizi alunecă pe trupul meu în vreme ce fac un ocol în jurul meu. Nu mai am nimic pe mine în afară de chiolș albi tanga. M-a pus să mă dezbrac înainte de a începe orice conversație.

Acum, tot ce pot să fac este să încerc să îmi domolesc respirația și să nu îmi încolăcesc brațele în jurul trupului.

Cu burdihanul acela umflat care îi iese de sub tricoul polo verde strâmt în dungi alb cu verde, Rick Cassidy pare să sufere de o boală imposibilă: sarcină masculină. Dar nu burta e cea care îl face atât de respingător. Nici măcar smocul de păr care îi urcă de sub gulerul tricoului, nici picioarele lui slăbănoage și disproporționate, nici pieptul, nici nădura, nici nasul diform, nici mustața de star porno.

Zâmbetul lui fals — lipsit de autenticitate, plin de intenții rele — este acela care îmi dă fiori. Este exact așa cum mi-am imaginat că poate fi patronul unui club de striptease.

— Și ce mărime porți?

Se întoarce cu fața la mine și întinde mâna ca să îmi cuprindă palma sânul drept, strângându-l cu putere.

— Cupă A?

Înghit în sec de scârbă. În afara vânzătoarelor de la Victoria Secret, nu a trebuit să răspund niciodată la această întrebare. Și

mod cert, ele nu mă pipăiau în timp ce mă întrebau. Atâta vreme cât îți îndreaptă atenția lui lacomă asupra taliei, pot să înghit treaba asta.

— Da, așa e.

— Și, continuă el în timp ce mâna lui alunecă în jos atingându-mă ușor cu încheieturile degetelor pe abdomen, aș zice că ai o talie de douăzeci și doi de țoli¹, hohotește el. La fel ca vârsta ta.

Luptându-mă din răputeri să nu mă dau înapoi, îmi distrag atenția cercetând din priviri biroul lui înghesuit. Într-un colț se află un mic birou, acoperit cu ziare împăturite și doze de Cola dietetică. Majoritatea spațiului este ocupat de o canapea modulară uzată, din piele maronie. Una care pare a fi intens folosită. Cu niciun chip nu o mă așez vreodată pe ea. În colțul opus, văd o cameră de supraveghere îndreptată asupra noastră, lumina roșie intermitentă dându-mi de știre că interviul este înregistrat.

Puah.

— Poftim, îi spun eu încercând să îmi opresc mâna din tremurat în vreme ce îi întind o copie a CV-ului meu.

Pare ridicol să îi ofer acum aceste informații, dar de ce nu, dacă tot m-am chinuit atât de tare să îl fac.

— Am lucrat la Vegas, la...

— Nu-mi pasă, spune el dând din mână a lehamite în timp ce se îndreaptă agale spre canapea.

— Dacă ești în stare să îmi oferi un dans în poală ca lumea, ești angajată.

Când se întoarce cu fața la mine — cu un rânjel ce îi scoate la iveală dinții strâmbi din față — degetele lui grase deja au desfăcut curea și au coborât fermoarul.

Nu mai durează decât o secundă până când pantalonii kaki ieșesc li alunecă până la genunchi. Urmează boxerii lui negri ajutați de mâinile lui și ochii mei măriți de uimire coboară automat ca să îi vadă scârboșenia varicoasă pulsând afară din pantaloni. Acum chiar

¹ Țoluri de centimetri.

că tresar. Nu pot să mă abțin. Se lasă pe spate pe canapea cu un zâmbet încântat, spunându-mi:

— *Haide, arată-mi cât de mult îți dorești o slujbă la Sin City și scapă de chiloșeii ăia.*

Încă mai e întuneric afară când sar în capul oaselor în pe scăldată de sudoare, sufocându-mă, și tremurând toată de de gust. Este a doua oară când am acest coșmar.

Nu, nu e coșmar. *Amintire.* Fiindcă s-a întâmplat.

Exact. La. Fel.

Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat când eu mi-a aruncat rochia pe mine, sărind peste sutien — și am fugit pe u afară. Dar dacă Cain nu mă angajează, coșmarul s-ar putea aibă un alt deznodământ în curând. *Am nevoie de slujba asta, trebuie să fie la Penny's...*

■ ■ ■

„Ești un ticălos nenorocit!“

Măcar vecinii mei au grijă să am parte de ceva distracție.

Punând cap la cap ultimele cinci zile petrecute în acest loc mi-am dat seama că, după toate aparențele, tipul are o problemă nu își poate ține pantalonii pe el când vine vorba de orice femeie sau de toate femeile dispuse pentru așa ceva, drept pentru care cuplul încearcă să își rezolve problemele maritale folosind un limbaj ofensator și transformând obiectele din casă în proiectile. De obicei, se împacă până la prânz. Ca apoi să îi aud cum fac sex nebun în chip de împăcare, zgomotoși ca niște maimuțe să batice. Astăzi discuția pare mai ostilă, totuși, ceea ce mă face cred că ea l-a surprins într-o nouă situație compromițătoare noaptea trecută.

M-am mutat în acest mic apartament acum două săptămâni. La prima vedere, clădirea părea acceptabilă, cu zidurile vopsite culori luminoase și cu acoperișul din țiglă. Confortabilă, chiar Chiria mică a fost ceea ce m-a convins, totuși. Șederea prelungită la hotel costa mii de dolari pe lună, și cu toate că Sam îmi asigura mai mult decât îmi era necesar ca să îmi acopăr cheltuielile, a

hotărât că planul-meu-de-a-obține-suficienți-bani-astfel-încât-
pot-dispărea-de-pe-fața-pământului impunea niște schimbări
radicale în stilul meu de viață. Așa că m-am mutat aici fără prea
multă tevatură. În ceea ce-l privește pe Sam, el este convins că
eu în continuare la hotel.

În momentul de față chiar mi-aș dori acest lucru.

Poate că am făcut o schimbare *prea* radicală.

Ceva se izbește de peretele de lângă patul meu. Îmi imaginez
că este o tigaie. Sper să nu fie un cap de om. Aș suna la poliție să
fac o sesizare, dar nu am nevoie de ei la ușa mea ca să îmi pună
întrebări sau să îmi înregistreze numele. Așa că aștept, sperând
din tot sufletul că altcineva va da totuși telefon la poliție. Între
timp, caut pe net răspunsuri la numeroasele mele întrebări
postate pe chat. Știu că am nevoie de o nouă identitate. Numai
că nu am deloc habar cum să fac rost de una. Internetul pare a fi
locul ideal unde să îmi încep căutările. Din păcate, nu am ajuns
nicieri. Nici măcar nu am reușit să mă îndrept cât de cât în
direcția corectă. În afară de un tip care mi-a spus că problemele
mele nu pot fi chiar atât de grave și un altul care s-a oferit să îmi
arătăm poze cu penisul lui, nu am mai primit niciun alt răspuns.

Iar astăzi... nimic.

Dar am timp să-i dau de cap, îmi spun eu în sinea mea. Nu
este ceva presant, fiindcă, oricum, nu am banii necesari în mo-
mentul de față.

Trag de mine ca să mă dau jos din pat, acompaniată în fundal,
de vocea vecinei: „tu și puța ta împruțită vă puteți duce dracului
drept în iad!”, merg clătănându-mă pe picioare până la frigider ca
să îmi torn un pahar de suc de portocale, stând cu ochii ațintiți
pe lichidul care curge în pahar. Am învățat pe propria-mi piele că
gândacii sunt o prezență obișnuită în apartamentele ieftine cu
chirie, și că *pot* pătrunde într-un frigider prost întreținut și că
este de preferat să ai sticle cu dop înfiletat în locul cutiilor de
carton, altfel s-ar putea să găsești cadavrele plutind înăuntrul lor.

În ziua când mi-am învățat lecția dură, am mai avut parte de
un mini-șoc înainte de a cădea la pace cu situația în care mă

aflam. Mai bine să am de-a face cu gândacii de aici decât cu o dintr-o închisoare federală pentru următorii douăzeci și cinci ani din viața mea.

Scopul scuză mijloacele.

Savurez lichidul rece, bucurându-mă de micul miracol că mă mai apasă atât de tare sentimentul de depravare pe care l-am simțit seara trecută, acum după ce am dormit puțin, când aud bătăie neașteptată în ușă. Tresar și încremenesc locului, cu gura plină de suc de portocale.

Nimeni nu mă vizitează. Nimeni nu știe unde locuiesc. Trebuie să fie o greșeală.

Dar dacă nu este? Dacă a aflat Sam că m-am mutat? Nu credea că s-ar bucura deloc. Întotdeauna mi-a spus cât de important este să ne spunem unul altuia adevărul. În mod ironic, având în vedere că vorbim codificat, nu recunoaștem niciodată nimic. Că ar face Sam dacă ar afla? Numai când mă gândesc la asta, inimă mea o și ia la goană. În vârful picioarelor, mă îndrept cu pași mici și mărunți spre ușă, trag cu ochiul pe vizor ca să dau de un tip cu părul închis la culoare și cu ochelari de soare.

Ei drăcia dracului.

Este Cain.

Ce caută aici? Rahat... Cererea mea. I-am dat adresa. Nu credeam că se va folosi de ea.

Sar înapoi ca arsă atunci când degetele lui răpăie din nou în ușă, și imediat după aceea îl aud spunând:

— Bună, Charlie.

Fără nicio inflexiune la sfârșitul propoziției, ceea ce înseamnă că știe că mă aflu de cealaltă parte a ușii. Trebuie să fi văzut umbra mea trecând prin dreptul vizorului.

— Ah... o clipă! strig eu, cuprinsă subit de panică și rotindu-mă cu disperare ochii prin apartament, iar inima mea — care deja luată-o la galop — stă să explodeze. Îmi surprind chipul în oglindă de pe ușa debaralei.

— Rahat!

Nu am niciun strop de machiaj, iar părul meu stă ca o mătură încoștită după dușul pe care l-am făcut aseară. Mă va vedea exact așa cum arăt eu în realitate, cu un extra bonus de cearcăne sub ochi. Nu vreau să mă vadă pe mine, așa cum sunt cu adevărat. Trebuie să o vadă pe Charlie. Dansatoarea la bară sigură pe ea și cocheta, în vârstă de douăzeci și doi de ani, diva Charlie Rourke din Indianapolis. Dar nici nu pot să îl las să aștepte afară preț de jumătate de oră în timp ce mă ascund în spatele unei măști încălțate de onduleuri largi și a ochilor puternic machiați.

Pot să mă îmbrac, cel puțin, remarc eu, privindu-mi în oglindă chiloșcii tanga și minusculul maieu alb cu bretele. Nu că nu m-ar fi văzut și mai sumar îmbrăcată. Îmi trag pe mine o pereche de pantaloni scurți de antrenament la sală și un tricou mai prezentabil, și mai întârzii o clipă ca să ascund sub așternut sortimentul variat de peruci pe care le folosesc la livrări. Arunc o ultimă privire în jur și am o strângere de inimă văzând starea deplorabilă a apartamentul meu, dar, în cele din urmă, deschid ușa.

La naiba. Cain arată diferit. Nu că nu ar fi arătat bine înainte, dar astăzi pare mai tânăr — mai relaxat — îmbrăcat fiind în jeansii lui mulați și tricoul polo, deschis la guler, confecționat într-un material care cade atât de bine pe curbările trupului și pe mușchii lui. Iar Cain are o mulțime de curbură și de mușchi. Are părul pieptănat peste cap, dar ușor răvășit.

Nu pot să îmi dau seama câți ani are. E unul dintre acei bărbați care ar putea avea la fel de bine douăzeci și cinci sau treizeci și cinci de ani. Maxilarul lui ferm și privirea lui ageră nu se potrivesc cu anii tinereții. În plus, este un om de afaceri de succes care conduce un cunoscut club de striptease. Trebuie să aibă treizeci și ceva de ani.

Indiferent de vârsta pe care o are, Cain este un tip sexy.

Sam era mai în vârstă cu douăzeci și cinci de ani decât mama atunci când s-au căsătorit. Nu arăta nici pe departe precum Cain, dar ea trebuie să fi găsit în mod categoric ceva extrem de atrăgător la el. Vreau să cred că altceva în afară de banii lui. Am doar amintiri vagi legate de mama mea, dar îmi amintesc totuși că a

început să zâmbească foarte mult după ce Sam a intrat în via noastră. Mă întreb dacă ar mai zâmbi și acum. Mă întreb dacă m-aș fi aflat cumva în aceeași situație, dacă ea nu ar fi murit.

Nu am mai fost niciodată atrasă până acum de un bărbat în vârstă decât mine, dar Cain pare a fi genul de „tip mai bătrân” cu care m-aș vedea împreună. De întâlniri amoroase cu Cain nu poate fi vorba. În momentul de față, nici măcar nu știu dacă se pune măcar problema ca el să fie șeful meu. Iar *eu*, în mod cert, nici nu intru în discuție, având în vedere necesitatea de a mă duce la fund până când voi putea dispărea cu totul, asta peste vre câteva luni.

Trebuie să încetez să mă gândesc la Cain și la ce îmi rezerv soartă.

Îi simt privirea pătrunzătoare ațintită asupra mea din spatele ochelarilor ăia ai lui de soare. Îmi pot doar imagina la ce mă gândește chiar în clipa asta. Știu că arăt *complet* diferit. Mă simt tânără. Sper că nu începe să își pună întrebări referitoare la identitatea mea...

Rabat!

Ochii mei! Am uitat să îmi pun lentilele de contact.

Dau drumul aerului din piept extrem de încet. Este prea târziu să mai fac ceva în această privință acum. Poate că nu voi observa. Doar este bărbat, la urma urmei.

Cain își scoate cu mișcări line ochelarii de pe nas și mă fixează cu ochii aceia de culoarea cafelei, zâmbindu-mi cu căldură.

Primul zâmbet pe care l-am văzut la el.

— Sper că nu te deranjează că am trecut pe aici.

Ridicând la vedere tăvița cu cafele Starbucks pe care a adus-o cu el, adaugă:

— Ai la alegere, caldă sau rece. Ginger mi-a spus că e dependentă de cafea.

În orice caz, nu mai este atât de sobru ca în prima seară când l-am cunoscut. Și vocea lui este mai blândă. Și ce drăguț din partea lui să o întrebe pe Ginger despre preferințele mele! Am bănuială că această cafea adusă pe tavă este felul lui de a îmi

vitura pe care urmează să mi-o dea spunându-mi că sunt o cripteuză lamentabilă și că nu mă poate angaja. Că mă voi întoarce înapoi la Sin City sau la vreun alt club prăpădit unde va trebui să prestez acte indecente pentru conducere. Ginger mi-a confirmat că Rick nu reprezintă vreo excepție în industria comerțului cu sex. Poate că totuși Cain mă va lăsa să lucrez la bar mărcar.

Indiferent de situație, nu pot să îl mai țin aici în picioare în timp ce eu am amuțit de tot. Limba mea — care a înțepenit temporar — începe să funcționeze din nou.

— Da. Așa e. Te rog...

Îmi dreg glasul și mă dau înapoi.

— Intră.

El trece pe lângă mine și intră pe ușă, iar eu îi surprind nota aceea plăcută de aromă lemnoasă pe care am sesizat-o pentru prima oară în biroul lui. E un miros plăcut. Mai plăcut decât al meu, probabil, având în vedere faptul că mi-am petrecut noaptea în pat, asudând.

— Îmi cer scuze. Aerul condiționat s-a stricat, iar proprietarul nu l-a reparat încă. Este destul de cald aici.

„Destul de cald” nu e descrierea potrivită. Este înăbușitor de cald.

Cain își rotește privirea prin cameră de parcă i-ar face inventarul. Nu prea are ce trece la catastif. Am închiriat-o mobilată, ceea ce include o masă pliantă pentru două persoane, o canapea de două persoane de un portocaliu de îți vine să vomieți, tapisată cu un soi de vinil tare ciudat și un așa-zis pat dublu care e mai degrabă pentru o singură persoană. Nu sunt cea mai ordonată ființă din lume, dar, pe lângă cele câteva bluze aruncate pe un scaun și un coș cu rufe spălate, dar neîmpăturite, totul este pus la locul său. Bucătăria mea este impecabilă. Nicio firimitură. Asta ține mai degrabă de necesitatea de a supraviețui decât de obiceiuri ordonate. E vorba de bătălia pe care o duc contra gândacilor, și o singură pungă de pâine deschisă la gură le-ar asigura victoria.

Am pus în mod strategic chiar și un tub de Raid pe masă în clipa de avertisment.

Nu prea funcționează, ce-i drept.

Cain își concentrează atenția asupra patului meu făcut în grabă și, preț de o clipă, mă lovește un gând. Acum e momentul în care îmi dă acel ultimatum „dacă vrei slujba asta...”, ultimatum pe care mi l-a dat și nemernicul acela de la Sin City. Poate că acesta e un modus operandi personal — în intimitatea apartamentului meu, în loc de biroul de unde își conduce afacerile? Poate că ghidează după deviza „nu te căca acolo unde mănânci”.

Aș putea să o fac?

Fără să vreau, ochii îmi alunecă spre formele bine definite ale omoplaților lui Cain, vizibile prin cămașa lui strâns lipită de piele. Nu cred că doar prin fizicul lui atrage atenția femeilor. Felul în care își mișcă trupul radiază forță și capacitate de control, calități pe care multe femei le-ar considera sexy. Îmi imaginez că este destul de solicitant, poate chiar și ușor agresiv. Genul care să ținutiască o femeie de perete, fiindcă așa a simțit el. Mă îndoiesc că emoțiile îi determină în vreun fel acțiunile.

Și totuși... trebuie să recunosc, că dacă ar fi să mă culc cu Cain pentru a obține slujba, nu s-ar compara nici pe departe cu, hai să spunem, o biciuire în piața publică. Ar fi un act sordid și compromitent fizic, dar numai la gândul că acest bărbat s-ar putea afla deasupra mea în pat chiar acum, îmi stârnește o dorință în vînt pe care nu am mai simțit-o de mult timp.

Dar... nu!

Ce dracu' o să-i spun dacă exact asta intenționează? Câte broboane proaspete de sudoare mi se rostogolesc pe spate. Câte supertalentele mele de improvizație actricească? Parcă nici nu ar fi existat vreodată. Charlie Rourke cea spirituală și stăpână pe ea a părăsit clădirea infestată de gândaci, lăsând în urma ei un pion din lemn. Trebuie să mă adun. Dacă pot să fac asta în fața traficantilor de droguri, atunci în mod categoric pot să o fac și în fața patronului unui club de striptease.

Cain se întoarce și mă privește din nou, iar eu mă străduiesc să răspunzi să nu mă foiesc. Gura lui se deschide și se închide de câteva ori înainte să spună:

— O fată ca tine nu ar trebui să locuiască într-un asemenea cartier.

După tonul său autoritar, am impresia că mă ceartă, și mă îmbujorez ușor din pricina stânjenelii. Ridic dintr-un umăr.

— Nu e chiar așa de rău.

Poate că ar fi sunat convingător dacă nu s-ar fi făcut deodată niște strigăte prin perete: „târfă nenorocită!” și „puță spâr-călită!”

Liniștea plutește în aer în vreme ce Cain mă privește calm, așteptând parcă o reacție din partea mea. Nu e mare lucru de spus, în afară de a încerca să lămuresc lucrurile. Îi arunc un zâmbet viclean:

— Ike și Tina sunt teribil de creativi în privința numelor lor de alint.

Nu îmi întoarce zâmbetul. E clar că nu i s-a părut o replică prea amuzantă.

Mă întreb dacă există, într-adevăr, lucruri care să i se pară amuzante. Îmi imaginez cum trebuie să arate locuința lui. Este atât de bine pus la punct, începând de la părul lui negru ondulat până la pantofii eleganți, dar masculini. Dacă ar vedea măcar genul de casă în care am crescut, poate că nu m-ar privi cu atâta milă acum. Sau poate că ar fi de zece ori mai rău, deoarece s-ar întreba cum de am decăzut atât de tare din viața plină de privilegii.

— Poftim.

Îmi întinde tava cu băuturi, nedezipindu-și ochii de mine.

Un Latte Frappé, un Frappucino și o cafea obișnuită — cu lapte și zahăr separat.

— O supradoză de cafeină. Exact ceea ce am nevoie acum, reflectez eu, dându-mi părul pe după ureche.

În sfârșit, reușesc să îi smulg un zâmbet amuzat din colțul gurii.

— Îmi cer scuze că am plecat înainte ca tu să îți termini programul aseară. A trebuit să... — oftează, și o umbră pasageră trece peste ochii lui doar preț de o secundă ca apoi să își revină normal — să plec.

Făcându-mi de lucru cu capacul de Latte Frappé, aștept tăcere verdictul. O să dansez la bară topless și o să servesc la bar celui mai bun club de striptease din oraș sau... mă așteaptă cel și mai rău de atât? Mult, mult mai rău.

Vocea lui joasă și profundă sparge tăcerea.

— Ia spune-mi, câte nopți pe săptămână ai putea lucra?

Încetez să mă mai joc cu paharul și îmi ridic ochii ca să dau de privirea aia a lui intimidantă ațintită asupra mea.

— Vrei să spui că... mă angajezi?

Cain dă din cap o dată, ca și cum mi-ar confirma acest lucru. Îi surprind o licărire contradictorie în ochi, ca și cum s-ar da luptă în el, dar când mă privește din nou drept în față, uitându-se aceea i-a dispărut cu totul, fiind înlocuită cu o expresie imposibil de descifrat.

— Poți să dansezi pe scenă și să servești la bar împreună cu Ginger. Restul mai poate să aștepte.

O explozie de ușurare îmi inundă pieptul deoarece am făcut un pas real spre evadarea mea. Pradă unei reacții rare și necontrolate, care mă șochează și pe mine însămi, fac un salt înainte și îmi așvârl brațele de gâtul lui.

— Îți mulțumesc tare mult! Adică, mă gândeam că nu o să mă angajezi! Credeam că nu am fost suficient de bună. Eu...

Sentimentul copleșitor de ușurare a pus stăpânire pe toate instinctele mele și dintr-odată, am început să mă bâlbâi ca o idiotă. Și asta în timp ce brațele mele sunt înlănțuite în jurul gâtului noului meu șef și trupul lui încremenește la atingerea mea.

Oh, Doamne! Tocmai am bătut recordul pentru cea mai rapidă concediere după angajare?

Bat în retragere imediat, netezindu-mi tricoul.

— Scuze. A fost un gest nelalocul lui. Eu...

Spre surprinderea mea, Cain începe să râdă pe înfundate. E sunet atât de plăcut.

— Este în regulă.

Probabil că stau în continuare prea aproape de el, dar nu se îndepărtează de mine. Observ pentru prima dată punctele aurii din pupilele lui de un câprui închis și cicatricea de deasupra sprâncenei lui stângi.

Îi remarc de asemenea tatuajul de pe gât, în spatele urechii, și cesc numele: Penny. Inima îmi zvâcnește în piept. În mod evident, a fost o persoană foarte importantă pentru el. Trebuie să o fi iubit. Unde o fi ea acum?

Dregându-și glasul, adaugă cu un zâmbet degajat:

— Sunt obișnuit cu lucruri *mult* mai rele decât o biată îmbrățișare, Charlie. O îmbrățișare este în regulă.

Bine. Parcă nu este atât de intimidant chiar *tot* timpul. Mă întorc la băutura mea pe care pot să o savurez acum liniștită. Cu excepția...

— Ei bine, presupun că șeful meu de la *The Playhouse* a avut lucruri bune de spus despre mine, nu-i așa?

Încerc să par cât se poate de degajată.

— Încă îți mai verific referințele, dar îți acord circumstanțe atenuante și îți dau voie să începi de astă-seară, îmi confirmă el pe un ton calm.

— Grozav.

Carevasăzică tot mai pot fi concediată. Sau poate că voi reuși să îl impresionez suficient de tare până atunci și o să lase să treacă de la el.

— Câte nopți pot să lucrez?

— Cât de multe dorești.

— Pe bune? Și tot ce am făcut a fost în regulă? Adică costumul și...

— A fost bine.

— Ești sigur?

Înghit în sec, nevrând să îi ofer ceea ce sunt pe cale de a-i oferi.

— Aș putea, probabil, să îmi dau jos și pantalonii scurți da-
vrei...

— Nu vreau, mi-o retează el, pe un ton devenit dintr-odată tăcut.

— Bine, rostesc eu printre buzele strânse.

Și ne-am întors din nou la Cain cel sever. Incidentul cu rochi-
și reacția lui de acum îmi dau de înțeles că el are probleme
dansatoarele care fac chestia asta pentru el. Sau poate doar
mine făcând chestia asta pentru el. Perfect. *Pantalonașii scur-
rămân pe mine!*

Își rotește din nou ochii prin apartament, încleștându-
vizibil fălcile și mormăie:

— Știu un apartament mai bun în care ai putea locui. A-
putea să dau un telefon...

— E în regulă, pe cuvânt. Ai făcut deja destule pentru mine.

Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să fiu obiectul unor
opere de caritate din partea lui Cain.

Strămbând din gură a lehamite, trage adânc aer în piept pe
nări.

— Ei bine, atunci cred că... ar fi cazul să plec.

Îmi dau seama că nu este mulțumit. Mâna îi alunecă pe gât
trecându-și-o peste tatuaj. Face asta destul de des. Mă întreb
dacă își dă seama măcar că o face.

Ridic în aer paharul uriaș de Latte Frappé în chip de salut
schitez un zâmbet și încep să îi mulțumesc pentru cafea și pentru
slujbă, dar sunt întreruptă de un glas vociferând: „Ieși afară!”
urmat fiind de un țipăt ascuțit, apoi de o bufnitură puternică
în final, de un zgomot de sticlă spartă în apartamentul meu.

Înainte să apuc să îmi dau seama ce se întâmplă, trupul puter-
nic al lui Cain se aruncă asupra mea, trântindu-mă la pământ,
azvârlindu-mi băutura din mână și împrăștiind-o pe tot peretele
de lângă noi. Brațele lui sunt înfășurate protector în jurul meu,
palmele lui îmi ocrotesc capul și îi simt respirația pe obraz, atât
de aproape este de mine.

— Ești bine? Te-ai rănit?

Cum nu spun nimic, îmi ridică bărbia cu o mână și îmi întoarce fața cu gentilețe spre el, astfel încât să ne privim ochi în ochi, iar el se află doar la doi-trei centimetri distanță de mine.

— Charlie, ești bine?

Tot ce pot să fac este să dau afirmativ din cap și să înghit în sec. Ar trebui să încerc să îmi dau seama ce dracu' s-a întâmplat aici. Mă aflu în apartamentul meu, dar, în schimb, inspir aroma lui deliciosă de săpun și colonie, foarte conștientă de faptul că trupul meu este strâns lipit de al lui și că fiecare bătaie de inimă a lui este mai rapidă și mai puternică decât a mea. Faptul că sunt atât de aproape de Cain mă face să paraliziez. Ar putea foarte bine să mă țină așa cât e ziua de lungă.

Din nefericire, nu se întâmplă așa.

— Bine. Rămâi la pământ, mârâie el înainte de a sări în piciorare și a se repezi afară pe ușă, tălpile pantofilor lui scrâșnind când trece peste ceva. Îmi trebuie o clipă să realizez că oglinda e încă rădăcină. Arunc o privire pe peretele opus și văd o mică gură.

Nebunii ăia au o armă. Și, după strigătele pe care le aud, Cain a dat buzna peste ei, neînarmat.

Capitolul nouă

■ ■ ■

CAIN

Charlie era să fie împușcată.

Chiar în fața mea, în vreme ce zăboveam acolo precum adolescent excitat, căutând un pretext oarecare ca să mai stau, vorbă un pic cu ea, poate să o conving să se mute — Charlie să fie împușcată.

Stăteam pur și simplu acolo, cât pe ce să fiu și eu împușcat.

Primul lucru de care dau cu ochii când intru pe ușa deja deschisă a apartamentului ăsta de tot rahatul din clădirea asta rahat din vecinătatea asta de rahat este un tip uscățiv cu un malpătat, cu jeanși sfâșiați stil cargo și cu o dâră de sânge șiroindu pe obraz. Ochii lui roșii și sticloși se uită când la mine, când mâinile lui care băjbăie cu un pistol. Este blocat, în mod evident altfel drogatul ăsta ar trage acum cu el mai ceva ca Yosemite Sam.

Futangiul ăsta nenorocit putea să o omoare pe Charlie.

Simt cum nările îmi iau foc în vreme ce stau în prag, ca taur gata de atac. Măinile mele se încordează în mod automat — tendință firească de pe vremea când participam la lupte.

Trebuie să îi iau arma din mâini.

Și pe urmă o să îl bat pe imbecilul ăsta până când nu o să rămână decât un firicel de viață în el.

Ajung cam la jumătatea drumului spre el când aud un zbier și simt o greutate aterizând în spatele meu. Cineva începe să în

pumni în spate ca un cimpanzeu turbat. Trebuie să fie o
ale.

Nu am răbdare cu femeile ce își apără bărbații care încearcă
omoare. Mă răsucesc pe călcâie ca să o înșfac și să o azvârl
mai încolo. Ea aterizează pe fundul ei schilod lângă cana-
fără să se rănească. Adică să se rănească mai mult decât este
Dacă e să mă iau după tăietura ei urâtă din frunte, se pare
mai fost lovită de curând.

Cu coada ochiului, o surprind pe Charlie stând în prag. Când
strig la ea să plece, aud un declic metalic urmat de o detună-
și apoi de un urlet de durere. Mă întorc ca să îl văd pe individ
pe podea, ținându-se cu mâinile de piciorul stâng. Sângele
securat deja să îi șiroiască din rană.

Idiotul s-a împușcat singur.

Aș râde dacă nu ar fi la mijloc o armă încărcată zăcând pe jos
trupul lui contorsionat. Trebuie să mă ocup de asta mai
mai. Accesul meu de furie aproape că s-a domolit de tot — tipul
primit exact ceea ce a meritat. În loc să îl mai pedepsesc și eu,
multumesc să trec pe lângă el și să azvârl cu piciorul arma
sub pat.

Și apoi oftez ușurat, gândindu-mă că situația este sub control.

— Cain! zbiară Charlie cu o secundă înainte ca un obiect
să mă izbească în moalele capului.

Lovitura nu este suficient de puternică încât să mă doboare la
pământ, dar doare al dracului de tare. Tresar și îmi bag capul între
brazee ridicându-mi brațele ca să evit o altă eventuală lovitură,
răsucesc pe călcâie și dau de târfa isterică care e din nou pe
doare și de vaza din alamă pe care a aruncat-o în mine zăcând
piciorarele mesei. Tipa a încremenit locului, cu ochii ei plini
ură — roșii și sticloși, exact la fel ca ai bărbatului ei — foindu-se
gheră între mine și arma îndreptată asupra ei.

Arma lui Charlie.

— Calmează-te sau te împușc. Înțelegi ce îți spun?

Charlie rostește cuvintele cu o stăpânire de sine impresionantă, intrând cu mișcări lente și precaute în apartament. Nu măcar nu îi tremură mâinile.

Femeia are suficient discernământ ca să își dea seama că Charlie nu glumește deloc. Se strecoară prin spatele meu ținându-se la o distanță respectabilă de mine — până când ajunge la idiotul de pe jos care se tânguie și se zvârcolește ca pește pe uscat. Se lasă în genunchi lângă el, punându-și una din brațele în jurul lui.

— Ce rău îmi pare, puiule! O să te faci bine, nu-i așa? Iubesc! Doamne, ce rău îmi pare!

Se aud sirene în depărtare. Cineva a chemat poliția.

— Charlie.

Ochii îmi cad pe arma pe care o ține în mână.

— Ar trebui să te întorci în apartamentul tău. Mă ocup eu mai departe de ei.

Nu trebuie să o rog de două ori. Își îndeasă pistolul pe gulerul tricoului înainte de a ieși pe ușă, ascunzându-l astfel de orice marș curios.

■ ■ ■

După câteva ore petrecute sub tirul de întrebări al polițiștilor, mă aflu din nou față în față cu o Charlie foarte tăcută, în apartamentul ei torid.

— Poftim, ia asta.

Îmi întinde o pungă cu gheață. Dar nu o accept. Nu vreau nimic altceva decât să îi ating mâna delicată, atașată brațului ei delicat, atașat la rîndul său de restul trupului ei delicat, care ar putea căzut secerat la pământ dacă glonte ar fi zburat doar câțiva centimetri mai la stânga.

Ea se ferește de atingerea mea, și ridică cu blândețe pur spre capul meu, înălțându-se pe vârfuri. Tresar când îmi atinge cu cîuiul.

— Îmi pare rău, dar trebuie să pui gheață pe el. Vino și pe jos. Ești prea înalt pentru mine.

Ea mă prinde de braț și mă ghidează spre scaunul pliant roșu lângă masa ei de sufragerie. Mă încercă o senzație nouă și nedată. Nu am fost obișnuit să mă conducă cineva. Să îmi dea mâine.

Să aibă grijă de mine.

Mă duc de bună voie, intrigat de această inversare de roluri.

Trage lângă ea celălalt scaun, își reazemă un genunchi de el și continuă să îmi oblojească cucuiul. Din fericire, nu e nimic grav. Nu-mi place să mi se pună copci. Gura lui Charlie freamătă de parcă ar vrea să îmi spună ceva, dar ezită. Așa că nu îmi spune nimic, mulțumindu-se să stea pe jumătate aplecată asupra mea, în vreme ce eu privesc cu ochi pierduți chipul ei perfect proporționat. Fiindcă nu pot să mă abțin.

Ochii lui Charlie nu sunt căprui. Au o nuanță intensă, fermecătoare, de albastru-violet. Nu am mai întâlnit pe nimeni până acum cu iriși violeți. Am auzit că există, dar sunt rar întâlniți. Se pare că Elizabeth Taylor a avut ochii violeți. Dacă semănau cât de cât cu ai lui Charlie, atunci nu e de mirare că a tot schimbat bărbații ca pe batiste. De ce dracu' o vrea Charlie să își ascundă așchi ochi minunați e ceva ce mă depășește.

Totul la Charlie arată diferit față de femeia care a apărut în laboul meu acum două zile. Am bănuț că acele bucle nu erau naturale, dar îi schimbă efectiv forma feței, făcând-o să pară mai profundă decât este în realitate. Și de ce naiba se machiază atât de mult? Este de o frumusețe răpitoare fără fard. Nu am văzut niciodată până acum gene naturale atât de lungi. Și pielea ei este atât de albă ca porțelanul, ca a unei păpuși. Așa arată Charlie. O păpușă perfectă. Cu excepția gurii ei extrem de mari și de sexy.

O tânără păpușă perfectă.

Nu prea sunt convins că are douăzeci și doi de ani. Cu femeia din ziua de azi nu se știe niciodată. Am văzut fete de paisprezece ani care păreau majore. S-ar putea ca permisul de conducere al lui Charlie să fie fals și ea să fie minoră. Am trimis deja actele la serviciul meu particular și aștept să mă sune dintr-o clipă alta. Cu excepția faptului că l-a jecmănit pe fostul ei patron

sau că le-a atacat pe celelalte dansatoare; nu prea îmi pasă de experiența ei din trecut, de la clubul din Vegas. Dar sunt un pic îngrijorat din pricina vârstei ei... mama mă-sii de treabă.

Dacă urc pe scenă o puștoaică de paisprezece ani?

Îmi alung cu toată puterea un asemenea gând din minte. Acum nu caut decât scuze, motive pentru care să mă autoconvinc că angajarea ei este o idee a dracului de proastă. Motive dincoace de propriul meu egocentrism.

În afară de faptul că este minoră sau infractoare, poate avea slujbă la Penny's atâta timp cât își dorește. Asta e clar. După ce m-am detașat de problemă — cu ajutorul Rebeckăi — mi-a dat seama că exageram. Mi-a trecut prin cap să îi spun că pot doar să servească la bar, dar după aceea m-am răzgândit. Să înseamnă o diferență de vreo câteva sute de dolari pe noapte, să fie totul în regulă. Va trebui doar să mă obișnuiesc să o văd pe Charlie topless în fiecare zi. Bineînțeles că nu am de gând să trimit să îi sugă penisul lui Rick — sau și mai rău chiar — doar pentru că vreau să evit sindromul biluțelor albastre.

Așa că iată-mă aici, față în față cu această tânără angelică și ochi violeți care se joacă de-a asistenta medicală cu mine. Și ce îmi doresc este să o ating.

Mama mă-sii de treabă.

Își drege glasul și, după aceea, îmi spune, chicotind ușor: — Îți vine să crezi că s-a împușcat singur în picior?!

Sunetul vocii ei și felul în care i s-a înmuiat chipul sunt de contradictorii, având în vedere cuvintele pe care tocmai le rostit și prin ceea ce am trecut mai adineauri. Majoritatea femeilor — și bărbaților, ca să fiu cinstit — ar fi fost răvășiți de tocmai ar fi fost ocoliți de un glonț în propria lor casă. Penny ar fi plâns. Ginger ar fi făcut o adevărată criză, iar Kacey, fosta barmaniță l-ar fi omorât cu mâinile goale. Dar Charlie continuă să fie surprinzător de calmă și netulburată de toată această experiență.

Așa o fi fost întotdeauna? Ori ceva sau cineva a determinat să devină așa?

— Dependenți de droguri, bombăn eu, făcând-o să îi moară simbetul de pe buze.

Of, Cain. Dacă ai avea și tu simțul umorului, așa ca Ben, ea ar mai râde în continuare.

Și ar fi probabil întinsă pe spate în patul acela.

Dar nimic din ceea ce s-a întâmplat astăzi nu este nici pe departe amuzant.

— Charlie, nu îmi surâde deloc ideea ca tu să stai în vecinătatea unor oameni înarmați. Ai fi putut fi împușcată.

Ochii ei impenetrabili licăresc spre mine.

— Și tu ai fi putut fi împușcat.

Oftez, neștiind ce să mai spun. Mă străduiesc din răputeri să nu mă transform în tiranul obsedat de control, așa cum știu prea bine că pot fi. Fetele astea nu au nevoie de un șef dominator, iar eu nu sunt stăpân pe viețile lor. Ele trebuie să aibă impresia că iau propriile decizii, chiar dacă o fac cu ajutorul meu. Dar, pe bune... un glonț a zburat chiar pe lângă capul ei și ea tot nu vrea să se miște de aici? Nu are deloc simțul realității?

Pe neașteptate simt atingerea ușoară a unui deget rece pe pielea din spatele urechii, unde se află tatuajul meu.

— Trebuie să fi fost o persoană foarte importantă pentru tine, șoptește Charlie, trecându-și degetul încetisor peste contururile tatuajelor.

Nu îi răspund. La contactul degetului ei cu pielea mea — în amintirile mele din trecut — se aprinde o scânteie în strălucirile ființei mele. Nu am nevoie să mă atingă acolo tocmai acum. Intensitatea acumulată de-a lungul zilei mă împiedică să mai fiu capabil de a-mi ține emoțiile în frâu, acestea adunându-se precum un ghem în interiorul meu. Ea nu poartă sutien și tricoul ei e prea decoltat. Când m-a îmbrățișat mai devreme, i-am simțit sfărcurile prin materialul subțire. M-am simțit atât de liber în clipa când s-a îndepărtat de mine, înainte să aibă ocazia să simtă reacția din pantalonii mei. Iar acum practic mi-i înfige nasul în felul în care s-a poziționat față de mine. Mă întreb dacă o face intenționat.

— Ai sânge pe cămașă, îmi șoptește ea pe neașteptate, degetul ei părăsindu-mi gâtul ca să mă bată ușor pe umăr.

Încep să simt o furnicătură pe piele în timp ce mă întorc văd, într-adevăr, o pată maroniu-roșcată.

— Drăcia dracului. Femeia aia trebuie să fi sângerat pe mine când era în spinarea mea. Am ceva în mașină, bolborosesc eu, dau să mă ridic în vreme ce simt primele picături de sudoare țâșnind din mine.

Nu am prea multe slăbiciuni. Sângele altor persoane pe mine însă, mă scoate din minți. Am avut o mulțime de experiențe în această privință, dar niciodată nu m-a deranjat până în noaptea în care Penny a murit, când nu am reușit să îmi curăț sângele de pe mâini oricât de tare m-am frecat.

Mâna lui Charlie mă apasă pe claviculă, împingându-mă în loc pe scaun, ceea ce mă face să încremenesc instantaneu.

— Rămâi pe loc. Mă duc eu. Trebuie să stai jos puțin.

Își ia mâna de pe mine, apoi îmi întinde palma desfăcându-mă ridicând din sprânceană și așteptând.

În mod normal, aș refuza-o cu o scuturare blândă a capului cu un zâmbet. În mod normal, nu aș fi în apartamentul ei — doi-trei metri distanță de patul ei — în primul și în primul rând. Dar sunt mult prea agitat ca să mă concentrez. În plus, nimic nu pare a fi normal azi.

Ochii lui Charlie mă urmăresc cum îmi duc mâna la buzunar ca să scot cheile. Sper că nu observă umflătura din pantaloni mei.

— E un Lincoln Navigator negru. Geanta de golf de pe banca din spate.

Sunt din nou pe picioare și îmi smulg cămașa pătată de pe mine fără să ezit nici o secundă măcar, și o azvârl pe jos. E o femeie de-acum. Nici măcar nu am să mă mai obolesc să o dau la spălat. Îmi aranjez prohabul în timp ce răscolesc camera de la capăt, în priviri, întrebându-mă unde a ascuns arma. Ba mai mult decât atât, mă întreb pentru ce o are, în primul și în primul rând. Pentru protecție, probabil. Este o femeie singură în Miami și locuiește

iri. Pot să fac un pariu gras că seria este ștearsă și că ea nu are permis de port-armă. Dar părea să știe cum să îl folosească, după cât de ferme erau mâinile ei.

Ateu sau nu, trebuie să rostese o mică rugăciune de mulțumire pentru că vecinii nu au pomenit nimic de faptul că Charlie avea un pistol atunci când au venit polițiștii. Mă îndoiesc că până și logodnicul lui Storm, agentul Dan Ryder, ar fi avut destulă treabă ca să o scoată basma curată.

Ochii mei aterizează din nou pe așternutul mototolit, pe cearceafurile albe mătăsoase în care a dormit Charlie. Fără să dau prea mult pe gânduri, mă îndrept spre pat, ridicând între degete un colț al materialului alunecos. Astea sunt cearceafuri scumpe. Oamenii care locuiesc într-un ghetou din Miami nu cheltuiesc bani pe cearceafuri scumpe decât dacă sunt deprinși cu lenul, considerându-l drept ceva firesc. Și totuși, acesta nu este un loc unde o persoană obișnuită cu o viață trăită în lux să se îngroape de bună voie. Adică... știe că este infestat cu gândaci. Pe masă sunt alinate containere din plastic cu capac și mai este și un nenorocit de spray Raid chiar lângă prăjitor, pentru numele lui Dumnezeu. Și contradicția contradicțiilor, o pereche de pantaloni cu toc cui eleganți — identici cu ai lui Vicki — zace lângă patul ei. Sunt un parior și pun pariu că nu sunt contrafăcuți. Dacă Vicki îi poartă, atunci trebuie să fie din aceia confecționați de unul dintre acei designeri scumpi.

Poate că Charlie este o hoată.

Perfect. Am angajat o hoată minoră.

Îmi scot telefonul din buzunar ca să verific dacă am apeluri pierdute de la detectivul meu particular. Nimic. Las telefonul să cadă la loc în buzunarul jeansilor și îmi potrivesc instinctiv probatul, blestemându-mi penisul în gând pentru că nu se concentrează asupra altor probleme mai presante pentru moment.

* Scrâșnetul unui ciob de oglindă rămas în urma măturatului este singurul lucru care mă avertizează de prezența lui Charlie. Mă întorc și dau de ea stând în pragul ușii, privindu-mă cu ochii măriți de panică cum stau aplecat deasupra patului ei cu o mână

pe așternutul ei și cu cealaltă pe șliț. Le dau drumul amândurora dar nu suficient de rapid.

În doar câteva secunde, panica de pe fața ei se risipește.

— Ce faci acolo?

Privirea ei se mută de la chipul meu la patul ei. Și apoi bustul meu despuia de cămașă.

Și la vintrea mea.

Pentru prima oară în nu știu câtă vreme, simt cum îmi arde urechile.

— Nimic nelalocul său.

Mă gândesc că, probabil, tocmai l-am întrecut pe Rick Cassidy la capitolul perversitate. *Bravo, Cain!*

— Poate doar un pic, mă corectez eu, negăsind nimic mai bun de spus ca să trec cumva peste momentul penibil.

Ea se îndreptă încet spre mine, aruncând ocheade spre pieptul meu. Sunt obișnuit să surprind privirile femeilor ațintite asupra trupului meu. Petrec la sală câteva ore bune în fiecare dimineață așa că știu că sunt într-o formă fizică a naibii de bună — chiar mai bună decât pe vremea când aveam optsprezece ani și participam la lupte. Dar privirea intensă a lui Charlie ațintită asupra mea în scurtcircuitează terminațiile nervoase ce par să o fi luat-o razna de tot. Mă face incapabil să gândesc rațional.

Ea își bagă capul între umeri, dar îi surprind zâmbetul adorabil ce îi mijeste pe buze când își ridică din nou privirea spre mine, la umerii mei se detensionează și râsuflu ușurat că nu am înspăimântat-o atât de tare încât să dea bir cu fugiții. Ridicând la vedere tricotul negru pe care l-am înghesuit în geantă pentru una dintre rarele mele dimineți când merg la o partidă de golf, mă întreb:

— E bun?

— Perfect. Mulțumesc.

Vârfurile degetelor noastre se ating în momentul în care mă dă, răscolindu-mi și mai tare sângele în vene. O urmăresc cum înapoi cu spatele ca să se îndrepte spre bucătărie, cu fundul perfect legănându-se în pantalonașii ăia atât de scurți. Trebuie să ies de aici înainte de a exploda în proprii mei pantaloni.

Ea se apleacă să scoată o sticlă de înălbitor de sub chiuvetă. Sforțându-mă să îmi îndrept privirea în altă parte, îmi bag tricoul pe mâneci și îl trag peste cap.

Charlie lasă să îi scape un țipăt și sare ca arsă îndărăt, depărându-se de zona chiuvetei și azvârlind cât colo o perie de curățat cu înălbitor cu tot.

— Le plac zonele întunecoase și umede, spun eu cu glas moale, intuind despre ce este vorba.

Ea dă din cap și își mușcă buza inferioară, cu un amestec de dezgust și mânie, schimonosindu-și frumosul ei chip în vreme ce se cutremură de scârbă. Scrâșnesc din dinți că să opresc micul meu almbet amuzat care amenință să iasă la suprafață. Nu din cauză că situația în care se află ea este amuzantă, ci pentru că, în cele din urmă, a reacționat așa cum m-aș fi așteptat din partea ei. Și pentru că, în sfârșit deslușesc pe chipul ei o expresie sinceră, nedisimulată.

Cain cel persuasiv a dispărut cu totul.

— Nu mai ai de ce să rămâi în acest apartament, Charlie. Nici măcar pentru o noapte.

Îmi scot telefonul din buzunar.

— Împachetează-ți lucrurile. Acum.

Nu am cum să evit severitatea din glasul meu, care tinde să apară nepoftită în situațiile în care trebuie să preiau controlul.

Charlie se întoarce spre mine și îmi aruncă o privire dură. Mă întreb cum ar reacționa la latura mai puțin plăcută a caracterului meu. Nu-i acord răgazul să vină cu argumente contra.

— Nu avem ce negocia. Dacă vrei să lucrezi pentru mine, nu accept să fii vecină cu niște țicniți. Nu vreau să ai nimic de-a face cu rahatul lor. Nu am de gând să te las să stai în preajma lor.

Apăs pe tasta de apelare a telefonului meu, adăugând:

— Știi un loc ca lumea.

Îi întorc spatele, rămânând în expectativă. Poate că mă va lovi ceva în cap. Nu ar fi pentru prima oară când...

Vocea răgușită și familiară răspunde la al treilea apel.

— Tanner.

Capitolul zece

■ ■ ■

CHARLIE

— Conduci un Sorento nou-nouț și locuiești în mahala?

Chipul frumos al lui Ginger se strâmbă de nedumerire de pe locul din dreapta șoferului. Ea a sărit înăuntru în secunda în care am tras mașina în parcare complexului de apartamente, în spatele lui Cain. Părul ei este drept și neted astăzi, iar şuvițele multicolore îi ajung până la bărbie.

— L-am moștenit.

Minciuna îmi alunecă de pe buze cu atâta ușurință. Este aceeași minciună pe care i-am servit-o pe tavă și lui Cain atunci când m-a ajutat să îmi pun lucrurile în portbagaj. Mi-am dat seama după privirea lui perplexă că probabil nu m-a crezut, dar nici nu m-a taxat pentru asta.

Mulțumesc lui Dumnezeu că Sam nu m-a trimis aici cu vreun alt Volvo — toată șarada asta ar fi fost cu atât mai greu de mușamalizat. Ca să nu mai vorbim că un Volvo nu ar fi rezistat nici măcar o noapte în parcare complexului de apartamente. Adevărul e că am intenționat să îmi vând SUV-ul și să pun banii în bancă, dar toată treaba asta ar fi ajuns la urechile lui Sam, prietenul lui Jimmy, și ar fi dat naștere la întrebări. Mă gândesc că aș putea obține vreo douăzeci de miare pe el în secunda în care voi fi gata de plecare.

Îmi plimb privirea peste complexul de apartamente zugrăvit alb din fața mea. În ciuda zăbrelelor de la ferestrele de la parter, pare destul de drăguț și bine întreținut. Cu nimic ieșit din comun, dar sper să nu fie un loc în care să îmi fac griji că aș putea fi împușcată.

Cred că am reușit destul de bine să îmi ascund emoțiile față de Cain. Dar, având în vedere senzația de amenințare constantă ce apasă pe umerii mei în această perioadă, nu cred că a fost ceva la fel de șocant pentru mine cum ar fi fost pentru oricine altcineva. Și, în orice caz, nu am vrut să par vulnerabilă în fața noului meu patron, așa că am făcut tot posibilul să mă concentrez asupra înținerii situației în timp ce îi aplicam o pungă cu gheață pe ochii.

— Așadar, locuiești aici?

— Multe dintre noi locuim aici. Eu, Mercy, Hannah, China.

— China? repet eu aruncându-i o privire piezișă lui Ginger.

Aici China?

Vipera care aproape m-a făcut să plâng seara trecută?

Ea hohotește.

— Da. Unica și irepetabila China. Vestea proastă este că e o câșca. Vestea bună este că e o fată bună dacă ajungi să o câștigi de partea ta.

Așa e Ginger. Brutal de sinceră și sarcastică, dar întotdeauna încearcă să vadă latura pozitivă a lucrurilor.

— Și Cain locuiește aici?

— Cain? Nici vorbă. El locuiește undeva în centru. Dar este proprietarul clădirii. A cumpărat-o acum doi ani.

— E proprietarul clădirii, repet eu pe un ton sec. Și patru dintre angajatele clubului său de striptease locuiesc aici.

— Cinci de-acum, mă corectează Ginger, zâmbind cu gura până la urechi.

— Îți bați joc de mine, nu-i așa? Să fac striptease pentru el și, **totodată**, să locuiesc sub „acoperișul” lui?

Asta dacă nu o să fiu concediată pentru furnizarea unor referințe false. Ce dracu? În graba mea de a scăpa de un tată

dominator și traficant de droguri, pe deasupra, m-am lăsat pe mâna unui proxenet?

Ginger pare să fie cam uitucă.

— Știu că pare un pic ciudat. Și Cain este un pic ciudat. Dar vei fi vecina mea de-acum încolo!

Lasă să îi scape un chițait de încântare.

— Putem să bem cafeaua dimineața împreună cu Mercy și să mergem apoi la sală. Poți fi cobaiul pe care să îmi testez noile rețete.

Ginger ia lecții de gătit, dar refuză să guste din absolut orice pregătește, de teamă să nu se transforme într-o bucatăreasă corpolentă, spune ea.

— Și putem să mergem împreună cu mașina la slujbă! Am auzit că vei lucra cu mine în fiecare seară.

Arcuindu-și o sprânceană, adaugă:

— Asta înseamnă că vei petrece foarte mult timp cu Ginger. Sper că realizezi ce noroc a dat peste tine.

Oh, Doamne! E greu să te dai la fund când ai în jur oameni care îți urmăresc fiecare mișcare... *Rabat*... Trebuie să am grijă să nu mă surprindă nimeni în timp ce fac o livrare sub acoperire. Așa încep întrebările. Nu îmi pot permite să îi las pe oameni să îmi pună întrebări.

Niciunul dintre ei nu trebuie să afle *vreodată* în ce sunt băgați.

Ar fi trebuit să păstrez apartamentul meu infestat de gândaci. Dar Cain mi-a spus în mod clar și răspicat că nu aveam de ales. M-a dus la administrator și după ce am urmărit conversația aprinsă dintre ei pe tema găurilor de glonț și a condițiilor oripilante, urmate de amenințări că va pune sechestru pe clădire — nu știu dacă chiar ar putea să facă acest lucru, dar părea al dracului de convingător — am predat cheile, iar proprietarul mi-a returnat garanția.

Îl urmăresc pe Cain cum coboară de la volan cu mișcări agile, având telefonul la ureche. Nu știu dacă să fiu recunoscătoare sau furioasă pentru întorsătura pe care au luat-o lucrurile astăzi.

Sau îngrijorată.

Bineînțeles că perspectiva de a dormi o noapte întreagă fără să las luminile aprinse este mai mult decât ispititoare. Dar... pentru ce face el toate astea? Acum am o slujbă și o locuință ce se presupune a fi mai bună. Dar ce va dori în schimb? Fiecare vrea câte ceva.

Sam vrea în mod sigur ceva.

Și Cain face toate astea în ciuda faptului că nu știe nimic despre mine. Cu excepția faptului că am o armă, în legătură cu care nu a scos nici măcar un cuvânt.

— Cert e că îi place să se implice în viața angajatelor lui, rotesc eu cu glas tare.

Privirea lui Ginger se lipește de șeful ei. A șefului *nostru*, acum.

— Mda, are tendința asta.

Face o pauză.

— Dar nu în sensul rău al cuvântului. Este un tip de treabă, mă asigură ea. E un pic dificil uneori. Retras. Fermecător, alteori. Și cu toane, dar cine nu ar avea, având în vedere tot rahatul cu care se confruntă.

Trebuie să fiu de acord cu ea. L-am surprins azi, mai devreme, pe Cain în câteva dintre rarele lui ipostaze de om vesel, pus pe glume, cu râsul lui domol cu tot. Nu și-a permis decât câteva momente de relaxare, și acelea la mare distanță unele de altele, dar nu pot să nu recunosc că a exercitat o atracție magnetică asupra mea. În cea mai mare parte a timpului, totuși, el pare a fi stresat — are o postură rigidă și mă străpunge cu privirile lui agere, de parcă ar fi în căutarea unor răspunsuri.

Îl urmăresc acum cum începe să meargă în sus și în jos cu pași măsurați, aranjându-și cu o mână dibace gulerul tricoului proaspăt schimbat. După cutele adânci de pe frunte, nu pare prea încântat de conversație. Poate că este vorba de cercetarea mea de rutină.

Nu e bine deloc.

După ce i-am luat cămașa în grabă din mașină — imaculată și bine întreținută, care mirosea a proaspăt și a curat, la fel ca el — l-am găsit stând în picioare lângă patul meu și am intrat imediat în panică. M-am gândit că a dat de perucile pe care le ascusesem.

Dar apoi mi-a sărit în ochi faptul că ținea cearceaful meu între degete. Așternutul de lux din bumbac egiptean pe care am fost nevoită să îl cumpăr fiindcă așternuturile ieftine îmi provocau iritații pe pielea și mă foiam toată noaptea la gândul că gândacii fojgăiau pe mine.

Și era fără cămașă.

Și cealaltă mână o avea pe prohab.

A fost un moment extrem de penibil.

Penibil fiindcă nu știam ce face acolo și penibil fiindcă mi-am dorit chiar atunci pe loc ca el să îmi dea același ultimatum pe care mi-l dăduse Rick. Și chiar în acel moment i-aș fi cedat.

— Și este un tip puternic, adaugă Ginger, curmându-mi șirul gândurilor.

Face o pauză.

— Și cu principii. Cain este din alt aluat. Adică, le-am auzit pe fete spunând despre tot felul de lucruri pe care le încearcă cu el, dar Cain nu mușcă niciodată momeala.

— Niciodată?

Simt cum mi se încordează mușchii feței din pricina îndoielii în vreme ce mă uit lung, din nou, la silueta înaltă și întunecată, care vorbește în continuare la telefon.

— Vorbești prostii.

Nu cred. De fapt, nu contează, pentru că el poate face orice cu oricine — numai să vrea.

— Nu, nu...

Râsul ușor al lui Ginger răsună în mașina mea.

— Ben glumește, spunând că șeful trebuie să aibă un penis diform și mic ca al unui hobbit, pentru că nu e posibil ca un bărbat, care este proprietarul unui club de striptease, să aibă acces la borcanul cu miere — astea sunt cuvintele lui Ben, nu ale mele, și să nu se lingă pe degete.

— Da, ar fi chiar păcat, bălmăjesc eu.

Ideea în sine că patronul ar putea avea un penis diform și mic ca al unui hobbit îmi provoacă o dezamăgire profundă. Simt

ochii verzi ai lui Ginger așintiți asupra mea plini de curiozitate, în timp ce o întreb:

— L-a văzut vreodată cineva cu o femeie?

— Nu. Ei bine, poate cu excepția lui Nate, dar nu avem noi norocul să scoatem vreun detaliu sordid din gura lui. Tipul ăla e precum zidul chinezesc privat al lui Cain.

Mi-l imaginam pe Cain preferând o femeie sofisticată, imbricată în taioare elegante, cu nasul pe sus și o atitudine insolentă, care nu face sex decât cu lumina stinsă. Pe care nu ar aduce-o niciodată în clubul lui de striptease. Dar dacă stau bine să mă gândesc, de unde și până unde i-a venit ideea să fie patronul unui asemenea club, în primul rând? Și ce motiv ar avea să tolereze faptul că el este patronul unui asemenea club? Sau poate că nici nu știe măcar de existența acestui club.

Sau poate o fi un proxenet.

Toate aceste gânduri contradictorii se învârtesc în capul meu, fără ca vreunul dintre ele să se potrivească cu bărbatul pe care îl văd în fața ochilor. Doar dacă... Un gând și mai deconcertant îmi trece prin minte:

— Crezi că este gay?

Hohotul de râs batjocoritor al lui Ginger și felul în care clatină cu fermitate din cap îmi spune că nu crede că e cazul, și lasă să îmi scape, fără să vreau, un oftat de ușurare.

— Nu s-o atinge el de fetele din club, dar asta nu înseamnă că nu l-am surprins aranjând-și prohabul când vreuna din ele trece pe lângă el și în mod accidental, subliniază ea desenând philimele în aer, trece razant cu fundul pe lângă boabele lui.

Face o pauză.

— Nu le concediază pentru treaba asta, cu toate că unele dintre ele chiar ar merita să fie date afară. De fapt, nu l-am văzut să concedieze vreodată o dansatoare, nici măcar o dată. Oh, se încruntă ea. Mint. S-a întâmplat o dată. Dar fata aia făcea trafic de droguri în afara clubului. Iar Cain are o mare problemă cu drogurile. Cred că este unul dintre motivele pentru care îl urăște pe Rick Cassidy atât de tare. Nu știm dacă Rick este acela care le

furnizează fetelor marfa, sau dacă are vreun nenorocit de intermediar care lucrează pentru el, dar toate fetele care merg să lucreze la Sin City par să ajungă dependente de droguri.

Un val de roșeață îmi invadează gâtul și urechile și simt cum pe frunte îmi apar mici broboane de transpirație.

Ginger continuă, fără să își dea seama de disconfortul meu crescând.

— A fost o fată — Mindy — care a lucrat la Penny's cu câțiva ani în urmă. Era extrem de drăguță și muncea din greu. Dar la un moment dat a început să aibă o relație cu un traficant de droguri din zonă. Un ticălos sadea. Cain nici măcar nu îi permitea să intre în club pentru parcare ca să o aștepte. Clar ca bună ziua că nu avea acces în club. Vreme de săptămâni întregi, Cain și Nate au dus-o pe Mindy acasă cu mașina noaptea târziu fiindcă ea nu avea permis de conducere și lui Cain nu îi surâdea deloc ideea ca ea să plece cu autobuzul la ore târzii.

Urmează o pauză îndelungată, răstimp în care Ginger nu spune nimic, iar eu îi studiez unghiile vopsite cu lac verde, până când, în cele din urmă, mă văd nevoită să o îndemn să continue.

— Și ce s-a întâmplat cu fata?

Ea dă din mână disprețuitor.

— Oh, Cain a reușit în sfârșit să o facă să priceapă, și ea i-a dat papucii tipului. Cam în aceeași vreme când a fost săltat de polițiști.

Ea îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— Se pare că toți nenorociții ăia primesc exact ceea ce merită atunci când se implică șeful.

Sprâncenele perfecte ale lui Ginger se unesc.

— Ceea ce vreau să îți spun este că nu trebuie să îți faci probleme. În afară de cazul în care încalci legea, ai o slujbă sigură.

Oh, Ginger... Dacă ai ști. Și-ar mai petrece Cain săptămâni la șir încercând să mă convingă să renunț la viața mea clandestină? Greu de crezut. M-ar concedia într-o secundă? Probabil. Ar merge atât de departe încât să se asigure că ajung în spațiul gratiilor, acolo unde îmi este locul?

Cu fiecare secundă care trece, să fiu în preajma lui Cain vine din ce în ce mai periculos pentru viitorul meu.

— Oricum, Penny's reprezintă viața lui. Practic locuiește acolo. Politica lui este să *nu* urmărească reprezentațiile dansatoarelor și să nu se culce cu angajatele. El stă în biroul lui atâta vreme cât clubul este deschis. Este un tip cumpătat și discret care vorbește prea mult, dar îți poți da seama că ar avea multe de spus.

Strâmbă din nasul ei micuț.

— Înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa?

Dau încet din cap.

Mi-am dat seama după felul în care ochii lui nu se dezlipseau de pe chipul meu că roțițele minții i se învârtteau încontinuu. Chiar și acum, când Cain pare să fie absorbit de conversație, Ține încontinuu tatuajul de pe gât.

— Cine este Penny?

— Oh... lui Ginger îi pică fața. O dansatoare care a lucrat pentru el. A fost omorâtă de logodnicul ei în fostul club al lui Cain.

— Doamne, Dumnezeu! băigui eu.

Știam eu că era ceva la mijloc. Un bărbat nu își botează un club cu un nume de femeie și nici nu își tatuează numele respectivei femei pe gât fără un motiv anume.

— Cain a avut o relație cu ea?

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat.

Îi simt privirea lui Ginger sfredelindu-mi obrazul în vreme ce eu continui să stau cu ochii pe Cain.

— Uită-te la mine, Charlie.

Mă conformez și văd că stă răsucită pe scaunul ei ca să mă privească drept în față. Deschide gura să spună ceva, dar se încruntă pe neașteptate.

— Ești imposibil de citit, știi asta?

În tonul ei sesizez un amalgam de teamă și iritare care mă face să zâmbesc. Știu că sunt așa. Îmi place că sunt așa. Sam mi-a spus dintotdeauna că am un chip absolut impenetrabil, ca al unui

jucător de poker. Iar acum, mă mulțumesc să ridic din umeri și îi arunc lui Ginger o privire care vrea să însemne „asta sunt eu, nu ai ce-mi face”.

Ea își dă ochii peste cap, întorcându-se la un subiect la îndemână.

— Uite cum stă treaba, Cain este, fără îndoială, un tip extrem de atrăgător și atenția pe care ți-o acordă poate să te facă să simți *foarte* bine în propria-ți piele. Și bulversată în privința lui a intențiilor sale. Am văzut multe femei care au trecut prag clubului și au început să își imagineze că ar exista o oarecare afinitate între ele și Cain.

Vocea lui Ginger capătă acel ton calm, autoritar.

— Nu există nimic, Charlie. Este doar un om cumsecade care se dă peste cap să le ajute pe angajatele sale. Simplu ca bună zi.

— Nu îți face griji. Nu am de gând să sar pe el.

Oricum, voi pleca peste câteva luni. Nu are sens să îmi complic viața cu un tip pe care ar trebui să îl mint zilnic ca, într-un final, să îi dau papucii. Și cu toate acestea, oricât de ciudat pare să fie, și oricât de precaută sunt eu în privința intențiilor lui, simt în stomac un zvâcnit neașteptat de dezamăgire la auzul vorbelor ei preventivoare.

— Bună fată, spune Ginger, de parcă și-ar fi amintit ceva.

— Și nu pleca urechea la orice auzi prin club. Fetele alea mănâncă rahat tot timpul. Sunt mai rele decât bărbații, pot să jure asta. Dacă e să mă iau după ele, am un program fix, fiindcă trebuie să i-o sug lui Cain în fiecare seară înainte de a intra pe tușă.

Își dă ochii peste cap și izbucnește în râs.

— Și...

Ochii ei de felină se îngustează.

— Și ce?

— Și *tu* nu ți-ai dorit niciodată să ai ceva cu el?

— Nu e genul meu.

Ea se încruntă și îmi aruncă o privire ciudată, ezitând o clipă înainte de a adăuga:

— Cam prea mult penis pentru gustul meu.

Dintre toate răspunsurile la care mă așteptam din partea lui Ringer, acesta nu intra în calcul. Dar are sens, la urma urmei. Sunt cum buzele mele schițează un „Oh” de uimire în vreme ce dau o replică potrivită. Nu mi-a pomenit *niciodată* despre preferințele ei. Nici la sală, nici când am luat masa împreună, nici la cumpărături, atunci când am probat haine în fața ei... Aha. Mă pune la încercare?

Nu știu ce să spun acum. Nu contează pentru mine — dar efectiv nu știu cum să reacționez. În cele din urmă, tot ce reușesc să înțeleg este:

— Nu am mai avut *niciodată* până acum o prietenă lesbiană.

După zâmbetul larg care se lățește pe chipul ei, îmi dau seama că nu o deranjează reacția mea.

— Și de-acum înainte, când vei simți nevoia să aperi drepturile homosexualilor folosindu-te de un pretext lamentabil cum ar fi, de exemplu „am o prietenă lesbiană”, nu vei mai minți.

Îmi face cu ochiul, deschide portiera mașinii și coboară.

— Și, apropo, nu te-am urmărit *niciodată* pe furiș în cabina de probă...

Își rostogolește ochii peste cap.

— Toate puicuțele heterosexuale au impresia asta.

Chicotesc ușor pe când mă dau jos din mașină.

În portbagaj am două valize, o lădiță cu conserve și o pungă de plastic pentru gunoi cu prosoapele mele frumoase și cu așterul meu din bumbac fin. Asta e toată averea mea din Miami. L-am expediat pe Cain sub pretextul că voiam o cafea proaspătă în vreme ce eu am împachetat totul în grabă. Nu am vrut să îmi vadă toate perucile alea idioate. E greu de explicat prezența lor numeroasă.

— Lasă-mă să te ajut.

Cain se strecoară prin spatele meu, cu o mână sprijinindu-se pe umărul meu în vreme ce se întinde să scoată afară lădița. Este un gest platonice, și eu sunt în continuare un ghem de nervi din pricina noului meu patron de care nu știu ce să mai cred, dar, cu toate acestea, simt cum mă străbate un fior rece. El cară lădița

spre poarta de intrare în vreme ce eu îl urmez îndeaproape, diindui-i brațele care se încordează superb sub greutatea lăzilor.

Ginger deschide poarta și ne conduce înăuntru, unde întâmpină un bărbat de vârstă mijlocie cu un început de chibrit înbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți ecosez și cu un tricou decolorat care se întinde până la refuz peste burta lui proeminentă. Cain intră și pune lădița pe jos ca să poată da mâna bărbatului.

— Ia te uită.

Bărbatul își mută privirea de la Cain la mine și înapoi la Cain.

— Mă bucur să te revăd.

Buzele lui Cain schițează un zâmbet fermecător.

— Și eu, de asemenea, Tanner.

— Mda...

Tanner face o pauză de doar o secundă înainte de a adăuga:

— Și pe cine avem noi aici?

Mă fixează cu privirea lui sașie.

— Tu ești cea în căutarea unei locuințe?

O otheadă rapidă aruncată lui Cain îmi dă de știre că el urmărește cu atenție.

— Presupun că da.

— Ei bine, atunci.

Tanner începe să își târșâie picioarele de-a lungul aleii de beton. Bănuiesc că asta înseamnă că trebuie să îl urmărim. Când trecem pe lângă grătarul din curte, mirosul de carne prăjită îmi aduce aminte că este deja după-amiază și nu am mâncat nimic încă.

— Bine a făcut Cain că a sunat, ne spune Tanner peste umăr. Tocmai eram pe cale de a oferi apartamentul altcuiva.

— Arată bine pe aici, Tanner, strigă Cain după el, iscodind din priviri curtea micuță unde e clar că cineva s-a străduit cu răspuțeri să îi dea un oarecare aspect de grădină, în ciuda căldurii apăsătoare și a secetei.

Tanner se oprește o clipă din drum, ducându-și mâna abso la burtă ca să se scarpine în vreme ce se uită în jur.

— Da, Livie vine aici o dată pe săptămână ca să îmi pună
dul la treabă, bombăne el, dar după aceea zâmbește strâmb,
ca să îmi dau seama că, de fapt, nu îl deranjează cu adevărat
astă persoană, pe nume Livie.

— Nu știu ce se va alege de locul ăsta când va pleca la colegiu,
sfârșitul verii.

— M-a angajat pe mine pe post de înlocuitor, barosanule, se
aude o voce suavă de femeie spunând.

Ne întoarcem cu toții ca să dăm cu ochii de o blondă îmbră-
cată într-o rochie albă de plajă încheiată în capse, coborând încet
scările de la etajul al doilea cu o mână pe balustradă, cealaltă
sprijinindu-i-se pe burta ei. Abia dacă se vede, dar după cum își
găsește ocrotitor mâna pe abdomen, presupun că este însărcinată.

Fără să ezite nicio secundă, Cain se îndreaptă rapid spre baza
scărilor ca să o întâmpine, cu brațele larg deschise. Ea își azvârle
brațele de gâtul lui și efectiv îi sare în brațe. În mod evident sunt
aproșiți. Cât de aproșiți? stau să mă întreb.

Nu e nevoie să mă întreb dacă această femeie a dansat sau nu
la Penny's. Dacă e să mă iau după sânii ei falși și ridicol de mari,
atunci să pun liniștită pariu că da.

Nu e nevoie nici să mă întreb dacă eu și Cain vom fi vreodată
aproșiți, deoarece știu că nu voi sta aici suficient timp
ca să dezvolt o asemenea relație de prietenie.

— Ea este Storm, îmi confirmă Ginger presupunerea. A
fost o vreme aici. Am servit împreună la bar multă vreme.

Se duce să o îmbrățișeze pe femeie. Când se dezlipește de ea,
mâinile lui Ginger se îndreaptă instantaneu spre burta femeii.

— Începe să se vadă!

Coadă de cal a lui Storm saltă în vreme ce ea își pleacă frun-
ta chicotind.

— Știu! Mult mai devreme decât s-a văzut cu Mia. O să fiu
o balenă în al treilea trimestru.

— Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna, draga mea, o asi-
gură Cain.

Zambetul radios nu i-a părăsit chipul.

— Ce cauți aici?

Zâmbetul ei vesel devine dintr-o dată amar și în glasul ei se face loc tristețea.

— I-am adus niște supă doamnei Potterage, oftează Storm. Nu e bine deloc. Cancerul s-a extins. M-am gândit să o ajut și cum pot, după cât de mult m-a ajutat și ea cu Mia.

Urmează o pauză după care Storm îmi întinde mâna, prezintă-mi se oficial:

— Bună, eu sunt Nora. Dar toată lumea îmi spune Storm. Continuare.

Îi strâng mâna cu o aplecare politicoasă a capului.

— Charlie.

— Charlie, repetă ea, cu ochii ei albaștri și luminoși scânteie.

Într-adevăr, nu există ceva ce să nu fie frumos la femeia asta. Începând cu dinții ei albi și perfect drepecți, continuând cu pielea ei strălucitoare, cu zâmbetul ei cald și terminând cu faptul că l-a adus supă unei femei pe moarte.

— După cât se vede, te muți aici?

Se uită la bagajele mele, care încă se mai află lângă poartă. Lângă hainele pe care trebuie să le duc neapărat la curățător chimică — rochiile scumpe de firmă pe care Sam mi le-a cumpărat în chip de cadou de despărțire — totul va trece prin cicla de fierbere al mașinii de spălat, până la ultimul firicel de așchă înainte de a intra în noul meu apartament.

— La 1D, răspunde Tanner în locul meu.

Ochii lui Storm se măresc de încântare în vreme ce se uită la administrator.

— Fostul apartament al lui Trent!

— Da, dar cu foarte multe îmbunătățiri față de vremea când păcăliciul ăla a locuit aici, o tachinează Tanner.

Ea scutură din cap râzând.

— Abia aștept să îi spun.

După felul în care se șicanează în glumă, îmi dau seama că trebuie să îi fi plăcut să o aibă drept chirieșă. Chestia asta nu

— Într-adevăr. Sunt sigură că Tanner nu are de se să se plângă, având drept chirie un grup de stripteuze sexy.

Storm întinde mâna să îl strângă pe Cain de cot, spunându-i în șoaptă:

— Să treci neapărat pe la noi. Cât de curând. Tuturor le-ar plăcea să te revadă.

— Voi veni cu siguranță la nuntă, îi confirmă Cain.

Storm scutură din cap dezaprobator, din câte îmi dau eu numele.

— Nu este suficient de curând.

Cain își înclină capul râzând ușor în chip de răspuns. Este un bărbat atât de copilăros care îi conferă un aer neobișnuit. Îmi place să îl văd așa. Probabil că și lui Storm îi place, deoarece începe să se bucură și îl strânge de braț. Din nou. Se ating cam des.

— Vei lucra la Penny's, Charlie? mă întreabă Storm.

Îi confirm din cap.

— Ei bine, în cazul ăsta...

Mâna ei — din nou — alunecă în susul și în josul brațului lui Cain.

— Pot să spun că a dat norocul peste tine. Cain este un șef de vis.

Simt cum mi se urcă roșeața în obraji. Aș înlocui bucuria cu amărăciunile mele cu vise despre Cain. Dar cuvintele *vis* și *Cain* asociate în aceeași propoziție îmi provoacă o stare de nervozitate în stomac atât de puternică încât îmi este teamă că orice îmi va veni pe gură va suna total aiurea. Așa că mă mulțumesc doar să zâmbesc din buze și să îi arunc un zâmbet.

— Bine, ajunge cu atâtea laude.

Cain clatină din cap cu o privire timidă care nu se potrivește deloc cu mina lui obișnuită.

Storm ne face cu ochiul anunțându-ne:

— Păi eu trebuie să plec să o iau pe Mia de la prietena ei de noapte și să mă apuc de pregătit cina. Ședere plăcută în noua ta casă, Charlie.

— Sunt sigură că așa o să fie.

O urmăresc cum părul și rochia ei fâlfăie în tandem în vreme ce se îndepărtează agale de noi, fredonând ușor, gândindu-se că de draguță este cu adevărat. Așa aș putea fi și eu, peste câțiva ani. În noua mea viață.

Acestea fiind zise, Tanner ne conduce în apartamentul 110 zdrăngănind un inel mare cu chei ca să deschidă ușa. În momentul în care pășesc înăuntru, o adiere rece mă izbește drept în față și nu pot să mă abțin să nu îmi dau capul pe spate și să închid ochii oftând.

Aud râsul ușor al lui Cain lângă mine.

— Un nou proprietar a cumpărat clădirea acum doi ani și i-a cheltuit ceva bani ca să îi aducă îmbunătățiri, inclusiv modernizarea instalațiilor existente sau dotarea cu aer condiționat.

Mă pomenesc încrețindu-mi fruntea de mirare fără să vreau. *Un nou proprietar?*

— Credeam că tu deții acest complex de locuințe, nu?

O privire mândră aruncată de Ginger îmi dă de știre că probabil nu ar fi trebuit să dau în vileag cele spuse de ea mai devreme. *Hm... Interesant.* Un nou val de mister pogoară asupra lui Cain, care și așa este o enigmă pentru mine.

— Locuințele au fost doar renovate, intervine Tanner, deschizând cuptorul și privindu-l cu ochi cercetători de parcă s-a aștepta să vadă ceva înăuntru. Apartamentul este curat din cap până în vârf — etichetele sunt încă atașate de aparatura electrocasnică și miroase a zugrăveală proaspătă și a mochetă nouă. Mă îndoiesc profund că există rezidenți cu șase picioare aici.

— Dumnezeuule, când o să fie și locuința mea renovată? cîntă peste Ginger, băgându-și capul în ceea ce pare a fi baia, dacă e așa. Mă iau după zidul de faianță de dincolo de ușă. Cred că trebuie să fac schimb cu Charlie. Știi tu, conform principiului drepturilor lor câștigate în funcție de vechimea mea în calitate de chiriaș.

Locul acesta poate fi la fel de bine și Hotelul Ritz-Carlton, în comparație cu văgăuna în care m-am autosurghiunit în ultimă lună de zile. Doar ideea în sine că nu mai am de ce să îmi imaginez un șir de gândaci dansând conga pe blatul mesei din bucătărie

Am ce dorm îmi ia cu mâna durerea tensionată pe care o simțeam în spate.

Numai că..

— Presupun că locuința aceasta îmi cam depășește bugetul. Un buget autoimpus, sub limita sărăciei, dar un buget, totuși. Cain mă ținutuește din priviri.

— Cât era chiria la fosta ta locuință?

Ezit.

— Șase sute cincizeci.

— Hm, ce coincidență. Tot atât este și aici. Nu-i așa, Tanner?

Aproape că mă pufnește râsul din pricina manierei total inexpressive cu care rostește aceste cuvinte.

— Da, domnule, confirmă Tanner mult prea repede, îndreptându-și atenția asupra panoului de întrerupătoare de pe perete.

Nu am mai auzit așa o minciună gogonată până acum. Doamne, Dumnezeule, am reușit să mă aleg cu un pește. Bineînțeles. Am știut eu că toate aiurelile pe care mi le-a turnat Ginger despre chipul ăsta erau prea frumoase ca să fie adevărate.

Tanner ridică la vedere o cheie agățată de un inel metalic.

— Apartamentul este complet utilat și mobilat. Urmează să se scască patul, canapeaua și masa de bucătărie cât de curând. Toate noi-nouțe. Intră în cheltuielile de renovare.

Sigur că da.

— Mulțumesc, Tanner. Este... perfect, reușesc eu în cele din urmă să îngaim, zâmbindu-i cu dinții strânsi.

Nu este vina lui Tanner. Și el lucrează pentru un pește.

El bălmăjește ceva în chip de răspuns și apoi o pornește spre ușă.

— Trebuie să mă întorc la burgerii mei.

Este un bun pretext ca să își facă ieșirea, deși am impresia că acest bărbat ciudat pare mai degrabă dornic să își petreacă timpul în solitudine decât să fie ahtiat după mâncare.

Cain se întoarce să mă privească, cu chipul întristat.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Apoi ai avut mustări de conștiință dacă te-ai fi lăsat acolo. Locul acela este mai curat. Mai sigur.

Îmi mușcă buza ca să îmi țin gura.

Mai curat și mai sigur pentru cine? Pentru viitoarea mea clientelă? E posibil ca Ginger să mă fi mințit drept în față? Nu face striptease, dar asta nu înseamnă că nu își vinde trupul în secret. Uită-te *la mine* ce fac în secret! La 650 de dolari pe lună pentru chirie, Cain va dori un soi de compensație, și, după toate aparențele, aceasta va consta în partide de sex *cu el*. S-ar putea ca Ginger să mintă și în această privință. Sau, pur și simplu, nu bag de seamă ce se petrece în jur?

E ceva ce nu se leagă. Presupun că va trebui să iau lucrurile pe rând, încetul cu încetul. Am o slujbă la Penny's și un apartament decent. Deocamdată.

Voi face o grămadă de bani, rapid. Voi rămâne aici, dar în momentul în care va apărea primul client la ușă, am și plecat. Până atunci însă, trebuie să mă țin de planul meu.

— Ce-ai zice să o pui acolo? Îmi sugerează Ginger, făcând un gest larg cu mâinile spre peretele mai lung al apartamentului meu. Camera de zi este mică, dar, cu toate acestea, ea a reușit să îi convingă pe tinerii care au livrat canapeaua să ridice, să tragă și să așeze canapeaua moale din microfibră gri în cinci locuri diferite. Nu fost nevoie decât să le facă de câteva ori cu ochiul, să îi atingă spunându-le admirativ „Dumnezeule, ce brațe puternice aveți!” și de câte o felie din prăjitura ei de casă cu cremă și plăcintă sici. Dacă nu aş cunoaște-o așa de bine, aş zice că nu mai are nevoie până să îl invite pe tipul blond în apartamentul ei ca să îi „mutte” patul. Sunt sigură că și blondul speră același lucru, după felul în care se ține după ea ca un câine. Femeia asta e aproape la fel de manipuloare ca și mine.

Ginger nu m-a părăsit nicio clipă toată după-amiaza. A insistat să mergă cu mine la băcănie și la spălătorie, să aștepte mob

împreună cu mine, să despacheteze împreună cu mine. Fie că mînte și *speră*, într-adevăr, să mă corupă la lesbianism, fie că are ordin să nu mă slăbească din ochi nicio clipă, așa cum am dedus eu din niște vorbe adresate ei în șoaptă de către Cain.

Îl conduc pe tineri până la ușă și le dau fără tragere de inimă, dar la insistențele lui Ginger, un bacșiș de treizeci de dolari, și săbovesc câteva clipe în prag să privesc ceea ce mi-a spus ea că se numește zona comună. Imediat îmi apar pe frunte broboane de transpirație din pricina căldurii ăsteia nebune din Miami și îmi reamintesc că trebuie să fiu recunoscătoare pentru aerul condiționat din apartamentul meu. Este aproape șase seara și Tanner este afară — în pantalonii lui scurți ecosez care îi scot la iveală genunchii noduroși — pulverizând apă pe grătar cu un pistol de apă cu două mânere, din acela pentru copii. Arată absolut ridicol, dar pare destul de mulțumit de sine. În aer plutește din nou un miros de burgeri. Presupun că Tanner este unul dintre burlacii aceia cu un meniu total lipsit de creativitate, alcătuit exclusiv din carne la grătar.

Încă îl mai urmăresc cu privirea când ușa apartamentului de vizavi se deschide și un bărbat brunet iese afară.

Mi se taie respirația.

Cain.

Nu se uită în direcția mea, așa că nu mă vede când trece pe lângă Tanner cu pași mari și repezi, salutându-l din vârful buzelor, în graba lui evidentă de a ieși cât mai repede de acolo. Când arunc o privire înapoi la apartamentul din care a ieșit, o văd pe China stând în prag, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți cât se poate de minusculi și de strâmți și un maieu cu bretele la fel de minuscul, petrecând-l cu privirea, cu părul ei răvășit și cu un zâmbet secret îndulcindu-i trăsăturile.

Se întoarce și dă să intre în apartament, dar se oprește din drum, ațintindu-și ochii ei duri asupra mea. Un rânjet larg de satisfacție i se întinde pe față, ceea ce mă face să presupun că și-a dat seama că l-am văzut pe Cain plecând din apartamentul ei. Își întinde brațele deasupra capului, se întoarce încet cu spatele și

intră agale înăuntru. Îmi apare instantaneu în fața ochilor imaginea unui pisici sătule după ce a devorat o conservă de somon. Este gata să își ia tălpășița ca să se lăfăie într-un petec de soare.

— Niciodată?! Asta s-o crezi tu, Ginger!

Sunt aproape sigură că șeful a fost conserva ei de somon.

O fi China neprietenoasă și arogantă, dar probabil că ea este foarte talentată. Nu mă surprinde, dar nici nu pot să ignor decizia măgirea care mă apasă greu, la gândul că el ar putea fi interesat de una ca ea.

— Hei! Pentru ce ai atâtea peruci? o aud pe Ginger strigându-mă după mine.

Încerc să nu mă las cuprinsă de panică pe când mă răsucesc pe călcâie și intru în casă cu pași maiestuoși, și o găsesc fudulindu-se nevoie-mare prin cameră cu una din perucile mele cu părul negru și lung pusă pe cap.

Drăcia dracului! Cel puțin, bine că nu a dat de armă.

— Sunt artistă de teatru. Astea fac parte din recuzită, răspund eu simplu.

— Hm... teatru. Știi ceva, eu am o slăbiciune deosebită pentru femeile cu părul negru, mărturisește ea făcându-mi cu ochii în mod exagerat.

Oftez.

Capitolul unsprezece

■ ■ ■

CAIN

Charlie nu are încredere în mine.

Cu toate că și-a ținut bine emoțiile în frâu și chipul ei nu a trădat nimic, nu și-a putut disimula duritatea din privire atunci când ne aflam în noul ei apartament.

Ar fi trebuit să o avertizez pe Ginger să nu îi spună că eram proprietarul complexului de clădiri. La naiba, nu aș fi vrut să aflu nimeni, de fapt. Trebuie să fi făcut o impresie proastă, având drept chirie pe câteva dintre dansatoarele mele. Iar acum, și pe Charlie.

Cu toate acestea, nu mă deranjează faptul că ea îmi pune la îndoială motivele. Asta îmi spune că este isteță și e mai puțin probabil ca cineva să poată profita de pe urma ei. Mi-am propus să trec pe la ea după ce terminam cu China, dar m-am răzgândit. Ginger este acolo, oricum. Eu i-am spus să rămână cu Charlie — să o ajute să se instaleze, dar ceea ce este mult mai important, să se asigure că este, într-adevăr, bine, după toate cele întâmplate mai devreme.

Oricum, o să o văd din nou diseară.

Scrâșnesc din dinți, iritat de un asemenea gând.

Capitolul doisprezece

■ ■ ■

CHARLIE

— Un minut, Charlie, îmi schițează Terry din buze, exact la fel cum a făcut aseară. Stau în umbră, exact al fel cum am făcut în prima seară, așteptând ca primele acorduri ale melodiei mele să bubuie în difuzoare — „Supermassive Black Hole” de la Muse. Doar că astă-seară, nu mai dansez de probă. Am obținut slujba. În ciuda ținutei mele de scenă destul de modeste, a lipsei mele de interacțiune cu publicul și a alegerii ciudate în privința melodiei, Cain m-a angajat. Ar trebui să fiu bucuroasă. Ar trebui să nu mă fiu atât de agitată.

Și atunci, de ce am impresia că sunt gata să fac pipi pe mine? În mod instinctiv, îmi acopăr pieptul cu mâinile.

Am lucrat la bar câteva ore. Având în vedere că nu am niciun pic de experiență în ceea ce privește servitul la bar, unii ar putea argumenta chiar că nici măcar nu am ce căuta în preajma unui bar, m-am ocupat de curățenie, de aprovizionare și de încasarea notelor de plată. A fost o distragere a atenției bine-venită.

Dar iată-mă acum, aici, chircindu-mă de spaimă. Urmează să urc pentru a doua oară în caruselul ăla care îmi bagă spaima în oase, cu toate că știu deja la ce trebuie să mă aștept. Poate că nu va fi prea aglomerat localul în seara asta. Poate că... Ținându-mi respirația, trag cu ochiul pe după paravan și văd o mare de capete. Trebuie să se fi multiplicat în ultimele zece minute.

E ridicol. Joc un rol. Charlie Rourke este o dansatoare la bară, o divă sigură pe ea. Atâta tot. Un simplu rol pe scenă. Actorii sunt puși tot timpul să joace scene stânjenitoare. Iar eu sunt o actriță și aceasta nu este nimic altceva decât o altă scenă jenantă.

Care se va repeta iar și iar.

Șase seri pe săptămână.

Timp de luni de zile.

Oh, Doamne, o să mi se facă rău.

Trag adânc aer în piept ca să mă calmez și țin să îmi reamintesc, mormăind în barbă: „Meriți asta, târfă traficantă de droguri cu cști!”

— Cum te descurci cu tracul de scenă? strigă o voce răgușită în spatele meu.

— Ginger! scot eu un țipăt ascuțit, în parte de fericire, dar mai degrabă de teamă ca nu cumva să mă fi surprins vorbind de una singură. După zâmbetul de pe chipul ei, îmi dau seama că nu a auzit nimic. Îmi azvârl brațele de gâtul ei, la fel cum am făcut cu o seară înainte.

— Urăsc să fac asta! recunosc eu, într-unul din rarele mele momente de slăbiciune.

— Uau, chiar că stai rău cu nervii.

Chicotește în vreme ce eu mă desprind din îmbrățișarea ei.

— Te vei descurca grozav. Ești incredibil de bună pe scenă.

Fluturând rapid din sprâncene, adaugă:

— Ar fi cazul să știi și tu.

Face o pauză, ca, după aceea, buzele ei să schițeze un mic zâmbet.

— Cain a venit să te vadă.

— Cum?

Simt cum fac ochii mari și mă răsucesc pe călcâie ca să mai trag o dată cu ochiul afară, la public. Bineînțeles că dau de silueta lui suplă sprijinindu-se de balustradă, alături de Nate, și de ochii lui întunecați și minunați ațintiți asupra scenei. Așteptând în liniște. Inima începe să mi se zbată frenetic în piept, izbindu-se de cavitatea toracică.

— Mi-ai spus că nu vine niciodată în club!

Nu era acolo când am părăsit zona barului ca să mă schimb.

Și știi asta pentru că l-am căutat din priviri.

Ea ridică din umeri ca și cum ar vrea să îmi spună: „Nu-știu ce-să-zic”.

— Nu vine. Nu urmărește *niciodată* numerele dansatoarelor.

— Hm, și nici nu *se culcă* niciodată cu dansatoarele, corect? mormăi eu pe un ton batjocoritor, ceea ce o face să îmi arunce o privire nedumerită. Îi explic cu un oftat:

— L-am văzut plecând din apartamentul lui China astă-seară. Era destul de limpede ce a făcut tatăl nostru proxenet acolo.

— Ah.

Fața lui Ginger se schimonosește într-o o grimasă în timp ce ea face un gest desconsiderator cu mâna.

— O ajuta să învețe pentru examenul de echivalare a bacalaureatului. Fata aia e dislexică. Nu era în stare să lege două cuvinte când a angajat-o, iar acum vrea să obțină diploma de absolvire a liceului. Asta a fost tot. Crede-mă pe cuvânt.

Mă uit la afabilul proprietar al clubului. Să o ajute *la învățat*? Pe bune?!?

— Cert e' că ea nu a lăsat deloc să se întrevadă că ar fi fost vorba de așa ceva, răspund eu, cu o evidentă îndoială în glas, deși simt cum un val de ușurare îmi străbate întreg corpul.

— Bineînțeles că nu. China este îndrăgostită de Cain de astăzi de zile. Profită de orice șansă ca să își revendice un monopol fictiv asupra lui. Și, un sfat din partea mea, adaugă ea. Să nu cumva să ajungă vreodată la urechile lui Cain că îl faci proxenet. Este punctul lui sensibil. Favoritul tău, Rick Cassidy, i-a spus asta odată, drept în față. Cain l-a bătut măr. Nate a reușit să îl smulgă de lângă el înainte de a-i lua de tot piuitul.

Încerc să mi-l imaginez pe omul acesta rezervat bătând mâna pe cineva. Greu de crezut. Chiar și azi, când a avut de-a face cu vecinii mei descreierați, a fost neobișnuit de calm. Singurul indicu că era gata să sară la bătaie era că avea pumnii încheștați pe lângă trup.

— De ce stă acolo, Ginger?

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să îl fac pe Cain să cretă că m-a angajat.

— Ei bine, dacă e să te iei după Ben, lui Cain i-a plăcut, *realmente*, spectacolul tău de ieri-seară.

— Plăcut, adică...

Mă uit la ea ca să îi văd zâmbetul lasciv.

— Adică plăcut.

De unde dracu' a aflat Ben? Au vorbit despre mine? Un roi de turturi mi se zbat frenetic în stomac din pricina nervozității. Mă scordez în vreme ce mâna ei rece mă bate încurajator pe umăr.

— Păi atunci ar trebui să te duci la el și să îl provoci puțin.

— Ce spui?! izbucnesc eu.

Cain nu pare genul de om care să vadă cu ochi buni asta.

Umerii ei zvelți și dezgoliți se cutremură de râs.

— Uite ce e, dacă ar fi ca eu să ies pe scenă și să mă dezbrac în fața unui bar plin de bărbați, aș alege unul și aș pretinde că nu este nimeni altcineva în jur. Unul pentru care aș dori efectiv să mă dezbrac într-o cameră, singură. Știi tu... dacă nu aș fi lesbiană.

— Ești nebună de legat.

O bătaie ușoară în geam îmi dă de știre că Terry e gata să încească melodia mea și mi se strânge stomacul.

— Sunt, dar nu asta contează. Hannah urăște să urce pe scenă și atunci face chestia asta. Și îi iese de fiecare dată.

— Și de ce cu Cain?

Ea hohotește.

— Fiindcă știu că îl consideri un tip grozav. Și pot să îți spun certitudine că *este* un tip incredibil. Și pentru că fiecare dansare de aici ar da orice să aibă parte de atenția lui Cain. Așa că câștigă. Este sexy și este de nădejde.

Muzica începe să bubuie în difuzoare.

Să mă dezbrac pentru Cain...

— Nu știu dacă chestia asta o să-mi potolească emoțiile, Ginger.

Ea ridică din umeri.

— Merită să încerci o dată. Ai spus că te ocupi de actorie, nu?

— Păi da.

— Atunci du-te și joacă-ți rolul: dansează ca și cum ai încerca să îl seduci pe patronul tău sexy, frumos, bogat și inaccessibil. Poate face parte din recuzită, ca și perucile tale.

Ea izbucnește într-un hohot scurt de râs.

— Ar putea fi amuzant.

■ ■ ■

Există posibilitatea ca tocmai să fi fost concediată.

Nu știu de ce am ascultat-o pe Ginger. Probabil din cauză că eram disperată. Și, să mă dezbrac în fața lui Cain ar putea fi chiar plăcut. În mod ideal, nu în prezența a o sută de spectatori de sex masculin. Și, ca să spun drept, în felul acesta, mi-a fost ceva mai ușor atunci când mă aflam pe scenă.

Faptul că, după toate aparențele, lui Cain „i-a plăcut” să mă privească seara trecută, a stârnit în mine nevoia de a-i face pe plac din nou. Dar faptul că el mi-a pus deja în vedere să nu îmi schimb hainele în fața lui ar fi trebuit să mă împiedice să o fac.

Poate nu și-a dat seama că dansam pentru el. După expresia calmă și dură de pe chipul lui și după felul în care s-a tot uitat până când, la un moment dat, a încremenit locului, mă îndolam profund de asta.

Când mă va aborda în seara asta, voi nega, evident.

Dar nu a venit la mine după spectacol. A plecat imediat după ce am coborât de pe scenă și nimeni nu l-a mai văzut apoi pe club.

Așa că îmi termin tura, și pun capac episodului de striptease. Îngrop momentul adânc, în străfundul minții, luându-l drept ceva ce am de făcut, până una-alta. Exact așa cum fac pentru Sam.

Nu va dura la nesfârșit.

Capitolul treisprezece

■ ■ ■

CAIN

Spectacolul numărul trei

Ieri, am crezut că doar mi s-a părut. Aș fi vrut eu să fie așa.

Am ieșit din birou să o văd pe Charlie executându-și numărul. Călăuzit de instinct e un fel de-a spune. Călăuzit mai degrabă de dorința din vintre, ca să fiu pe deplin cinstit. Oricum ar fi, am ieșit să văd dacă în a doua seară avea să fie la fel de bună ca în prima.

Nu a fost așa.

A fost și mai bună.

Fiindcă și-a pironit ochii asupra mea din momentul în care a apărut pe scenă. Și pentru că mi-a tot aruncat ocheade pe furiș în timp ce se rotea pe scenă, și ori de câte ori privirea îi aluneca peste mine, avea ceva intim în ea, de parcă am fi împărtășit un secret.

Și de fiecare dată când își scotea de pe ea câte un articol de îmbrăcăminte, o făcea cu fața la mine, astfel încât să primesc în impactul trupului ei dezgolit expus la vedere, sânii ei întâmbulându-mă.

Acceași senzație o avea și orice alt tip din preajma mea, dar la mine cu ei.

Penisul meu îmi spunea că ea făcea totul *doar* pentru mine.

Așa că bineînțeles că a trebuit să ies din birou și astă-seară, doar să văd dacă scula mea mi-a jucat feste mai înainte.

Am impresia că Charlie tocmai mi-a făcut cu ochiul.

Nu ar trebui să mă uit la ea, dar nu pot să mă abțin. Îmi place
Chiar prea mult.

Trebuie să încetez să o mai urmăresc dansând.

Capitolul paisprezece

■ ■ ■

CHARLIE

Spectacolul numărul șapte

Joc rolul stripteuzei care îl provoacă pe șeful ei stoic. Atâta și nimic mai mult.

Și trebuie să îl joc foarte bine, deoarece în sinea mea sunt convinsă, fără nicio urmă de îndoială, că lui Cain îi place. Pot să îmi dau seama din felul în care se apleacă în față, după gura ușor întredeschisă, după felul în care se agață cu mâinile atât de strâns de balustradă încât mușchii brațelor îi vibrează de încordare... După simplul fapt că stă acolo, privindu-mă. Seară de seară.

Trag adânc aer în piept și îmi ondulez șoldurile pe acordurile de chitară ale melodiei „By This Time Tomorrow” interpretată de formația Head of the Herd în vreme ce ridic mâna ca să îmi strecur degetul pe sub nodul sutienului meu. Ori de câte ori îmi dezvelesc sânii în modul ăsta am senzația că primesc un pumn în stomac. Singurul lucru care îmi ușurează gestul este să mă asigur că sunt cu fața la Cain atunci când simt aerul rece izbindu-se de pielea mea și azvârl bucățiца infimă de material cu paiete la picioare. Nu mă deranjează că el mă vede așa, și mă ajută chiar să ignor strigătele venite din partea adevăraților clienți.

Și fac asta din nou. Așa cum am făcut-o în fiecare seară, începând cu a doua reprezentație, încetinind ritmul în care îmi ondulesc șoldurile și înlănțuindu-mi ochii de ai săi în vreme ce

îmi azvârl sutienul în direcția lui. În mod normal, îi surprind privirea coborând asupra trupului meu preț de o secundă, ca apoi să revină asupra chipului meu.

Astă-seară, totuși... mâna lui Cain alunecă de pe balustradă ca să și-o ducă la pantaloni și să își aranjeze prohabul. Nu sunt sigură dacă a ținut neapărat ca eu să văd asta. Ar fi pentru prima oară când face un gest atât de vădit sexual. Fără să vreau, rămân cu gura căscată pentru o fracțiune de secundă. Când îmi ridic rapid privirea înapoi la chipul său, dau de obișnuita lui mască impenetrabilă și presupun că nu și-a dat seama de ce a făcut.

Asta până când îmi face cu ochiul.

Simplul lui gest mă străfulgeră prin tot corpul, ajungând până în coapsele mele. Respir adânc, incapabilă să îmi suprim zâmbetul în timp ce plonjez într-o piruetă.

Se pare că nu mai sunt singură în acest mic joc.

■ ■ ■

— Of, haide odată! Parcă nu ai încercat în viață un cocktail bombăne Ginger, turnând un rând de Guinness în vreme ce șoldurile ei saltă în ritmul muzicii. Cine nu știe să prepare un Harvey Wallbanger?

În cea de-a treia mea seară aici, lui Ginger i-a trecut prin cap că ar fi o idee bună să trec de la turnatul băuturilor simple la umplutul halbelor de bere la prepararea cocktailurilor. Fără îmi dea instrucțiuni însă. Clienților nu părea să le pese însă, mai ales că i-a anunțat că urma să mă „dezvirginez” în aceeași privință.

După ce prima creație l-a dat gata pe un client a cărui față căpătat un rictus atât de bolnăvicios încât DeeDee a dat fugă după o găleată, totul s-a transformat imediat într-o joacă. Ginger mă pune să fac cel puțin două cocktailuri necunoscute mie în seară, botezând amestecul meu de băuturi cu un nume nou în funcție de starea ei de spirit și după cum arată fața curajosului client în momentul în care îi sunt asaltate papilele gustative.

Denumirile pe care le inventează mă fac, de obicei, să rămân cu gura căscată.

Ginger are o imaginație surprinzător de obscenă.

Îmi duc o mână până la nivelul obrazului.

— Evident, eu.

— Oh, mai ai atâtea de învățat, îmi spune ea în șoaptă, făcându-mi cu ochiul în vreme ce lasă paharele cu băuturi să alunece pe tejghea. Aș putea să jur că nu ai fost niciodată la o petrecere în viața ta înainte de a veni la Penny's.

Oare petrecerile din vremea liceului cu bere și Smirnoff cu arome de fructe se pun la socoteală? Sam era strict doar în vreo câteva privințe și băutura era una dintre ele. Spunea că este periculoasă, că ajungi să spui lucruri pe care nu ar trebui să le spui și ajungi să te bagi singur într-un mare bucluc. Bineînțeles că nu voiam să mă ia gura pe dinainte în legătură cu ceea ce făceam, așa că am evitat alcoolul în cea mai mare parte a timpului, sorbind câte un strop dintr-un singur pahar toată noaptea, ca să nu stau cu mâna goală. Și ca să mă integrez în cercul de petrecăreți.

Lucrez la Penny's de mai bine de o săptămână, și oricât de pociant ar părea adevărul, nu știu să mă fi distrat mai tare în toată viața mea de până acum. Este amuzant să stau toată noaptea la bar împreună cu Ginger și cu DeeDee. Noaptea trec atât de repede, și câștig și bani frumoși pe deasupra. Nu atât de mulți pe cât aș câștiga dacă aș ajunge în camerele V.I.P.-urilor, dar Cain mi-a permis încă să fac acest lucru. Aș minți dacă aș spune că nu mă simt mai liniștită așa și că nu îmi este groază de ziua când el va da acceptul.

Pentru că atunci nu voi avea nicio scuză.

Să fac striptease pe scenă este, în continuare, la fel de înfiorător: patru minute, în cel mai fericit caz, care îți zdruncină nervii la temelii. Dar mintea mea nu mai este nevoită să rătăcească prin munți sau pe plaje sau în orice alte locuri în care îmi imaginez că voi merge după ce voi înceta să mai fiu Charlie Rourke. Mintea mea rămâne blocată într-o cameră slab luminată, singură cu Cain.

În biroul lui.

Într-o cameră V.I.P.

În camera frigorifică.

Practic... oriunde.

Ginger a creat un *monstru*.

Și gândurile astea ascunse sunt alimentate de faptul că el vine mereu să îmi urmărească reprezentanța. Nu au mai fost momente în care să îmi aranjeze prohabul sau să îmi facă cu ochiul. Nicăieri măcar nu s-a oboșit să îmi adreseze vreo vorbă de când m-am angajat. În cele câteva dați în care ni s-au încrucișat cărările pe holurile din spatele clubului, nu a făcut altceva decât să dea din cap spre mine în chip de salut.

Dar atunci când sunt pe scenă, simt ochii aceia întunecați ațintiți asupra mea, precum ai unui vultur ce își urmărește pradă în vreme ce muzica îmi vibrează prin tot corpul, iar membrele mele se încolăcesc în jurul barei reci din alamă, iar șoldurile mele se unduiesc, se răsucesc, se avântă, se arcuiesc.

Sunt, într-adevăr, o actriță fantastică.

Dar Cain este și mai fantastic, pentru că îmi distrage atenția

■ ■ ■

Spectacolul numărul treisprezece

Am devenit îndrăzneță.

Am renunțat la minusculii mei pantaloni scurți fiindcă, în ciuda celor spuse de Cain, nu vreau ca el să se plictisească. Așa că am adoptat această combinație de fustă scurtă și bikini, care lasă multă piele la vedere. Precum un costum de baie foarte sumbru îmi spun eu în sinea mea.

Și nu mă mai obolesc să îmi acopăr intențiile. Îl privesc drept în față când degetele mele se strâng în jurul țesăturii molliștului sutienului ca să îl azvârl de pe mine. Și, pe când îi fac cu ochii, văd cum buzele lui se întredeschid ușor și umbra unui zâmbet

apare pe figură în timp ce ochii lui îmi mătură trupul cu privirea, fără pic de rușine. Chiar și de aici pot să văd focul din ei.

Îmi place la nebunie senzația pe care mi-o dă privirea lui atunci când îmi învâluie trupul.

Deși am ajuns să exclud posibilitatea că el ar avea de gând să fie peștele meu, tot nu știu ce dracului să cred despre Cain. Noaptea, când stau în pat, eliberându-mă de frustrările acumulate astfel încât să pot adormi ca lumea, încă mi-l mai imaginez drept un om lipsit de emoții și pretențios.

Numai că acum mi se par niște calități foarte atrăgătoare.

Nu îmi dau seama cât de corect l-a apreciat Ginger atunci când l-a catalogat drept „de nădejde”.

Ăsta e șeful meu.

Dar, în vreme ce aștept în tăcere să scap de viața mea de acum, este, totodată, un joc al dracului de provocator.

Capitolul cincisprezece

■ ■ ■

CAIN

— Cain!

— Două săptămâni și jumătate pentru o simplă verificare de rutină! Pentru ce mama dracului te plătesc, John?

Mă bucur că am avut inspirația să izolez fonic pereții biroului meu. Asta nu înseamnă că nu se mai aude deloc muzica ce pulsează în club, dar pot, cel puțin, purta o conversație la telefon fără să țip.

Se aude un claxon de mașină în fundal și îmi imaginez burta rotundă a detectivului particular apăsând volanul sedanului său negru cu nimic ieșit din comun, urmărind vreo nevastă adulteră sau vreun pretendent la încasarea frauduloasă a unei polițe de asigurare pe străzile Los Angeles-ului. El face toată ziua numai așa ceva. Și din câte îmi spune, zilele lui sunt ale dracului de lungi. John lucrează mai mult decât mine. După ce l-a părăsit și cea de-a treia soție, și-a dat seamă că nu poate împăca meseria cu cariera.

L-am cunoscut pe John cu zece ani în urmă, pe vremea când încă mai era polițist. Are relații, lucrează rapid, este un om de încredere și — lucrul cel mai important — este cât se poate de discret. Este și scump, dar merită toți banii. Îl folosesc pentru investigarea istoricului angajaților mei. Află lucruri care nu ar ieși niciodată la iveală la o simplă verificare de rutină și, de obicei, primesc un răspuns din partea lui în doar câteva zile.

— Păi, de, eu nu sunt de la compania de detectivi particulari *Backgrounds R Us*, bombăne el... — genul de agenție la care fac apel patronii obișnuiți de cluburi pentru săpături. Treaba asta mi-a dat ceva mai mult de furcă.

Simt cum mi se strânge stomacul în vreme ce aștept verdictul lui în tăcere, întrebându-mă ce a descoperit. Mi-a fost groază de acest moment.

— Ai de-a face cu o fugară în cazul ăsta, Cain. Charlie Rourke a fost ultima oară văzută acum patru ani în Indianapolis. A fugit în ziua când a împlinit optsprezece ani și nimeni nu a mai dat ochii cu ea de atunci. Nu are nici cazier la poliție. A fost o fantomă până când și-a deschis un cont în bancă și și-a rezervat un bilet de avion de la New York la Miami în luna mai.

— Aha.

Nu ar trebui să fiu surprins și, totuși, sunt. Am mai avut de-a face cu fete care au fugit de acasă. Kacey, o barmaniță extraordinar de deșteaptă, cu părul roșcat și cea mai bună prietena a lui Storm, totodată, este una dintre ele. Nu i-a luat mult lui John să pună cap la cap elementele de bază care explicau atitudinea inabordabilă a fetei cu părul de foc — accidentul în care i-au murit părinții, rănilor ei grave, lunga recuperare fizică, trauma psihică peste care încă nu reușise să treacă.

Tendințele autodistructive de mai apoi.

Dar nu era greu să îți dai seama de ce voia Kacey să scape.

— Dar de ce sau de cine fuge Charlie?

— Presupun că este vorba de tatăl ei bețiv și abuziv. O bătea pe maică-sa de-i săreau capacele, și ea a îndurat calvarul ăsta până când el a omorât-o din bătaie, cu trei ani în urmă. Tăticul este închis la Pendleton pe viață pentru treaba asta.

— Rahat.

Îmi trec o mână prin păr. Dacă a fugit de patru ani, stau să mă întreb dacă știe măcar că mama ei a murit.

— Și mai are pe cineva în familie?

— Un unchi care nu e bun de nimic. Fratele tatălui. În rest pe nimeni.

— Așadar este majoră. Adică vârsta și tot restul se potrivește nu?

Îmi țin respirația. Nimic din fata care mă tachinează pe scenă nu dă de înțeles că ar fi o „copilă”.

— Da, se pare că da.

Mă las pe speteaza scaunului, tensiunea acumulată de săptămâni întregi ieșindu-mi prin toți porii.

— Copia permisului de conducere pe care am obținut-o corespunde cu ce mi-ai trimis tu. Nu figurează niciunul anterior la dosar. Am găsit și o poză mai veche de-a ei. Pare fi una aceeași față. Greu de spus însă, mai ales când fata ta are straturi peste straturi de machiaj.

Asta nu mă surprinde. Am văzut-o pe Charlie și fără machiaj. Arată precum o persoană cu totul diferită.

— Culoarea ochilor?

— Albaștri. Cred. Așteaptă o clipă...

Se aude un foșnet.

— Da... Albaștri.

Violetul ar putea fi confundat cu albastrul. Cu excepția cazului în care fotografia ar fi făcută de aproape cu un aparat de calitate, nimeni nu și-ar da seama.

— Și, încă ceva, nu pot să îți confirm dacă a lucrat sau nu la clubul acela din Vegas, dar sursele mele mi-au spus că patronul este cunoscut pentru faptul că face angajări la negru, așa că prea poate ca ea să fi spus adevărul.

— Hm.

Nu mă îndoiesc că a lucrat acolo. Felul în care dansează, și ce face.

— Bun, în regulă.

— Hei... interceptezi convorbirea?

— John...

— Da, sigur. Am mai auzit eu dintr-astea. Nu e nimic nou sub soare.

Neîncrederea lui mă deranjează.

— Voi veni în Miami peste câteva luni, cred. O să trec pe la tine. Să mă delectez și eu cu o reprezentatie, două.

— Să treci neapărat pe aici. Întreabă de Mercy. O să mori de inimă, bătrân burtos ce ești!

Hohotul puternic de râs pe care îl primesc în chip de răspuns mă face să clatin din cap și să zâmbesc. John are vreo cincizeci de ani și dacă este tot așa cum îl știu, probabil că trăiește în continuare numai cu cafea fără zahăr și burgeri plini de grăsime.

— Mi-ar face plăcere să te revăd, prietene.

Închid telefonul și răsfoiesc teancul de hârtii acoperite de scrisul greu lizibil al lui Charlie. Așadar, a stat ascunsă patru ani. Probabil că a dormit pe la cunoștințe. Bărbați. A lucrat la negru ca să își poată duce traiul. De aceea cred că nu figurează nicăieri în mod oficial. Nu există facturi de gaze, nici cărți de credit pe numele ei. Nimic.

Poate că i-a fost teamă să nu fie găsită, de aceea a stat ascunsă. Sau poate că a aflat că tatăl ei este în închisoare pe viață și, socotind că este în siguranță de-acum, a ieșit din ascunzătoare.

Speculații. Doar cu atât m-am ales.

Faptul că l-a refuzat pe Rick Cassidy îmi spune că, probabil, nu îi câștiga traiul pe alei dosnice. Mă pomenesc răsufând ușurat fiindcă am aflat treaba asta. Dar are pantofi și haine de firmă. Și o mașină nou-nouță pe care a obținut-o dintr-o presupusă moștenire. Amănuntul ăsta pare greu de crezut, mai ales acum.

Mă frec ușor pe bărbie în timp ce încerc să dezleg șarada. Există, bineînțeles, posibilitatea ca Charlie să fi fost plătită pentru sex, dar dacă e așa, trebuie să fi avut o clientelă foarte bogată. Chiar și un babalâc bogat. Dar, în cazul ăsta, unde sunt toți banii? De ce s-au dus? De ce nu a avut niciun cont în bancă până acum câteva luni?

Nu contează, hotărâsc eu în sinea mea, cu o fermitate de neclintit. Dacă este aici, înseamnă că încearcă să o ia de la capăt. Și a sosit vremea să încetez să o mai ocolesc pentru că, poate, cine știe, aș putea să o ajut.

Dacă ea va avea încredere în mine.

Și dacă eu voi reuși să mă controlez în prezența ei.

■ ■ ■

Ritmurile muzicii mă lovesc drept în torace în vreme ce ies din birou. Lui Ben i se lățește un zâmbet pe față la vederea mea, iar gura lui începe să se miște în vreme ce le transmite ceva tuturor oamenilor de ordine prin casă. Am o idee cam despre ce este vorba, fiindcă Nate mi-a dat raportul despre bârfele care circulă prin club. Mă mulțumesc doar să îi arunc o privire severă și să trec mai departe. Ani la rând, am făcut câteva ture prin club în fiecare seară. Dar clienții au început să mă calce pe nervi, și nici odată nu mi-a plăcut să îmi văd angajatele făcând paradă cu trupurile lor despuiate în fața acestora. Așa că am încetat să mai ies din birou de vreo doi ani, cu excepția cazurilor când apărea vreo problemă pe care nu o puteau rezolva oamenii de ordine.

Cu toate acestea, în fiecare seară de două săptămâni încoace, când limbile ceasului de perete se apropie de ora unsprezece, mă pomenesc ieșind din birou cu un pahar de coniac în mână ca să mă sprijin de balustradă.

Precum câinele lui Pavlov.

Numai că nu este niciun os plin de măduvă succulentă la celălalt capăt al drumului. Doar o dansatoare superbă și o frustrare crescândă.

Am devenit un masochist. După câte se pare, patima asta m-a lovit peste noapte. În seara în care Charlie a început să lucreze aici, ca să fiu mai exact. Și în fiecare seară ce a urmat, m-a făcut să ies afară din birou ca să o urmăresc cum face striptease.

Pentru mine.

Este foarte clar, foarte evident, că o face pentru mine.

Tensiunea dintre noi doi este palpabilă și crește într-un ritm alarmant, îndreptându-se cu obstinație spre o legătură intimă foarte riscantă. Sunt dependent. Nici toți dracii din iad nu mă mai pot face să stau liniștit în biroul meu în vreme ce Charlie este acolo sus, pe scenă. Mai rău chiar... am ajuns să ies din birou ca să merg și la bar, mai târziu, în decursul serii. Am suficient bun

sîmț să stau departe de ea, și îmi omor timpul stînd de vorbă cu Nate, cu alte cîteva dansatoare și cu cei cîteva clienți ai casei pe care nu îmi vine să îi sugrum cu mâinile goale.

Dar tensiunea dintre noi se intensifică pe zi ce trece.

Îl găsesc pe Nate stînd la locul său de veghe — cu cea mai bună vedere asupra scenei — și îl bat pe umăr. Știe prea bine că nu trebuie să comenteze faptul că mă înființez acolo în fiecare seară, la aceeași oră.

— Cum mai merge treaba? Aglomerat din nou, după cîte vîd.

El îmi dă raportul mormăind:

— Am azvîrlit doi tipi pe ușă afară, dar, în rest, au fost destul de potoliți până acum.

— Bine.

Ochii îmi alunecă spre scenă, calculînd în minte cu câți bani poate să plece acasă o fată obișnuită în seara asta, cînd sunt atît de mulți clienți. O sumă considerabilă, din fericire. Arunc o privire pe scenă și o văd pe Cherry apropiindu-se de finalul numărului ei.

Urmează ea.

Nate își concentrează o clipă atenția asupra căștii lui. Mă anunță, cu o privire posomorâtă:

— Kinsley și China iar s-au luat la harță. Ben se duce în vestiar să le despartă.

— Rahat, șușotesc eu. Ce-o să mă fac cu fetele astea? Una dintre ele va trebui să plece dacă tot continuă așa.

Și aceea va fi Kinsley. Fata își plătește colegiul din slujba asta, dar nu am de ce să îmi fac griji prea mari că ea ar putea face genul acela de alegeri idioate, disperate, spre deosebire de China însă. Aceasta din urmă ar sfârși-o undeva într-un local precum Sin City dacă aş concedia-o.

— Poate că ar fi bine să te duci *tu* să vorbești cu ele, îmi sugerează Nate.

— Poate că ar trebui să te duci *tu*, îi întorc eu vorba.

Ultima oară când am fost în vestiar să intervin într-o încăierare s-a soldat cu lacrimi și cu două femei goale, plângând în hohote și frecându-se de șalele mele și rugându-mă să le iert.

— Ei drăcia dracului, asta în niciun caz. Eu mă ocup de securitate. Găsește un manager care să se ocupe de tot rahatul ăsta.

— Sigur că da! Fă-mi tu cunoștință cu o persoană care nu m-ar jecmăni sau nu mi-ar trata angajatele ca pe niște prostituate.

De două ori în trecut, am angajat manageri deoarece știam că aveam nevoie de ajutor în conducerea unui club de asemenea anvergură. Pe primul l-am prins smântânind noaptea târziu depozitele de marfă în vreme ce voia să dea vina pe barmanișe. Pe al doilea l-am surprins într-o cameră privată, pretinzând dansuri în poală pentru intervale orare mai bune pe scenă. Idiotul nici măcar nu a avut bunul simț să închidă camerele de supraveghere. Când i-am pus înregistrarea, singurul lui răspuns a fost să ridice din umeri și să spună:

— Credeam că glumești în privința asta.

Clatin din cap.

— Am nevoie de o femeie manager care să se ocupe de tot rahatul acesta.

Ginger se ocupă deja de programarea turelor pentru personalul feminin. S-a oferit să facă asta cu ani în urmă, după ce una dintre angajate mi-a dat o hârtie pe care avea trecute datele ciclurilor ei menstruale ca să fac planificarea. Sunt bun la renovarea apartamentelor și la alungarea iubiților-paraziți ai fetelor. Nu sunt genul de bărbat care să țină calendarul ciclurilor hormonale.

— Și un psiholog cu normă întreagă, îmi sugerează Nate cu glas pițigăiat, iar eu mormăi ceva în chip de acord.

Vocea lui Terry bubuie în difuzoare în vreme ce Ben se furișează lângă mine.

— Gata, s-a rezolvat. Pentru moment.

— Cum?

Ben se mângâie cu mâna pe piept în sus și în jos.

— Le-am spus că nu trebuie să se încaiere pentru mine. Că le **am** bucuros pe amândouă cu mine acasă după terminarea programului în noaptea asta.

— Adică le-ai amenințat...

Ben râde pe îndelete. După o scurtă pauză, el mă întreabă **pe** un ton degajat:

— Ce cauți aici, șefu? Ah, stai așa.

Aruncând o privire spre ceasul inexistent de la mâna lui, zice:

— Este unsprezece *deja*?

— Poți să îți ștergi rânjetul acela de mâncător de rahat de pe **față**, Morris.

Numai că i se lățește și mai tare.

— Când primești rezultatele alea de la barou?

Îmi mențin vocea pe un ton egal, fără inflexiuni în timp ce mă **întorc** să privesc scena.

— De ce?

— Ca să te dau afară de-adevăratelea.

— În septembrie.

El surâde cu un aer încrezut, fără să pară cătuși de puțin **îngrijorat**.

— Așadar... tot singurică este, după cum se aude, remarcă **Ben** la primele acorduri ale piesei puternice și încărcate de pasi-
une care urmează. Fiecare alegere a lui Charlie este diferită de
melodiile pop-dance obișnuite. Sunt mai ritmate și mai energice,
dar și provocatoare, așa cum este și ea pe scenă. E ca și cum s-ar
transforma într-o altă persoană.

După licărul din ochii lui Ben, știu că vrea să mă provoace.

— Habar nu am.

E o minciună. **Ba** am habar. Sunt destul de convins că este
singură. Tanner nu a văzut pe nimeni intrând sau ieșind din
apartamentul ei, asta din câte mi-a spus el.

Și bineînțeles că l-am pus să stea cu ochii pe ea.

— E altfel decât celelalte, murmură Ben, îndreptându-se de
spate când silueta ei cu forme frumoase apare țănoșă pe scenă
într-un costum nou — o fustă scurtă ecosez și un tricou sfâșiat

— și se avântă, fără niciun preambul, într-una din mișcările ei de rotație fanteziste în vreme ce mă privește în ochi.

— La naiba, ai văzut ce privire mi-a aruncat?

— Nu era pentru — îmi înghit restul vorbelor.

Drăcia dracului, am mușcat din momeală și Ben știe treaba asta, dar nu mi-o spune în față. Continuă doar să se poarte ca un măgar.

— Calmă și tăcută. Concentrată pe ceea ce face. Nici enervantă, nici plângăcioasă. Și atât de... misterioasă. Mă și văd împreună cu ea.

Simt cum mi se încleștează dinții în gură în vreme ce Ben se apleacă spre mine.

— Mai ai doar puțin timp la dispoziție ca tu și cu ea să deveniți o pereche, pentru că atunci când eu voi pleca de aici... mă vreau să fac nicio promisiune. Cu excepția uneia singure.

Se oprește și ridică din sprânceană.

— Și anume că ea nu mă va refuza.

— Du-te la treabă, Morris.

Sunt gata să îi zbor câțiva dinți din gura aia arogantă. Dar eu mai tare îmi doresc să plece ca să îmi pot concentra atenția asupra fetei mele.

Ei, *la naiba*, nu e fata mea.

Ben pleacă cu un rânjel triumfător pe chip. Nu știu dacă dorește să mă facă să fierb în suc propriu; sau chiar nu glumește când spune că îi va face avansuri. Dar cu Ben, nu poți să știi niciodată. Dar dacă ticălosul ăsta obraznic are dreptate și ea nu o să refuze?

Ab, la dracu'.

Mă întorc să o privesc pe Charlie cum își unduiește șoldurile în mod provocator, și bikinii ei minuscule de sub fustă dezvăluie o suficientă porțiune din fundul ei ca să mă facă să simt zvâcnit dintre picioarele mele. Nici măcar nu trebuie să fie dezbrăcată ca să mi se întâmple asta. E frumoasă de pică chiar și complet îmbrăcată. Sunt oarecum bucuros că se aranjează așa pentru scena cu bucle, cu un strat gros de machiaj și cu lentile de contact. Ar

Înseamnă că nu vrea ca mulțimea de bărbați să o vadă așa cum este ea. Pe adevărata Charlie. Cea pe care am văzut-o eu.

Și poate că tocmai asta vrea să ascundă.

— Este la fel de bună cum era Penny.

Vorbele acestea le simt ca pe un pumn în stomac. Nate nu aduce niciodată vorba de Penny. De fapt, rareori îi spune și localului pe nume. Întotdeauna pentru el este doar *barul* sau *clubul*.

— Este, într-adevăr.

Poate chiar mai bună. Clienții o adorau pe Penny. Era frumoasă și drăgălașă și, în ciuda faptului că lucra în camerele V.I.P.-urilor, reușea totuși să își mențină cumva un aer de inocență. Cred că era doar în căutarea unei persoane care să o iubească. Folosindu-se de trupul ei ademenitor era singura modalitate prin care credea că va reuși.

— Numai atât ai de spus? mă împunge Nate. Nu îți amintește de Penny?

Îmi trec limba peste dinți, cumpănindu-mi vorbele. Nate nu este omul pe care să îl trimit la plimbare. Nu după tot prin ce am trecut împreună. Nu atunci când aduce vorba despre Penny.

— Nu. Adică, arată ca ea și dansează ca ea, dar...

Charlie nu pare atât de inocentă. Și apoi, pe cât era Penny de expansivă și de drăgălașă și de transparentă, pe atât e Charlie de rezervată și imposibil de descifrat. Nu cred că e lipsită de emoții; cred doar că și le interiorizează mai mult decât majoritatea oamenilor. Dar de ce?

— Pare a fi cu capul pe umeri, din ceea ce am auzit eu. Și nu își poate lua ochii de la tine.

Și iar o luăm de la început. Am tot auzit asta din gura lui Ben și a lui Ginger. Și după cât se pare, acum am s-o aud și din partea lui Nate.

— Nu știu de când mama dracului s-a transformat clubul într-o nenorocită de cantină de liceu la vremea prânzului, Nate.

El nu mă bagă în seamă.

— Știi ceva, toată lumea de aici ar fi fericită dacă ai lua inițiativa.

Îmi dezlipesc ochii de picioarele musculoase ale lui Charlie care fac un *looping* în jurul barei ca să mă uit drept în ochii confidentului meu gigantic.

— Oh, da. Ar fi fericiți să îl vadă pe șefu' exploatănd-o pe stripteuza nouă de douăzeci și doi de ani, bombăn eu plin de sarcasm.

Vocea lui Nate devine aspră în vreme ce își încrucișează brațele la piept.

— Da, s-ar bucura, Cain. Mă rog, adaugă el, cu excepția lui China, poate, dar i-ar trece și ei, până la urmă.

Îmi dau ochii peste cap. China simte ceva pentru mine de ani de zile. Deși îmi respectă dorința insistentă de a păstra o relație platonice, nu sunt un imbecil. Știu că interesul ei față de mine persistă în stare latentă.

— Ceea ce vreau să îți spun este că ai dovedit că ești aici pentru fundulețele lor sau pentru bani sau pentru a o face pe șeful atotputernic. Nu ești un infractor nenorocit.

Mă ținutuește cu una dintre cele mai fioroase priviri, marca Nate.

— Tu nu ești *la fel* ca părinții tăi.

Îi răspund cu aceeași privire și îmi cobor glasul.

— Charlie nu trebuie să se lege de cineva ca mine. Nu pot să îi fac asta.

Știe la ce mă refer. Îmi poartă secretele mele vinovate în spinare de parcă ar fi ale lui.

O rundă puternică de urale se face auzită din public și mă întorc la timp cu fața spre scenă ca să văd maieul lui Charlie zburând și zâmbetul viclean ce îi înflorește în colțul gurii când eu dau ochii de sutienul ei negru din dantelă. Sub el... Simt cum mă se taie respirația. *La naiba. Sunt aproape sigur că i-aș putea ține în mâini. În seara asta, dacă aș vrea. Dacă aș fi un ticălos.*

Mulțumesc lui Dumnezeu că biroul meu este dotat cu un duș privat. O să fac un duș atât de rece încât o să îmi înghețe biluțele. La fel ca în fiecare seară de când a început jocul acesta al ei.

Nu m-am așteptat la asta din partea ei.

Și nici nu m-am așteptat să îmi placă atât de mult.

— Nu ai lăsat-o să lucreze în camere încă, nu-i așa? mă întreabă Nate.

Mai sorb o înghițitură din pahar. Al patrulea în seara asta.

— Nu cred să fi lucrat în vreo cameră V.I.P. până acum.

— Foarte bine! Nici Mercy nu a lucrat. Sau Hannah. Sau Levi...

Știu exact unde bate Nate. Nu am împiedicat niciodată vreo fată să facă ce vrea cu banii ei, atâta timp cât este ceva sigur și legal, deoarece sunt suficient de isteț să îmi dau seama că atunci când le cășunează ideea să o facă, chiar dacă le spun eu să nu o facă, asta nu o să le împiedice oricât m-aș împotrivi. Și atunci ar sfârși-o într-un loc depravat precum Sin City sau Teasers. Sau și mai rău... pe centură. Undeva unde nimeni nu are grijă de ele.

— Știi ceva, pentru un om care scoate pe gură maximum zece cuvinte pe zi, astăzi ai întrecut *cu mult* măsura.

Singurul răspuns cu care mă aleg este un hohot de râs. Și cu o privire ucigătoare.

— Bine. Nu vreau ca Charlie să facă chestia asta de tot rahatul cu nimeni.

Nu le judec pe fetele astea pentru ceea ce fac și nici nu le tratez cu mai puțin respect din această cauză. La dracu, chiar le facilitez treburile astea. Dar îmi aduc aminte de nodul în stomac pe care îl simțeam de fiecare dată când o vedeam pe Penny intrând într-o cameră V.I.P. Uram faptul că se ducea acolo. Uram ideea că ea stătea în poala vreunui individ oarecare.

Dar i-am permis să o facă.

De câte ori am încercat să mă imaginez pe mine împreună cu Penny, îmi vine în minte faptul că am lăsat-o să se vândă în acest mod, precum niște amprente soioase pe o pânză frumoasă de altfel a unui tablou. Când mi-am dat seama că Charlie probabil

nu a lucrat într-o cameră V.I.P. până acum... nu am de gând să mint, am fost cuprins de extaz.

Nu este pătată de amprentele alea murdare.

Încă.

Și, din egoism, nu vreau să las ca acest lucru să se întâmple.

— Adică cu nimeni în afară de tine, vrei să spui, îmi întrerupe Nate șirul gândurilor cu acel ton atotștiutor al lui.

— Nu am atins-o nici măcar cu un de...

— Dar vrei să o faci. Recunoaște.

Nu spun nimic.

— Este singura persoană căreia am văzut că i-ai aruncat o a doua privire de la Penny încoace. Și nici nu obișnuiai să vii să o vezi pe scenă pe Penny așa cum faci acum. Charlie ți-a intrat pe sub piele. Asta trebuie să însemne ceva, Cain.

— Înseamnă că am dat de dracu'.

Eufemismul secolului, e prea puțin zis. În seara când am mutat-o pe Charlie în noul ei apartament, Grace — moștenitoarea de douăzeci și opt de ani a impresionantei podgorii din Sonoma Valley — a fost în oraș și mi-a făcut o vizită târziu în noapte. Nu-mi puteam scoate din cap ochii violeti și fața de păpușă a lui Charlie. Asta nu ar fi fost nimic, dacă nu aș fi strigat-o pe nume când mi-am dat drumul.

După acea noapte, am evitat să o chem pe Vicki sau pe Rebecca sau pe oricare altă femeie pe care o aveam pe apelare rapidă, considerând că ar fi cazul să mă potolesc puțin înainte de a risca să insult o altă femeie astfel. După două săptămâni, testiculele mele sunt gata să explodeze. Nu știu cum pot supraviețui călugării. Probabil că nu uitându-se la spectacole de striptease live în fiecare zi.

Trag adânc aer în piept în vreme ce Charlie desface copcile sutienului negru din dantelă, crispându-mă din pricina unui spasm de durere în vintre pe când cele două sfârcuri rozalii îmi apar în fața ochilor. Ben are dreptate. Trebuie să fie falși, prea sunt perfect rotunzi și... perfecți. Mă inundă, în egală măsură, sentimente de dragoste și ură atunci când ea este acolo sus, pe scenă.

Dragoste pentru că este singura mea modalitate de a o vedea astfel, ceea ce îmi hrănește fanteziile bolnave care se învârtesc în mod constant în capul meu. Ură pentru că toți ceilalți o văd astfel și au aceleași gânduri ale naibii de murdare.

Uitându-mă la membrele ei puternice și totuși delicate, nu pot să nu mă întreb dacă tatăl ei abuziv a avut gânduri murdare față de ea. Îmi încheștez dinții instantaneu în timp ce îmi pun această întrebare, ceea ce face ca dorința mea să se diminueze oarecum. De câte ori or fi fost aceste părți minunate ale corpului ei invinețite sau chiar rupte de acel nenorocit? Mulțumesc lui Dumnezeu că este în închisoare, altfel i-aș lua urma și l-aș face să sufere cu adevărat.

— John mi-a dat raportul, Nate. Charlie a fost înconjurată numai de ticăloși în trecut. Nu mai are nevoie de încă unul pe care să îl adauge la colecție.

Nate oftează adânc, clătinând din cap.

— Rahat, îl aud eu mormăind în barbă.

Dacă mai este cineva atât de sensibil ca mine legat de situația în care se află fetele astea, atunci Nate este acela.

— A venit aici să facă bani, nu să aibă de-a face cu un șef care să facă sex cu ea.

Deși pare hotărâtă să mă tortureze.

— Și am și așa destule pe cap. Nu am nevoie să mai adaug o relație cu o angajată la CV-ul meu. Fac exact ceea ce trebuie, stând departe de ea.

Îmi aud tonul vocii. Puternic și convingător. Asta nu înseamnă că încerc să îl conving pe Nate, totuși.

Pe mine însumi trebuie să mă conving, în timp ce o privesc, imaginându-mi ce gust trebuie să aibă sudoarea ei.

— Atunci, poate că nu ar trebui să mai stai aici precum un puști înfometat care așteaptă să-i pice o bucățiță de carne proaspătă, mă ceartă el pe un ton sec. Te torturezi singur, prostule.

— Dispari, Nate, i-o întorc eu.

Un tip solid de lângă scenă îmi atrage atenția. Urlă ceva la Charlie. Nu îl aud, dar îi pot citi pe buze cuvintele murdare

ce-i scapă din gură. Și felul în care face gesturi obscene spre poala lui.

— Și scoate-l pe futangiul ăla cu cămașă galbenă afară din clubul meu, imediat, latru eu.

În mod normal, nu îi dau pe clienți afară pentru că le strig tot felul de lucruri fetelor și fac tot felul de gesturi. Este un club de divertisment pentru adulți, unde femeile se freacă de poalele bărbaților până când aceștia explodează în pantaloni, pentru Dumnezeu. Și cu toate acestea, am tot dat clienți pe ușă afară în fiecare seară de două săptămâni încoace atunci când Charlie se afla pe scenă.

Nate nu scoate niciun cuvânt. Se duce drept la el, punându-i o mână grea pe umărul bărbatului și, după cum presupun eu, răcnindu-i niște instrucțiuni în ureche, îl escortează pe tip afară fără niciun fel de altercație. Nimeni nu îndrăznește să se pună vreodată cu Nate.

Îl surprind pe Ben clătinând din cap spre mine, din locul în care se află.

Mda, probabil că merit asta.

Capitolul șaisprezece

■ ■ ■

CHARLIE

— Ai văzut cum a dat Cain afară încă un client? mă întreabă o fată cu părul de un roz strălucitor în timp ce se apleacă pe scaunul ei ca să își lege șireturile pantofilor ei cu tocuri exagerat de înalte, care se asortează cu bikinii ei cu buline negre și argintii exagerat de scurți.

— În mod sigur îl deranjează ceva, adaugă prietena lui Ginger, o șatenă drăgălașă pe nume Hannah.

După ce face o pauză, comentează:

— Nu poate fi din cauza banilor. Curg ca de la robinet.

Mă schimb în liniște, ascultând cum pălăvrălesc fetele din jurul meu, și nu prea știu cum aș putea interveni în conversație. Sper totuși ca ele să ignore prezența mea aici.

— Are nevoie doar de o partidă bună de sex, atâta tot, glumește Kendra, o dansatoare cu pielea ciocolatie și cu părul negru strălucitor, în vreme ce își scoate rochia mulată verde lime ca să se schimbe într-o combinație de pene și arcuri — costumul ei de scenă.

— Levi, ce-ar fi să îl lași să își dea drumul pe țâțele alea ale tale din nou?

Blonda superbă, cu nișe sâni foarte mari și foarte falși, face cu ochiul diavolește și grupul de fete izbucnește într-un cor de chicoteli.

Sunt puse pe glume sexuale pe socoteala lui Cain astă-seară. Mă întreb dacă este cu adevărat vorba doar de simple tachinări nevinovate sau există vreun dram de adevăr în toate astea, când Kendra spune în șoaptă:

— În mod sigur cineva îi stârnește cocoșul ăla de vis de pomană.

Cinci perechi de ochi puternic fardați se întorc să se holbeze la mine.

Ah, da. Veștile circulă.

— Eu îmi fac doar meseria, abia reușesc eu să îngaim din cauza nodului care mi s-a pus în gât.

Îmi bag capul între umeri ca să îmi ascund obrajii încinși.

Chicotelile din vestiar nu se domolesc, nici atunci când ușa se dă de perete și își face apariția China cu mersul ei maiestuos, în costumul ei de scenă și purtând niște bikini numai buni pentru o copilă de opt ani. Mă surprinde faptul că a catadicsit să își mai pună ceva pe ea după ce și-a terminat numărul. Femeia asta e total lipsită de modestie.

— Ce-i atât de amuzant?

— Oh, Fata cea Nouă tocmai ne spunea cum are de gând să-l rezolve oral pe șefu' în biroul lui diseară.

Simt cum obrajii îmi iau foc în vreme ce scutur vehement din cap. Femeile astea nu sunt doar grosolane, sunt și de neoprit.

— Sigur că da.

China lasă plutind în urma ei un hohot forțat de râs pe când se duce să se așeze lângă un dulap din vestiar.

— Cu toate că sunt convinsă că Fata cea Nouă știe deja că nu are ceea ce-i trebuie ca să îi capteze interesul unui tip precum Cain.

Ochii ei tăioși mă studiază din cap până în picioare cu un rânjat critic.

E ceva anume în tonul ei — ce sună aproape ca un avertisment — pe care îl remarc imediat. Și mă scoate din sărite al dracului de tare. În loc să se comporte civilizată, femeia asta aproape că m-a făcut să plâng atunci când am ieșit de pe scenă în prima seară. De atunci încolo, nu a făcut altceva decât să îmi

arunce priviri otrăvite. Sunt aproape sigură că de la ea a pornit zvonul că sunt groaznică la pat. Și că am boli venerice. Acum încearcă să mă pună la locul meu, dar acel loc este, în mod evident, sub nivelul ei, și departe de Cain.

Nu sunt proastă deloc. Am avut de-a face cu fete geloase în toată perioada liceului. Dar probabil că ar trebui să fiu cu băgare de seamă în preajma ei. Sam m-a învățat să îmi păstrez întotdeauna gândurile doar pentru mine.

„Ai grijă ce spui”, obișnuia el să mă povățuiască. „Lasă să se vadă doar ceea ce este absolut necesar.” Așa cum am fost crescută și educată, eu cea adevărată, am evitat confruntările și discuțiile în contradictoriu. M-am mulțumit să îi las pe alții la cârmă, să mă las dusă de val.

Dar Charlie Rourke nu are de gând să o tolereze pe târfa asta. Are și așa destule de chestii de îndurat.

— Sunt sigură că în cazul în care Fata cea Nouă ar fi interesată, ar găsi ea o modalitate să-i apuce cocoșelul în mâini în mai puțin de două secunde, îi răspund eu pe un ton dulceag, în timp ce îmi trag tricoul peste cap.

Îi mulțumesc în gând profesorului meu de actorie pentru că m-a distribuit în rolul Reginei George în adaptarea piesei *Fetele meschine*.

Bineînțeles că nu era nici vorbă de vreun cocoșel în acea piesă.

Dar Charlie Rourke se poate adapta oricărei situații.

Urmează o cascadă de fluierături și de urale, urmate de lovituri ușoare cu palmele peste picioarele mele. Presupun că asta înseamnă că am intrat în mod oficial în gașca stripteuzelor din club. Din nefericire, vipera cu părul ca pana corbului, care mă fixează cu o privire glacială, nu îmi întinde covorul roșu la picioare.

■ ■ ■

O urmăresc cu interes pe Ginger care acceptă o bancnotă de douăzeci de dolari și îi aruncă o otheadă cu subînțeles clientului. Este fascinant — felul în care flirtează cu bărbații ăștia. Nici într-un milion de ani nu aș fi ghicit că nu o interesează nimic

altceva decât bacșișurile lor. Și, după zâmbetul larg care efectiv explodează pe fața omului, cred că nici el nu are nici cea mai mică bănuială.

— Hei, îmi zice Ginger în vreme ce își aranjează una din suvițele ei rebele care și-a pierdut din volum și îi atârnă acum peste ochi. Când este ziua ta?

Este târziu în noapte și barul, în sfârșit, nu mai este atât de aglomerat, dându-ne astfel ocazia să mai pălăvrăgim de una, de alta.

— Pe paisprezece februarie, răspund eu în mod automat în vreme ce arunc feliile de lămâie și cuburile de gheață din paharele murdare.

— De Sfântul Valentin? exclamă ea entuziasmată.

Încremenesc locului. Asta nu este ziua de naștere a lui Charlie. Aceasta este adevărata mea zi de naștere. Fir-ar să fie! Scrâșnesc din dinți, enervată de propria-mi scăpare. De obicei, mă pricep atât de bine să înșir minciuni! Ginger însă are darul de a mă relaxa, făcându-mă să uit de ce mă aflui aici. Ziua lui Charlie este pe douăzeci și trei septembrie, dar e prea târziu să mai fac vreo rectificare acum. Atâta vreme cât nu îmi vede cartea de identitate, ar trebui să fie totul în regulă.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Mă gândeam că ar trebui să știu. În fond și la urma urmei, te văd în fiecare zi. Nu mi-ar plăcea să stăm una lângă alta și să vorbim vrute și nevrute... nu știu cum să spun...

Face o pauză, căutând, fără îndoială, să spună ceva care să mă lase mască.

— Despre ceară pentru epilare inghinală sau despre ciuperca piciorului în loc să îți fi făcut un tort.

Strâmb din nas prefăcându-mă dezgustată, în vreme ce fac calcule în minte. Până în februarie, ar fi trebuit să fiu deja plecată, așa că nu am de ce să îmi fac griji în privința asta. Voi fi complet singură pe lume când îmi voi sărbători ziua de naștere. Gândul acesta îmi provoacă un junghi în capul pieptului, din pricina

tristeții. Având în vedere că suntem vecine, iar la muncă lucrăm împreună și datorită caracterului ei puternic, eu și Ginger am devenit prietene apropiate în scurt timp.

O să îmi fie dor de ea.

— Apropo, ziua mea este pe douăzeci și cinci decembrie. Așa că amândouă avem zile de naștere ușor de reținut. Gândește-te de pe acum la un cadou grozav pentru mine.

— Hm. Parcă ai fi Pruncul Iisus.

Fac o promisiune în gând să îi trimit lui Ginger o felicitare în fiecare an, de oriunde m-aș afla.

— Nu știai? Eu reprezint a doua venire a lui Iisus pe pământ. Poți să începi să faci plecăciuni în fața mea de pe acum.

O ținesc cu un pai în cap, în schimb, iar ea îmi face cu ochiul.

— Sau poate că ar trebui să îți fac *eu* o plecăciune.

Se apucă să frece teigheaua, evitând privirea mea nedumerită.

— Cain trebuie să iasă în curând.

Își ridică din nou spre mine ochii ei de felină, ca să mă sfredească din priviri în timp ce adaugă pe un ton sec:

— Din nou.

Desigur.

— Vrei să îmi spui ceva, Charlie?

Ies de cealaltă parte a barului să șterg o băutură vărsată pe teighe și nu pot să mă abțin să nu zâmbesc cu gura până la urechi în timp ce mă străbate un fior de încântare în tot corpul. Ceea ce face ca dezmințirea pe care urmează să o dau să sune complet necinstită.

— Of, las-o baltă! mi-o trănțește Ginger, făcându-mi un gest desconsiderator din mână.

Încă mai zâmbesc când, deodată, aud:

— Hei, frumoaso!

Un bărbat înalt și deșirat, de vârstă mijlocie, se sprijină de teigheaua barului lângă mine. L-am mai văzut pe aici. Vine în mod regulat la sfârșit de săptămână. Are grijă să nu se frece de mine, fapt pentru care îi sunt recunoscătoare.

— Nu cumva ai fost sus pe scenă, mai devreme?

Ochii lui alunecă spre pieptul meu și mintea mea reformulează automat întrebarea: *Nu cumva sânii ăștia au fost sus pe scenă mai devreme?*

Am început să mă obișnuiesc cu chestiile astea. Se întâmplă în fiecare seară. Faptul că nu sunt disponibilă pentru dansuri private pare să mă facă mult mai atrăgătoare. Îi zâmbesc cu buzele strânse — același zâmbet pe care îl arunc tuturor tipilor care rușor abordează la bar, în vreme ce aștept un om de ordine să îi alunge de lângă mine și ridic din umeri.

— Probabil.

După zâmbetul lui parșiv, o fi crezând în mintea lui că fac pe timida.

— Ce zici, *poate* că mi-ai putea oferi un bis între patru ochi. Știu că taxa este de șase sute de dolari pe oră, dar având în vedere că am auzit că nu dai reprezentații private, spune el în timp ce dă să își scoată portofelul din buzunar, m-am gândit că un mior te-ar face să te răzgândești.

Fac eforturi să nu îmi iasă ochii din orbite. Aș putea face o mie de dolari într-o oră în seara asta dacă aș face doar ceea ce fac pe scenă, într-o cameră privată? Ei bine, cred că ceva mai mult de-atât. Ginger mi-a explicat cu exactitate ce înseamnă un dans cu „frecare totală”. Ochii îmi alunecă spre rândul de shoturi de tequilla pe care DeeDee îl toarnă. Poate dacă le-aș da pe gât pe toate chiar acum...

O mână protectoare aterizează pe umărul meu.

— Cred că Mercy — blonda cu rochie roșie de acolo — este disponibilă pentru un asemenea dans, îl anunță Ben, strecurându-se între mine și tip, și omorându-i astfel propunerea în fașă.

Tipul deșirat își ia rapid tălpășița dând din cap și zâmbind.

— Mulțumesc, Ben, îi spun eu.

Ben este cel care mă salvează de obicei.

El își scoate la iveală gropițele.

— Păi face parte din fișa postului să îi dau afară în șuturi, la nevoie, pe indivizii ăștia.

— Și să îi dai afară în șuturi este un hobby al tău. Hey! Ho!...
întă Ginger, ca apoi să facă câțiva pași de dans aiuriți, flutu-
rându-și mâinile în aer, ceea ce îi face pe clienții din jur să izbuc-
nescă în hohote de râs.

Îmi dau ochii peste cap, dar râd și eu.

— Ei, oricum, îți vine să crezi că mi-ar oferi un miar? îi spun
eu încă nevenindu-mi să cred.

Iscodesc cu privirea chipul plăcut al lui Ben. Am apucat să
stăm câte puțin de vorbă în ultimele câteva săptămâni, suficient
cât să îl pot considera prieten. Un prieten atractiv, amuzant, une-
ori ofensator care și-ar descheia pantalonii în mai puțin de două
secunde dacă i-aș da doar de înțeles.

Și cu toate acestea, un prieten.

— Nu mă surprinde cătuși de puțin.

Privirea îi coboară pentru o fracțiune de secundă și știu că
tocmai a aruncat o otheadă la decolteul meu. Ben e mort după
ani. Și după picioare. Și după funduri.

— Mda.

Mă întind puțin ca să șterg restul de bere de pe teighea cu
servetel meu.

— Dar mă bucur că nu accepți.

De ce aud asta din nou?

— Cum merg treburile pe aici? întrebă în spatele meu o
voce masculină blajină și familiară și stomacul meu se transformă
într-un ghem de nervi.

Întorcându-mă, dau de Cain stând lângă mine, cu o mână
sprijinindu-se de bar, cu cealaltă în buzunar.

*Da, așa e. Fiindcă șeful meu sexy — care le lasă pe toate celelalte —
nu vrea să mă lase și pe mine.* Ginger mi-a spus că raționamentul
lui nu are nicio noimă. Este suficient de aglomerat încât, dacă ar fi
să prestez unul sau două dansuri private pe seară, niciuna dintre
celelalte dansatoare nu și-ar zbârli penele din pricina asta. Cu
excepția lui China, desigur, dar ea e șucărită pe mine orice-aș face.

— Totul e sub control, mormăie Ben, dându-se un pas înapoi,
cu un amalgam de iritare și amuzament întipărit pe chip. Doar

un alt tip căruia i-a crescut, în sfârșit, o pereche de biluțe și a abordat-o pe Charlie. Probabil că vine aici în fiecare seară să o vadă dansând.

Ochii lui Cain scapără de mânie, lucru rar întâlnit la el, dar toată furia îi dispare imediat la auzul vocii lui Ginger.

— Cain! Ce surpriză!

E imposibil să nu bagi de seamă tonul ei ușor batjocoritor.

Ăștia doi nu au pic de rușine când e vorba să își ia șeful peste picior. Dar, după cât se pare, nici eu nu am. Doar că eu procedez cu totul diferit.

Cain nu îi bagă în seamă, îndreptându-și atenția spre mine.

— Și ție cum îți merge treaba, Charlie?

Deschid gura, dar ezit o secundă.

— Ăă, bine... Bine.

Vorbește cu mine. După săptămâni întregi de tăcere, acum vorbește realmente cu mine. Îi studiez chipul frumos în vreme ce ochii lui stau ațintiți asupra mea și simt un val instantaneu de căldură năvălindu-mi între coapse. Datorită flirtului acestuia foarte intens și complet neproductiv, mă simt stânjenită din toate punctele de vedere în momentul de față.

Privirea lui coboară până la pieptul meu, ca apoi să tresară, revenind brusc înapoi. Îmi permit să afișez un mic zâmbet de satisfacție ca să îi dau de înțeles că i-am surprins privirea. Ar putea fi Cain atât de atras de mine încât să facă ceva în privința asta? Imposibil de știut. Mi-am petrecut mult timp studiindu-l: chipul lui de obicei este lipsit de expresie, indiferent de situație. Ca și al meu. Mă întreb dacă pentru el este o a doua natură — ca și pentru mine, de altfel — sau dacă s-a antrenat în mod conștient să fie practic imposibil de citit. Mâinile lui rămân calme în vreme ce vorbește, iar când îi ascultă pe ceilalți vorbind — ceea ce se întâmplă adeseori, deoarece Cain pare să prefere să asculte — își trece absent vârful degetului peste buza paharului.

Nu are nicio problemă cu contactul vizual însă. Ochii aceia câprui închis te sfredelesc până în străfunduri. Îți dă impresia că

și înregistrează în minte tot ce spui pentru a ți le arunca în față după aia.

Are doar câteva gesturi tipice. Cel mai adesea se freacă absent cu mâna pe partea laterală a gâtului, în spatele urechii stângi. Acolo unde se află tatuajul acela. Și, uneori, când mă prinde că îl studiez din priviri, schițează un zâmbet din colțul gurii.

Și chiar m-a surprins holbându-mă la el. De multe ori.

— Treaba merge bine, Cain, declar eu, adăugând: Cu toate că **etc** foarte cald. Miami este înăbușitor.

Vremea. Subiect plictisitor, dar neutru.

El se întoarce cu fața spre mine, și se sprijină cu coatele de **bar**, întinzându-și astfel cămașa peste mușchii bine conturați ai pieptului. În club, Cain întotdeauna este îmbrăcat elegant, în **clmașă** și pantaloni care îi scot frumos în evidență fundul. Cu **aerul** condiționat dat la maximum, nu are nicio problemă în **privința** căldurii.

Și să fiu a naibii dacă chestia asta nu îl face și mai atrăgător.

Nasul meu surprinde nota aceea delicioasă de aromă **lemonoasă** a apei lui de colonie și inspir adânc.

— Așa e, tu nu ești originară de aici. De unde ești?

— Din Indianapolis.

El dă încet din cap.

— Ai stat multă vreme acolo?

— Toată viața mea.

Ca să nu mă încurc în propriile-mi minciuni, toată șmecheria **etc** ca acestea să fie simplu de ținut minte. Charlie Rourke este **din** Indianapolis. Punct.

Îl urmăresc pe Cain cum își duce paharul la buze și soarbe o **înghițitură** mică, ținând puțin lichidul în gură înainte de a-și **încorda** mușchii gâtului ca să îl înghită. La naiba, până și felul **cum** înghite este sexy.

— Și părinții tăi? Au rămas acolo?

Instinctul îmi spune că testează terenul și devin prea agitată **ca** să mai pot spune ceva.

— Mda.

Privirea lui alunecă din nou peste mulțime, fără să zăbovească deloc asupra scenei unde o dansatoare pe nume Delya își smulge de pe ea încă un articol de îmbrăcăminte.

— Știi ce faci tu aici?

Mă încrunt și scutur din cap. Pare a fi un răspuns bun. Ce părinte și-ar dori să știe că progenitura lui face așa ceva? Să știa, de fapt, de lecțiile mele de dans la bară. Nu părea să îi pese. Erau bune drept acoperire. O dată pe săptămână, înainte de cură, îi pasam câte o gentuță unuia dintre managerii de acolo.

— Câștigi bine, nu-i așa?

— Da, câștig bine, oftez eu.

Câștig foarte bine. Cu scena și cu barul, scot câteva mii pe săptămână.

— Aș putea câștiga și mai bine, totuși. Un tip tocmai mi-a oferit o mică pentru o oră. Ce nebunie, nu-i așa?

Surprinz o încheștare aproape imperceptibilă a maxilarului lui Cain.

— Nu e de mirare.

Urmează o pauză.

— Ești supărată pe mine pentru că nu te las acolo?

Ar trebui să-i spun că sunt, dar clatin din cap înainte de a apuca să scot minciuna pe gură. Când văd cum i se lasă umerii de parcă ar fi scăpat de povara de pe ei, mă bucur că i-am spus adevărul.

— Nu ai mai lucrat niciodată într-un separeu, nu-i așa? mă întreabă el cu atâta blândețe în glas, dar, cu toate acestea, panica mă cuprinde subit.

A aflat că am mințit în legătură cu slujba mea de stripteuză din Vegas? Are de gând să mă concedieze? De asta a venit aici, ca să vorbească cu mine, tocmai acum? Ginger mi-a spus că este aproape imposibil să fii dată afară de la Penny's, dar tot ea mi-a spus și să am grijă să nu îl mint vreodată.

Și nu am făcut altceva decât să îi torn minciuni.

Îmi mușc obrazul ca să nu las să se întrevadă panica ce mă cuprins și îmi plimb privirea peste mulțime, gândindu-mă la un

răspuns. Dacă mi-ar spune chiar acum că aş putea lucra în acele camere, aş putea să o fac?

Eram singură într-o cameră cu Sal atunci când s-a întâmplat. Mi-a spus că procedura standard era să îţi scoţi chiloţii ca să fii percheziţionată. Disimulându-mi panica, i-am răs în nas spunându-i că nu eram nouă în meserie. Şi apoi l-am întrebat dacă le cerea treaba asta şi tuturor bărbaţilor care veneau să îl viziteze. Sal mi-a aruncat un rânjel hidos — venind la pachet cu dinţii lui strâmbi şi pătaţi cu tot — înainte să mă înhaţe de ceafă şi să mă trântască cu faţa în sus pe masă, întrebându-mă dacă voiam să o facă cu blândeţe sau cu duritate.

Tot nu ştiu sigur cum a făcut-o.

Îmi aduc aminte că îmi ţineam respiraţia şi stăteam cu ochii pe uşă — aşteptându-l pe celălalt tip — cel cu care făceam afaceri de obicei — să se întoarcă. Întotdeauna se purtase respectuos cu mine, atât cât poate fi un traficant de droguri de respectuos. El nu ar fi permis treaba asta.

Sal nu m-a violat în sensul tradiţional al cuvântului, oricât de surprinzător ar fi acest lucru, şi având în vedere tot ceea ce mi-a făcut. Uneori îmi mai apar fulgerător prin faţa ochilor mâinile lui aspre şi bătătorite care săpau în trupul meu. Cum nu am reacţionat — niciun sunet, nicio lacrimă, chiar şi atunci când ar fi trebuit să urlu de durere — bănuiesc că s-a plictisit. Precum motanul care se joacă cu un şoarece care nu vrea să fugă. M-a făcut curvă frigidă şi s-a întors cu spatele la mine să verifice marfa, dându-mi astfel ocazia să îmi trag chiloţii pe mine. La vremea aceea, m-am simţit uşurată că m-a lăsat să plec fără să profite din plin de mine. Majoritatea bărbaţilor ar fi făcut-o.

Abia după ce am fugit la maşină, după ce am plecat de la locul de livrare şi după ce am izbucnit în lacrimi în faţa lui Sam, am trecut de faza de şoc şi realitatea urâtă m-a izbit drept în faţă. Mi-am golit stomacul de toată scârboşenia aia, dar tot nu m-am simţit curăţată. Am stat sub jetul fierbinte de apă până când mi-am opărit pielea de pe mine, dar tot nu m-am simţit mai curată. Mi-am pus haine nou spălate, dar tot m-am simţit dezbrăcată.

M-am făcut covrig în pat așteptând ca pastilele de dormit să îmi facă efectul, doar ca să mă trezesc strângând cu putere din coapse, având senzația că degetele lui murdare tocmai au fost acolo.

Toată treaba cu Sal, pe cât de oripilantă, pe atât de umilitoare, nu a durat mai mult de treizeci de secunde. Dar senzația aceea absolut scabroasă a trenat săptămâni întregi.

— Charlie?

Vocea lui Cain îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Pur și simplu nu pot să o fac.

Adevărul îmi scapă de pe buze înainte de a mă putea controla și simt ochii sfredelitori ai lui Cain pe partea laterală a obrazului meu.

Sunt luată prin surprindere atunci când o mână caldă mă cuprinde de braț, mângâindu-l în sus și în jos cu buricul degetului mare. Mă întorc și dau de chipul lui Cain, de obicei inexpressiv, acum cuprins de îngrijorare.

— Dacă vei simți vreodată că poți să o faci, promite-mi că vei să stai de vorbă cu mine mai întâi, da?

Dau din cap în chip de răspuns. Știu fără nicio urmă de îndoială că el nu m-ar face să mă simt ca o stricată. Cain m-ar face să mă simt chiar foarte, foarte bine.

Iar acum sunt aproape sigură de ce Cain nu m-a lăsat să lucrez acolo. Ginger a avut dreptate. Nu este nicidecum vorba de excesul de personal. Știe că nu am lucrat în vreuna dintre acele camere și face tot posibilul să mă țină departe de ele. Să fiu în siguranță.

Trăiesc o viață în care siguranța este un lux, unde singura familie pe care o am riscă bunăstarea mea fără să stea prea mult pe gânduri. Și totuși, omului acesta — un străin — nu i-au trebuit decât câteva secunde ca să se hotărască că trebuie să mă protejeze.

Dincolo de frustrările mele fizice față de Cain, simt o emoție nouă, nedefinită, ceva ce nu am mai simțit până acum. Ceva nedorit. Ceva cu ce Sam nu ar fi de acord niciodată.

Și acel ceva nu face decât să fie amplificat de ceea ce spune Cain în continuare:

— Știi că poți veni la mine pentru absolut orice, da, Charlie? Te voi ajuta cu tot ce îmi stă în putință.

Strâng tare din buze și încuviințez din cap în timp ce mă străduiesc să îmi întipăresc în minte această nouă față a lui Cain. Discuția aceasta cu el este atât de diferită de oricare alta avută până acum. Mă văd nevoită să trag concluzia că s-ar putea totuși ca el să fie un bărbat *bun* cu adevărat.

Un bărbat care merită o femeie *bună*.

Gheara din piept îmi spune că nu sunt eu aceea.

Dar fie că merit sau nu atenția lui, drăcușorul din mine și-o dorește.

— Și, îți place momentul meu? îl întreb eu încercând să păstrez un ton degajat.

Îi surprind străfulgerarea de uimire din priviri, înainte să își bage capul între umeri și să râdă ușor, cu mâna alunecându-i peste tatuaj. Deschide și închide gura de câteva ori până când își ridică din nou privirea și se uită la mine cu ochi sobri, iar tonul lui coboară cu câteva octave:

— Este exact jocul pe care îl joci, Charlie.

Nu ar trebui să îl întreb. Nu. Nu întreba. Nu...

— Și îți place să participi la jocul meu?

Mă surprinde faptul că m-a auzit, la cât de încet am vorbit. Dar trebuie să mă fi auzit — fie asta, fie că mi-a citit pe buze, acolo unde are privirea ațintită acum — deoarece se apropie și mai tare de mine, până când piepturile noastre aproape că se ating. Îmi țin aerul captiv în plămâni în timp ce el se apleacă la urechea mea, și îi simt răsuflarea caldă alunecându-mi pe gât.

— Da, îmi place. Mult prea mult.

Îl urmăresc cum se retrage, întorcându-se cu spatele, incapabilă fiind să respir preț de câteva secunde lungi în vreme ce fluturii se zbat frenetic în stomacul meu.

Și mă întreb dacă nu cumva există și o altă latură — una mai întunecată, mai puțin controlată, și nu atât de *bună* a lui Cain.

Capitolul șaptesprezece

■ ■ ■

CAIN

— Parcă spuneai că te ții departe de ea.

Îmi ridic privirea de pe birou ca să dau de silueta impunătoare a lui Nate aplecându-se amenințătoare asupra mea, cu brațele încrucișate la piept.

Din toate felurile în care aș fi putut răspunde la întrebarea ei...

„Nu știu la ce te referi, Charlie.”

„Nu se cuvine să fac așa ceva.”

„Poate că ar trebui să interacționezi mai mult cu clienții ca să faci mai mulți bani.”

Dar nu. Nu am făcut decât să mă umplu de belele fiindcă Charlie Rourke a aruncat o minge rătăcită la fileu, înfrângându-mi voința.

Iau un stilou de pe birou și îl azvârl cât colo, scoțând un geamăt.

— Mă scoate dracului din minți! Și da!

Îmi azvârl brațele în aer.

— Sunt pe deplin conștient că mă tot duc acolo și îi permit să facă ceea ce face.

— Cain, ești un prost al naibii de încăpățânat!

Când sunt și alții de față, Nate își mușcă limba. Dar acum clubul este gol și închis, așa că nu avem nicio reținere unul față de celălalt acum. Este o chestie pe cât de enervantă, pe atât de liniștitoare.

Mormăi, pufnind pe nări:

— Spune-mi ceva ce nu știu.

— Cred că ar trebui să ieși din afacerea asta.

— Păi da...

Îmi îndrept imediat apoi atenția la teancul de formulare de comandă pentru aprovizionare de pe biroul meu, neluându-i în seamă ideea. Nu e prima oară când am auzit asta.

— Poate că aș putea să o dau jos de pe scenă și să o pun să se ocupe de management. Aș plăti-o bine. Și mi-ar distra mai puțin atenția.

Urmează o pauză, apoi Nate își duce mâna la podul nasului și se strânge cu putere de el, ca și cum l-ar fi pocnit o durere subită de cap.

— Management, Cain? Celelalte fete o s-o mănânce de vie.

Ridic din umeri.

— Este tăcută, dar asta nu înseamnă că este și fraieră.

Astă-seară în mod sigur nu a fost. Nate are dreptate, totuși. Trebuie să ai personalitatea lui Ginger — gălăgioasă, insistentă, la limita nesimțirii — ca să nu fii călcată în picioare aici.

— Poate că o conving pe China să o susțină. Lumea o respectă, arunc eu vorbe negândite.

Nate nechează de răs.

— China să o ajute pe cea cu care te regulezi?

— Nu mă...

— Nu contează. Toată lumea de aici crede că o faci.

Oftez.

— Poate că scoțând-o pe Charlie de pe scenă, nu vor mai avea motiv de bârfă.

— Nu le vei *inchide* gura. Nu ai face decât să pui paie pe foc. El clatină din cap uitându-se la mine.

— Nu contează.

Dau din mână a lehamite.

— Nu mai dau nici doi bani pe bârfele lor nenorocite. Circulă de ani de zile.

Doar că bârfa asta s-ar putea transforma în realitate, după cum merg lucrurile.

Nate se îndreaptă spre ușă. Nu e de condamnat că vrea să meargă acasă; e aproape patru dimineața. Dar se oprește în prag.

— Dumnezeuule, am fost cu tine până în iad și înapoi, Cain. Ție îți datorez totul. Dar m-am săturat să te tot văd vânând fantome și pedepsindu-te pentru un rahat pe care nu poți să îl schimbi — un rahat care s-a petrecut cu ani în urmă și nu din vina ta. Mai ții minte seara când am deschis noul local? Stăteai pe scaunul *acela*, beat mort, uitându-te la o înregistrare mai veche în care Penny dansa pe scenă, promițând că dacă vei mai întâlni vreodată o fată ca ea, vei proceda cu totul altfel. Nu ar trebui să stai închis în carapacea ta și să tot inventezi scuze. La naiba, ai spus că ai ieși din afacere într-o clipită dacă ai mai avea o a doua șansă.

Gândul îmi zboară la acea noapte. Îmi aduc aminte că voiam să îmi zbor creierii a doua zi de dimineață după ce dădusem pe gât jumătate de sticlă de coniac. Apoi mi-am amintit cum am văzut un stop cadru cu chipul lui Penny pe monitor și am simțit nevoia să dau pe gât și cealaltă jumătate de sticlă. Dar să fiu al naibii dacă îmi amintesc să fi spus așa ceva.

Nate nu așteaptă să îl contrazică.

— Și iată-te acum și aici, făcând exact același lucru cu Charlie.

— Nu e deloc același lucru...

— Este *exact* același lucru!

Nate rareori ridică glasul, dar atunci când o face, îmi reamintesc că nu mai este puștiul jigărit pe care l-am cunoscut în South Central.

— Erai conștient că o doreai pe Penny și ai așteptat, inventând scuză după scuză, ba că nu erai destul de bun pentru ea, ba că ea merita ceva mai bun, ba că nu voiai să profiți de ea. Făceai pe martirul nenorocit. Și când, în sfârșit, te hotărâseși să acționezi, ea era deja în drum spre altar!

Vocea lui se domolește din senin fiindcă știe că vorbele lui m-au lovit ca o ploaie de pumni și că următoarele lui cuvinte vor fi ca niște șuturi încasate după ce am fost deja doborât la pământ.

— Și a fost prea târziu.

Tăcerea atârână greu între noi. Nate a deschis răni vechi care s-au închis, dar nu s-au vindecat niciodată cu adevărat. Ar fi trebuit să îi câștig inima lui Penny în secunda în care mi-a trecut pragul. Dar am făcut ceea ce am crezut că era „corect”, adică am stat deoparte. M-am gândit să aștept. Să aștept până când ea avea să iasă din afacere, până când nu mai avea să lucreze pentru mine, și abia atunci *poate* să îi spun ce simțeam pentru ea.

Dar un instalator, pe nume Roger, mi-a luat-o înainte. El a apărut precum un cavaler pe un cal alb, copleșind-o cu flori și cine romantice, făcând-o să se simtă la fel de specială cum îmi doream eu să o fac să se simtă. Cum ar fi trebuit să o fac eu să se simtă. A cerut-o în căsătorie în mai puțin de patru luni. A fost totul atât de rapid și de neașteptat, încât vestea m-a izbit ca un tren de marfă și, totuși, am rămas ferm pe poziție, încercând să mă autoconving că el îi putea oferi o viață pe care eu nu i-o puteam oferi. Merita o viață decentă, un soț bun și un tată respectabil pentru copiii ei. Eu eram un nenorocit de patron de club de striptease cu atâtea secrete încât pot să umplu un avion de marfă.

În seara în care a venit să îmi spună că s-au hotărât să fugă în weekendul următor și că nu avea să se mai întoarcă la Penny's, am intrat în panică. Nu mai puteam să neg în continuare — eram îndrăgostit de ea și o doream, cu egoism, doar pentru mine.

Așa că i-am spus tot ce aveam pe suflet. Am căzut în genunchi, cu mâinile înfășurate în jurul genunchilor ei, implorând-o să nu se mărite cu el, să rămână cu mine, să îmi dea o șansă. I-am spus totul despre mine. *Totul!* Vorbele au năvălit de pe buzele mele ca un torent.

A țipat la mine că nu i-am spus mai demult ce simțeam pentru ea, a plâns că nu putea să îi facă așa ceva lui Roger, că el era bun cu ea și că treaba asta l-ar omorî. Apoi a cedat nervos, prăbușindu-se în brațele mele. Am făcut dragoste în noaptea aceea în biroul meu, pentru prima și ultima oară. Ea a plecat spunând doar atât: „Îmi pare rău”.

Nimeni în afară de Roger nu știe exact ce s-a întâmplat în seara următoare. Pe camera de supraveghere video s-a văzut că a lucrat în ultima ei tură cu un zâmbet trist pe buze. Toată lumea a presupus că era din cauza prietenelor pe care și le făcuse acolo. Eu nu am putut să o privesc în ochi, așa că m-am ascuns în biroul meu ca un laș, îngropându-mă în hârtoage.

Pe la miezul nopții, ultimele înregistrări i-au surprins pe Penny și pe Roger adânciți într-o conversație purtată în șoaptă. După lacrimile din ochii ei și cuvintele „îmi pare rău” care i se puteau citi pe buze în mod repetat în vreme ce își tot răsucea inelul de logodnă de pe deget, de parcă ar fi încercat să și-l scoată, mi-am cam dat seama despre ce discutau.

De ce s-a hotărât să poarte discuția aceea atunci, în bar, nu voi ști niciodată.

Îmi doresc să fi ieșit afară din birou. Îmi doresc ca Nate să fi fost mai aproape de ea. Îmi doresc să o fi luat pe sus din primele patru secunde în care a intrat în viața mea. Îmi doresc multe lucruri...

Îmi doresc să fi știut că Roger avea un temperament isteric.

— Ești speriat, omule, proclamă Nate sfredelindu-mă cu privirea lui pătrunzătoare. Inventează câte scuze vrei — ți-e frică să nu suferi din nou. De asta o lași pe Charlie să își facă jocul, bucurându-te de priveliște fără să te implici. Crezi că dacă eviți să stai de vorbă cu ea vei fi cumva în siguranță? Am noutăți pentru tine, Cain. Ești obsedat de ea. Nu te poți concentra la nimic altceva atâta timp cât ea este în club. Mi-au trebuit zece secunde bune să îți captez atenția astă-seară și stăteai chiar *lângă mine!*

Îmi frec fața cu mâinile. Le priveam pe Charlie și pe Ginger cum reacționau la ceva ce le spusese Ben. Nu o mai văzusem niciodată până atunci pe Charlie izbucnind în râs, dar astă-seară a făcut-o. Pe de o parte, îmi doream cu disperare să află ce putea fi atât de amuzant, iar, pe de altă parte, eram plin de amărăciune fiindcă Ben era cel care o făcea să râdă așa și nu eu.

— Dar dacă ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine? Penny mi s-a dăruit, într-adevăr, în acea noapte și poate că era

gata să-și rupă logodna pentru mine, dar am văzut spaima din ochii ei când i-am pus trecutul meu pe tavă. Dezgustul. Nu eram genul de bărbat pe care și-l dorea. Am văzut și confuzia ei, fiindcă, în ciuda nunții iminente, în ciuda faptului că eu nu eram un cetățean model, ea simțea *totuși* ceva pentru mine. Cu sau fără voia ei. Oare Charlie nu merită un om normal?

— Vrei să spui un instalator drăguț și liniștit, care să îi zdrobească creierii de caldarâm?

Vorbele lui mă lovesc ca un cuțit înfipt în inimă, în vreme ce se întoarce cu spatele și se îndreaptă încet spre ușă, din nou.

— Ușurează-le tuturor situația, Cain, inclusiv ție. Spune-i lui Charlie orice simți tu nevoia că trebuie să îi spui despre tine. Sau nu-i spune nimic despre trecutul tău, pentru că ce-a fost a fost, și nu cred că are atâta importanță pe cât crezi tu că are. Dar, în orice caz, fă dracului ceva. Și fă-o *acum*.

Capitolul optsprezece

■ ■ ■

CHARLIE

— Charlie!

Aud chemarea lui Ginger care acoperă zgomotul făcut de uscătorul meu de păr.

— Da? îi strig și eu în chip de răspuns, mă întorc spre ea și o văd cum îmi întinde un telefon.

Noul telefon cu cartelă pe care l-am luat de la hotel în dimineața asta.

Opresc föhnul și îmi îndulcesc expresia de pe chip în timp ce îl iau din mâinile ei. După ecranul luminat pe care apare afișajul „apelant necunoscut”, cineva a sunat și Ginger a răspuns.

Simt cum mi se scurge sângele din obraji.

Oh, nu...

— A sunat, așa că am răspuns, îmi explică Ginger, deși după sprânceana ei arcuită și după tonul ei ezitant, presupun că se întreabă dacă nu cumva a fost o greșeală din partea ei.

Mi-ar plăcea să îi spun că trebuia să fi stat dracului departe de geanta mea și să nu fi răspuns, dar nu e momentul acum. Înghit în sec ca să îmi domolesc valul copleșitor de spaimă ce mă asaltează, spunând:

— Mulțumesc. Ies într-o clipă.

Ea deschide gura să spună ceva, dar se oprește de parcă ar sta pe gânduri. Trebuie să fi decis că e mai bine să lase lucrurile așa.

Se răsucește pe călcâie și se duce să se trântescă din nou pe canapeaua mea.

Inspir adânc și trag ușa după mine, dar nu o închid de tot — ca să mă asigur că Ginger nu se întoarce pe furiș ca să se lipească de ea și să tragă cu urechea. Ar fi în stare de așa ceva. E genul. Ridic telefonul la ureche și spun „Bună!” cu un ușor tremur în glas.

— Bună, Șoricel.

Este salutul standard, doar că detectez acea notă de încordare pe care o capătă glasul lui Sam atunci când este nemulțumit de mine.

— Cine este Ginger?

Rahat.

Știe cum o cheamă.

Asta înseamnă că au vorbit.

Ce i-a spus el ei? Ce i-a spus ea lui? Știe că am o slujbă? Că lucrez într-un club de striptease? Că m-am mutat? Mâna mea își croiește drum spre gât și simt cum îmi galopează pulsul pe sub vârfurile degetelor în timp ce înghit în sec o dată, de două ori, de trei ori. *Naiba să te ia, Ginger!* În doar câteva minute se poate ca ea să îmi fi dat peste cap toată viața mea, tot planul meu!

Înghit în sec nodul ce mi se târăște pe gât în sus și îi explic:

— O prietenă.

— O prietenă care răspunde la *acest* telefon?

— Eram în baie și ea l-a auzit sunând.

Urmează o pauză nefiresc de lungă. Așa își manifestă Sam, de obicei, iritarea. Tăcere. Cred că, din punctul lui de vedere, anxietatea crescândă este mai eficientă decât țipetele.

Și cred că are dreptate.

— Și *prietena* asta a ta, Ginger, va mai răspunde la telefonul tău și de acum încolo?

— Nu. categoric nu.

Urmează o altă pauză lungă.

— Ți-am spus că acolo trebuie să te dai la fund. Și asta nu înseamnă nicidecum să îți faci prieteni.

În regulă. Respiră adânc. Nu pare să îi fi spus ceva.

— Îmi pare rău. Chiar nu e nimic... doar o vecină care vine din când în când la o cafea.

— O vecină pe care o lași să răspundă la *acest* telefon?

Simt un spasm în mușchii stomacului în vreme ce trag cu ochiul la Ginger, care e tolănită în continuare pe canapeaua mea, răsfoind o revistă.

— Este nevoie să vin până acolo să te verific?

Îmi mușc limba, ca să nu îmi scape vreun țipăt, și îmi țin dinții strâns încleștați până când reușesc să îngaim pe un ton relativ calm:

— Nu. Totul este în regulă.

Până acum nu m-a filat, din câte îmi dau eu seama, și sunt a dracului de sigură că nu vreau să începă tocmai acum. Numai la gândul că Sam s-ar putea infiltra în micuța mea lume iluzorie simt o gheară în piept. Nu am nevoie ca el să vină aici. Să afle că m-am mutat.

Să afle că l-am mințit.

Să o găsească pe Ginger.

Dumnezeu știe ce i-ar putea face.

— Asta nu e o joacă de copii. Scapă de ea și verifică-ți e-mailul imediat, îmi cere Sam cu glas tăios.

— Bine.

Nu ezit, nici măcar pentru o fracțiune de secundă. Chiar dacă nu mă așteptam să primesc un telefon de la el timp de vreo săptămână-două de acum încolo și chiar dacă nu îmi doresc să fac o livrare azi. Dar presupun că lui Sam îi merg afacerile bine.

Nouă ne merg bine.

Legătura se întrerupe, iar eu închid ușa înainte de mă așeza pe toaletă, ținându-mă strâns cu amândouă mâinile de stomac ca să îmi alung greața. *Charlie, cât de proastă poți să fii! Proastă de tot!* Ce-o fi fost în mintea mea? Trebuie să fiu mai ingenioasă în privința asta. Totul este o iluzie. O viață iluzorie, prieteni iluzorii, râsete iluzorii.

Sentimente iluzorii.

Încep să mă simt în largul meu aici și asta nu e bine deloc. E mult prea riscant. Pot să mă dau de gol mult prea ușor. Un singur apel telefonic mi-a dovedit că, dacă nu sunt atentă, Sam va deveni suspicios.

Și dacă Sam devine suspicios, lucrurile nu au cum să se termine cu bine.

Scoțându-mi celălalt telefon — bineînțeles că mi-am amintit să îl țin pe acesta lângă mine! — dau rapid de instrucțiunile lui. Bob și Eddie, din nou. Astăzi la trei după-amiaza. Oftez. Astăzi este luni, ziua noastră liberă. Ginger și cu mine urma să mergem la cumpărături în după-amiaza asta. De fapt, abia așteptam lucrul acesta. Am nevoie de un nou costum de scenă.

Presupun că va trebui să îi trag clapa.

Simt un val de amărăciune urcându-mi în piept la perspectiva asta. Deși este la o mie și ceva de kilometri distanță de mine, Sam continuă să mă țină strâns sub papucul lui. Ce fel de tată nu și-ar dori ca fiica lui să nu aibă o prietenă? Măcar una!

Îmi verific chipul în oglindă și văd că tenul meu are în continuare o paloare bolnăvicioasă. Chestia asta ar putea să îmi fie de folos.

Ginger sare cu gura pe mine în secunda în care ies din baie.

— De ce ai două telefoane?

Deschid gura să răspund, dar dau în bâlbâială. Răspunsul meu gata pregătit a fost întotdeauna simplu. *Slujba*. Numai că nu mă pot folosi de scuza asta acum.

Ginger însă are ideile ei, totuși.

— Ești polițistă sub acoperire?

Sugestia în sine mă face să mă prăpădesc de râs. *Dacă ai ști cât de departe de adevăr ești!* Din fericire, râsul îmi dă răgazul necesar să găsesc un răspuns, sper eu, plauzibil.

— Telefonul acesta are o ofertă mai bună pentru convorbirile interurbane, așa că îl folosesc când îi sun pe părinții mei.

— Oh... strâmbă din buze. Era tatăl tău la telefon?

Dau din cap.

Cu gesturi teatrale, închide revista și o azvârle pe măsuta de cafea, anunțându-mă:

— Ei bine, îmi pare rău să ți-o spun, dar tatăl tău nu a fost prea amabil cu mine.

— Ce ți-a spus?

— În afară de faptul că m-a interogat? Mai nimic.

Mă străduiesc să fiu calmă în timp ce simt cum îmi răbufnește în gâtlej un nou atac de panică și sângele mi se scurge din nou din obraji. *Oh, nu...*

— Și tu ce i-ai spus, Ginger?

— Nimic altceva în afară de numele meu. El nu s-a prezentat, așa că nici eu nu i-am oferit alte informații. Probabil ți-a spus că sunt o cățea afurisită.

Oftatul de ușurare îmi scapă de pe buze fără să vreau. Știu că nu ar trebui să o spun. Știu că va da naștere la suspiciuni. Dar nu pot risca alternativa.

— Ginger, te rog să nu mai răspunzi *niciodată* la telefonul meu.

Ea se îndreaptă de spate, și cutele îi apar din nou pe frunte, însă și mai adânci de data asta.

— Nu voiam altceva decât să îți fiu de folos.

— Știu.

Ginger este, în general, o fire tolerantă, dar am văzut-o cum își iese din pepeni atunci când este criticată pentru că a făcut ceva ce ea consideră că a fost de folos.

— Doar că... data viitoare, adu-mi telefonul în loc să răspunzi tu la el.

Trântindu-se din nou pe canapeaua mea, ea mormăie:

— Fie. Cum vrei tu.

Urmează o pauză după care mă întreabă:

— Nu ți-e bine? Ești cam palidă.

Mi-a ieșit perfect.

— De fapt, nu prea mă simt bine, Ginger. Cred că iaurtul pe care l-am mâncat era stricat. Stomacul meu a luat-o razna.

Mutrița drăguță a lui Ginger se posomorăște, iar iritarea îi dispare într-o secundă.

— Oh, îmi pare rău. Nu îți mai face probleme în legătură cu mersul la cumpărături azi. Du-te și te odihnește.

Se ridică și vine să mă maseze pe umeri.

— Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Scrâșnesc din dinți ca să îmi domolesc sentimentul de vinovăție provocat de faptul că am mințit-o pe prietena mea.

Ginger ar trebui să fie la plajă, dar nu este. Mă uit pe fereastră și o văd tolănită la soare pe un șezlong în zona comună, bronzându-se. Și de parcă asta nu ar fi fost îndeajuns, Tanner este și el afară în curte, făcând tot posibilul să nu se uite la ea în vreme ce el frige carnea la grătar și ea îi turuie vrute și nevrute.

Iar eu sunt acum blocată în apartamentul meu cu o pereche de pantaloni scurți de yoga, un maiou și o perucă înghesuită în geanta mea sport, având mai puțin de o oră la dispoziție până la livrare și întrebându-mă cum dracului o să trec de ei. Am încercat deja zăbrelile de la geam ca să văd dacă m-aș putea strecura prin spațele clădirii. Nu pot. Spre ghinionul meu, nu sunt doar de decor.

Ce mi-o fi venit cu scuza asta că nu mi-e bine? De ce nu oi fi zis, pur și simplu, că aveam o întâlnire despre care uitasem cu desăvârșire? *La naiba!* Nu am cum să mai ies acum fără să fiu prinsă cu mâța în sac.

Mai aștept încă vreo douăzeci de minute ținându-mi pumnii strânși în speranța că vor pleca, dar nici vorbă de așa ceva. În cele din urmă, nu mai pot să aștept. Trăgând aer în piept și inventând o scuză, zic eu, valabilă, deschid ușa încet și cu grijă. O păticească din mine — aia idioată — speră că ei nu vor observa dacă eu mă strecor afară pe nesimțite.

— Charlie!

Trupul înalt și sculptural al lui Ginger sare din șezlong într-o secundă. Ar putea fi o stripteuză grozavă, cu formele ei perfecte. În timp ce Tanner se întoarce cu fața spre mine, o surprinde pe Ginger în bikini și își mută rapid privirea la aripioarele lui de pui, ușor îmbujorat în obraji.

— Te simți mai bine? Ai nevoie de ceva?

Îngrijorarea ei este autentică și înduioșătoare, totodată.

Și nu face decât să îmi sporească sentimentul de vinovăție.

— Tocmai mă duceam la farmacie după niște medicamente.

— Oh, rămâi acasă. Mă duc eu să le iau, se oferă imediat

Ginger, proptindu-și mâinile pe umerii mei ca să mă oprească.

Îi simt forța cu care încearcă să mă întoarcă din drum și să mă împingă înapoi în apartamentul meu.

— Am rămas prin preajmă în caz că ai nevoie de ceva.

Rahat. Ginger nu îmi ușurează deloc situația. Trebuie să gândești rapid!

— Este în regulă, Ginger. Trebuie să văd eu însămi ambalajul. Există doar un singur tip de pastile care nu îmi fac rău, dar nu îmi aduc aminte numele lor.

După felul în care se încruntă îmi dau seama că nu îmi ia drept bun răspunsul.

— În cazul acesta, o să fac poze cu toate ambalajele și o să ți le trimit.

Clatin deja din cap în vreme ce mă îndrept spre poartă. Nu sunt în stare să spun altceva decât:

— Nu, nu...

Ginger face o pauză de parcă ar reflecta asupra situației în sine.

— Atunci, așteaptă-mă o clipă, să îmi pun ceva pe mine! Vin cu tine.

— Nu!

Nu am vrut să țip la ea, dar așa mi-a ieșit. La dracu'! De ce trebuie să fie Ginger atât de insistentă... și o prietenă atât de bună. Trebuie însă să plec. Trebuie să fug de aici fără nicio explicație. Știam că urma să se întâmple asta. Știam că făcându-mi prieteni apropiați, voi da naștere la probleme. Era mult mai bine când stăteam în locul acela infestat de gândaci. Nimeni nu mă întreba nimic acolo, nimănui nu îi păsa de mine.

Ea își mușcă buzele și, în cele din urmă, ochii îi cad asupra curelelor agățate de umerii mei. În mod intenționat mi-am atârnat

geanta sport la spate, încercând să o ascund cu totul. Pe chipul ei apare o grimasă în timp ce cugetă la ceva anume.

— De fapt, nu ești bolnavă, nu-i așa? Încerci să scapi de mine.

— Sunt bolnavă, Ginger! Doamne, Dumnezeu! Ești paranoică.

Ce prietenă de tot rabatul sunt.

Tanner își drege glasul de câteva ori, de parcă ar vrea să ne reamintească că este și el acolo și că aude tot ce vorbim.

Ginger nu îl bagă în seamă.

— Te duci la sală fără mine?

— Nu, Ginger. Jur că nu.

Ea își pune mâinile în șolduri și dă drumul unui oftat.

— Te prefaci că ești bolnavă ca să îmi tragi clapa pentru un tip. Asta trebuie să fie la mijloc.

Nu îmi dau seama dacă este supărată sau rănită sau curioasă, sau poate toate trei la un loc.

— E vorba de Cain?

Tanner își drege din nou glasul.

— Nu, Ginger. Nu mă duc să mă văd cu vreun tip.

Ea își încrucișează brațele peste piept și spune, clătînând din cap:

— Atunci este ceva în legătură cu tipul care te-a sunat. Nu este tatăl tău cu adevărat, nu-i așa?

Ca la un semn, telefonul meu cu cartelă din geantă începe să sune din nou. Trebuia să fiu deja la cafenea pentru întâlnirea cu Jimmy. Nu mai am timp de pierdut cu alte lămuriri.

— Vorbim mai târziu, Ginger, îi spun eu în vreme ce mă îndepărtez de ea cu pas grăbit.

Cu excepția faptului că nu știu dacă va mai vorbi ea cu mine. S-ar putea să-mi fi pierdut prima prietenă adevărată.

— Fir-ar a dracului de treabă să fie, asta nu este o nenorocită de programare la coafor și nici nu ne tragem de șireturi, mă repede Bob în momentul în care închid după mine ușa camerei de hotel.

— Îmi pare rău. A intervenit ceva, bătălesc eu.

Mi-am luat deja porția de bruftuală de la Jimmy și sunt sigură că Sam mă va trata cu tăcerea lui caracteristică data viitoare când vom vorbi.

— Hai să trecem peste asta, bodogănește Eddie, care stă așezat în locul său obișnuit, privind ecranul televizorului și părând indiferent.

Cu Bob e cu totul altă poveste.

— Chiar nu îmi pasă nici cât negru sub unghie dacă ar sări o șosea în aer. Noi facem parte din liga de elită. Dacă ajungi aici la timp, totul merge ca pe roate. Este ceea ce se numește respect. Dacă ajungi târziu, mă calci pe bătăture. Și nu vrei să mă calci pe bătăture.

Eu dau scurt din cap, întrebându-mă dacă nu cumva am interpretat greșit rolul lui Bob de data asta. Am crezut că el le avea doar cu mușchii. Dar chiar acum, în vreme ce mâinile lui cărnoase încep să îmi percheziționeze corpul în mod brutal, se poartă ca și cum el ar fi creierul acțiunii și faptul că am întârziat cincisprezece minute constituie un atac la propria lui persoană.

Când mâinile lui ajung în interiorul coapselor mele, iar eu înțepenesc în mod involuntar, se ridică să îmi înfrunte privirea, și unda de amuzament îi trece peste chipul de altfel mohorât.

— Să nu crezi că dacă ai întârziat, nu te mai caut de „ploșnițe”.

Îmi susține în mod vădit privirea în vreme ce întinde mâna la spatele meu ca să îmi pipăie fundul, de parcă ar vrea să îmi dea de știre în tăcere că are o scuză ca să îmi facă cam tot ce vor mușchii lui acum. Nu spun nimic, afișând o față calmă, imperturbabilă. Nu pot să împiedic însă picăturile de sudoare ce încep să se prelingă pe mine, totuși. Nu mă pot controla chiar atât de tare.

Mă apucă de șolduri și mă răsuțește cu fața la perete și fără nici un preaviz, îmi ridică brusc tricoul, întinzându-i poalele peste umerii mei. Simt cum degetele lui se încovoie în spatele sutienului meu sport și începe să tragă de cleme.

Ce mama dracului? Chestia asta e nouă. Nu s-a întâmplat ultima dată...

— E foarte ușor să ascunzi fire de interceptare aici, îmi explică el, cu toate că nu am cum să nu îi sesizez zâmbetul malefic din voce.

Rahat. Țsta e felul în care Bob încearcă să își impună autoritatea asupra mea. Îmi mușcă limba ca nu cumva să mă plâng de acest tratament.

Se va termina curând.

După zece secunde, Bob se chinuie în continuare să desfacă clemele, iar mie îmi scapă un chicotit de pe buze, fără să vreau.

— Nu ai prea multă experiență în privința asta, nu-i așa, Bob?

Hohotele de râs ale lui Eddie erup cu o secundă înainte de a mă zdruncina din pricina unei smucituri violente. Aud zgomotul materialului sfâșiat în vreme ce senzația de susținere dispare și îmi dau seama că Bob a distrus un sutien sport foarte bun. Începe să întindă, să tragă și să răsucescă materialul în timp ce mormăie:

— Ține-o tot așa, *Jane*. Nu e prima oară când fac percheziții la piele. Nu poți să fii niciodată prea precaut cu șobolanii.

Vorbele lui mă lovesc ca un pumn în stomac și strâng din dinți ca să nu mă mai ia gura pe dinainte și să scap cine știe ce idioțenie. Știu că am avut noroc că Sal nu m-a violat, de fapt. Și știu că nu voi mai avea norocul acesta a doua oară. Dar nu vreau să îl las pe Bob să vadă că îmi este frică, la fel cum sunt a dracului de sigură că nici nu pot să îl mai las să vorbească așa cu mine, fiindcă atunci nu voi mai putea fi fermă pe poziții la următoarele livrări. Așa că de undeva, din străfundurile ființei mele, reușesc să îi dau replica pe un ton glacial:

— Poate că ar trebui să îi furnizez lui Sam detaliile despre aceste mici întâlniri romantice ale noastre când vorbesc cu el data viitoare.

Nechezatul lui Eddie răsună în fundal.

— Vom face afaceri împreună pentru o vreme. Ce-ar fi ca voi, porumbeilor, să vă împăcați?

Măinile invazive ale lui Bob mă împresoară de la spate și alunecă peste sânii mei. Nu spune nimic, dar îi aud respirația

șuierată în vreme ce îl ține pe fiecare în căușul palmelor un pic mai mult decât ar trebui.

— Bine, bine... mârâie Eddie.

Bob își ia în sfârșit labele de pe mine și anunță:

— E curată.

Îmi trag tricoul în jos și mă întorc încercând să mă abțin să nu îmi cuprind pieptul cu brațele în timp ce finalizăm restul tranzacției. Durează doar câteva minute, după care am și ieșit de acolo.

O altă livrare de droguri încununată de succes pe care să o adaug la CV-ul meu.

O altă amintire oribilă pe care să o îngrop împreună cu trecutul meu sordid atunci când voi fugi.

Mă urăsc pentru faptul că trebuie să pășesc cu grijă și să mă abțin să nu o iau la fugă pe hol, afară din lift și din hotelul acesta. Și pentru un motiv oarecare, nu pot să mă scutur de imaginea unui bărbat brunet din mintea mea al cărui chip este schimonosit de dezgust. Aceeași privire pe care a avut-o Cain întipărită pe chip în ziua în care m-a mutat din apartamentul meu.

Privirea însă nu este adresată vecinilor mei dependenți de droguri.

Îmi este adresată mie.

Cu toată căldura apăsătoare din această după-amiază târzie, simt cum mă străbate un fior rece în tot corpul.

Ceva s-a schimbat de la conversația noastră de acum două seri. Nu îmi dau exact seama ce anume. Nu este vorba de muzică, deși melodia pe care am ales-o — „Sail” interpretată de Awolnation — este, în mod cert, mai lentă. Nu este vorba de rutina mea, deși trebuie să îmi temperez unele mișcări pentru a fi în ritm cu muzica. Nu este vorba nici despre atenția pe care mi-o acordă Cain. El stă în continuare la locul său obișnuit, urmărindu-mă cu aceeași privire intensă în vreme ce mă debarasez, rând pe rând, de articolele mele de îmbrăcăminte. Nu este vorba

nici de reflectoare, nici de locație și nici de mulțimea de bărbați — localul este la fel de aglomerat ca întotdeauna.

Și totuși, dintr-o dată, este *ceva mai mult*. Ceva mult mai profund și mai substanțial plutește în aer.

O atracție magnetică.

O durere în pieptul meu.

Să fie din cauza a ceea ce a spus seara trecută? A confesiunii lui, oricât ar fi fost de scurtă?

Nu pot să îmi dau seama exact ce s-a schimbat, dar încă mai am aceea senzație și după ce părăsesc scena, care este pe cât de ispititoare, pe atât de chinuitoare.

Sunt atât de absorbită de gânduri pe când cobor treptele în drum spre vestiar încât nu văd bărbatul până când nu intru drept în el.

— Scuze, încep eu să bălmăjesc până când să apuc să ridic privirea și să dau de ochii lui albaștri și reci.

Și trag aer în piept cu un șuierat.

Dacă mai avea vreun dubiu cu privire la identitatea mea, întrebându-se dacă eu eram sau nu fata care i-a livrat heroina ieri, reacția mea i l-a infirmat.

Gura lui Bob se lățește într-un rânjel sinistru.

— Ia te uită. Am venit aici pentru spectacol. Nu mă așteptam să am un șoc.

Nu e bine. Nu e bine deloc. Dacă nu aș fi fost atât de obsedată de Cain, l-aș fi văzut pe Bob din momentul când și-a făcut apariția aici. L-aș fi detectat în mulțime și mi-aș fi ascuns chipul de el. Mama mă-sii de treabă! Dintre toate cluburile în care putea să meargă, tocmai *aici* s-a găsit să vină? Să fie o pură întâmplare? Sau m-a urmărit până aici?

Bazându-mă pe reacția lui, nu cred. Bănuiesc că îmi spune adevărul și că este la fel de surprins să mă găsească aici cum sunt și eu să îl văd.

— Presupun că de-acum încolo vei face striptease și pentru noi, având în vedere că ești profesionistă. Nu-i așa, Charlie?

După cuvintele lui ușor târăgănite îmi dau seama că nu e treaz nici pe departe.

Cu atât mai bine. Nu știu cum reacționează la beție și nici dacă pot să mă bazez pe el că își va ține gura închisă. Dar faptul că s-a apropiat de mine fără să se ferească deloc îmi spune că nu pot avea încredere în el. Ezitând, îi arunc o privire lui Cain. Scot un mic oftat de ușurare. Este tot acolo, și stă de vorbă cu Nate, având privirea îndreptată în altă parte. Se pare că nu a remarcat că mă aflu în compania lui Bob.

Dacă mai stau mult aici, cu siguranță că mă va zări Cain. Sau Nate. Sau Ben. Nu vreau să mă vadă niciunul stând de vorbă cu partenerul meu beat și traficant de droguri, pe deasupra.

Trebuie să rezolv situația asta potențial explozivă cât se poate de repede.

Trecând peste scârba pe care mi-o provoacă, îi arunc lui Bob un zâmbet prietenos, în vreme ce îmi înlănțui brațul de al lui și îl conduc spre singurul loc unde pot avea parte de intimitate până când voi reuși să îl conving să se întoarcă cu spatele și să plece. Mă apropii de cei doi oameni de ordine otova care păzesc camera V.I.P., pregătindu-mă să mint și să spun că am primit acordul lui Cain.

Și mă rog ca nu cumva Cain să se uite după mine chiar acum.

Cei doi tipi — ce par a fi la fel de lați pe cât sunt de înalți — se uită la mine, apoi la Bob, și dau aprobator din cap spre mine la unison. Nu mai pierd nicio secundă, conducându-l pe Bob în prima cameră disponibilă. Ginger mi-a făcut un tur cu două săptămâni în urmă, drept urmare știu că toate separeurile sunt la fel — curate, slab luminate și simplu mobilate. De atunci încoace, am mai vizitat aceste camere doar în visele mele, atât pe scenă, cât și noaptea. Cain era întotdeauna cel care mă aștepta înăuntru.

Fiind aici cu Bob, scena s-a transformat într-una de coșmar.

— Ce-ar zice mami și tati despre micuța lor Charlie care își arată țâțele pe scenă și face trafic...

— Taci din gură! i-o retez eu, răsucindu-mă rapid pe călcăie ca să îl înfrunt. Trebuie să fie mai beat decât am crezut.

— Pentru cineva care face parte din *liga de elită*, subliniez eu desenând ghilimelele în aer și bătându-mi joc de el pentru faptul că mă luase peste picior mai devreme, dai cam prea mult din gura aia a ta.

Îmi înclin capul spre camera de supraveghere din colț, ridicând din sprânceană cu subînțeleș.

Bob îmi sesizează intenția și face un gest leneș și desconsiderator din mână.

— Astea sunt doar de fațadă. Niciunul dintre proprietarii aștia nu vrea să aibă efectiv dovada celor petrecute aici.

— Proprietarul *acesta* vrea, îl avertizez eu cu glas apăsător, deși mă rog în gând să aibă dreptate. Sper ca muzica ce se revărsă din difuzoare să acopere cuvintele noastre, măcar.

Bob stă și se scarpină în barbă, căzut dintr-odată pe gânduri.

— Știi ceva, șușotește el, Eddie încearcă să ia legătura cu tipul ăsta de ani de zile. Și având în vedere că tu lucrezi aici...

— Asta nu o să se întâmple. Cain te va arunca în închisoare înainte să apuci să scoți propunerea pe gură. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu lumea aia. Trebuie să pleci, chiar acum.

Chipul lui Bob se schimonosește de neplăcere. Presupun că nu îi place să i se spună ce să facă. Dar, la fel de repede însă, trăsăturile feței lui se netezesc.

— Sigur că da, Charlie.

Abținându-mă să nu îmi dau ochii peste cap, mă întorc cu fața spre ușă, intenționând să părăsesc încăperea. El îmi prinde încheietura mâinii din zbor, strângând-o ca într-o menghină și oprindu-mă din drum.

— Nu-mi întoarce spatele.

Trag adânc aer în piept, încercând să mă calmez, și evaluez rapid situația în care m-am băgat de una singură. Bob este semi-respectabil atunci când este treaz. Dar acum nu este treaz și, în mod evident, deloc respectabil. De asemenea, este un traficant de droguri masiv și plin de mușchi care, deși nu m-a rănit până acum, ar putea să o facă cu ușurință în seara asta. Și, pentru un motiv

oarecare, crede că mă are la mână deoarece mi-a invadat viața mea „adevărată”.

Într-un fel, asta și face.

Și instinctul îmi spune că se va folosi din plin de chestia asta în propriul avantaj.

Înghit în sec și îi explic cu calm:

— Trebuie să îmi termin tura la bar. Și tu ar trebui să pleci. Și întâmplarea face să știu că oamenii de ordine de aici nu sunt prea prietenoși cu clienții care pun mâinile pe fete.

— Atunci ar fi bine ca nimeni să nu le spună, corect?

Mă strâng dureros de tare de braț în chip de avertisment.

— De îndată ce îmi primesc spectacolul privat, poți să faci ce dracu' vrei. Din partea casei, desigur.

Este beat, îmi reamintesc eu. Reflexele lui ar trebui să fie mai încete...

— Da, sigur. O singură melodie. Stai jos pe scaun, consimt eu cu calm, încercând să îl înlânzesc.

În secunda în care îmi dă drumul din strânsoare, fug spre ușă.

Beat sau nu, Bob nu este atât de neghiob și de încet precum am sperat, căci se aștepta să mă eschivez. O durere mă săgetează în scalp în vreme ce el mă trage de păr și mă smucește înspre el, până când spatele meu ajunge să fie lipit de pieptul lui. Își răsuțește degetele prin părul meu, trăgându-mi capul pe spate până când întregul meu trup se contorsionează într-un unghi ciudat și ajung să privesc în sus, la fața lui.

Și apoi mă plesnește peste obraz.

O face cu mâna goală, dar cu dosul palmei, și lovitura este suficient de puternică încât să îmi dea lacrimile. Sunt sigură că îmi va rămâne o urmă.

— Nu îți este frică de mine. Ar trebui să-ți fie.

Îmi smucește din nou capul, ceea ce mă face să tresar din nou.

— Crezi că ești protejată? Crezi că ești în siguranță?

Un hohot de râs batjocoritor îi scapă de pe buze.

— Îmi cam place de tine, Jane... Charlie... sau cum dracu' te-o chema. Ai boașe. Ei bine...

Ochii îi coboară, și cu mâna liberă își croiește drum pe sub fusta mea, îndreptându-se spre partea din spate a bikinilor mei minusculi, de parcă ar vrea să îi scoată de pe mine.

Inspiră, expiră.

Îi lasă pe mine.

— Sunt emblematici, oricum. Dar ceea ce nu îmi place e că tu crezi că mă poți expedia când vrei. Nu-mi place deloc treaba asta.

Mă azvârle spre bară. Reușesc să mă agăț de ea înainte de a-mi pierde echilibrul și de a cădea grămadă la pământ.

Își încrucișează brațele peste pieptul lui lat și se înfinge bine cu picioarele în pământ, fiind, în mod evident, pornit să blocheze orice tentativă de evadare a mea. Îmi comandă pe un ton tăios:

— Poți începe oricând.

Ochii mei zboară spre ușă. E doar la un metru și jumătate distanță. Ceea ce îl face pe Bob să rânjească dezvelindu-și toți dinții.

— Alegerea este a ta. Ori aici, ori data viitoare când ne vedem.

Nu sunt proastă. Chiar dacă cedez acum, el tot va încerca să mă oblige să o fac și la livrare unde nu sunt oameni de ordine să mă salveze.

— Eddie nu ar permite una ca asta, răspund eu sforțându-mă să par sigură pe mine.

Habar nu am ce ar putea Eddie să permită sau nu, dar el nu a avut răbdare pentru perchezițiile tacticoase ale lui Bob până acum, așa că nu pot decât să sper că am dreptate.

După felul în care Bob își îngustează ochii și se aprinde în obraji, îmi dau seama că nu trebuia să spun asta. Într-o fracțiune de secundă tabără asupra mea și simt cum îmi zboară pământul de sub picioare când mă trânteste la podea. Aterizez cu o bufnitură surdă și rămân fără aer.

— Crezi că tot ce spune Eddie este valabil?

Își întinde mâna și îmi cuprinde toată fața, trăgându-mă în sus. Degetele lui mă strâng atât de tare încât îmi dau lacrimile.

— Eu nu sunt proprietatea lui Eddie. Fac ce vreau eu!

Brațul muscular al lui Bob se trage înapoi și îl văd cum își încheștează pumnul și închid ochii tresărind, făcându-mi singură curaj pentru lovitura ce urmează, știind că o să îmi provoace răni severe.

Dar lovitura nu vine, totuși.

Zgomotul ușii trântite de perete, urmat de un țipăt se face auzite doar cu o fracțiune de secundă înainte ca Bob să îmi dea drumul din strânsoarea dureroasă și să cad din nou la pământ. Rămân acolo câteva clipe încercând să îmi alung durerea mișcându-mi maxilarul. Când reușesc să mă adun de pe jos, dau de Nate și de Ben flancându-l pe Cain, care l-a ținut pe Bob în genunchi și îl ține atât de strâns de guler încât i s-au albit încheieturile degetelor. Bob are cel puțin cu cincisprezece kilograme mai mult decât Cain, dar acum, cu furia care îi țâșnește șefului meu din priviri și după felul cum i se încordează mușchii gâtului și ai brațelor, nu mă îndoiesc că l-ar putea îngropa pe Bob în câteva secunde.

Și bine ar face.

— Cine dracu ești tu? mârâie Cain și toată mina lui rezervată și protocolară s-a dus pe apa sâmbetei.

Cum Bob nu răspunde, mutându-și ochii de la Nate la Ben și apoi la ușă, Cain începe să scoată flăcări pe nări.

— Mai ai patru scunde la dispoziție ca să începi să vorbești.

— E ușor să ameninți când sunteți trei la unu, nu-i așa? îi azvârle Bob replica rânjind, încercând să se apere, chiar în genunchi fiind.

Asta îl face pe Cain să schițeze un zâmbet. Nu zâmbetul pe care îl ador. Un zâmbet malițios care nu i se reflectă și în ochi. De parcă ar aștepta o invitație.

— Nate, Ben, luați-o pe Charlie și ieșiți afară.

Tonul lui de gheață îmi dă fiori pe șira spinării.

— Afară! Acum!

Felul în care se răstește la ei mă face să tresar.

Ben se îndreaptă spre mine ca și cum s-ar conforma, întinzându-mi o mână. Nate nu se urnește din loc însă.

— Știi că nu pot să fac treaba asta, șefu'.

— Și de ce, mă rog? rostește Cain pe un ton zeflemitor, neslăbindu-l o clipă din ochi pe Bob.

De parcă ar ști răspunsul, dar vrea ca Nate să îl rostească cu glas tare, ca să audă și Bob.

— Pentru că smintitul ăsta nu o să plece de aici pe propriile-i picioare dacă te las singur cu el, răspunde Nate, la fel de calm. Așa că mai bine lasă-mă pe mine să mă ocup de el.

Ca apoi să adauge, pe un ton ceva mai moale:

— Las-o așa, Cain.

Nu am respirat nici măcar o dată de când au năvălit aici ca o furtună. Trebuie să respir acum. Trag o gură mică de aer în piept, tremurând, în vreme ce îi studiez chipul lui Cain — un chip împietrit de ură — și îmi dau seama că am dat dintr-o situație periculoasă într-alta.

Bob ar trebui să plece de aici. Imediat.

— Sunt bine, Cain. E doar un tip care m-a confundat cu altcineva, îi explic eu, făcând un pas în față.

Privirea severă a lui Cain se oprește asupra mea. Văd o frământare evidentă în ochii lui — Teamă? Panică? Furie? Șoc? Fac câțiva pași șovăielnici, micșorez distanța dintre noi și pun cu blândețe mâna pe brațul lui care este încordat la maximum. Ochii lui nu i-au părăsit pe ai mei.

— Cain, te rog. Lasă-l pe Nate să îl scoată afară.

Îmi urăsc tonul rugător, dar în acest moment, sunt efectiv disperată. Nu pot să îl las pe Bob să îi scape vreo vorbă și, în mod categoric, nu pot nici să îl las pe Cain să îl distrugă în bătaie. Treaba asta s-ar întoarce împotriva mea, în cele din urmă. Așa cum stau lucrurile, nu știu cum va decurge următoarea mea livrare după acest episod. Nu pot să mă gândesc la asta chiar acum.

Pe moment, trebuie să dezamorsez conflictul.

Îmi frec ușor mâna în susul și în josul brațului lui Cain, și îi simt mușchii încordați la maximum.

După o altă lungă pauză, îi dă, într-un final, drumul lui Bob din strânsoarea lui de moarte și face un pas în fața mea, protejându-mă cu trupul lui.

În timp ce Bob se chinuie să se adune de pe jos, își aruncă o privire scurtă spre mine. Și văd amenințarea din ochii lui.

Pedeapsa aceea să vină.

Mă strădui din răputeri să nu mă las pradă tremurului ce îmi scutură șira spinării.

— Indivizii de teapa ta nu sunt bineveniți în acest club, îl avertizează Cain. Așa că stai dracului departe de clubul meu.

Bob pufnește pe nări, târându-se pe lângă Nate a cărui mână gigantică se odihnește pe umărul lui, ghidându-l în direcția potrivită cât se poate de repede și fără prea multă zarvă. Bob îi aruncă peste umăr:

— Poate că ar fi cazul să fii mai atent în privința târfelor pe care le angajezi aici.

Nate și Ben, în mod evident, îl cunosc prea bine pe șeful lor — au anticipat reacția lui deoarece se mișcă cu rapiditate, Nate împingându-l pe Bob afară pe ușă în vreme ce Ben îi blochează calea lui Cain ca acesta din urmă să nu sară din nou pe Bob.

— Nu-ți face probleme. Avem noi grijă de el, încercă să îl calmeze Ben, retrăgându-se încet cu spatele, și tu ai grijă de Charlie.

Îmi duc mâinile la stomac apăsându-l ca să îmi domolesc nervii care mă macină din ce în ce mai aprig pe dinăuntru. Cum de nu am reușit să îmi țin viețile separate una de cealaltă? E ca și cum universul ar conspira împotriva mea, reamintindu-mi că nu am la dispoziție o perioadă de timp nedeterminată. Că totul se va năruî. Cu un simplu telefon, cu o simplă vizită...

Ginger deja bănuiește ceva. Vorbește în continuare cu mine, dar are toane.

Iar acum Bob știe cum să dea de mine. Și dacă ar fi venit Jimmy aici? La dracu', mâine s-ar putea să fie Jimmy acolo în mulțime, privindu-mă cum fac striptease. Simt cum mi se strânge stomacul și mai tare la gândul acesta.

Și Cain...

La un moment dat, s-a întors în camera V.I.P. Mă studiază cu ochii lui de uliu. Poate să îmi vadă frământarea interioară? Vinovăția? Duplicitatea? Dacă da, nu lasă să se întrevadă nimic. Nu face nimic altceva decât să stea aici și să mă studieze în tăcere până nu mai am mult și o să încep să urlu.

— Spune ceva, îi cer eu în cele din urmă, șoptind cu glas răgușit.

Mă aștept ca el să mârâie la mine așa cum a făcut-o cu Bob. Să mă concedieze pentru că am fost într-o cameră V.I.P. cu un client, deși era clar că nu îi ofeream vreo distracție. Să mă interogheze, să mă bombardeze cu întrebări, să vină cu acuzații, să îmi țină teorii.

Dar nu face nimic din toate astea. El împinge ușa cu calm, închizând-o. Apoi cu atâta fluiditate încât nu îi percep mișcarea, simt cum mă trage de încheietura brațului înspre el, la pieptul lui ferm, și mă cuprinde în brațe, strângându-mă din ce în ce mai tare, până când aproape că simt amalgamul de emoții ce radiază din el — aceeași îngrijorare, și panică, și teamă pe care le-am surprins mai devreme în ochii lui.

Și ultimul lucru pe care mă aștept să îl facă în acest moment este primul lucru pe care îl face.

Ridicându-și o mână să mi-o pună sub ceafa mea, Cain se apleacă și își lipește gura de a mea. Fără nicio ezitare, fără niciun dubiu. Și, în mod sigur, fără nicio urmă de sfială, limba lui îmi ademenește buzele și mi le întredeschide, apoi plonjează înăuntru, revendicând-o ca și cum i s-ar cuveni de drept, și sărutându-mă cu atâta pasiune și pricepere încât mi se înmoaie genunchii și din gâtlee îmi scapă un geamăt vibrant de joasă tonalitate.

Creierului meu șocat îi trebuie câteva secunde ca să înțeleagă pe deplin ce se întâmplă, dar consimt imediat, prăbușindu-mă în brațele lui, iar mâinile mele își croiesc drum, încet și fără grabă, pe stomacul și pe pieptul lui — savurând fiecare fibră pe care am atins-o doar în gând timp de săptămâni întregi. Sărutul lui devine și mai profund, brațele lui mă trag și mai aproape de trupul lui, ținându-mi mâna prizonieră peste acel loc de pe pieptul

lui unde i se odinește inima. O simt bătând mai nebunește decât a mea și mă minunez cum de pot să îi provoc o asemenea reacție.

Buzele lui îmi taie efectiv respirația, sărutându-mă cu o sete devoratoare, de parcă ar fi așteptat de o veșnicie să facă asta și va aștepta tot atât ca să o facă din nou. Dar nu pot să nu sesizez tremurul din trupul lui, fiind atât de aproape de el.

Cain tremură.

Jocul pe care l-am jucat până acum nu mai pare a fi deloc un joc și nu prea îmi prea dau seama ce simt în legătură cu asta.

La fel de brusc, el se smulge de lângă mine.

Capitolul nouăsprezece

■ ■ ■

CAIN

— Cain!

Nate izbește cu pumnii în ușa metalică a biroului meu cu atâta putere încât tabloul ce atârnă pe perete în interior se izbește de pământ făcându-se țândări. În mod normal, mi-ar fi greu să aud ceva deoarece pereții nu sunt izolați fonic și muzica din club răsună atât de tare. Dar aud nota nefiresc de stridentă din glasul lui, de obicei bubuitor, ceea ce îmi declanșează un semnal de alarmă.

Sar de pe scaun să deschid ușa — întotdeauna o încui când seiful este deschis — și dau de chipul pământiu al lui Nate, stând cu privirea ațintită în pământ și având ochii măriți de spaimă în timp ce bâlmăjește:

— Am încercat să ajung acolo. Dar totul s-a petrecut atât de repede. Îi urmăresc privirea.

Și simt cum nu mai am aer.

Trupul chircit și fragil al lui Penny zace grămadă cu fața în jos. Văd gaura ce se cascadează în spatele capului ei și sângele revărsat din ea ce-i întinează părul blond.

Dăra sângerie care pornește de la vreo doi metri depărtare îmi spune că ea a reușit să se târască pe hol o distanță destul de mare. Și felul în care i-au rămas mâinile, întinse spre ușa mea... văd dărele sângerii ce brăzdează jumătatea de jos a ușii.

Urme de degete însângerate.

Încercând să atingă clanța.

Pete de sânge în jurul mânerului clanței.

■ ■ ■

Nu pot să îmi țin mâinile departe de ea.

În secunda în care am văzut fața lui Charlie — cu ochii străni închiși în așteptarea loviturii iminente din partea atacatorului ei — spaima mea a explodat.

S-ar fi putut întâmpla. Din nou.

— Cain, ești bine?

Vocea lui Charlie mă readuce la realitate, un cântec suav ce îmi reamintește că ea nu este Penny. Nu este moartă. Este chiar aici, în fața mea, iar eu stau cu fruntea mea apăsată de a ei în vreme ce o strâng disperat în brațe și mă străduiesc să îmi calmez respirația precipitată.

Tocmai am sărutat-o.

Simțeam *nevoia* să fac asta. Simțeam *nevoia* să fiu aproape de ea, să îi simt căldura, viața pulsând în ea, strângând-o la pieptul meu. Și acum, în timp ce mă concentrez asupra chipului acesta atât de frumos și atât de aproape de mine, cu mâinile ei fine mângâindu-mi pielea, cu ochii ei mereu vigilenți privindu-mă cu o teamă nedisimulată, mă lupt cu mine însumi să nu o mai fac din nou.

Nu. Nu într-o nenorocită de cameră V.I.P. unde sute de indivizi au avut orgasm contra unei taxe oarecare, după ce ea tocmai a fost atacată, ticălosule!

Scrâșnesc din dinți ca să rezist dorinței vecină cu durerea, dar știu că dacă mai rămân atât de aproape de ea îmi voi pierde auto-controlul. Așa că mă smulg de lângă ea. Suficient de departe încât să îi pot privi cu luare aminte chipul, cuprinzându-i cu delicatețe bărbia în mâini.

— Te doare ceva?

— Doar obrazul.

Face o mică grimasă, de parcă ar retrăi lovitura.

— Și capul, m-a tras de păr foarte tare.

Îmi las mâna să alunece spre partea din spate a capului ei — mi-o trec prin părul ei de mătase care *nu* este plin de sânge, fiindcă ea nu este Penny, după cum îmi reamintesc eu — și o masez ușor cu degetele. Să îi aduc alinare.

Ea închide ochii și buzele ei se întredeschid ușor, în mod evident bucurându-se de atenția acordată, iar eu mă lupt din nou cu pornirea de a mă apleca și a o săruta pe gura ei apetisantă. Am urmărit-o pe scenă timp de săptămâni întregi, gândindu-mă la ea non-stop, spunându-mi în vreo mie de feluri că *acest* lucru nu se poate întâmpla.

Aproape că nu pare real.

— E mai bine?

— Hm...

Ea ridică mâna să o fure pe a mea din locul unde se odihnește, în spatele capului ei, trăgând-o în jos și ținându-și degetele împletite într-ale mele. Nu știu dacă am ținut vreodată mâna unei femei așa. Îmi scurtcircuitează nervii. Mă întreb dacă și ea simte la fel, sau doar eu. Ochii ei vibranți se deschid ca să alunece peste trăsăturile mele, oprindu-se la gură.

— Tremuri.

Are dreptate. *Chiar* tremur. Nici măcar nu am observat.

Respir profund, încercând să îmi domolesc inima ce îmi bubuie în piept. Stăm atât de aproape unul de celălalt încât mă întreb dacă o simte și ea.

— Când am intrat aici și am văzut că individul ăla era gata să te lovească — vocea mea spartă se frânge — scena mi-a adus aminte de cineva. De ceva ce s-a întâmplat cu ani în urmă.

Degetele reci ale lui Charlie se furișează pe gâtul meu, urmând conturul literelor de pe tatuajul meu, de parcă ar vrea să îmi confirme că înțelege, fără să rostească niciun cuvânt.

Nedezlipindu-mi privirea de ea, o întreb cu menajament:

— Cine era omul ăla, Charlie?

Încerc să îmi alung amărăciunea din glas, dar este imposibil. Numai când mă gândesc la curvarul ăla chelios îmi vine să îmi încheștez pumnii. Oricât de fericit aș fi aici cu Charlie, o mică

parte din mine vrea să iasă afară în parcare să îl schilodească. Știu că, după toate probabilitățile, Nate l-a scuturat puțin în chip de avertisment, dar nu este suficient.

Mâna ei își croiește drum spre obrazul meu, și simt atingerea ei ușoară și delicată peste barba mea abia crescută. Instinctiv, mă întorc spre mâna ei, dând astfel ocazia degetelor ei să treacă lin peste buzele mele.

— Ți-am spus doar, m-a luat drept altcineva, toarce ea, prefăcându-se total neinteresată.

Dar după încordarea subită a trupului ei, știu că joacă teatru. Se apleacă să își sprijine obrazul de pieptul meu, strecurându-și brațele în jurul taliei mele, iar eu îi accept afecțiunea, plin de egoism, punându-mi brațele încă o dată în jurul trupului ei cald și firav, în timp ce îmi las bărbia să se sprijine de creștetul capului ei.

Și mă minunez cât de repede se pot schimba lucrurile. Cu zece minute în urmă, mădularul meu pulsa în vreme ce o priveam pe Charlie evoluând pe scenă cu trupul ei perfect care mă tortura, întrebându-mă ce naiba i-aș putea spune în seara asta. Întrebându-mă dacă putea fi ceva mai mult între noi decât o atracție fizică nestăvilă.

Cu trei minute în urmă, priveam cum cineva încerca să zdrobească același trup perfect și pământul s-a căscat sub mine, reamintindu-mi cât de repede aș putea pierde șansa mea de a afla.

Și doar în câteva secunde, sunt sigur că ceva mai profund decât momentele ei de striptease și atracția fizică a început să se înfiripe între noi.

În câteva secunde.

Nu ar fi trebuit să aștept atât de mult. Ar fi trebuit să îi câștig inima din momentul în care a intrat pe ușa mea. Cu fiecare secundă care a trecut de atunci încolo, am pierdut timp prețios și o mulțime de posibilități, repetând greșelile din trecut. Nate are dreptate. Nu pot să schimb nimic din ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să îmi fie învățătură de minte.

Dar dacă pentru Charlie nu este nimic mai mult decât un joc? Știu că mă minte în privința individului ăla. Singurul motiv

pentru care am aflat că era acolo este că Jeff — unul dintre oamenii mei de ordine — a spus ceva în casă despre faptul că ea urma să intre acolo și Nate l-a interceptat.

Credeam că am să dau cu ochii de o cu totul altă scenă când am dat năvală pe ușă și, cu toate acestea, am dat buzna oricum, ca un maniac gelos, gata să zbier la ea pentru că s-a jucat cu mine așa cum a făcut-o. O parte din mine a simțit cum i s-a luat o piatră de pe inimă când am găsit ce am găsit în schimb. Conștiința faptului în sine îmi provoacă greață.

Și acum ce naiba ar trebui să fac? Chiar dacă o forțez să îmi spună cine e, de fapt, individul ăla, tot nu ajung nicăieri. Simt asta din felul în care se comportă. Dar nici nu pot să o mai las sub lumina reflectoarelor, acolo unde alți tipi ar putea să „o confunde” cu altcineva.

Poate că tocmai de aceea îmi scapă interdicția de pe buze:

— Nu o să mai urci pe scena aia o vreme.

Îmi aud tonul acela pe care îl urăsc — posesiv, autoritar — ce se strecoară în cuvintele mele și imediat recunosc ce reprezintă, *realmente*, ordinul dat: un pretext ca să o împiedic să mai facă striptease.

Brațele ei își slăbesc strânsoarea în timp ce ea se îndepărtează de mine.

— Am nevoie de bani, Cain.

Se opune cu jumătate de gură, de parcă ar spune-o fiindcă așa simte ea că trebuie s-o facă.

Nu pot să spun că sunt al dracului de extaziat pe tema asta. Vreau ca ea să urască scena și să urască să facă striptease.

Pentru oricine altcineva în afară de mine, mai bine zis.

Dându-i la o parte o șuviță de păr ce i-a căzut pe frunte, nu ezit să îmi ofer ajutorul:

— Am niște treburi administrative de rezolvat pe aici și tu mă poți ajuta. Este o muncă ușoară și te voi plăti tot atât. Și vom lucra împreună.

Dând din cap ușor ca și cum ar lua în calcul posibilitatea, ea îmi susură la ureche:

— Cred că o să fie bine așa.

În ochii ei care fac tot felul de calcule, detectez o licărire catifelată. Ușurare?

— Pentru cât timp?

— Vom vedea.

Mda, o să vedem noi, cum să nu... Nu pot să mă abțin să nu îmi cobor privirea spre cele două proeminente ferme ce mă apasă pe cutia toracică. Dacă ar fi după mine, trupul acesta nu ar mai vedea niciodată scena. Vreau ca aceste brațe și picioare lungi și musculoase, și sânii ăștia perfecți, și pielea asta moale și mătăsoasă să îmi delecteze doar mie privirea. O vreau toată pentru mine...

Un mic oftat îi scapă de pe buze. Irișii ei mari și căprui încep să strălucească în vreme ce își ridică privirea spre mine și abia acum îmi dau seama cât de aproape este de mine. După umbra unui zâmbet care-i atinge buzele, a simțit și ea asta.

Dând drumul aerului din piept încet și apăsător, o strâng cu toată puterea de talie și mă sforțez să mă îndepărtez de ea înainte ca lucrurile să evolueze de la zero absolut până la nuditate în șaiszeci de secunde. Asta ar fi o pierdere pentru moment și ar însemna să ratez primele noastre clipe petrecute împreună. Să o duc pe Charlie, chiar acum, într-una din camerele mele V.I.P. ar fi o greșală.

— Haide.

O cuprind cu brațul de talie și o trag aproape de mine.

— Hai să punem gheață pe obrazul tău.

Charlie rămâne tăcută în vreme ce o conduc spre biroul meu. De fapt, nu a spus nimic altceva în afară de a-i mulțumi lui Ginger, care, după ce a stors toate detaliile de la Ben — a dat fuga până pe holul din fața ușii camerei private cu o pungă de gheață în mâini.

Dintr-odată pare agitată. Sau, mai bine zis, nesigură cum să se poarte în preajma mea.

De parcă eu aș ști.

Trag un scaun și îi fac semn să se așeze. Mă reazem cu spatele de birou stând cu fața la ea și aduc scaunul în față până când

picioarele ei goale — care sunt atât de lungi și de sexy în fustița asta minusculă — se lipesc de partea laterală a coapselor mele. Practic vorbind, doar așa pot să îi țin gheața pe obraz. Simt nevoia lacomă de a o atinge. Faptul că nu se clintește din loc îmi dă de înțeles că nu o deranjează treaba asta.

Semnul roșu probabil se va transforma într-o vânătăie în câteva zile, dar nu s-a întâmplat nimic care să îi strice minunatul ei chip de păpușă. Charlie este perfecțiunea întruchipată. Are un chip că aș putea să mă pierd uitându-mă la ea. Ceea ce și fac acum, fixându-mi privirea pe gura ei roșie și senzuală. Nu pot să mă abțin să nu îmi trec degetul mare de-a lungul buzei ei de jos. Buzele ei sunt mult mai moi decât mi-am imaginat eu vreodată.

Ochii ei strălucitori se ridică spre mine, rămânând în expectativă. Iar mâna mea se oprește. Nu știu ce să mai fac de acum încolo. Cum să procedez corect? Până unde să merg? Să las, pur și simplu, ca lucrurile să se petreacă de la sine? Să îmi descarc sufletul și să îi dezvălui trecutul meu așa cum am făcut-o cu Penny, astfel încât să știe cu ce fel de bărbat urmează să se implice într-o relație, adică genul de violență la care am fost martor și genul de oameni cu care am fost în căldășie?

Sau poate că Nate are dreptate. Ar trebui să conteze toate astea? Contează pentru mine, dar ar conta pentru ea? Știu că Charlie a venit aici cu secretele ei. Dar, ca să fiu sincer, atâta vreme cât nu face cu bună știință ceva imoral, nu îmi pasă nici cât o ceapă degerată ce a făcut până acum. Vreau doar să o ajut să scape de toate astea.

Ea își ridică mâna ca să o apese pe a mea strâns pe gura ei.

Chiar facem asta?

— Nu știu cum să fac asta, Charlie, șoptesc eu abia perceptibil, sperând ca ea să mă înțeleagă. Nu am făcut niciodată... *asta*.

După o pauză prelungă, buzele ei îmi gâdilă pielea în timp ce îmi șușotește:

— Cred că te descurci foarte bine.

Simt cum buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet. Încercarea ei de a mă face să capăt încredere în mine este fermecătoare. Aflu

repede noi lucruri despre Charlie și cu cât aflu mai multe, cu **atât** îmi place mai mult. Nu pune multe întrebări și, totuși, pare **întotdeauna** să știe ce să spună.

Îmi dă drumul la mână, ca să îi pot ține din nou gheața **pe** obraz.

— Ești sigur că vrei să fac muncă de birou pentru tine? **mă** întreabă ea. Nu am niciun pic de experiență.

Ea închide ochii strâns, adăugând în grabă:

— În ceea ce privește munca de birou. Am experiență **în** multe alte privințe.

Ca, după aceea, să văd o explozie de roșeață pe obraji ei.

Este o chestie atât de rară să o vezi pe Charlie îmbujorată **încât** nu pot să mă abțin să nu scot un mic hohot de râs, și, drept urmare, obraji îi ard și mai tare, iar ea lasă să îi scape un chicotit de pe buze. Și chicotitul ei răsună ca o muzică plăcută în urechile mele.

O tachinez, imitându-i cuvintele rostite mai devreme, precum un papagal:

— Cred că te vei descurca foarte bine.

Eu, pe de altă parte, oricât aș încerca să îmi țin mâinile departe de tine în timp ce te afli în biroul meu, nu voi reuși.

— Ce-ai zice să vii la birou mâine după-amiază la ora patru?

Ea zâmbește, plecându-și fruntea în chip de confirmare.

— Charlie Rourke, asistent administrativ la dispoziția dumneavoastră.

Hmm... îmi place cum sună asta.

— Știi că sunt în căutarea unei femei manager, da?

— Și ce anume trebuie să facă?

Ridic din umeri.

— Să mă ajute să conduc acest loc. Sunt multe de făcut pentru un sigur om.

Ea dă din cap de parcă ar lua oferta în considerare.

— Gândește-te la asta.

Dau la o parte punga de gheață și îi inspectez obrazul. Dacă mă uit destul de atent, văd urmele degetelor.

Dacă îmi mai iese vreodată în cale individul ăla... Îmi încleștez pumnii cu gândul la el.

— Te doare?

Ea dă din mână negând.

— E doar o vânătaie. Nimic rupt. Crede-mă, am avut parte de *destule* la viața mea.

— Tatăl tău?

Drăcia dracului. Tocmai am pus întrebarea cu glas tare? Îmi țin respirația sperând ca Charlie să nu fi auzit.

— Nu, nu de la...

Face o pauză, pe frunte apărându-i cute adânci.

— Ziceai de tatăl meu?

Înghite în sec și întreabă:

— Ce vrei să spui?

Ah, ce rahat! De ce mă face Charlie să spun numai idioțenii? Doar nu spun niciodată idioțenii! Încerc să șterg totul, dregându-mi glasul și afirmând:

— Nimic. Având în vedere că o mulțime de fete care lucrează aici au avut parte de tați abuzivi, am presupus doar...

— Cain.

Nota din glasul ei este inconfundabilă. Este ascuțită, în egală măsură circumspectă și panicată. Se foiește în așa fel încât picioarele ei să nu le mai atingă pe ale mele și spatele ei devine rigid.

— Ești un mincinos execrabil.

Charlie este al dracului de perspicace. Nimeni în afară de Storm și de Nate nu știu despre Jonn și despre cum îl pun eu practic să cotrobăiască prin viețile particulare ale angajaților mei. Iar acum Charlie va ști pentru că, în ciuda faptului că niciodată nu am avut un asemenea gen de relație până acum, sunt suficient de deștept să îmi dau seama că nu va funcționa mințind-o în față.

Oftez cu regret și apoi încep să turui tot ce mi-a înșirat John:

— George Rourke, născut pe 1 mai 1962. Șofer de camion. Probleme cu băutura și un trecut în care a agresat-o pe mama ta până când aceasta a murit.

O fi știind Charlie măcar că mama ei a murit? După privirea ei de ciută surprinsă de lumina farurilor unui automobil, bănuiesc că nu a știut. *La naiba!* Simt cum se zvârcolesc măruntaiele în mine. Am dat-o din lac în puț.

— Tu ai fugit de una singură în ziua când ai împlinit optsprezece ani și ți s-a pierdut urma până când ai zburat de la New York la Miami acum două luni. Uite cum stă treaba, eu fac cercetări destul de amănunțite asupra trecutului tuturor angajaților mei. De genul investigațiilor private.

Dregându-și glasul, ea abia reușește să îngaime:

— Trebuie să îmi iau liber pentru tot restul serii.

Întind mâna după cheile de la mașină ca să o conduc, dar ea clatină deja din cap, cu mâna ridicată să mă oprească, tremurând ușor.

— Nu, Cain. De-abia...

Ea înghite în sec și continuă cu o voce răgușită:

— Nu.

Parcă m-ar fi lovit un camion drept în piept.

— Așteaptă. Te rog, spune-mi că știai de mama ta. Te rog, spune-mi că nu ai aflat tocmai acum.

Dacă nu știa, cred că o să îmi pierd mințile.

O văd cum înghite din nou în sec, dar reușește să spună cu glasul sugrumat:

— Da. Știam despre moartea mamei mele.

Vreau să îi ating mâna, dar ea mi-o dă pe-a mea deoparte.

— Știu cum par lucrurile pe dinafară, dar poți să ai încredere în mine.

— Greșești, Cain. De fapt, nu știu nimic despre tine.

Se răsuște pe călcăie și pleacă.

Uite așa, în câteva secunde, toată încrederea pe care am reușit să i-o câștig... s-a risipit.

Rezist vreo trei minute. Nu pot să o las să plece așa. În ciuda protestelor ei, sar în picioare, cu cheile în mână și mă îndrept spre ușă ca să o iau la fugă după ea.

Părul viu colorat al lui Ginger mă oprește din drum.

— Charlie e bine? Levi mi-a spus că a văzut-o ieșind ca o furtună de aici.

Deja fac manevre să o ocolesc. Nu am timp de bufoneriile lui Ginger acum.

— Nu, nu este.

Ea își încleștează mâna de brațul meu ca să mă oprească.

— Așteaptă...

— Nu acum, Gin...

— Ai fost cu Charlie ieri după-amiază?

Întrebarea asta mă face să încetinesc pașii. De ce să mă întrebe una ca asta?

— Nu.

Mă întorc și o privesc întrebător.

Ea strânge din buze.

— Nu aveam de gând să-mi spun nimic, dar după ce Ben mi-a relatat ce s-a întâmplat aici astă-seară...

Scoate un oftat adânc.

— Trebuie să îți spun despre ziua de ieri. Poate tu poți să înțelegi ceva din toate astea.

Arunc o privire spre ușa de ieșire, apoi mă uit înapoi la Ginger, sfâșiat între dorința de a afla ce ar avea de spus și de a o ajunge pe Charlie din urmă.

— Am vorbit cu un tip oarecare la telefonul ei ieri. Spunea că este tatăl ei, dar nu prea sunt sigură de asta.

Capitolul douăzeci

■ ■ ■

CHARLIE

Cine mama dracului e George Rourke?

Trebuia să am o carte de identitate falsă. Falsă! Dar, după tot ce a îndrugat Cain, vorbind despre toți acești oameni pe care ar trebui să îi cunosc, îmi vine să cred că Charlie are o viață reală ce presupune existența unor oameni reali...

Charlie este o *persoană reală*.

După toate aparențele, până acum patru ani, o persoană care probabil a răs și a plâns și a fost la petreceri cu prietenii ei. Oamenii i se adresau numind-o Charlie, iar ea le răspundea. Se uita în oglindă și vedea o față care nu era fața mea, care se presupune că era a ei.

Și apoi a *dispărut* fără urmă? Oamenii nu dispar pur și simplu. Știu, pentru că eu, una, încerc să o fac. Nu există decât o singură explicație rațională.

Oh, Doamne!

Mă văd nevoită să trag pe dreapta. Nici nu apuc bine să îmi desfac centura de siguranță și să deschid ușa că îmi și vărs mațele pe trotuar. Mulțumesc lui Dumnezeu că e târziu și sunt pe o stradă lăaturalnică liniștită, fără niciun alt martor decât pisica vagaboandă de vizavi, care inspectează un tomberon. Când nu mai am ce să dau afară, mă urc înapoi la volan. Lacrimile încep să îmi șiroiască pe obraji, dar le șterg plină de furie.

Trebuie să știu.

Cu sângele pompându-mi în urechi și răpăind încontinuu ca o tobă, arunc o privire la ceasul din bord. Tocmai a trecut de miezul nopții. Sam trebuie să fie încă treaz. În ciuda vârstei lui, este o pasăre de noapte, *dar* chiar și așa, se trezește devreme.

Știu că nu ar trebui să fac asta. Nu ar trebui să îl contactez niciodată, dar am nevoie ca el să mă asigure că suspiciunile mele sunt neîntemeiate. Tastesz numărul casei din Long Island pe telefonul meu cu cartelă, sperând că nu poate fi interceptat, asta dacă există cumva vreun dispozitiv plantat în telefonul de acasă.

Cu mâini tremurânde și cu respirația precipitată, aștept, simțind că inima o să îmi cedeze curând dacă nu îi găsesc o alinare. Nici măcar nu știu dacă e acasă. Nici nu prea dă pe acasă...

Sam răspunde la al treilea apel.

Mă sforțez să îmi alung spaima din glas înghițind cu putere în sec și nu stau să pierd timpul.

— Cine a fost Charlie?

Nu aud nimic.

Nimic.

Și apoi un clic.

Mă sforțez să respir în timp ce strâng telefonul la piept. M-a auzit? A crezut că era o farsă? Ar trebui să îl sun din nou?

Sonerie de apel care rupe tăcerea mă face să tresar.

Apăs pe „răspunde” și ascult strângând din buze.

— De ce întrebi?

Tonul lui este grav și aspru. O fi Sam un tip autoritar, dar l-am auzit folosind tonul acesta doar o singură dată până acum — cu Dominic în *acea* noapte. Pun pariu că a schimbat telefoanele. Și probabil că este în pivnița neterminată acum. Încăperea este complet goală, fiind astfel greu de ascuns vreun microfon în interiorul ei, asta dacă ar reuși cineva vreodată să treacă de Simba și Duke — doi dintre cei mai mari și neprietenoși rottweileri pe care i-am văzut vreodată.

Scrâșnesc din dinți, căutând o scuză oarecare. În frenezia mea, nu m-am gândit cum ar putea decurge această conversație.

Eram pur și simplu în căutarea unui răspuns care să mă calmeze. Nu îi pot spune ce știu. Nu îi pot spune nimic despre Cain sau despre obiceiul lui de a investiga trecutul oamenilor. *Ce proastă pot să fiu!* Ce se petrece cu mine? Sunt întotdeauna atât de vigilentă. Și acum, când am nevoie, mai mult ca oricând, să îmi țin capul pe umeri, mi-l pierd!

Dar e prea târziu acum. Sam vrea un răspuns. Îmi înghit spaima.

— A fost o persoană reală?

Hohotul lui de râs grav, amenințător mă face să mă chircesc de frică.

— Bineînțeles că este reală. Tu ești aceea.

Închid ochii în timp ce groaza mă cuprinde în vârtejul ei nebun. Este evaziv.

— Și a existat altcineva înainte de a fi eu?

Urmează o pauză și apoi, spre surprinderea mea, Sam chiar îmi răspunde:

— Da.

Simt furnicături pe șira spinării.

— Și unde este ea acum?

— Atâtea întrebări, Șoricel... Și pentru ce?

Aud sunetul familiar al lanțului legat de becul din pivniță. *Stins... aprins... stins... aprins...* Și mă duc cu gândul înapoi la ziua în care el mi-a înmănat toate actele de identitate ale lui Charlie. La ziua când mi-a luat toate actele mele. Ce avea de gând să facă cu ele? Să le vândă altcuiva astfel încât să poată pretinde că sunt eu?

Strâng tare din buze ca să mă abțin să vorbesc. Nu l-am chestionat niciodată pe Sam. *Niciodată.* Și acum se pomenește cu un telefon de la mine în toiul nopții, plin de acuzații nerostite până acum. O să îi trezesc suspiciuni.

— Răspunde-mi! Îmi comandă el pe un ton autoritar, în cele din urmă.

— Mă gândeam doar ce s-a...

Înghit în sec gustul de fier care mi se ridică în gât.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Ai omorât-o, Sam? Ai făcut-o pentru mine? Era deja plănuită chestia asta acum patru ani? Sau poate chiar mai devreme?

Bineînțeles că nu mă aștept ca Sam să recunoască ceva. Nu mi-a împărtășit niciodată ceva incriminator. Dacă m-aș duce vreodată la poliție, nu aș avea decât niște acuzații și dovezi circumstanțiale care nu ar sta în picioare. În mod categoric, nu aș avea informații valoroase în schimbul cărora să cer exonerarea mea. În afară de Dominic și, acum, de Jimmy, nu i-am întâlnit niciodată pe partenerii lui de afaceri. Rareori îmi calcă piciorul în companiile lui legale. Nu știu cum face rost de heroină; nici n-aș întreba vreodată. Știu că a făcut câteva călătorii de „afaceri” în Orientul Mijlociu în ultimii câțiva ani. Dar mă îndoiesc profund că firma lui de afaceri imobiliare, fabrica lui de acoperișuri, restaurantul lui luat în franciză, sau oricare altă afacere în care este implicat are ceva de-a face cu Orientul Mijlociu.

Cred că DEA ar pune, de asemenea, călătoriile lui sub semnul întrebării, dacă l-ar ține sub supraveghere. Nu le-am simțit niciodată prezența, totuși. Dar, de fapt, nu știu cum m-aș simți dacă aș fi filată de DEA. Din câte mi-am dat eu seama, tipul acela care îmi tot dădea târcoale primăvara trecută nu era prietenul lui Sam și era, de fapt, un agent DEA. Ori sunt discreți, ori nu l-au prins pe Sam cu nimic până acum. Presupun că atunci când ești foarte bun în ceea ce faci, e mai greu să ți se pună ceva în cârcă.

Aud cum lui Sam îi șuieră aerul printre dinți la celălalt capăt al firului, ca după aceea să mi se adreseze pe un fals ton nonșalant:

— Cine știe? Poate că a trădat pe cineva care i-a oferit totul. Poate că nu a fost un șoricel cuminte.

Inima mea începe să bată nebunește, izbindu-se de cutia mea toracică. A eludat întrebarea, dar pentru mine, este, în mod clar, un răspuns.

Și un avertisment.

— Asta voiai să știi?

Îmi dreg glasul și reușesc să îngaim:

— Da.

— Sper să nu am vreun motiv de îngrijorare. Nu uita că suntem împreună în treaba asta. Nu ne putem permite să devenim neglijenți. Ieri ai fost neglijentă.

Neglijență. Exact de asta l-a acuzat și pe Dominic.

— Știu, S...

Gustul metalic al sângelui îmi invadează papilele gustative în vreme ce îmi mușc cu putere limba ca să evit să îi rostesc numele.

— Nu se va mai întâmpla altă dată.

— Bine. Pentru că noi doi avem o relație foarte bună. Și va deveni și mai bună.

Pauză.

— Am văzut că ți se cam termină banii. Mai pun încă zece în contul tău mâine. Du-te să îți cumperi ceva frumos.

— Așa voi face. Mulțumesc.

Bani... Totul se reduce la bani. Sam pune banii mai presus de toate și presupune că și ceilalți fac la fel. Și partea amuzantă este că Sam ar putea să depună de zece ori mai mulți bani în contul meu fără să se resimtă din punct de vedere financiar. Dar nu îmi dă niciodată prea mulți. Doar suficienți cât să mă țină în preajma lui și să mă facă să *am nevoie* de el.

Ascult pârăitul electrostatic al telefonului pentru nu știu câtă vreme după ce Sam închide. În cele din urmă, mă prăbușesc pe speteaza scaunului.

Charlie Rourke a *fost* o persoană reală.

Și adevărata Charlie Rourke este moartă.

Fără să fi știut, am pretins că sunt o fată moartă de luni de zile. Am transformat-o într-o stripteuză și într-o traficantă de droguri. Abia așteptam ziua în care să îi rup cartea de identitate în bucățele mici, mici de tot, și să pretind că ea nu a existat vreodată.

Dar ea a existat, de fapt.

Și se pare că Sam a contribuit cumva la moartea ei.

A fost doar o fată urmărită de ghinion care a întâlnit persoana nepotrivită într-o noapte? O persoană pornită în căutarea unei fugare blonde căreia nimeni nu i-ar simți lipsa? Sau poate

că Sam chiar a cunoscut-o pe Charlie Rourke? Trecea drogurile ilegal peste graniță pentru el? A făcut ceva să îi cadă în dizgrație?

Sunt și *eu* oare pe cale să îi cad lui Sam în dizgrație? Din cauza lui Ginger care a răspuns la telefonul meu cu cartelă, din cauza întrebărilor neașteptate, din cauza a tot ce ar putea auzi din gura lui Bob. Și dacă Bob îi spune despre Cain?

Cain.

Pieptul îmi zvâcnește când numele lui îmi pătrunde gândurile. Am fost mult prea distrasă când am fugit de la Penny's astă-seară, ca să mă gândesc la tot ce a lăsat el să se întrevadă. Nu știu ce s-a întâmplat acolo, dar știu că nu doream să se termine. Părea că avea intenția să nu își mai ia mâinile de pe mine și eu aveam de gând să îl las să o facă, pe tot drumul până la el acasă și până în patul lui, dacă mă invita.

Dar acum Cain este implicat până peste cap. Și-a făcut din Bob un dușman. Crede că îmi știe toată povestea. Nu pot să fiu supărată pe el pentru faptul că a angajat un detectiv particular. Înțeleg de ce o face. Ca să se protejeze de oameni *exact așa ca mine*.

Dar el nu este protejat. Sam este mult mai șiret decât el. Sam este mult mai șiret decât toată lumea.

Și planul acesta nebunesc al meu? Nu e nimic mai mult decât... nebunesc. Nu o să fiu niciodată în stare să îmi cumpăr o identitate ca aceea pe care Sam mi-a aranjat-o, fiindcă Sam probabil că *a ucis* pe cineva pentru ea. Tot ce pot face este să îmi iau banii și să fug.

Am douăzeci și cinci de miare puși deoparte în cont — un cont „secret”, diferit de cel pe care îl am în comun cu Sam. La care se adaugă zece miare care vin mâine și încă vreo douăzeci și ceva pentru SUV-ul meu, așa că pot să fug cu o sumă frumoasă de bani. Sigur că da, va trebui să lichidez ambele conturi și, cum... să car 55.000 de dolari în geanta mea sport? Pentru că nu îmi pot deschide niciun cont fără un act de identitate și nu pot risca să îl folosesc pe al lui Charlie. Nu știu dacă Sam ar putea găsi o metodă prin care să găsească un cont bancar pe numele ei, dar nu pot risca treaba asta. Ca să fiu în siguranță, trebuie să presupun

că, atâta timp cât a doua „Charlie Rourke” este înregistrată în vreo bază de date electronică, atunci mă poate găsi.

Voi sări pur și simplu într-un autobuz și mă voi duce... unde? Dintotdeauna mi-am dorit să văd statele din sudul țării. Poate undeva în Louisiana sau Alabama. Undeva într-un orașel uitat de lume unde aş putea lucra la negru și închiria un mic apartament fără verificările de rigoare. Sau aş putea trece granița și ajunge în Mexic. Dar nu m-aș mai putea întoarce vreodată, fiindcă nu aş putea obține nicicând încă un pașaport. Nu.... va trebui să rămân în țară. Pentru totdeauna. Nu voi ajunge vreodată în Europa sau în Caraibe. Și asta până când Sam va muri, iar eu voi reuși să îmi reiau cumva adevărata mea identitate. Când se va întâmpla asta? Peste douăzeci de ani? Treizeci de ani? După treizeci de ani de anonim?

Oftez din greu și mă uit la imaginea mea din oglinda retroviatoare. Îmi voi tunde părul ca să fiu mai sigură. Poate o să îl și vopsesc. Să port în continuare lentile de contact? Să îmi ascund ochii mei violeți?

Ce nume să folosesc? În niciun caz numele meu real și nici Charlie. Unul nou.

Acum o lună, când m-am gândit la asta — să îmi las tot trecutul în urmă și să iau totul de la capăt — m-a cuprins un sentiment de fericire. Ca și cum s-ar fi descuiat lacătele, ar fi căzut lanțurile și aş fi fost în stare să fug fără să mă uit vreodată înapoi. Acum totuși, acum când se întâmplă cu adevărat — nu chiar așa cum am planificat, dar se întâmplă, totuși — mă simt parcă și mai prizonieră decât înainte.

Nu voi avea pe *nimeni*.

Nu voi avea *nimic*.

„De ce, Sam? De ce să-mi faci tu mie una ca asta?”

Timp de ani de zile nu am simțit altceva decât recunoștință și loialitate față de Sam. Dar acum simt doar o durere amară.

Nu am altă opțiune.

Trebuie să fug.

Acum.

Apăsându-mi fruntea de volan, dau frâu liber lacrimilor.

■ ■ ■

— Ginger?

Ea deschide imediat ochii.

— Ai rămas încuiată pe dinafară?

— Nu. De ce?

— Păi...

Arunc o privire rapidă prin zona comună și văd că nu mai este nimeni pe afară.

— Pentru că este două noaptea și tu stai în fața ușii mele, dormind.

Ginger își întinde cu un gest teatral brațele deasupra capului, se ridică cu agilitate în picioare și se dă la o parte. Descui și deschid ușa. Fără să fie poftită, ea intră după mine.

— Te-a trimis Cain să mă spionezi?

Azvârl cheile pe un capăt al măsuței și aprind lampa din camera de zi.

— De ce să facă una ca asta? mă întreabă ea cu sfială, îndreptându-și privirea spre o unghie cu oja ciobită.

Ginger și-ar da și cămașa de pe ea la un joc de poker.

Oftând, mă trântesc pe canapea, concentrându-mă asupra tavanului fals. Sunt epuizată. Emoțional și fizic.

— Pentru că ar trebui să fii încă la Penny's și totuși ai plecat devreme ca să te postezi în fața apartamentului meu.

Nu am avut cum să ignor zvâcnirea de dezamăgire din stomacul meu fiindcă nu Cain era persoana care mă aștepta. Știu că i-am spus să mă lase în pace, că așa e cel mai bine, dar... totuși.

Îi simt privirea lui Ginger ațintită asupra mea și știu că nu i-au scăpat ochii injectați și dărele de mascara care sunt sigură că s-au format după două ore de plâns.

În cele din urmă, se mulțumește să spună:

— Ce îți face obrazul?

— Bine.

Atâta vreme cât nu îl ating sau nu zâmbesc, sau nu vomit pe marginea drumului, aproape că nu-l bag în seamă.

Cu un oftat mic de tot, aud pașii ei sprinteni îndreptându-se spre frigiderul meu. Zângănitul de sticle îmi dă de știre că a scos două beri.

— Poftim.

Îmi întinde una, înșfacă telecomanda și aprinde televizorul, trecând rapid în revistă canalele. Îmi dau seama imediat ce caută. Am descoperit mai demult că amândouă împărtășim aceeași pasiune pentru *Seinfeld*. Se pare că nu este niciun episod la ora aceasta târzie din noapte, totuși, așa că se oprește la *Seven*, care se apropie de sfârșit.

— Oh, îmi place la nebunie partea asta! Îmi dă fiori! exclamă ea, cutremurându-se de spaimă în mod exagerat în timp ce își ghemuiește picioarele sub ea în celălalt capăt al canapelei. Urmărim în tăcere cum Brad Pitt deschide o cutie în care găsește capul lui Gwyneth Paltrow.

Nu pot să afirm că mă simt pe deplin confortabil în prezența lui Ginger, cu norul acesta care atârnă deasupra capetelor noastre. Dar sunt aproape sigură că nu este supărată pe mine. În orice caz însă, cred că este îngrijorată.

Nu îmi aduc aminte cum e să ai pe cineva care să îți facă griji în privința ta. Sam nu își face niciodată griji, punct. Și mama mea? Ei bine, țin minte că tare mult se mai fudulea în fața oglinzii cu hainele ei elegante. Era tânără, blondă și frumoasă. Se farda intens și purta un parfum cu miros suav și depunea mult efort în ceea ce privea aspectul ei fizic. Îmi amintesc cum își netezea hainele la nesfârșit atunci când ieșeam, chiar și la sală, în vreme ce stătea de vorbă cu tații celorlalți copii, iar eu exersam menținerea în echilibru și mișcările de bază ale unui începător. Îmi amintesc cât de îmbufnată stătea la masa din bucătărie, sortând ceea ce presupuneam eu că ar fi fost facturi. Îmi aduc aminte cât de îngrijorată era că nu avea să își găsească niciodată un soț bun din pricina „bagajului” ei.

Dar nu îmi amintesc să fi fost îngrijorată pentru mine. Și apoi, când a apărut Sam, sunt destul de convinsă că toate grijile ei s-au risipit.

Ginger rupe, în cele din urmă, tăcerea.

— Cain părea destul de speriat în seara asta.

Nu își dezlipește privirea de ecranul televizorului în vreme ce trage câte o dușcă din berea ei.

Nu știi cum să fac asta, spusese el. Ce anume să facă? Să aibă o relație? Asta crede el că se va întâmpla între noi? Nu se poate! Și totuși, atunci când a spus-o, nu pot să nu recunosc că am simțit o explozie de căldură în piept, radiind înspre membrele mele, stârnindu-mi o dorință copleșitoare de a mă ghemui la pieptul lui.

Nu am făcut asta niciodată. Dacă este adevărat, nu pot să nu mă întreb... ce a însemnat Penny pentru el?

— Ai întâlnit-o vreodată? întreb eu. Pe Penny?

Ginger oftează.

— Oh... da. Am început să lucrez la *The Bank* cu vreo două luni înainte ca ea să moară.

— Și cum era?

— Nu am cunoscut-o bine. Era superbă. Blondă, cu ochi căprui, ca și tine. O mulțime de clienți veneau doar pentru ea. Părea drăguță. Nu afurisită, precum unele dintre celelalte fete. Continuă surâzând: era și dansatoare la bară. Tu îmi amintești de ea. Stilul tău, adică. Ai clasă și ai un soi de talent artistic, dacă putem folosi cuvântul *artistic* pentru a descrie genul acesta de meserie.

— Și logodnicul ei? Parcă mi-ai spus că el a omorât-o.

Trage o dușcă zdravănă din băutura ei în timp ce îmi confirmă dând în sus și în jos din cap.

— Mda... relația lor a fost cam precipitată și ciudată. Cred că Penny avea o stimă de sine foarte scăzută și era în căutarea unui bărbat drăguț care să o accepte așa cum era. Nu era genul de fată care să fi luat vreodată școala în serios sau să aibă vreo ambiție. Mai degrabă era genul care să toarne o droaie de copii și să coacă prăjituri.

Ridică repede o mână în mod defensiv.

— Nu mă judeca! Să ai o droaie de copii este un plan ambițios. Și am de gând să coc și eu prăjituri. Numai că am să o fac pentru clienții mei de elită de la hanul din podgorie. Dar... face o pauză. Tipul era un client. Un tip tăcut cu un început de chelie. Cu nimic ieșit din comun. Dar i-a fost îndeajuns un dans privat cu ea ca să i se aprindă călcâiele.

Mă întreb dacă din cauza asta nu mă lasă Cain să prestez dansuri private.

Ginger dă încet din cap.

— Venea să o viziteze aproape în fiecare seară. O scotea la restaurant și îi trimitea flori — *de multe ori*. Noi nu am fost prea surprinse când a apărut cu inel pe deget doar după câteva luni. El nu voia ca ea să mai danseze și îmi amintesc că ea ne-a spus că nimeni altcineva în afară de soțul ei nu poate să îi spună ce să facă, drept urmare...

Umerii lui Ginger se ridică și cad la loc.

— Ce altceva îți mai amintești despre ea?

Ginger strânge din buze, lăsându-se pradă gândurilor.

— Era un pic cam nestatornică. O săptămână întreagă vorbea plină de efuziune despre nunta pe plajă pe care urma să o aibă, ca săptămâna următoare să plănuiască o nuntă mare la biserica din orașul ei natal. Ca apoi, pe neașteptate, să ne anunțe că aveau de gând să plece a doua zi în Vegas.

— Și Cain? Cum a primit toate astea?

Ginger ridică un umăr.

— I-a strâns mâna tipului, l-a felicitat. Nu știu... Cain este Cain. Dacă era ceva între ei, s-au ascuns foarte bine. Nu a venit să saliveze după ea în fiecare seară când era pe scenă...

Simt cum Ginger îmi aruncă o privire piezișă, dar rămân cu ochii înfiți în televizor.

— Nu știu dacă Penny era genul de tipă care să țină un secret precum acela că te culci cu șeful, totuși.

— Ce s-a întâmplat după ce a murit?

Ginger pufnește afară aerul din obraji și expiră profund.

— Urâtă treabă. Roger a fost condamnat și a ajuns la închisoare. *The Bank* nu s-a mai redeschis niciodată după acea noapte. Cain l-a vândut imediat ce polițiștii și-au terminat investigațiile. După câte se pare, el a dispărut o lună să facă Dumnezeu știe ce. Singura persoană cu care vorbea era Nate, care locuia împreună cu el la vremea aceea.

— Și a apărut pe nepusă masă la ușa mea într-o zi, câteva luni mai târziu, spunându-mi că deschidea un nou club în memoria lui Penny și m-a întrebat dacă voiam o slujbă.

Între noi se lasă tăcerea, în vreme ce eu rumeg spusele ei. De asta are el ce are pentru mine? Pentru că îi amintesc de cineva la care, în mod evident, a ținut enorm? Poate că a și iubit-o? Sunt doar o amintire vie?

Nu voi avea niciodată șansa să aflu. Am acceptat faptul că trebuie să plec.

Măine.

Nu pot să risc să merg la o altă livrare după ceea ce s-a întâmplat cu Bob. Și se pare că, oricum, i-am trezit niște suspiciuni lui Sam cu întrebările mele. Așa cum îl cunosc eu, Sam s-ar putea să fie deja într-un avion, ca să vină direct aici și să mă ia la întrebări.

Dar sunt pregătită pentru asta?

Sunt în stare, pur și simplu, să mă ridic și să plec din apartamentul acesta micuț pe care am început să îl consider, fără nici cea mai mică intenție, căminul meu? Pot să îi spun noapte bună lui Ginger în seara asta când, de fapt, ceea ce vreau să îi spun este adio?

Pot să plec, pur și simplu, de lângă Cain? Să uit ceea ce ar fi putut fi între noi?

În liniștea din apartamentul întunecat, mă pomenesc spunând:

— Ginger, ești o prietenă foarte bună.

Urmează o pauză prelungă, iar eu îmi imaginez că ea se întreabă dacă am spus chiar tot ce aveam să spun. Într-un final se mulțumește să ofteze și să spună:

— Știu că sunt, Charlie.

S-ar putea să fiu un pic paranoică.

Cu toate acestea, îmi țin pistolul strâns lipit de coapsă în vreme ce trag cu ochiul printre jaluzele la bărbatul necunoscut din fața ușii mele, cu mâna ușor tremurândă. Îmbrăcat în pantaloni kaki și tricou alb polo, cu un aparat pentru semnături electronice și o cutie mare albă în mâini, tipul arată în mod categoric ca un curier. Dar ce o fi livrând? Și cum a ajuns aici? Eu, una, nu l-am sunat.

Scot lanțul de siguranță, dar îl pun repede la loc pe când îmi apare fulgerător în minte imaginea fostului meu vecin care s-a împușcat singur în picior. Nici măcar nu ar trebui să țin o armă în mână acum, la cât de obosită sunt după ce m-am perpelit în așternut toată noaptea, cu stomacul meu care făcea tumbe acrobatic, fiindu-mi imposibil să îi închid gura glasului din mintea mea care încerca să mă convingă să rămân. Pe la șase dimineața m-am dat jos, în sfârșit, din pat și am început să îmi fac bagajele.

Singurul lucru de care am fost sigură de atunci încoace a fost că trebuie să îmi păzesc spinarea. Să mă feresc de chestiile ciudate. Cum ar fi un curier în fața ușii mele. Din câte îmi dau eu seama, Sam știe cu exactitate unde m-am mutat și îmi trimite un nou avertisment, deoarece acela din seara trecută nu a fost suficient de clar.

Poate că este un cap retezat de trup.

Mă cutremur toată și rămân înțepenită locului în spatele perdeli, bucurându-mă că nu pot fi văzută și pândindu-l în tăcere pe străinul care bate din nou în ușă, mai tare de data asta. Mai așteaptă un minut, apoi se întoarce și dă să plece, mormăind ceva ininteligibil în barbă.

Răsuflu ușurată. Amenințare eliminată.

Asta doar până când îl văd pe Tanner făcându-și apariția cu mersul lui greoi în zona comună, îmbrăcat în nelipsiții lui pantaloni ecosez și în maioul lui mult prea strâmt. Tipul îl interceptează

rapid și îi întinde pachetul. Tanner întinde mâna spre aparatul pentru semnături electronice.

Rahat.

De ce o fi Tanner atât de băgăcios? Dacă ia cutia în apartamentul lui și o deschide? Nu aş avea cum să îi explic în mod rezonabil motivul pentru care cineva mi-ar trimite un cap retezat.

Îmi pun iute pistolul pe jos și țâşnesc pe uşă afară și o pornesc în fugă spre ei, ajungând în dreptul lor chiar în momentul în care curierul îi înmânează pachetul lui Tanner.

— Bună! mă reped eu să strig la ei. Cred că este al meu!

Amândoi se întorc și fac ochii mari la mine.

Smulg cutia din mâinile lui Tanner înainte ca acesta să apuce să se împotrivescă.

— Îmi pare rău. Am deschis prea târziu uşa, îi explic eu curierului de vârstă mijlocie, care a rămas cu gura căscată. Arunc o privire în jos și văd că sunt încă îmbrăcată în tricoul cu bretele — fără sutien — și în chiloții tanga cu care am dormit.

Chiar dacă sunt stripteuză, tot ar trebui să mă simt jenată, surprinsă fiind într-o asemenea postură în afara scenei, dar acum sunt prea disperată. Cu inima bubuind în piept, mă întorc și mă duc în graba mare în apartamentul meu — pe deplin conştientă de priveliştea pe care le-am oferit-o curierului și lui Tanner — ca, imediat după aceea, să trântesc uşa după mine și să strâng cutia la piept.

Mi se face pielea găină. Cutia este rece. De parcă ar fi fost în frigider.

Capetele retezate trebuie refrigerate.

— Naiba să o ia pe Ginger cu filmul ei idiot cu tot!

Ştiu că este o nebunie, că este puţin probabil aşa ceva şi, totuşi, nu îmi pot scoate gândul din minte acum, în vreme ce mă îndrept cu un gol în stomac şi cu genunchii tremurând spre masa din sufragerie ca să pun pachetul pe ea. Strâng din pumni şi rămân cu ochii pe cutia înaltă şi albă, împodobită cu o fundă roşie, dar fără alte semne distinctive.

Un cap s-ar potrivi foarte bine înăuntru.

Poate că e capul lui Charlie Rourke, cea adevărată?

Ținându-mi răsuflarea, rup capacul cutiei și dau la o parte foia albă protectoare.

Și dau drumul aerului din piept dintr-odată.

Flori?

Cineva mi-a trimis flori?

Împinsă la maximum de curiozitate și cu inima tocmai salvată de la o explozie iminentă, bag mâna înăuntru de unde scot un buchet superb într-o vază simplă din sticlă. Tot felul de flori — peste douăzeci de specii diferite. Dar toate au ceva în comun: culoarea.

Toate sunt violete.

Exact în nuanța albastrui-movulie a ochilor mei.

Puțini oameni cunosc culoarea naturală a ochilor mei. Doar o singură persoană din Miami o cunoaște. Fiori de emoție îmi palpită în piept pe când scot cartonașul din interior. Cuvintele sunt simple, rugămintea este clară:

Secretele tale sunt în siguranță cu mine. Dă-mi, te rog, o șansă.

— Cain

M-am întrebat dacă el remarcase că ochii mei nu erau castanii, de fapt, în acea zi, în fostul meu apartament. Ar fi fost greu să nu observe, dar, la urma urmei, este bărbat și bărbații nu dau importanță detaliilor, cum ar fi culoarea ochilor. Cain a observat asta, în mod evident, dar nu a scos o vorbă.

Dă-mi, te rog, o șansă...

— Aș vrea să pot, rostesc eu cu glas scăzut și simt din nou cum mi se formează acel nod dureros în gât în vreme ce îmi trec degetele peste petalele catifelate.

■ ■ ■

Dacă mai zăbovesc mult, Ginger o să apară la ușa mea să ne bem cafeaua împreună. Trebuie să plec acum.

Încui pentru ultima oară ușa apartamentului meu și las cheia să cadă în fanta cutiei mele poștale. Tanner o va găsi atunci când își vor da seama că am plecat. Trag rapid și silențios după mine valiza pe roțile pe alee înspre poartă și apoi spre SUV-ul meu pe care îl voi vinde unei reprezentanțe de mașini la mâna a doua în primul sfert de oră după ce îmi scot banii din bancă.

Cu mâinile încheștate pe volan, îmi acord un răgaz de câteva minute să privesc fațada albă a clădirii pentru ultima oară, reamintindu-mi silueta minunată a lui Cain străbătând chiar această parcare cu doar trei săptămâni în urmă. Arunc o privire la florile de pe scaunul din dreapta mea, pe care nu m-am îndurat să le abandonez, și simt cum lacrimi fierbinți îmi șiroiesc pe obraji.

Știu că plecarea mea este o decizie corectă. Știu asta.

Și totuși, fiecare pas pe care îl fac mă stoarce până și de ultimul firicel de voință care a mai rămas în mine.

Capitolul douăzeci și unu

■ ■ ■

CAIN

— Ronald Sullivan. Patruzeci și doi de ani. Fără soție, fără copii. Acuzat de acte de violență în '95, dar plângerea a fost retrasă. Este suspectat de trafic de narcotice, dar nu a fost prins cu nimic. O să îți trimit poza prin fax. Am și adresa lui, dacă o vrei. Locuiește într-un apartament lângă Twenty-third Street.

Of, Charlie. În ce te-ai băgat?

— Ești de neprețuit, John. Ca întotdeauna, de altfel.

— Și tu îmi finanțezi, de unul singur, vila din Tahiti unde o să mă retrag la pensie. Numai să nu le spui asta vrăjitoarelor din Eastwick.

Trebuie să îmi îndepărtez telefonul de ureche din cauza exploziei de răs asurzitoare a lui John.

— Nu am niciun motiv să stau de vorbă cu fostele tale soții, John. Doar dacă vrei să le spun că ești un mare ticălos!

O altă rafală de hohote de răs răsună la gluma mea pe seama lui.

— Toate astea au legătură cu fata?

Oftând, rostesc cu glas scăzut:

— Absolut totul are legătură cu fata, acum.

După ce Ginger mi-a dat raportul despre ceea ce s-a întâmplat luni — telefonul primit de la un „tată” pe al doilea telefon al lui Charlie, despre care știu că nu poate fi tatăl ei, pentru că tatăl

ei este în închisoare și nu poate face decât apeluri cu taxă inversă acum — am trimis-o devreme acasă pe Ginger să vadă ce face Charlie. După aceea am revăzut înregistrarea video din camera V.I.P. 2 făcută de camera de supraveghere.

Sunt absolut convins că Charlie știa cine era individul. Felul cum a intrat în cameră, braț la braț cu el, modul cum l-a avertizat pe furiș în legătură cu camera de supraveghere. Îți sărea imediat în ochi familiaritatea cu care interacționau. Când am văzut cum mâna lui i s-a strecurat pe sub fustă, mi-a tras una să-mi revin. Când am văzut cum a lovit-o cu dosul palmei, a trebuit să fac o pauză și să inspir adânc ca să mă calmez.

Ca de obicei, puteam să mă bazez pe Nate pentru rezolvarea situației. După ce i-a ars un pumn zdravăn în stomac tipului, într-un colț izolat din parcare clubului — am urmărit și acea înregistrare, cu un rânjat idiot cât toate zilele întipărit pe fața mea — Nate l-a târât până la mașina neagră, o Toyota Camry, pe care tipul a indicat-o ca fiind a lui și l-a lăsat să se zvârcolească de durere pe jos până când i-a cercetat portofelul și i-a percheziționat mașina, ca să afle cât mai multe informații posibil. Imediat după ce i-a confiscat arma încărcată pe care a găsit-o sub scaun, Nate l-a azvârlit pe individ pe locul șoferului de parcă ar fi fost o jucărie de pluș. Pe lângă Nate, toți ceilalți par a fi niște jucării de pluș.

Nate i-a spus clar și răspicat că, în cazul în care Charlie va păți ceva vreodată, caseta video va ajunge la poliție împreună cu toate informațiile incriminatoare despre Ronald, și, în acest caz, rămâne de văzut cine ajunge la el primul, eu sau poliția.

Și Ronald și-ar dori să fie polițiștii cei care ajung primii.

În chip de dar de despărțire, Nate i-a mai aplicat o lovitură brutală nemernicului drept în nas și l-a lăsat acolo, ținându-și mâinile făcute căuș la nas ca să își oprească sângele care țâșnea ca dintr-o fântână arteziană. Îmi imaginez că Ronald Sullivan și-a petrecut noaptea în dureri cumplite, poate că a ajuns chiar și la urgență.

Știu că eu și Nate va trebui să ne păzim spatele o vreme. Dar dacă îl mai văd pe individ vreodată aici, nu voi ezita să îl dobor la pământ.

— Și tatăl ei este în continuare la închisoare, corect?

— Da, domnule. Nu o să iasă de acolo pentru *multă* vreme de acum încolo.

— Mulțumesc pentru răspunsul prompt, John, îi spun eu înainte de a închide, uitându-mă la ceas în timp ce sorb o înghițitură zdrăvăănă din băutura mea.

Este patru și jumătate. Charlie trebuia să fie aici pentru noua ei muncă administrativă și ea nu întârzie niciodată. Nu mă surprinde însă că nu a apărut. După seara trecută, chiar aș fi surprins dacă ar apărea.

Nu mi-a răspuns la apeluri, deși de la florărie mi s-a confirmat că a primit buchetul meu de dimineață. N-am trimis în viața mea flori unei femei. Sper să nu fi exagerat. Sper să nu fi considerat că este un gest de prost gust. Mă simt în continuare pierdut și nu știu ce să spun, ce să fac, cât timp și cât spațiu ar trebui să îi acord.

Dar dacă nu mă va vrea atunci când va afla din ce aluat sunt făcut?

Măinile mele își eroiesc drum după ceafă, unde se încleștează strâns. Cum vor decurge lucrurile? Va vedea în mine un alt Ronald Sullivan? Sau un om la fel de violent ca tatăl său? Sau vreun alt bărbat care probabil a profitat de ea în trecut și care ar putea să o mai facă și acum?

Poate că va vedea în mine pe oricare dintre ei sau pe toți la un loc. Poate că după ce îmi voi deșerta tot sacul, va fugi de mine în brațele unui bărbat normal cu părinți normali și cu o slujbă normală. Poate că așa ar fi cel mai bine.

Cu siguranță toți m-au văzut cum am respirat ușurat în secunda în care am intrat ceva mai devreme în club și am văzut-o pe Charlie servind la bar. Eram convins că nu mai vine, dar iat-o aici, pregătind cocktailuri și zâmbindu-le clienților.

Evitându-mă.

S-a îndreptat instantaneu spre celălalt capăt al barului în momentul când m-am apropiat de ea. Nu o să mint în legătură cu ce am simțit — parcă m-ar fi lovit cu pumnul drept în inimă. M-am luptat să-mi reprim pornirea de a o sălta pe umăr și de a-i îi cere să vorbim neîntârziat. A trebuit să mă ascund în biroul meu să mă calmez.

Dar acum m-am întors fiindcă nu pot sta departe de ea. Este ora zece. Aștept doar ca ea să încerce să urce din nou pe scenă. Atunci *chiar* că o voi sălta pe umăr dacă încearcă treaba asta.

— Cain! mă strigă o voce familiară ca în secunda următoare o mână să mă bată pe umăr. Este logodnicul lui Storm, Dan, iar Ginger aliniaza deja shoturile în fața lui.

Cu coada ochiului, o văd pe Charlie cum ridică ochii din pământ la auzul numelui meu, dar până să încerc eu să stabilesc contactul vizual cu ea, și-a coborât deja privirea la loc. Oftând, îmi îndrept atenția spre Dan deocamdată.

— Ce-i cu tine aici?

Chiar sunt curios, având în vedere că el nu este genul care să frecventeze cluburi de striptease. Nu suporta ideea că Storm lucra aici — și pe bună dreptate — și a fost mai mult decât fericit în ziua în care ea a părăsit clubul.

Un tip din spatele lui, care face parte, în mod evident, din grupul lui Dan, îl bate prietenește pe spate și strigă:

— Sărbătorim! Ți-l prezint pe agentul special Dan Ryder.

Dan se mulțumește doar să clatine din cap, dar nu se poate abține să nu zâmbească cu gura până la urechi.

Iar eu nu pot decât să mă alătur bucuriei generale, anunțând:

— Următorul rând este din partea casei!

Când John a făcut verificarea de rutină asupra lui Dan — bineînțeles că l-am investigat și pe tipul lui Storm — l-a etichetat pe Dan drept ultimul cercetaș în adevăratul sens al cuvântului. Și tot ce a făcut Dan de atunci încolo nu a fost decât să îi întărească statutul. Tipul a moștenit o grămadă de bani cu câțiva ani în urmă de la bunicul lui, care era un magnat al petrolului.

Suficient cât să își petreacă tot restul vieții stând la plajă, pescuind... făcând orice, de fapt. În schimb, el a continuat să vâneze infractori, sperând că într-o zi să intre în DEA. Și, în cele din urmă, a reușit. Acum este pe cale de a vâna interlopi periculoși, ceea ce constituie o mare diferență.

Dan este unul dintre puținii băieți buni. Și faptul că sunt prieten cu el m-a ajutat enorm. De ani de zile, am avut în mod constant parte de polițiști care au venit la ușa mea, căutând motive să îmi închidă clubul. Am fost târât la secția de poliție, interogat ore în șir, filat prin oraș. Au și închis clubul o dată timp de câteva zile, până când avocații mei și-au folosit puterile lor magice. Totuși, de când Dan a început să iasă cu Storm, nu am mai avut decât vreo câteva probleme. Toată lumea îl iubește și îl respectă pe tipul acesta. Sigur că da, mi se mai pune și acum în cârcă câte o acuzație nefondată, dar tot ce trebuie să fac este să îi dau un telefon lui Dan și acuzația pare să dispară de la sine.

— Ce ați zice de un dans pentru agentul special? strigă unul dintre prietenii lui Dan.

Clatin deja din cap și lasă să îmi scape un hohot de râs.

— Storm mi-ar tăia testiculele și mi le-ar pune într-un sac dacă ar auzi că le-a atins cineva.

Prietenul — evident beat și fără să îi pese câtuși de puțin de acordul nevestei — își flutură portofelul spre China.

— Avem un miar. Ea o să-l primească!

Dan îmi face un semn aproape imperceptibil din cap, făcând ochii mari la China care e îmbrăcată în rochia ei de un albastru electric. Nu era nevoie. Îmi flutur mâna înspre Nate, atrăgându-i astfel atenția și, arătându-i-l pe Dan, îi schitez din buze: „Fără dansuri”. Nu merită să fie omorât de o femeie însărcinată. Sau, mai degrabă, de cea mai bună prietenă și acolita ei, totodată, Kacey.

Îl întreb pe Dan:

— Și Storm știe?

— Mda, Nora știe.

Dan refuză în continuare să îi spună pe numele cu care i se adresează toți ceilalți, deși pe ea nu o deranjează.

— Tocmai am primit telefonul la ieșirea din tură. Băieții au hotărât să mă aducă aici ca să sărbătorim.

— Când începi?

Soarbe lung din pahar.

— Săptămâna viitoare.

— Slujbă nouă, nuntă, copil pe drum... o să fii ocupat.

— Da.

Dan dă din cap în timp ce se scarpină la ceafă, adăugând absent:

— Și o să fiu și mai ocupat cu toate porcăriile astea despre care aud că se întâmplă pe străzi.

Un alt camarad de-al lui Dan își ridică paharul, toastând:

— Pentru agentul special Dan Ryder, cel mai nou membru în DEA.

Un ropot de urale izbucnește din piepturile noastre.

Câteva secunde mai târziu, aud un țipăt ascuțit de spaimă. Îmi îndrept imediat atenția spre bar ca să o văd pe Ginger aplecată peste locul unde Charlie stătea adineauri. Cu privirea ațintită în jos.

Capitolul douăzeci și doi

■ ■ ■

CHARLIE

— Charlie?

Deschid ochii și dau de o frunte de bărbat brăzdată de cute de îngrijorare și rânduri de rafturi și de cutii. Stau întinsă pe canapeaua din biroul lui Cain.

— Ești bine?

Cain stă așezat pe canapea, aplecat protector deasupra mea. Simt căldura mâinii lui care îmi susține gâtul și intimitatea degetului său mare care mă mângâie ușurel în sus și în jos, atingându-mi colțul gurii — și respirația — de fiecare dată.

Ce s-a întâmplat? Ah, da.

Cain este prieten cu un agent DEA.

Cain este un cetățean care respectă legea și urăște să aibă de-a face cu drogurile și este prieten cu un agent DEA.

Iar eu fac trafic de heroină.

— Charlie?

— Sunt bine, îi răspund eu cu glas hârâit.

Ginger intră în fugă în birou cu un pahar de apă în mână, iar eu mă ridic imediat în capul oaselor. Cain mă ajută, lăsându-și o mână să îi alunece pe omoplații mei, iar cu cealaltă netezindu-mi poalele rochiei mele scurte ca să o coboare la un nivel respectabil. Mă cutremur în chip de răspuns.

— Te-ai prăbușit pur și simplu. Ce s-a întâmplat?

Ginger își încruntă sprâncenele.

Ridic din umeri, încercând să mă prefac.

— Nu știu sigur. O amețală trecătoare. Sunt bine acum.

Nu prea sunt bine deloc. Inima îmi bate nebunește.

Trebuia să fi plecat. Trebuia să fiu în autobuz acum, aproape de Louisiana sau de Alabama — oriunde m-ar fi aruncat soarta. Aș fi fost, dacă banca mi-ar fi dat banii. Mi-au spus că îmi trebuie douăzeci și patru de ore ca să scot o sumă atât de mare din contul meu. Când am protestat, susținând că nu era o sumă chiar atât de mare, am aflat că Sam a depus 25.000 de dolari în loc de cei zece despre care a pomenit. Mă întreb dacă acesta este modul lui de a-și cere scuze. Țasta e stilul lui Sam, la urma urmei.

E ciudat... În secunda în care funcționara de la ghișeu m-a informat că nu puteam scoate toți banii — și, prin urmare, nu puteam să plec azi — m-am simțit dintr-odată mai ușoară.

Ușurată.

Ușurată că aveam o scuză valabilă ca să mai rămân o noapte.

Era ca și cum soarta ar fi intervenit, arătându-mi încă o dată drumul spre Penny's.

Pot să îmi petrec seara asta împreună cu Cain. Voi fi o noapte împreună cu el, acceptând orice este el dispus să îmi ofere, ca să mă aleg cu amintiri de care să mă agăț mai târziu.

Lui Cain nu i-a trecut îngrijorarea.

— A fost prea cald? Muzica prea tare? Ce ai mâncat azi?

Tonul disperat din vocea lui mă face să înțeleg că nu o să îmi meargă cu un simplu nu-știu-ce-s-a-întâmplat și că este cu adevărat îngrijorat din pricina mea.

— Oh, la naiba.

Îmi dau ochii peste cap în mod dramatic, asigurându-mă că nu îi scapă gestul.

— Nu am mai mâncat nimic de la prânz. Am uitat *complet*.

Chiar e pe jumătate adevărat. Nu am mâncat, dar am fost deplin conștientă de treaba asta. Pur și simplu nu mi-a trebuit nimic, cu stomacul meu care ba se zvârcolea, ba se făcea ghem din pricina tensiunii.

Cain oftează ușurat.

— Poți să mergi?

Se ridică și îmi întinde o mână. O iau într-a mea și, în mod instantaneu, simt cum mă străbate un curent electric prin membre, ajungând până în străfundurile ființei mele.

— Bun.

Ochii lui alunecă spre gura mea.

— Nu pot să te las să leșini în spatele barului meu. Trebuie să mănânci.

■ ■ ■

— E drăguț aici, recunosc eu, privind cu ochi cercetători peste balustradă spre Golful Biscayne aflat chiar dedesubt.

Stăm la măsuța din colț a unei terase străjuite de palmieri și, în colțul opus, orchestra cântă în surdină muzică country alternativă.

Am avut grijă să mă uit dacă aveam vreo „codiță” pe urma mea în drum spre serviciu și m-am asigurat din nou când am urcat în mașina lui Cain. Dar acum, suntem departe de zgomotul clubului, de agitația de pe străzile din Miami și, pentru prima oară pe ziua de azi, mă simt în siguranță. La adăpost.

Un zâmbet larg, ceea ce este o raritate pentru Cain, îmi dă de înțeles că el este mulțumit.

— Este unul dintre restaurantele mele preferate. Eu locuiesc chiar acolo.

Degetul lui arătător îmi indică una dintre clădirile înalte și luxoase de pe malul apei. Nu mă surprinde. Pe fruntea lui Cain stă scris „burlacul din centru”. Apoi adaugă, de parcă tocmai acum i-ar fi trecut prin gând:

— N-am mai fost de multă vreme aici.

— Și ce îți spune asta? mormăi eu sec.

Își pleacă fruntea, dându-și astfel consimțământul.

— Da, știu. Trebuie să ies în lume, să am o viață a mea. Storm și Nate îmi tot reamintesc treaba asta.

Un mic hohot de râs îi scapă de pe buze.

Acționează ca un sedativ pentru mine, membrele mele fiind cuprinse instantaneu de căldură și de relaxare. Chelnerița sosește cu o sticlă de vin, iar noi nu spunem nimic, aruncându-ne ocheadă pe furiș, în vreme ce ea ne toarnă Cabernet în pahare, și lăsându-ne învăluți de murmurul ușor al conversațiilor din jur și al muzicii ce plutește în aer.

După ce chelnerița pleacă fără să ne ia comanda, Cain deschide discuția, în cele din urmă, cu glas calm:

— M-ai speriat astă-seară.

Simt cum îmi iau foc obraji. Acum, când șocul s-a risipit, mă simt extrem de jenată.

— Nu mi se întâmplă des.

De fapt, nu am mai leșinat niciodată până acum, dar nu vreau să aflu Cain treaba asta, așa că mă asigur că ridic paharul cu o mână fermă ca să sorb o înghițitură din el. Mă urmărește cum fac lucrul acesta în deplină tăcere, stând sprijinit de speteaza scaunului său. Este îmbrăcat într-o cămașă albă elegantă descheiată la guler. Ținuta lui pare lejeră și totuși este făcută la comandă exact pe măsura lui.

Părul lui brunet, care arată de obicei îngrijit, este ușor ciufulit acum, iar pe maxilarul lui se vede o umbră abia perceptibilă.

Este genul de bărbat bine. Nu îmi vine să cred că m-am dezbrăcat în fața lui pe scenă. Iar el m-a privit. Și m-a sărutat seara trecută cu un soi de abandon nesăbuit de care nu îl credeam în stare. Iar acum stau la masă în fața lui. Și îmi doresc cu disperare să mă duc cu el acasă în seara asta.

Cain pe care l-am folosit în chip de recuzită în toate aceste săptămâni este un om lipsit de emoții care nu vrea nimic altceva decât sex. Este agresiv și pretențios și îți întoarce spatele când și-a făcut plinul. Lăsând la o parte dorința trupească devoratoare, îmi este greu să îmi imaginez că mă voi atașa de un asemenea bărbat.

Dar Cain pe care l-am cunoscut seara trecută nu seamănă nici pe departe cu acea recuzită de scenă. Acel Cain este pasional și blând și tare mă tem că are capacitatea de a mă arde ca pe o lumânare.

Este o situație ingrată pentru o fată care intenționează să fugă. Măine.

— Charlie?

Se aplecă peste masă ca să își pledeze cauza:

— Sunt iertat?

Nu îl condamnă pentru faptul că investighează trecutul angajaților lui. Și, totuși, nu sunt mulți oameni care ajung să aibă asemenea probleme.

— De ce nu este suficientă o simplă verificare de rutină?

O mână i se strecoară pe gât, la tatuajul acela, masându-l ușor, în timp ce ochii îi alunecă peste mulțime.

— Știi cu ce fel de lume am de-a face în industria asta. Fac foarte multe lucruri pentru protecția mea.

Ezit. Ca după aceea să îmi aduc aminte că aceasta va fi unica mea noapte petrecută împreună cu Cain.

— De ce faci ceea ce faci? Mă refer la club... la clădirea cu apartamente de închiriat...

Chipul lui se încrețește într-un zâmbet ca apoi să se relaxeze într-o atitudine contemplativă. Soarbe o gură de vin, iar eu bănuiesc că trage de timp ca să își adune gândurile. Ca să decidă ce este dispus să recunoască.

— De-a lungul anilor, am fost nevoit să le găesc multe locuințe dansatoarelor. Iubiți abuzivi... apartamente în ruină, infestate..., face un gest spre mine, vecini periculoși. Așa că mi s-a părut logic să cumpăr o clădire, astfel încât să am un loc sigur unde să le pot trimite.

Dinții lui se înclătează în mod vizibil.

— Nu voiam să știe nimeni că este proprietatea mea. Dar pe Tanner l-a luat gura pe dinainte...

— Are vreo importanță?

El oftează.

— Nu vreau ca dansatoarele să se simtă copleșite de prezența mea în viața lor.

Urmează o pauză.

— Nu știu cum să îți explic. Doar că... Îmi este teamă că ele vor crede că eu le consider drept proprietatea mea. Vreau să le ajut pe aceste femei să se dezbrace de acest stil de viață. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să le exploatez.

— Dar, tu le... îmi curm vorbele văzând că el își unește sprâncenele.

— Da, le exploatez pentru că sunt patronul clubului de striptease unde lucrează ele.

Îi sesizez încordarea din glas și sunt sigură că l-am ofensat.

— Știi exact cum pare din afară. Acest conflict de interese mă macină zi de zi.

Șterge cu degetul o picătură de vin scursă pe exteriorul paharului.

— Am făcut majoritatea banilor înainte să deschid vreun club. La Penny's se câștigă mulți bani, dar eu nu iau procentajul pe care alți proprietari îl încasează în mod normal. Dansatoarele le dau bacșiș barmanișelor și oamenilor de ordine, dar eu nu iau nimic. Păstrează tot ce câștigă. De asemenea, îmi petrec mult timp și cheltui o droaie de bani încercând să le ajut cu tot ce îmi stă în putință. Cu ședințe de consiliere, cu lecții particulare, sau cu orice altceva au ele nevoie.

Privirea lui devine gravă și înnegurată.

— Dacă ele vor să aleagă viața asta, eu nu le pot opri. Dar le pot oferi un loc sigur atâta timp cât o practică, până când se hotărăsc să renunțe.

— E foarte...

Glasul mi se frânge în căutarea cuvântului potrivit.

— ... nobil.

— E mai curând ca o compensație, admite el cu glas scăzut, sorbind încă un strop de vin în vreme ce îmi susține privirea cu toată atenția, de parcă ar fi în stare să vadă cum procesez eu vorbele lui evazive.

O compensație pentru lucrurile pe care le-a făcut în trecut? Așadar, Cain nu este perfect. Mă întreb ce o fi făcut el atât de rău. Mă întreb dacă este la fel de rău ca ceea ce am făcut eu. Dacă e și

mai rău? L-aș ierta dacă aș afla că a fost un violator sau un ucigaș?
Este mai rău decât să faci trafic cu droguri letale, ruinând vieți?

Este la fel?

Cine hotărăște asta?

Sprîjinindu-și cotul pe masă și aplecându-se ca să fie mai aproape de mine, mă întreabă încetîșor:

— Vrei să vorbim despre ceea ce s-a întîmplat între noi și ce vrea să însemne treaba asta?

Nu mă așteptam să aducă problema în discuție atît de abrupt și cu atîta îndrăzneală. După ce trag de timp sorbind lent și îndelung din pahar, reușesc, în cele din urmă, să îngaim:

— Ești întotdeauna la fel de direct?

Îl fac să zâmbească timid.

— Nu mă pricep la conversația de curtoazie.

Își trece degetul peste buza paharului.

— Mi se pare o pierdere de timp.

— Poate fi, consimt eu.

În cazul meu și al lui Cain, e cît se poate de adevărat. Ceasul care ne măsoară timpul se va opri.

Măine.

Îl va deranja pe Cain plecarea mea? Se va supăra pe mine dacă nu îmi voi lua la revedere de la el? Să îi spun? Poate că ar trebui să îi aduc la cunoștință faptul că nu voi mai sta pe aici multă vreme, astfel încît să știe că între noi nu se poate înfripa nimic...

— Cain! Ce surpriză plăcută!

Vocea feminină de lângă masa noastră mă surprinde complet cu gărda jos și dau drumul brusc aerului din piept fără să îmi dau seama că îmi ținusem răsufarea. Mă întorc și dau cu ochii de o femeie înaltă și roșcată cu buze roz strălucitoare și cu un ten luminos stînd lângă noi cu ochii lipiți de Cain.

Chipul lui nu trădează nimic, dar pauza de patru secunde în mod sigur o face. Este șocat să o vadă pe femeia asta și, cu toate că nu pot fi sigură, nu pare prea fericit să o vadă.

— Larissa.

Își trage scaunul în spate, se ridică în picioare și o sărută pe ambii obraji.

— Ce cauți în Miami?

Este politețea întruchipată, dar sesizez o infimă urmă de tensiune în tonul lui.

Dacă ar fi să presupun, aș spune că femeia asta trebuie să aibă doar vreo treizeci de ani. După pantofii ei Manolo și după taiorul de firmă, stă bine cu banii. După felul în care îi zâmbește lui Cain în momentul de față, are gusturi bune în privința bărbaților.

După cum mi se încordează stomacul, cred că a fost ceva între ea și Cain.

Și, în mod categoric, nu e genul de femeie care să fi apărut vreodată pe scena de la Penny's.

Degetul ei proaspăt manichiurat arată înspre o clădire de pe partea cealaltă a golfului.

— Firma mea a făcut designul interior pentru noul hotel de lux care s-a deschis weekendul acesta. Trebuia să îmi fac și eu apariția. A fost mare tam-tam în mass-media.

Firma ei. Mda, are bani, bineînțeles.

— Ți-am lăsat un mesaj în căsuța vocală ieri ca să te anunț că sunt în oraș. Nu l-ai primit?

După felul cum își înclină capul într-o parte și își întinde mâna ca să îl mângâie ușor pe braț, nu mai am niciun dubiu că ea și Cain au avut un soi de relație. Știu sigur.

Și acum văd genul de femeie care îl atrage în mod normal pe Cain. Nici eu cea adevărată, nici versiunea mea, Charlie Rourke, nu facem parte din liga ei. Chestia asta mă face să mă întreb cum de i-am captat cât de cât atenția. Să fie tot din cauză că îi reamintesc de Penny?

Dregându-și glasul, Cain se dă un pas înapoi, îndepărtându-se de ea, și face un gest cu mâna spre mine.

— Larissa, fă cunoștință cu Charlie.

Trebuie să mă sforțez să îmi descleștez fălcile în vreme ce o pereche de ochi verzi se întorc să mă disece, trecând în zbor peste părul meu și zăbovind asupra rochiei și pantofilor mei un pic

cam prea mult timp. Și eu port o pereche de Manolo, asortați cu o rochie sexy fără bretele de la un designer de lux din New York — ambele dăruite de Sam. Nu e nimic ieftin în ținuta mea.

Dar asta nu o împiedică să rânjească oricum.

— Charlie... drăguță.

După aroganța pe care o afișează, îmi dau seama că „drăguță” înseamnă ceva cu totul diferit și deloc plăcut. Și după fălcile încleștate ale lui Cain și după felul cum își cere scuze din priviri, pot spune că și el și-a dat seama de asta.

— E vreo prescurtare de la ceva?

Mă întreb când a fost ultima oară cu ea. Mă întreb când va fi următoarea dată cu ea. Gândul ăsta îmi dă o senzație de groază și simt un gol în stomac. Dar nu las să se întrevadă nimic.

— Nu. Charlie, pur și simplu, răspund eu, lăsându-mă pe spătarul scaunului de parcă aș fi în largul meu, și aruncându-i un zâmbet. Un zâmbet îngâmfat care vrea să spună: „Iau masa cu bărbatul după care îți curg ochii și dacă vrei să știi, o s-o punem ca iepurii când ajungem acasă”. Și, de parcă nu ar fi fost îndeajuns de limpede, mă întorc spre Cain și îi spun cu glas suav:

— Îmi pare rău, iubitul. Eu am închis telefonul înainte de a ne duce la culcare aseară. Nu am vrut să fim deranjați.

Nu știu cum va reacționa Cain, dar drăcușorului din mine nu-i pasă.

Cain își drege glasul pentru a doua oară și se așază pe scaun. Îmi face cu ochiul înainte de a mai bea o înghițitură de vin, ascunzându-și din nou zâmbetul în spatele paharului.

Dar femeia asta ori nu a priceput aluzia ori e prea plină de ea ca să o accepte.

— Și cum v-ați cunoscut voi doi?

Limba lui Cain zvâcnește ca o săgeată peste buza lui superioară — semn că este enervat. Enervat de interogatoriul ei. Sau de ea, în general. Sau de amândouă la un loc.

— Charlie lucrează pentru mine.

Grozav. Acum Larissa de la „Firma de design” poate să mă privească ca lumea de sus.

— Chiar așa? Nu pari genul care să lucreze în domeniul investițiilor bancare.

Ochii ei sunt îndreptați asupra lui Cain, așa că nu vede cum rămân cu gura căscată pe moment.

Investiții bancare? Cu asta crede ea că mă ocup eu? După toate aparențele, nu sunt singura care duce o viață dublă.

Cain mă pândește ca un uliu acum. Probabil că se întreabă dacă voi intra în joc.

— Presupun că aparențele pot fi înșelătoare. Și îl asist pe Cain la munca de birou.

— Îl asigști?

Un rânjete amuzat îi apare pe buze, cercetându-mă din nou din cap până în picioare, dar într-un mod diferit acum. Cu o curiozitate indiscretă.

Cu coada ochiului, văd cum buzele lui Cain se încrețesc în timp ce trage scurt aer în piept și mă întreb ce vrea să însemne asta. Din fericire, chelnerița vine cu mâncarea noastră, făcându-ne astfel să trecem peste momentul de stânjeneală.

— Stau în oraș până luni, Cain, așa că poți să îmi dai un telefon dacă vrei, să mai stăm de vorbă de una, de alta. Asistentă *mea* este și ea în oraș. Sunt sigură că i-ar face *mare plăcere* să te revadă.

Asta este, în mod evident, o glumă privată cu tentă sexuală.

Nu îmi mai pasă de enervarea lui Cain. Acum sunt eu enervată la culme. Îmi fură din timpul meu prețios petrecut cu el. Fără să stau prea mult pe gânduri, mă întind peste masă să îi strâng mâna lui Cain într-a mea și mă uit pierdută în ochii lui. Spre plăcuta mea surpriză, Cain, nu pierde niciun moment, răsu-cindu-mi mâna într-a lui ca să mă mângâie cu degetul mare în palmă și trimițându-mi scânteii în tot corpul.

— Cred că îl voi ține extrem de ocupat până luni și mult timp după aceea, Larissa. Și acum, te rog să ne scuzi fiindcă trebuie să mâncăm ca să putem merge apoi acasă.

Urmează o pauză prelungă. Îndrăznesc să arunc o privire în sus ca să văd gura Larisei contractată într-o grimasă de nemulțumire.

— Ei bine, atunci vă urez tot norocul din lume.

Își ține capul sus, cu mândrie, și pleacă cu pași grăbiți. Când dispare după colț, încerc să îmi retrag mâna dintr-a lui Cain, dar el o ține prizonieră încă o clipă, studiind-o, înainte să îi dea drumul, într-un final.

— Îmi cer scuze că am fost impertinentă, dar m-a călcat pe nervi și mi-am dat seama că te-a agasat și pe tine. M-am gândit că cea mai bună metodă să scăpăm de ea era să o facem să creadă că suntem împreună.

El își arcuiește sprânceana plin de curiozitate.

— Cum de ai știut că m-a enervat?

Ezit o clipă, împungând cu furculița o bucată de carne din salata mea. Să îi spun? Va crede că sunt nebună? Privirea lui întrebătoare pironită asupra mea mă face să cedez într-un final. Fac un gest spre gura lui cu mâna mea liberă.

— Te lingi pe buza de sus când ești nervos.

— Ai pus un detectiv pe urmele mele? mă întreabă el pe un ton jucăuș.

— Poate, recunosc eu, sperând să nu remarce că mi s-au înroșit urechile. Dar am făcut treaba de una singură, însă. Nu am angajat pe nimeni.

Un zâmbet timid îi înflorește pe chip, iar eu nu pot să nu râd ușor.

— Mă pricep destul de bine să descifrez limbajul trupului și expresiile faciale. Obişnuiam să fac asta la teatru și studierea oamenilor este o bună modalitate de a învăța cum să joci diverse roluri.

— Actorie... hm.

În timp ce își taie friptura mă întreabă așa, ca din întâmplare:

— Și ce altceva mai fac?

— Nu prea multe, ca să spun drept. Ești destul de rezervat.

Împungând aerul cu furculița, fac un gest spre gâtul lui.

— Te freci pe tatuajul de pe gât atunci când ești neliniștit.

Cain dă din cap aprobator. Și după o clipă:

— Și ce altceva?

— Îți dregi glasul atunci când nu te simți în largul tău.

— Și altceva?

— Îți încleștezi pumnii atunci când ești de-a dreptul furios. Te-am văzut făcând asta în fostul meu apartament.

Și seara trecută, cu Bob.

— Câteodată te văd făcând asta și când se află Ben prin preajmă.

Ultima afirmație îl face să izbucnească într-un hohot de râs.

— Știu că fac asta. Este un vechi obicei de pe vremea când participam la lupte.

O mică firimitură, un mic indiciu din trecutul lui Cain. Mă agăț cu lăcomie de el.

— Lupte... adică box?

Dă din cap aproape imperceptibil.

— Adică lupte din acelea despre care nu se vorbește nicio dată. Genul de lupte din care scoți o grămadă de bani.

Ochii mei îi scrutează fața, așa perfectă cum este, și se opresc la mica cicatrice de deasupra sprâncenei lui stângi. Și mă întreb ce alt rău i s-a mai făcut acestui trup frumos al lui.

— Ai fost vreodată grav rănit?

— Câteva coaste rupte, încheieturile degetelor învinețite, ceva tăieturi. Atâta tot. Deci... nu.

Îmi cobor privirea la mâinile lui, care mi-au pus gheață pe obraz doar cu douăzeci și patru de ore în urmă. Și stau acum să mă întreb ce rău au făcut și ele.

— Tu ai rănit grav pe cineva vreodată?

Ochii lui întunecați mă privesc intens pe când recunoaște:

— Da, Charlie. *Foarte* grav. Unul dintre ei nu s-a mai ridicat niciodată de jos.

Nu știu sigur la ce reacție se așteaptă din partea mea, dar nu o să mă las intimidată.

— Din treaba asta ai făcut banii despre care mi-ai vorbit?

— Cine este directă acum?

După tonul vocii, nu pare supărat.

— Da. Majoritatea banilor i-am făcut din lupte.

Îmi dreg glasul, hotărându-mă să deviez cursul conversației într-o altă direcție.

— Cum ai cunoscut-o pe Larissa?

Până și numele ei mă arde ca un fier înroșit în piept din pricina geloziei. Văd cum tresare ușor de uimire și eu ridic din umeri.

— Mi-ai spus că nu faci conversație de curtoazie.

— Am *ajuns să o cunosc* pe Larisa în timpul ultimei ei călătorii de afaceri în Miami și nu mai aveam de gând să reiau legătura cu ea. Niciodată.

Își strâmbă buza de sus în felul lui jucăuș în timp ce îmi împinge farfuria ușor spre mine, ca să mă îndemne să continui să mănânc.

— M-ai salvat.

— Nu prea îmi vine să cred că erai în pericol cu ea.

Își ridică sprânceana stângă cu asprime.

— Nu, crede-mă pe cuvânt. Eram. Asta e...

Clatină din cap. Când mă prinde că mă uit la el — cu tot felul de imagini îngrozitor de indecente trecându-mi fulgerător prin minte și încercând, cum pot eu mai bine, să păstrez o mină serioasă — pe fruntea lui apar cute adânci. Cred că zăresc și o urmă de roșeață sub barba lui ușor crescută, dar nu pot fi sigură.

— Scuze.

— Nu ai pentru ce.

Fac o pauză, după care îndrăznesc să adaug cu o voce voit lunguroasă, luându-l în derâdere:

— Domnul bancher în domeniul investițiilor.

Fața lui Cain se luminează și lasă să îi scape un mic hohot de râs.

— În general, femeile nu înțeleg de ce mi-am ales profesia asta, așa că nu vorbesc în mod deschis despre ea.

A spus *femei*. La plural. *La naiba*. Speram că fusese doar ea și atât.

— Mda, presupun că nu ar înțelege.

Nici eu nu înțelegeam alegerea lui. Și nici acum nu o înțeleg. Este atât de diferit de orice alt patron de club — și de orice altă persoană pe care am întâlnit-o. Aproape că nu pare real.

O umbră morocănoasă îi întuneacă chipul o secundă.

— Niciuna dintre ele nu știe prea multe despre mine. Dar asta nu pare să le deranjeze.

Simt un junghi de tristețe în inimă. O mulțime de femei sunt iubite și se află în centrul atenției doar pentru exteriorul lor ispititor. Dar cum stă treaba cu bărbații de genul lui Cain? Nu sunt cu nimic mai brează decât Larissa. L-am folosit și eu, în același mod, când eram pe scenă. Chipul acesta, trupul acesta; suficient cât să te distragă și să nu vezi bărbatul care se ascunde în interior.

În mod ironic, încep să cred că ceea ce se ascunde sub pojghița de la suprafață poate fi chiar și mai frumos.

— Poate că „o arzi” cu genul nepotrivit de femei, rostesc eu cu glas moale, susținându-i privirea.

— Eu nu „o ard” cu femei, Charlie. Nu am făcut-o niciodată. Ți-am spus asta ieri.

— Și nici nu le urmărești pe stripteuze când își fac numărul, nu-i așa?

Aud zgomotul ușor pe care îl face scărpinându-se pe tuleiele din mustață în timp ce își acoperă gura ca să își ascundă zâmbetul micuț și mă privește cu niște ochi care, dintr-odată, au căpătat străluciri jucăușe.

— Doar pe una singură.

Mă inundă o căldură în tot trupul. Mă întreb dacă știe că poate face asta doar cu o singură privire.

Când vine chelnerița să strângă masa, farfuria mea este pe jumătate plină, dar am băut trei sferturi din vin și simt furnică-turi în coapse. Sau poate că le simt din cauză că el nu mă slăbește deloc din priviri.

Mă las condusă de Cain — încet, fără tragere de inimă — la Lincoln-ul lui. În timp ce îmi deschide portiera din dreapta ca un adevărat gentleman, ezită. Mâna lui își croiește drum spre

talie mea și simpla lui atingere îmi taie răsuflarea, conștientă fiind de proximitatea trupului său.

— Vrei să te duc înapoi la apartamentul tău, la Penny's sau...

Lasă întrebarea să atârne în aer, de parcă mi-ar da mie ocazia să hotărăsc dacă seara asta se încheie acum sau nu. Nu am nici cea mai mică intenție să îi spun noapte bună — și la revedere — lui Cain încă. Știu exact ce vreau. După felul cum se holbează la gura mea, bănuiesc că și el gândește la fel.

Înghit în sec ca să îmi domolesc explozia de entuziasm dinăuntrul meu, mă uit drept în ochii lui și dau încet din cap.

Capitolul douăzeci și trei

■ ■ ■

CAIN

Îmi țin brațul încolăcit pe după talia încordată a lui Charlie în vreme ce ne croim drum pe vechiul dig. Aș putea spune în apărarea mea că o țin atât de aproape fiindcă este întuneric, ea este ușor amețită și scândurile au denivelări. Dar luna plină aruncă o lumină strălucitoare deasupra capetelor noastre, Charlie pare să se fi trezit, iar scândurile sunt perfect plate.

Eram cât pe ce să o duc la mine acasă.

Cât. Pe. Ce.

Erecția mea jenantă îmi reamintește ce aș putea face acum, dacă aș fi luat-o la stânga în loc să merg drept înainte.

Dar nu pot. Nu încă.

Nu, dacă vreau să fac treaba asta ca lumea. Și fir-ar să fie a dracului de treabă, vreau să fac și eu ceva o dată ca lumea. Să o duc pe Charlie acasă și să ne-o tragem până la răsăritul soarelui — când ea habar nu are ce fel de om sunt eu — nu mi se pare corect. Acesta e genul de lucru pe care îl fac cu Vicky sau cu Rebecca. Nu o voi trata pe Charlie ca pe celelalte.

Vreau mai mult.

— Și oamenii de ordine *ne lasă*, pur și simplu, să ne plimbăm pe aici?

Ea face un gest larg cu brațul de jur împrejur, cu pantofii pe care îi ține în mâini.

— Sigur că da. Sunt membru al clubului.

Toți oamenii de ordine din acest club mă cunosc. Le dau bani la greu ca să se uite în altă parte când vin pe dig în toiul nopții. Fac asta de ani de zile. Este sanctuarul meu secret. De fapt, *asta* este singurul motiv pentru care am devenit membru al clubului.

Deși nu am adus pe nimeni cu mine până acum. Nu mi-am dorit niciodată să o fac. Dar, în seara asta, le-am dat bani în plus ca să îi țină pe toți, inclusiv pe membrii clubului, departe de dig.

Când chelnerița a venit să strângă farfuriile în seara asta, am intrat în panică. Încă nu eram pregătit să o las pe Charlie să plece. Mă simțeam mult prea bine. Și asta în ciuda faptului că Larissa și-a făcut apariția. Dintre toți oamenii cu care să te întâlnești în mod accidental... Mama mă-sii de treabă! Mulțumesc lui Dumnezeu că femeia aia a avut bunul simț să *nu* dea detalii explicite despre timpul petrecut împreună. Weekendul acela a început cu o băutură nevinovată la barul aceluiași restaurant în care ne-am aflat astă-seară și s-a terminat cu Larissa, împreună cu asistenta ei extrem de atrăgătoare în vârstă de douăzeci și trei de ani și cu o geantă plină de accesorii ciudate.

Femeia asta este băgată într-un rahat ciudat de tot.

M-am dat după ele, dar sentimentul de vinovăție m-a măcinat mai târziu și am făcut un legământ cu mine însumi să nu mai intru în cârdășie cu ea. Larissa este versiunea feminină a ceea ce urăsc eu mai tare și mai tare, și anume să profiți de puterea ta. Da, este frumoasă și încântătoare, dar poate fi și o viperă încolăcită gata de atac, așa cum a fost astă-seară, cu Charlie. Preț de o secundă, am fost sigur că urma să ne propună o partidă în patru.

Ceva îmi spune că Charlie nu are niciun interes să mă împartă cu altcineva.

Rânjesc cu gura până la urechi, gândindu-mă la zâmbetul infatuat de pe buzele frumoase și pline ale lui Charlie atunci când a întins mâna peste masă ca să mă revendice drept al ei. Se poate să o fi făcut de fațadă, dar, în acel moment, nu îmi doream nimic mai mult decât să fiu al ei.

În seara asta, felul cum s-a purtat cu Larissa, dând dovadă de clasă și de grație și făcând un pic și pe scorpia a fost de-a dreptul extraordinar. Neașteptat.

Mi s-a făcut tare ca piatra.

Tocmai din cauza asta a trebuit să o duc în altă parte decât acasă. Chiar și acum, nu pot să nu remarc cât de liniștit și de pustiu este digul. Cât de întunecos este. Cât de ușor mi-ar fi să ajung sub rochia ei, o chestie pe care o fac în fanteziile mele de săptămâni bune încoace.

Ne plimbăm în tăcere, cu Charlie stând în continuare lipită de mine, până când ajungem la băncile de la capătul digului.

— Vii des aici?

— În fiecare duminică seară, după închiderea clubului. Întotdeauna singur...

O conduc spre banca din capăt și mă așez lângă ea, întinzându-mi brațul pe spetează astfel încât să stau cât se poate de aproape de ea fără să o trag în brațe la mine. Parfumul ei cu note florale și cremoase răzbate până la mine în valuri, făcându-mă să îl inspir adânc.

— E chiar frumos aici, șușotește ea, dându-și capul pe spate ca să se sprijine de brațul meu, cu buzele arcuite într-un zâmbet senin.

Ce liniște! Lumina lunii cade pe gâtul ei gol și frumos și mă pomenesc aplecându-mă deasupra ei, încercând să mă abțin să îl ating cu buzele mele, coborând până jos de tot, pe toată lungimea corpului ei.

— Mulțumesc pentru flori, se repede ea să îmi spună, ca apoi să își îndulcească tonul. Nu am apucat să îți mulțumesc mai devreme. Sunt frumoase. Culoarea este uluitoare.

Îi pun un deget sub bărbie, întorcându-i fața spre mine.

— Ochii căprui sunt frumoși, dar ochii violeti... nu îmi pot lua gândul de la ei.

Este adevărat. Nu mi-au putut ieși din minte. Muream să îi revăd, din ziua când am angajat-o.

— De ce îi ascunzi?

Ea își sugerează buza inferioară, fără îndoială gândindu-se dacă să îmi spună adevărul sau nu. Mărturisește oftând:

— Ca să pot fi ușor dată uitării.

Durerea din tonul ei este de neconfundat și simt o gheară în piept. Asta din cauza nenorocitului de Ronald? Sau a unui alt individ ca el?

Nu pot să mă gândesc la individul ăla acum. Mă va face să îmi încleștez pumnii și Charlie va observa. Am trecut pe lângă blocul în care se află apartamentul lui și aproape că m-am oprit. Aproape.

Dar nu am făcut-o. După clădirea mediocră, presupun că nici nu o copleșea tot timpul cu bani și cu daruri în schimbul sexului. Nu vreau să îi creez ei și mai multe necazuri și, dacă îl urmăresc pe tip până când știu ce se petrece cu adevărat, s-ar putea ca lucrurile să nu se termine cu bine.

— Ești multe lucruri, Charlie Rourke, dar ușor de uitat nu ți se potrivește, cu sau fără irișii tăi violeți.

Când ea deschide din nou ochii, un zâmbet trist îi apare pe buze.

— De ce vii aici ca să îți aduni gândurile?

Mă cuprinde o nostalgie dulce-amăruie.

— Îmi amintește de copilăria mea petrecută în Los Angeles. Când eram copii, bunica obișnuia să ne ia pe mine și pe sora mea la plimbare pe dig duminică după-amiaza. În ciuda faptului că l-a crescut pe acel om mârșav, așa cum s-a dovedit a fi tatăl meu, mi-o aduc aminte pe bunica ca pe o femeie bună, cu glas blând, care ne îmbrățișa tot timpul. Cred că a făcut tot ce a știut mai bine în calitate de mamă singură, având două slujbe de chelneriță ca să îi întrețină. Nu l-am cunoscut pe bunicul meu. A intrat la închisoare pentru jaf armat cu mulți ani înainte de a mă naște eu, unde a și murit până la urmă din pricina unui atac de cord. Din puținele comentarii pe care le-a făcut tatăl meu referitor la temperamentul lui și după cum l-a „învățat” pe tatăl meu să se lupte, așchia nu a sărit departe de trunchi. În acele după-amiezi, ea ne răsfața pe mine și pe sora mea cu câte un hot-dog și un con de

înghețată pentru fiecare. Stăteam unii lângă alții pe o bancă foarte asemănătoare cu asta în timp ce mâncam, iar picioarele surorii mele nici nu ajungeau până în pământ, atât de mică era. Nu știi cum de își permitea buni să ne răsfețe în fiecare săptămână. Dar eram tânăr pe atunci și nu mă gândeam la asemenea lucruri. Primeam tot ceea ce mi se dădea. Nu îmi aduc aminte să îi fi mulțumit vreodată. Nici în ziua de azi nu îmi dau seama dacă ea știa cât de mult așteptam acele după-amiezi. Îmi doresc să i-o fi spus atunci când am avut ocazia.

— Eu nu mi-i amintesc pe bunicii mei, îmi spune Charlie cu glas domol. Mama mi-a spus că au avut grijă de mine când am fost mică de tot. Mama m-a avut la cincisprezece ani, așa că ei au ajutat-o ca ea să își poată termina liceul. Cu ochii minții, văd o femeie mai în vârstă, cu părul blond și cu un șorț în pătrățele, stând pe o verandă albă și făcându-mi cu mâna.

Își încrețește fruntea.

— Dar nu sunt sigură dacă este adevărat sau nu.

Se apleacă înspre mine, cuibărindu-și capul în scobitura brațului meu.

— Cum o cheamă pe sora ta?

— Lizzie.

Nodul dureros care se forma ori de câte ori îi rosteam numele a dispărut de mult, lăsând în urmă doar o vagă amărăciune.

— Lizzie, repetă Charlie în șoaptă.

Urmează o pauză, o ușoară ezitare, ca apoi să se confeseze:

— Eu ar fi trebuit să am un frate, dar a murit la naștere. Mama voia să îl boteze Harrison. Ea mi-a spus că întotdeauna și-a dorit un băiat pe nume Harrison.

Înfășurându-mi o şuviță din părul ei pe degete, încep să mă joc cu ea, minunându-mă de cât de mătăsoasă este.

— Harrison și Charlie?

Pieptul ei tresaltă odată cu respirația ei precipitată.

— Unde este sora ta acum?

Fac o pauză ca să privesc o navă plutind în depărtare în vreme ce stau să chibzuiesc cât de multe lucruri sunt dispus să îi

împărtășesc lui Charlie astă-seară. Până acum, nu a părut deloc descumpănită de ceea ce a aflat. Nu am decât să mă dezvălui așa cum sunt și voi afla rapid dacă ea mă va respinge sau nu. În afară de Penny, Storm și Nate — și John, desigur, care a fost primul polițist ajuns la fața locului în *acea* noapte cu zece ani în urmă — nu i-am vorbit nimănui despre trecutul meu. Și nimeni în afară de Nate nu cunoaște întreaga poveste. Dar sunt oare dornic, cu adevărat, să scot la iveală totul într-o singură seară? Aș putea încheia foarte rapid conversația din seara asta aplecându-mă să o sărut. Așa aș pune capăt vorbelor. Sunt sigur de asta.

Simt ochii întrebători ai lui Charlie pe chipul meu și doar de atât am nevoie ca să mă domolesc.

— A murit acum zece ani, împreună cu părinții mei, într-o crimă multiplă legată de droguri. Polițiștii nu au reușit să găsească vreun vinovat.

Trupul lui Charlie se încordează lângă mine, ceea ce mă face să îmi țin răsuflarea. Acum e momentul în care ea începe să se întrebe dacă vrea, într-adevăr, să se implice într-o relație cu unul ca mine?

— Ce îți amintești despre sora ta?

Aerul îmi șuieră printre dinți. Mă așteptam să mă întrebe în ce mod erau implicați în traficul de droguri, dacă au fost vinovați. Dacă le duc dorul. Nu mă așteptam la întrebarea asta, și îmi dă senzația că este și mai invazivă decât celelalte.

Charlie își strecoară mâna într-a mea și o așază în poala mea. Îmi trage apoi mâna spre ea, lăsând-o să se sprijine de partea superioară a coapsei ei, chiar acolo unde se termină rochia ei. Faptul că mâna mea stă pe pielea ei goală îmi distrage în mod cert gândurile.

Înghit în sec cu zgomot.

— La șaisprezece ani, Lizzie avea un cip în umăr și un comportament de îți venea să o sugrumi. Fusese deja exmatriculată de la două școli, și suspendată din alta pentru că se luase la bătaie. Bea și fuma la greu. Tipi mai în vârstă...

Clatin din cap.

Degetele mari manichiurate al lui Charlie trasează mici roto-coale pe încheieturile degetelor mele pe când mă întreabă:

— Vă înțelegeați?

— Drept să îți spun... nu puteam să o sufăr.

E dureros să admit așa ceva, chiar și acum, dar acesta este adevărul.

— Nu mai era puștoaica împreună cu care am crescut. S-a schimbat. Cu vreo trei luni înainte de a muri, am descoperit că lucra pentru un nenorocit de patron de club de striptease, făcând sex oral și Dumnezeu știe ce altceva. Lucra la negru și folosea cartea de identitate a unei fete latino de douăzeci și șase de ani pe nume Blanca și nici vorbă de vreo asemănare între ele. Și avea șaisprezece ani! Patronului nu-i păsa.

Dând drumul năvalnic aerului din piept de parcă actul în sine m-ar elibera de vinovăția pe care încă o mai resimt după zece ani, continui:

— Și nici mie. Nu suficient de mult.

Trepidând de emoție, arunc o privire în jos spre chipul ei de păpușă ca să dau de... Nu știu ce vrea să însemne privirea asta. Este de nepătruns. Fără nicio urmă de condamnare, fără nicio urmă de dezgust. Niciunul dintre lucrurile pe care le-am văzut în ochii lui Penny atunci când i-am mărturisit același lucru.

Ceea ce îmi dă aripi.

— Nici eu nu eram mai breaz decât ea, crede-mă. Am plecat de acasă pe când aveam șaptesprezece ani și am petrecut un an dormind pe la prieteni. Abia am reușit să termin liceul. Apoi am început să intru în luptele de mai mare anvergură. Să câștig bani frumoși. Suficienți cât să îmi cumpăr o mașină și un apartament. I-am permis lui Lizzie să vină să locuiască cu mine vreo câteva luni, dar după aceea am aflat despre club și am dat-o pe ușă afară. Ea s-a mutat înapoi împreună cu părinții noștri. Eu nu am făcut absolut nimic în privința faptului că ea își vindea trupul... Toate astea fiindcă nu am fost în stare să văd dincolo de masca ei de femeie dură, stricată până în măduva oaselor, și să văd fata care încă se mai ascundea pe undeva, prin interiorul ființei ei, și care

avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Mă îndoiesc că a mai fost atât de dură când ei...

Simt că îmi plesnesc dinții de atâta încheștare.

— Sunt sigur că a fost, mai degrabă, fetița pe care o știam în copilărie, în acele ultime câteva momente din viața ei.

Cel puțin, așa este ea întotdeauna în coșmarurile mele, atunci când detaliile brutale și explicite din rapoartele poliției se trezesc la realitate și o aud țipând după mine, după ajutorul meu. Să mă întorc și să înapoiez banii pe care îi furasem, în primul și în primul rând.

— Și părinții tăi? Știau ce se petrecea cu ea?

Amărăciunea se strecoară șerpuiind prin corpul meu și, oricât de tare aș încerca, nu pot să nu simt tensiunea care mă sugrumă din ce în ce mai strâns.

— Tatăl meu a făcut trafic cu heroină și cu marijuana. Mama...

Oftez copleșit...

— ... se ocupa cu prostituția. Erau scursurile societății. Chiar dacă știau ce făcea Lizzie, nu le păsa. La dracu', din câte știu, mama obținea cumva o parte din câștig. Lizzy nu avea pe nimeni să o protejeze împotriva lor.

Trupul lui Charlie lipit de al meu devine rigid, reamintindu-mi de lucrurile teribile cu care a fost probabil nevoită să se confrunte în propria ei viață. Îmi îndoii brațul care a stat până acum întins pe speteaza băncii că să o cuprind de umeri și să o trag aproape de mine.

Noaptea caldă și taciturnă stă suspendată de jur împrejurul nostru în vreme ce eu aștept ca Charlie să spună ceva. Să îmi spună că nu a fost vina mea, că nu aveam de unde să știu ce urma să se întâmple, că nu ar trebui să mă las măcinat de vinovăție. Toate acele vorbe de complezență pe care le-am auzit spuse de Storm și de Nate, care nu îmi ușurează povara vinovăției însă. Dar ea nu spune nimic din toate acestea. În schimb, îmi duce mâna la gura ei și o sărută ușor ca apoi să o pună la loc în poala ei, unde rochia i s-a ridicat și mai sus chiar.

— Se pare că ea nu e singura care a avut nevoie de cineva care să o protejeze.

Nu o contrazic.

Urmează o pauză, după care ea mă întreabă:

— Și, cum se face că ai ajuns în Miami?

— După ce Lizzy a fost ucisă, m-am pierdut în propria-mi vinovăție o vreme. Eu...

Mă duc cu gândul la acele luni de după, în care aproape că nu făceam nimic altceva decât să mă arunc în lupte, și în fiecare luptă miza era totul sau nimic, și pariam pe numele meu până la ultimul sfanț. Era un risc foarte mare și o răsplată pe măsură, dar, dacă pierdeam, rămâneam fără nimic. Dar nu puteam fi înfrânt, deoarece toți adversarii mei aveau același chip — al meu. Fratele care i-a întors spatele surorii lui. Nu sora care înjura și rânjea zeflemitor și ingenunchia pentru cincizeci de dolari.

Fetița cu ochi căprui deschis, care stătea liniștită pe banca aceea de pe dig, mâncându-și înghețata, privind în sus, la fratele ei care se presupunea că trebuia să o protejeze întotdeauna. Lizzy a devenit din nou acea fetiță în mîntea mea. Și acea fetiță zăcea ca o păpușă spartă pe carpeta mițoasă pătată de sânge din camera de zi a părinților mei.

M-am luptat efectiv cu propria mea imagine ca să mă eliberez de toată mizeria asta.

Înghit în sec ca să scap de răgușeala din glas.

— Am făcut o mulțime de bani luptându-mă. *Mulți* bani. Mîna pe care am pus-o în jurul umerilor ei se contractă automat, așa cum se întâmplă de fiecare dată când mă gândesc la luptele alea — la toate coastele pe care le-am rupt, la toate nasurile pe care le-am spart, la toți cei pe care i-am doborât la pămînt, inconștienți. La individul pe care l-am ucis fără să vreau — chiar în noaptea în care a murit familia mea. În cele din urmă, mi s-a făcut lehamite de toată treaba asta. Știam că nu o să mă facă să mă simt mai bine. Așa că m-am hotărât să fac ceva... bun. Nu pot da timpul înapoi, dar m-am gândit că ajutând alte fete la fel ca Lizzy, poate că voi simți că îmi plătesc datoria față de ea.

Întotdeauna va exista vreo fată care nu are nicio altă opțiune și întotdeauna vor fi ticăloși ca Rick Cassidy, care se hrănesc din disperarea lor și le transformă în narcomane și prostituate. M-am gândit că aş putea face ceva productiv cu banii mei, cum ar fi să îmi deschid propriul club. A trebuit să plec totuși din South Central. Simțeam nevoia unei schimbări.

Charlie se întoarce ușor spre mine, până când îi simt răsuflarea pe gât. Oricât de serios este momentul, sângele meu se încăpățânează să se îndrepte instinctiv într-un anume loc. Nu știu cât timp voi mai putea fi o ființă umană decentă cu mâna mea odihnindu-se pe coapsa ei astfel și cu vârtejul de emoții care îmi bubuie în piept.

— Dar de ce tocmai Miami?

— Miami are legi permissive în domeniul ăsta. Multe orașe interzic nuditatea sau alcoolul combinat cu nuditatea sau genurile de dansuri cu conotații sexuale. Nu și Miami, însă. În Miami poți să ții un hamburger într-o mână, o bere în cealaltă și o femeie complet goală în poală. M-am gândit că un asemenea oraș — cu asemenea legi liberale — poate da naștere unei mulțimi de fete ca Lizzy. Era nevoie de cel puțin un patron de club care să aibă grijă de ele. Cineva care să contrabalanseze tot ce era mai rău în ele. Și uite așa, am deschis un mic club numit *The Bank*. Nu era nici pe departe atât de somptuos sau de uriaș. Abia începeam să învăț despre această industrie. La naiba, în primul rând eram mult prea tânăr ca să deschid un club. Dar a mers bine fiindcă nu le-am impus restricții fetelor, oricât de mult uram faptul acesta. Și îl urăsc în continuare. Le las pe fete să facă orice atâta timp cât este legal, dar nimic mai mult, și am grijă să fie în siguranță.

Și, fir-ar să fie, acele prime câteva luni după ce am devenit proprietarul clubului *The Bank* au fost cumplit de grele și de dure-roase! Din fericire, sunt un învățăcel bun și am avut o excelență sursă de informații — patronul unui club de striptease din Vegas. În schimbul unei lupte aranjate — pe care eu am câștigat-o și el a făcut tone de bani — m-a lăsat practic să locuiesc în clubul lui timp de o lună de zile și să învăț trucurile meseriei. Mi-a propus

să devenim parteneri atunci când am vrut să plec în Miami, dar l-am refuzat. În schimb, John a preluat afacerea pe hârtie, până când am împlinit douăzeci și unu de ani. Știam că pot avea încredere în el.

Așa că încerc să fac ceea ce este corect pentru angajații mei, cel puțin. Așa cum nu am făcut ce era corect pentru sora mea mai mică.

— Așadar, în tot ceea ce faci este vorba despre o a doua șansă?

— Nu. Încerc să pun în balanță binele și răul. Nu cred în a doua șansă, Charlie.

Urmează un lung moment de tăcere, după care ea mă întreabă:

— China îți amintește de sora ta, nu-i așa?

Dau încet din cap, confirmându-i presupunerea.

— Am parte numai de necazuri pentru că o țin în club.

Îi arunc o privire piezișă și ceea ce îmi imaginez eu că ar trebui să fie un zâmbet timid.

— Îmi imaginez că nu s-a purtat grozav cu tine, recunosc eu.

— E puțin spus, chicotește Charlie.

Probabil că ar fi cazul să o las să se relaxeze și să nu o mai bombardez cu tot rahatul meu. Știu că am întins coarda. Într-o singură noapte a aflat că m-am născut și am crescut într-o familie de infractori, că nu sunt străin de violența fizică brutală, că mint femeile și că pe urmă le-o trag și că am fost cel mai nenorocit frate din lume.

Iar ea stă ghemuită lângă mine de parcă ar vrea în continuare să rămână aici.

Pot să las partea cea mai urâtă pentru o altă zi.

Ea se ridică și se duce să se sprijine de balustrada digului, în picioarele goale. Dacă nu ar fi lună plină, probabil că nu aș putea vedea mare lucru din ea, dar grație astrului nopții, pot să mă îmi desfăt privirea admirând silueta ei pe fundalul oceanului. Adie o briză ușoară, suficient cât să îi răvășească câteva șuvițe de păr și să îi înfoaie poalele rochiei ei scurte.

Deja simt lipsa căldurii trupului ei.

— Încă nu te-ai săturat de mine? îi șoptesc eu, auzindu-mi melancolia din glas.

Este trecut de ora trei și nu vreau să plec, dar i-am remarcat cearcănele adânci de sub ochi. Îmi imaginez că nu prea a dormit azi-noapte. Ginger mi-a spus că s-a întors acasă la câteva ore după incidentul cu agresorul ei cu fața brăzdată de lacrimi.

Întorcându-și încetișor fața spre mine, Charlie îmi zice:

— Știi că îmi spui toate astea ca să mă sperii și să mă faci să dau bir cu fugiții. Dar nu-ți merge cu mine. Nimic din ceea ce mi-ai povestit până acum nu mă face să gândesc ceva rău despre tine.

Un val neașteptat de ușurare se izbește de mine odată cu mărturisirea ei.

O urmăresc cum își unește sprâncenele de parcă ar ezita, de parcă ar sta în cumpănă dacă să spună sau nu ceva.

— Ce-ar fi dacă...

Din nou, face o pauză și o văd cum își încleștează fălcile. Și dintr-odată își mută privirea în altă parte, clipind des. Ce văd eu, oare, să fie lacrimi?

— Charlie?

Mă cuprinde îngrijorarea și toate gândurile mele de a-i da jos hainele de pe ea zboară cu totul.

— Poți să îmi spui, Charlie. Orice. Nu te voi judeca. Dumnezeu, dacă ai învățat ceva în seara asta, e că nu te voi judeca.

Numele lui Ronald Sullivan îmi stă pe vârful limbii. Vreau să o întreb. *Ce fel de legătură este între voi? Ce a făcut? Vrei ca eu să te scap de el?* Dar îmi țin gura. Nu vreau să fac presiuni asupra ei și sunt al naibii de sigur că nu vreau să o pun pe fugă așa cum am făcut-o ieri.

Frica, nehotărârea sau orice altceva o fi fost dispar la fel de repede cum au apărut. Intensitatea privirii ei îmi reamintește acum de Charlie de pe scenă. Seducătoare și plină de îndrăzneală. În mintea mea încă mai stăruie îngrijorarea, dar trupul meu a intrat din nou în alertă maximă.

În mod inevitabil, ochii îmi cad pe sânii aceia pe care i-am văzut dezgoliți în douăzeci și două de minunate ocazii și trag năvalnic aer în piept. Da, am ținut socoteala reprezentațiilor ei. Am pierdut însă șirul imaginilor pe care mi le-am gravat adânc în minte, după aceea. Numai la acest gând mă pomenesc că îmi aranjez prohabul înainte de a mă putea abține.

Și bineînțeles că ea mă surprinde asupra faptului.

Zâmbește. Cu zâmbetul acela sfios pe care mi-l aruncă atunci când își scoate sutienul pentru mine la Penny's.

Cred că *niciodată* nu îi voi spune *nu* lui Charlie Rourke.

Înghit în sec în vreme ce sângele începe să îmi pulseze năvalnic prin vene, și respirația mea devine precipitată.

Simt un păienjeniș de furnicături pe piele.

Nu îmi vine să cred. Nu m-am simțit *niciodată* așa. Nici măcar cu Penny.

Sunt realmente emoționat în prezența ei.

Capitolul douăzeci și patru

■ ■ ■

CHARLIE

Ar înțelege Cain?

Ar vedea situația mea exact așa cum este ea, de fapt — că eu continui să îl ajut pe Sam ca să supraviețuiască? Ca să îmi acord șansa de a mă elibera de el? Sau mă va considera o ființă slabă?

Eram atât de aproape. Îmi stătea pe vârful limbii. Dar nu puteam articula cuvintele. Nu puteam să risc. Ce ar face el? După tot ceea ce am auzit astă-seară, nu știu. Poate că m-ar ajuta deoa-rece își dorește cu ardoare să repare lucrurile, sau poate că îmi va întoarce spatele fiindcă îi amintesc prea mult de trecutul lui.

Totuși, chestia asta nu o poate rezolva. S-ar arunca cu pieptul gol în bătaia puștii. Nu, Cain nu trebuie să afle nimic. Iar eu plec mâine, așa că nu are rost să îi zdruncin din temelii iluziile pe care și le-a făcut — fugara abuzată, în căutarea unui nou început. Este pe jumătate adevărat, în orice caz. Sau va fi, mâine.

În seara asta, totul se rezumă la acceptarea faptului că, totuși, soarta mi-a adus în cale un om precum Cain. Cred că s-ar putea să mă fi împiedicat de un sfânt. Cain este un om bun, călit de mult prea multele nelegiuiri din trecutul lui. Nu comise de el, deși este clar că simte nevoia să-și asume o mare parte din vină.

Este și el o victimă, în aceeași măsură ca și sora lui, după cum se pare.

În aceeași măsură ca și mine, după cum îmi vine să cred câteodată.

Totuși, Cain a lăsat totul în urmă, și face ceva în această privință. Eu încă mai sunt adânc băgată în inima răului, și tot ce mă străduiesc să fac este să fug și să pretind că nu s-a întâmplat niciodată.

— Nu ți-am spus tot încă, mărturisește Cain cu glas moale, de parcă mi-ar citi gândurile.

Fac o pauză, întrebându-mă ce ar mai putea fi pe lângă enorma tragedie personală pe care tocmai mi-a împărțit-o. La drept vorbind, nu cred că vreau să știu.

— Mi-ai spus destul.

Iar eu nu ți-am spus nimic. Adevăruri pe jumătate rostite, atâta tot. E adevărat că există un mormânt mititel lângă cel al mamei mele pe care este inscripționat numele Harrison Arnoni. Am omis faptul că mama a murit odată cu el, că tatăl lui este un traficant de droguri care acum îmi manipulează fiecare alegere, fiecare decizie.

Și amintirea cu femeia în vârstă blondă cu șorț roșu în pătrățele? Acea este adevărată. Desigur, am lăsat deoparte meciul cu țipete și urlete dintre ea și mama mea, care m-a târât afară de braț, cu valiza în mână cu tot, doar câteva clipe mai târziu. Îmi aduc aminte de cuvintele *creștină* și *păcătoasă* care au ieșit din gura femeii blonde. Îmi aduc aminte de tipul cu păr unsuros care ne aștepta pe alee într-un El Camino albastru în care duhnea a tutun. Îmi aduc aminte cum i-am făcut cu mâna bunicii mele pentru ultima oară. Îmi aduc aminte de lacrimile care îi șiroiau pe față pe când își flutura și ea mâna în chip de rămas-bun.

Pentru o fetiță atât de mică, îmi aduc aminte o groază de lucruri.

Dar nu pot să îi împărtășesc nimic din toate acestea lui Cain acum, deoarece aş scoate la iveală prea multe lucruri despre mine, cea adevărată. Charlie Rourke este alcătuită numai și numai dintr-o grămadă de minciuni presărate cu câteva semi-adevăruri care să îmi ușureze conștiința vinovată.

Iar acum sunt nerăbdătoare să îmi reduc conștiința la tăcere definitiv.

— Cain?

Mai fac un pas înainte până când ajung între picioarele lui desfăcute.

— Da?

Stă relaxat, cu o mână întinsă pe spătarul băncii și cu cealaltă așezată confortabil pe genunchi. Și totuși, tensiunea din maxilarul lui îmi spune că numai relaxat nu e el acum.

Mă întreb dacă are vreo idee ce urmează. Trebuie să aibă. M-am frecat de el ca un animal în călduri în ultima jumătate de oră.

Acum ori niciodată.

— Întotdeauna ești așa un gentleman?

Un zâmbet afectat îi înflorește pe buze.

— Nu... nu sunt. Și, în mod cert, nici tu nu îmi ușurezi situația în momentul de față.

Înghit în sec ca să îmi alung emoțiile contradictorii și nervii întinși la maximum.

— Și cum aș putea să ți-o fac imposibilă? îl întreb eu.

Mă fixează cu ochi plini de dorință și surprind în ei o licărire imposibil de descris în cuvinte. Urmează o pauză prelungă, apoi el își înfășoară mâinile în spatele genunchilor mei. Folosindu-se de forța lui, îmi așază mai întâi un genunchi sus pe bancă, urmat apoi de celălalt. Înainte să apuc să îmi dau seama ce se întâmplă, mă pomenesc în poala lui cu mâinile ușor strânse pe după gâtul lui și cu rochia trasă sus de tot, în jurul coapselor. Mâinile lui Cain își croiesc drum până în spatele coapselor mele și trage de ele până când se unesc cu ale lui, până când este imposibil să nu îi simt erecția lipită de mine.

Un alt val de căldură mă inundă între picioare. Am fost excitată acolo din secunda în care m-am trezit pe canapeaua din biroul lui, dar intensitatea a atins un nou nivel. Nu m-ar mira dacă l-aș uda pe pantaloni.

— Ești sigură?

Ochii lui sunt înlănțuiți de ai mei, buzele lui — atât de aproape de ale mele — sunt ușor întredeschise, respirația lui este precipitată.

Îmi las privirea să alunece peste trăsăturile chipului său, și mângâi cu vârfurile degetelor barba lui ușor crescută de pe gât. Trag în piept acea delicioasă aromă proaspătă și lemnoasă pe care o voi asocia întotdeauna cu el. Vreau să memorez fiecare moment în parte, fiindcă nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt așa cum mă face Cain să mă simt acum.

Și anume, că ceea ce vreau *eu* contează cu adevărat.

Și în acest moment, nu vreau nimic mai mult decât să îl am pe Cain. În mod intenționat, îmi mut pelvisul și mai aproape de el, până când erecția lui sapă în mine, și trasez cu vârfurile buzelor linia puternică a maxilarului său — o fantezie pe care am avut-o absolut în fiecare seară de săptămâni întregi încoace.

Aud un șuierat în aer cu o secundă înainte ca degetele lui să se încovoie în jurul șnururilor subțiri ale bikinilor mei și să tragă de ele. Își apasă erecția în mine. Tot la fel de repede însă, îmi dă drumul, și mâinile lui își croiesc drum în forță spre spatelui meu — pe sub rochia mea — ca să mă strângă la pieptul lui. Îi simt inima cum bate peste inima mea în timp ce îmi prinde buza de jos cu limba, în mod provocator.

Accept provocarea, astupându-i gura cu lăcomie, simțind cum limba lui umedă se contopește cu a mea într-un dans posesiv. Mâinile mele îi găsesc fața și îl îndeamnă să se apropie și mai tare de mine, desfătându-mă cu barba lui ușor crescută și țepoasă. La cât de mult îl doresc pe Cain aș putea s-o țin tot așa până la răsăritul soarelui; ador felul în care gura lui se contopește cu a mea, gustul ei, micile gemete pe care le scoate.

Dar nu am la dispoziție decât noaptea asta, îmi reamintesc eu.

Fără ca buzele lui să se dezlipească de ale mele, mâinile lui ies de sub rochia mea ca să îi tragă fermoarul în jos. Rochia îmi cade. Cu talentul unui expert, îmi descheie sutienul într-o secundă, expunând sânii mei în aerul răcoros al nopții.

Și privirii lui.

Degetele lui nu pierd deloc timpul și îmi găsesc pielea dezgolită, răsfirându-se ca să mă mângâie, frecând ambele sfârcuri întărite. Mă scutură fiori în tot corpul.

— Ai idee de cât timp mă tot gândesc să fac asta? îmi șoptește el în gură.

— De săptămâni? îl tachinez eu, dar inima mea bate nebunește.

Nu mă pot abține să nu mă leagăn în brațele lui, confesiunea lui împingându-mi propria dorință la culmea disperării.

Se eliberează de sărut cu un geamăt, iar mâinile lui alunecă în jos ca să mă prindă de fese. Mă ajută să mă ridic în genunchi, ca să ajungă mai ușor cu gura la sfârcurile mele. Profită din plin, luând unul în gură. Trag scurt aer în piept cu un șuierat din cauza suptului aproape dureros, iar el reacționează imediat folosindu-se de limba lui alinătoare.

Îmi înfășor mâinile instinctiv în jurul capului lui Cain, strângându-l mai aproape de mine în vreme ce degetele mele îi răvășesc părul. Este întotdeauna atât de perfect aranjat încât mă așteptam să fie aspru. Sunt încântată să constat că este moale ca mătasea.

Mă strâng și mai tare în el. Parcă tot am impresia că nu pot să mă apropiu suficient de tare.

— La naiba, Charlie, mârâie el, pe când degetele lui mari alunecă pe sub șnururile chiloților mei ca să îi tragă în jos atât de mult cât se poate, până când aud cum au început deja să plesnească.

Nu îmi dau prea bine seama cum reușește Cain să facă această manevră atât de lin, dar în câteva secunde mă pune pe spate, întinzându-se și el pe bancă deasupra mea. Nu este cel mai confortabil loc unde să stai întins, dar în momentul de față, chiar nu îmi pasă deloc.

Cu o dexteritate ieșită din comun, îmi trage fără niciun strop de efort bikinii până la glezne, apoi îi scoate de tot de pe mine, și îi aruncă nepăsător pe jos. Mă apucă apoi de gambe, le îndoaie cu blândețe și le împinge înapoi, făcându-și loc să stea cu un

genunchi proptit de bancă și cu un picior pe pământ, cu fața la mine. Măinile lui aterizează pe genunchii mei și încep să coboare în interiorul coapselor mele. Simt cum îmi năvălește un val de căldură în pelvis.

Și apoi îmi desface coapsele. *Larg* de tot.

Dintr-odată, faptul că mi-am scos sutienul pe scenă de câteva săptămâni încoace nu înseamnă mai nimic. Stau aici complet expusă, întinsă fiind pe o bancă de pe dig în toiul nopții, pentru un bărbat după care tânjește orice femeie heterosexuală — după care tânjesc și *eu* — și numai la gândul acesta simt cum mi se încordează brusc trupul. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu la așa ceva. Nu atât de rapid.

Cain nu glumea deloc atunci când spunea că nu pierde timpul.

El își schimbă poziția ca să stea deasupra mea, cu mușchii gâtului și umerilor încordându-se atât de frumos în timp ce stă rezemat pe brațe.

— Ești agitată, mă acuză el cu un mic zâmbet tachinator și imediat după aceea se apleacă și scoate brusc limba ca să îmi prindă buza.

— Nu, nu sunt, mint eu, simțind cum mă îmbujorez la față.

— Te-ai încordat, insistă el, mușcându-mi în joacă buza inferioară, înainte de a-mi depune o sărutare blândă pe buze. Ești sigură că e totul în regulă? Ne putem opri.

Ce frumos din partea lui că este pe aceeași lungime de undă cu corpul meu și că este îngrijorat în privința mea, dar nu vreau să mă opresc. În chip de răspuns, degetele mele își croiesc drum până la catarama curelei lui și o desfac, ca apoi să deschid rapid nasturii și fermoarul, iar mâna mea plonjează dincolo de boxerii lui ca să-i apuce penisul mai repede decât cred eu că se aștepta.

Un geamăt profund îi scapă lui Cain de pe buze.

Iar eu zâmbesc. Ben se înșela *atât de tare*. Aici, nici vorbă de penis diform, la fel de mic ca al unui hobbit. Cain este perfect.

— Ce s-a întâmplat? Ești sigur că este totul în regulă acum? Îl tachinez eu, mângâindu-l pe toată lungimea penisului și simțindu-i picăturile de umezeală din vârful.

Îmi scot mâna și îmi ling degetul mare în mod ostentativ în vreme ce îl fixez din priviri pe sub genele mele dese.

— Ești agitat?

El izbucnește într-un hohot de râs. Deși nu aș spune că e ceva neplăcut, sesizez o nuanță de răutate în râsul lui pe care nu am mai auzit-o până acum.

— Este un nou joc de-al tău? Bine, Charlie, știi că îmi place să intru în jocurile tale.

Își schimbă poziția astfel încât să nu îl mai pot atinge cu mâna, și îmi coboară rochia până la glezne ca apoi să mi-o scoată de tot.

— Aveam de gând să ți-o las pe tine, dar...

Ridicându-se în picioare, îmi împăturește rochia cu grijă și mi-o îndeasă sub cap în chip de pernă. Apoi se sprijină din nou pe bancă într-un genunchi, admirându-mi corpul fără nicio reținere. Nu am niciun dubiu că razele lunii de deasupra noastră îi oferă suficientă lumină pentru o examinare atentă. Refuz să mă fac mică sub privirea lui cercetătoare, cu toate că acesta este cel mai erotic și cel mai jenant lucru prin care am trecut vreodată.

— Oamenii de ordine nu ajung niciodată pe aici? îl întreb eu, nefiind în stare să îmi maschez neliniștea din glas.

Mâinile lui se îndreaptă spre coapsele mele. Îmi depărtează și mai tare picioarele, ridicându-mi unul și sprijinindu-l de spe-teaza băncii în vreme ce îl împinge pe celălalt în jos, lăsându-l să se balanseze peste marginea băncii. În ciuda tentativelor mele de a reacționa cu nonșalanță, trag aer în piept cu un șuierat, iar corpul începe să mă doară, căutând o oarecare alinare, atât din partea lui, cât și din cauza acestei poziții compromițătoare.

— Astă-seară nu. M-am asigurat eu de treaba asta. Altfel nu aș face așa ceva cu tine aici.

Îl cred pe cuvânt că nu ar face-o, ceea ce mă face să mă relaxez, cât de cât. Cu balustradele înalte din lemn din jurul nostru și

cu speteaza băncii care servește drept barieră, suntem invizibili pentru toată lumea.

Și totuși...

Nu știu câți bărbați ar putea să stea, pur și simplu, aici și să studieze o femeie dezbrăcată, așa răstignită cum sunt eu, mai ales având în vedere faptul că tocmai mi-a confirmat că este tare ca piatra și umed. Dar așa îmi trebuie dacă am încercat să iau peste picior un bărbat cu autocontrolul unui robot.

Și stau întinsă aici, privindu-l — complet îmbrăcat — cum mă studiază cu o flacăra mocnită și intensă în ochii lui căprui, probabil doar preț de o clipă, care mie mi se pare a fi o eternitate, însă.

— Nu îmi este teamă să recunosc că sunt un pic emoționat, Charlie.

Înec ușor când simt un deget coborând cu blândețe spre centrul ființei mele și mă încordez.

— Tu poți să recunoști asta? Sau ai de gând să continui să minți?

Cain este timid? Cain, tipul ăsta atât de sexy încât îți vine să îți dai chiloții jos de pe tine numai când îl vezi, bărbatul pe care efectiv sar toate femeile, are emoții fiindcă este cu mine?

— Da, am emoții, șușotesc eu într-un final.

— Bun. Știu când minți, Charlie, așa că cel mai bine ar fi să îmi spui adevărul de la bun început.

Simt ghearele vinovăției cum se înfig în fiecare gând al meu, în fiecare cuvânt al meu, la auzul avertismentului său. Dar când degetele lui alunecă pe trupul meu pentru a doua oară, sentimentul de vinovăție dispare instantaneu.

— Știi cât de splendidă ești?

Mi se oprește respirația când le simt în mine, degetele lui descriind mișcări lente, circulare, în vreme ce urmărește reacția corpului meu.

Închid ochii chiar în momentul când atingerea lui dispare și căldura respirației lui plutește deasupra mea. Las să îmi scape un mic strigăt atunci când îi simt limba în mine, dezmiardându-mă în locul degetelor.

Nu se compară cu absolut nimic din experiența mea anterioară. Degetele mele ajung din nou în părul lui mătăsos în vreme ce îl simt gemând ușor lângă mine și mâinile lui îmi prind cu fermitate coapsele, iar eu îmi mușc limba ca să nu țin în gura mare. Toată intensitatea acelor nopți — zilele când visam cu ochii deschiși, dansurile *pentru* Cain — combinată cu certitudinea că el este acum aici, împreună cu mine, a provocat o furtună în mine care este gata să se dezlănțuie.

Îmi arcuiesc spatelul din pricina plăcerii produse de limba lui — prospectând și croindu-și drum cu dexteritate și cu intenții clare — și simt cum se acumulează o căldură familiară în pelvisul meu. Nu durează mult până când brațele lui Cain se strâng în jurul trupului meu ca să îl țină nemișcat până când mă face să explodez, iar eu trebuie să scrâșnesc din dinți ca să nu le dau ocazia oamenilor de ordine să asiste la un spectacol live plin cu detalii picante.

În mine nu mai rămâne nici urmă de tensiune, nici urmă de modestie acum, după ce mi-am dat drumul, iar buzele lui Cain urcă pe burta mea, pe sâni, pe gât. Când ajunge la gura mea, nu ezită să mă sărute blând, deși simt gustul meu pe buzele lui.

Nu am gustat niciodată așa ceva. Am mai avut parte de tipi care mi-au făcut asta, dar părea a fi mai degrabă preludiul dinaintea partidei de sex; nu au făcut-o niciodată nici pe jumătate atât de bine ca el, și nici nu am avut orgasm.

Nu am avut orgasm cu niciun alt bărbat. Punct. Cu toate că nu cred că este chiar atât de surprinzător. Am *doar* optsprezece ani. Am impresia că aș putea experimenta aproape orice cu Cain dacă aș avea mai mult timp la dispoziție.

Strecurându-și o mână pe sub umerii mei, Cain mă trage în sus și apoi în poala lui, din nou, cu erecția lui împlântându-se în mine, lăsând să se înțeleagă foarte limpede ce vrea. Ce doresc să îi dau eu. Pe când se apleacă să își scoată portofelul din buzunarul de la spate, gura mea se lipește de partea laterală a gâtului său — în acel loc sensibil unde se află tatuajul lui — iar degetele mele nerăbdătoare desfac nasturii cămășii lui ca să scoată la iveală

trupul sculptural. Muream de dorința de a-l atinge încă din ziua când a venit în fostul meu apartament. Acum mă minunez cât de fierbinte este pielea lui în momentul în care îmi apăs pieptul gol de al lui.

Când aud zgomotul ambalajului rupt, mă hotărâsc să îl ajut să scape de boxerii lui, mâinile mele calde învăluindu-i rapid penisul și mângâindu-l pe toată lungimea.

— Ușurel, Charlie. Sunt pe cale să explodez, geme el în timp ce mă urcă din nou în poala lui. În timp ce se eliberează rapid de pantaloni, trăgându-i mai jos de genunchi, eu aștept cu nerăbdare să își pună prezervativul.

Agilul și puternicul Cain se reîntoarce cu fața spre mine, apucându-mă zdravăn de coapse și poziționându-le deasupra lui. Nu mă mai întreabă dacă sunt sigură. Nu mă mai întreabă dacă sunt emoționată. Pur și simplu, se uită pierdut în ochii mei în timp ce se înfige ușor în mine — făcându-și loc înăuntru și umplându-mă până la refuz. Aproape că e prea mult pentru mine și trebuie să respir adânc ca să fac față presiunii.

Când este adânc îngropat în mine, se oprește și mă trage înspre el, luându-mi buzele prizoniere cu gura lui, furându-mi aerul, gândurile, absolut totul.

Și apoi începem să ne mișcăm unul contra celuilalt.

Este o cadență lentă la început, mâinile lui încheștate de coapsele mele impunându-mi viteza dorită de el. Nu mă deranjează ritmul încet fiindcă încă mai am o ușoară senzație de jenă, iar prezența lui înăuntrul meu este absolut copleșitoare.

Nu durează mult până când corpul meu îl acceptă, totuși, și atunci când o face, ritmul nostru se accelerează rapid, loviturile lui devin mai puternice, sărutările lui mai înfometate, iar penisul lui se umflă și mai tare în mine.

În cele din urmă, mă desprind de gura lui și îi împing mâinile la o parte de pe coapsele mele, și mă uit în ochii lui cu un zâmbet jucăuș în vreme ce preiau controlul asupra ritmului, picioarele mele puternice făcând treaba în locul lui. El se lasă pe spate, cu buzele ușor întredeschise, urmărindu-mi mișcările trupului pe

sub ochii lui umbriți de gene. Mâna lui revine și sunt pe punctul de a-i da ușor una peste ea ca să o dau la o parte, din nou, dar îmi dau seama că nu e acolo ca să îmi dicteze mișcările. Este acolo ca să se asigure că îmi oferă plăcere maximă și din asta.

— Charlie... aud numele meu rostit în șoaptă, pasiunea cu care îl rostește, și îmi doresc cu adevărat să fi fost numele *meu* cel pe care îl strigă acum.

Ridică mâna liberă, cuprinzându-mi ceafa cu degetele. Îmi trage limba în gura lui într-un sărut posesiv, gâtuindu-mi un geamăt adânc, în vreme ce simt cum trupul lui înțepenește, în vreme ce îl simt pulsând în interiorul meu.

Am făcut asta pentru Cain. *Eu*. L-am excitat atât de tare. Când îmi dau seama de asta izbucnesc într-un al doilea orgasm aproape instantaneu și nu pot să mă abțin să nu țin de plăcere.

Până când șoldurile lui nu se opresc și ritmul respirației lui nu se domolește, ajungând să gâfâie sacadat, nici buzele noastre nu se despart. Îmi ghemuiesc trupul gol — învelit acum cu o pojghiță lucioasă de sudoare — la pieptul lui, cu el aflat în continuare în interiorul meu. Mă înfășoară cu brațele lui lungi și puternice și îi simt buzele apăsate de fruntea mea. Nu face nicio mișcare ca să iasă din mine, părând mulțumit să stea chiar acolo unde se află.

Mă minunez de această nouă versiune a lui Cain pe care tocmai am descoperit-o. Nu este tipul dur, agresiv pe care mi l-am imaginat eu. Nu este nici tipul sensibil pe care l-am cunoscut aseară.

Este agresiv și sensibil. Reprezintă tot ce-i mai bun din ambele lumi. Un tip după care voi tânji încontinuu după ce voi pleca.

— Îți promit că data viitoare va fi într-un pat confortabil, Charlie, îl aud eu șoptind cu delicatețe.

Mă lupt cu mine însămi să nu mă încordez la auzul vorbelor lui, dar nu pot și sunt sigură că el simte asta. Lăsându-mi gura deschisă să cadă pe gâtul lui gol, accept cu lăcomie faptul că îmi doresc o dată viitoare. O doresc cu disperare. O doresc acum.

A fost probabil o greșeală să las lucrurile să decurgă astfel.

Prima geană de lumină străpunge întunericul pe când Cain mă conduce până la ușa apartamentului meu. Mi-a sugerat pe un ton nonșalant să mergem la apartamentul lui, dar l-am refuzat, abia reușind să îngaim niște scuze din pricina nodului care mă împungea în gât.

Am o programare la dentist.

Trebuie să mă duc să fac aprovizionarea.

Trebuie să duc mașina la service.

Minciuni. Numai minciuni.

Nu a insistat, totuși, fie pentru că a făcut propunerea doar de politete sau a luat scuzele mele drept un refuz categoric. Sau poate pentru că își poate da seama, cu adevărat, când îl mint și asta îl scoate din pepeni.

Pe drumul de întoarcere a fost o liniște nefirească în mașină și, la cât de extenuată eram după două zile de nesomn, și pe cât de satisfăcută eram, aproape că am adormit. Dacă nu ar fi fost amărăciunea care mă măcina în momentul când mi-am tras rochia pe mine pe dig, probabil că aș fi adormit.

În timp ce introduc cheia în broască și descui ușa, simt cum trupul lui Cain se apropie de mine și îmi este teamă că se va autoinvita în apartamentul meu. Mi-e teamă fiindcă va trebui să îl gonesc. Mi-e teamă fiindcă aș prefera cu atât mai mult să îl țin lângă mine.

— Charlie?

Scrâșnesc din dinți o clipă, ca apoi să îmi compun o mască. Sau să încerc să o compun. Adrenalina mea s-a risipit într-un final, lăsând în loc carcasa goală a unei fete care a avut parte de prea multe emoții care au marcat-o în ultimele treizeci și șase de ore — atât din cele mai bune, cât și din cele mai rele. Nici măcar nu pot să gândesc ca lumea. Din fericire, sunt prea obosită ca să plâng, altfel aș urla acum până mi-ar ieși ochii din orbite.

Mă aflu exact unde eram ieri-dimineață, doar că acum durerea din pieptul meu este mult mai pronunțată.

În cele din urmă, mă întorc cu fața la Cain, ca să mă pierd în ochii aceia căprui și calzi care mă privesc intens, cu o îngrijorare abia voalată.

— Îți mulțumesc pentru seara asta, Cain, încep eu, dar mă sufoc.

Mă adun, înghițind în sec, și reușesc să balmăjesc:

— Mulțumesc... pentru tot.

De ce nu pot să mai rezist? Doar încă puțin, ce naiba!

O cută adâncă îi brăzdează fruntea, dar și-o netezește imediat.

— Prietena mea, Storm, dă o mică petrecere la ea acasă în după-amiaza asta. În cinstea logodnicului ei, Dan.

Stă cu telefonul în mână cu un aer absent.

— Tocmai am primit mesajul. Oricum...

Vocea i se frânge și ochii îi alunecă spre gura mea.

— Ar trebui să vii.

Fac o încercare jalnică să îi zâmbesc.

— Sigur că da. O să mă gândesc.

O să mă gândesc la asta în timp ce urc în autobuz.

Pe chip îi trece ceea ce pare a fi o undă de dezamăgire, iar eu încerc să mă apăr de sentimentul de vinovăție care mă izbește ca un pumn în stomac.

— Bine, Charlie.

Se apleacă să mă sărute ușor pe obraz, aproape de gura mea, dar nu ajunge până acolo, de parcă nu ar fi sigur dacă îi permit sau nu.

Nu ezit să mă întorc spre el să îi fur o ultimă sărutare, să încerc să îi transmit cu trupul meu cât de mult a ajuns să însemne pentru mine într-o scurtă perioadă de timp și cât de mult îmi doresc ca acest lucru să continue.

Cât de mult îi voi simți lipsa.

Un braț puternic se încolăcește de talia mea pe când el mă zdrobește de trupul lui, răspunzându-mi cu aceeași monedă, ceea ce nu face decât să crească intensitatea pasiunii mele, și mă lasă apoi pe spate, forțându-mă să deschid larg gura ca să pătrundă cu limba în ea.

Cain pare să nu aibă altă viteză decât „foarte mare”. Combinând asta cu propriile mele frământări, nu poate duce decât la un dezastru iminent. Închid ochii și mă las cotropită de puterea lui în timp ce mă pierd din nou în el, în timp ce fierbințeala familiară îmi străbate din nou întreg corpul.

La un moment dat, simt cum mi se înmoaie genunchii și nu pot să îmi deschid pleoapele. Aud ca prin vis ușa închizându-se și devin imponderabilă în brațele lui Cain. Salteaua moale pe care mă așază Cain este ca un nor pufos.

— Charlie, unde îți sunt așternuturile? îl aud întrebând, dar nu îi răspund.

Sunt împachetate în valiza care zace într-un colț.

Așteptându-mă.

O clipă mai târziu o mână îmi netezește părul de pe frunte.

— Dormi.

— Bine, murmur eu oftând, cu toate că încă mă mai lupt cu dulcea uitare ce îmi dă târcoale.

Trebuie să plec în câteva ore, dar am nevoie, totuși, și de somn. Doar câteva ore și apoi voi pleca.

— La revedere, Cain.

Oricum, nu sunt în stare să conduc mașina deocamdată...

Cineva bubuie în ușa mea.

Îmi simt corpul greu de parcă aș fi legată cu lanțuri de pat în timp ce trag de mine să mă ridic în capul oaselor, nevrând să părăsesc confortul somnului, chiar și pe o saltea goală.

— Charlie! Deschide!

Este Ginger și pare ieșită din minți. Cuprinsă de spaimă, mă îndrept grăbită spre ușă, clătinându-mă pe picioare, și o deschid la perete fără să îmi iau nicio măsură de precauție.

— Trăiești! exclamă ea, trecând pe lângă mine cu pași maiestuoși. Șnururile multicolore ale sutienului costumului de baie îi ies la iveală de sub rochia de plajă în dungi albe și roșii.

— E a patra oară când trec pe aici astăzi. Credeam că ai murit! Haide, du-te și pregătește-te.

— Ce?

Mă scarpin în cap absentă, încercând să îmi pun în ordine amintirile vagi. *Să mă pregătesc pentru ce?*

— E trecut de ora trei și trebuie să mergem la Storm.

Trecut de ora trei?

— Cum?

Nu-mi vine să cred. Mă reped să îmi scot telefonul din geantă și primesc confirmarea că ea nu mă minte. Mă cuprinde instantaneu panica. *Nu... trebuie să ajung la bancă și să vând mașina și apoi... să plec din Miami. Nu voi avea suficient timp!*

Ginger se instalează confortabil pe canapeaua mea, cu telecomanda în mână, răsucindu-și pe degete o șuviță de păr de un roz aprins. Și știu că, în cazul în care nu accept să merg cu ea, nu se va lăsa urnită din loc decât de un incendiu sau de o macara. Ochii ei se opresc asupra florilor care îmi împodobesc masa.

— Sunt minunate. De la cine le-ai primit?

— De la nimeni, mormăi eu în vreme ce mă îndrept cu pași nesiguri spre dormitor și închid ușa după mine. Mă izbesc de tâblia ușii oftând și închid ochii. *Ce să fac?*

Dacă m-aș debarasa de Ginger, știu că aș mai avea timp să îmi duc planul la îndeplinire. Aș ajunge într-un alt stat și într-un alt oraș la miezul nopții. Verific telefonul cu cartelă din geanta mea cu o ușoară neliniște la gândul că s-ar putea să fi ratat vreun apel de la Sam.

Niciun apel pierdut. Oftez ușurată.

Dar dacă... aș mai sta încă o zi? Adică, m-aș afla într-un *real* pericol dacă aș mai rămâne încă *o singură* zi? Am săptămâni întregi la dispoziție până când va urma, probabil, o nouă cerere de livrare și Bob nici măcar nu va mai putea intra în club până atunci, asta în cazul în care ar vrea să îmi facă vreun rău. Iar Sam este... trebuie să cred că nu va dori să îmi facă vreun rău dintr-un capriciu sau pentru o simplă bănuială, oricât de paranoic ar fi.

Sunt mult prea valoroasă pentru el. Sunt pionul lui care nu trezește suspiciuni.

Prima dată ar veni aici. Mi-ar face o vizită personal, să se convingă cu ochii lui. Trebuie să cred asta. La urma urmei, el este cel care *m-a crescut*. Chestia asta trebuie să conteze, totuși.

Dilema mea se risipește în aer în doar câteva secunde, de parcă nici nu ar fi existat de la bun început. Sau poate că a existat până seara trecută. Greața amețitoare pe care o simt în capul stomacului cedează în sfârșit, înlocuită fiind de frenezia emoției. Deschid larg valizele, scormonesc rapid printre haine în căutarea costumului de baie.

Și, dintr-odată, parcă nu pot ajunge suficient de repede la Storm.

Capitolul douăzeci și cinci

■ ■ ■

CAIN

— Bună, străinule! mă întâmpină Storm la ușă, purtând un șorț și un zâmbet mare cât toate zilele. Mă bucur că ai reușit să vii, deși te-am anunțat așa din scurt.

După ce mă îmbrățișează strâns, mă mângâie pe braț cu afecțiune. Storm mă atinge tot timpul. Nu văd cu ochi buni contactul fizic cu ceilalți oameni, dar, în ceea ce o privește pe Storm, nu mă deranjează deloc. Știu că este un gest complet platonice și venind din partea ei — una dintre cele mai bune prietene ale mele — chiar mă relaxează.

Îi studiez șorțul — pe care scrie: *Atenție: Femeie la grătar!* — îmi frec mâna pe burtă și o întreb:

— Ce avem la masă?

Pasiunea lui Storm este să hrănească oamenii și este o bucatăreasă excelentă. S-a făcut o glumă pe seama ei, spunându-se că ar trebui instalată o ușă batantă la intrarea în casă pentru fluxul de oameni care se perindă în mod constant în casa lor de pe plaja din Miami.

— Burgeri făcuți în casă și o groază de alte chestii. Suficientă mâncare pentru o grămadă de oameni și se pare că mulțimea își îngroașă rândurile rapid pe aici.

Urmează o pauză și apoi:

— Și, ia spune-mi... ești sau nu împreună cu dansatoarea aia nouă și atrăgătoare?

— Mă ții de treizeci de secunde la ușă, Storm. Și, din câte îmi amintesc eu, parcă nu îți plăcea să bârfești, i-o întorc eu.

Stomacul meu e un ghem de nervi. Nu știu ce dracu' s-a întâmplat în dimineața asta. După o partidă de sex pe care nu pot să o descriu altfel decât că m-a dat gata, satisfăcând fiecare fibră din trupul și din mintea mea într-un fel în care nicio altă femeie nu a reușit să o facă, Charlie mi-a pus capac.

Mă așteptam să vină bucuroasă în casa mea, în dușul meu, în patul meu.

Să continuăm nerăbdători de unde am rămas.

Dar singurul lucru pe care părea grăbită să îl facă era să scape de mine. A început să dea în bâlbâială, să vină cu scuze. Practic îmi cerșea să o duc acasă la ea.

Ceea ce m-a băgat al dracului de tare în ceață.

Ca să fiu drept, era atât de epuizată încât practic a ațipit în brațele mele și a adormit la nici un minut după ce am întins-o pe pat. Știu pentru că am stat lângă ea și am urmărit-o cum a cotropit-o somnul, dându-i la o parte de pe față părul ei minunat, făcându-mi griji că ar trebui să o trezesc ca să își scoată blestematele alea de lentile de contact, apoi căutându-i așternuturile alea scumpe, dar fără să le găsesc însă.

Cu toate acestea, fie că era epuizată sau nu, ceva nu mi s-a părut în regulă după felul în care s-a încheiat întâlnirea noastră. Poate că a analizat tot ceea ce i-am spus și a intrat în panică. Poate că ar fi trebuit să o duc în apartamentul meu în loc să las totul să se întâmple pe dig. Nu m-am putut stăpâni însă.

Am zăcut întins pe pat ore întregi, analizând fiecare secundă, fiecare cuvânt care i-a scăpat pe gură. Fiecare geamăt...

Și tot nu reușesc să înțeleg nimic.

Dumnezeule, sper să o văd astăzi.

Ginger mi-a promis că va face tot ce îi stă în putință ca să o aducă pe Charlie aici. Acum presupun că nu am altceva de făcut decât să aștept. Și să evit interogatoriul lui Storm.

— Nu sunt. Sunt un romantic incurabil. Este o mare diferență.

Ea zâmbeste, dezvelindu-și dinții ei albi perfecți, iar eu **adaug**:

— Și când vine vorba despre misterioasa viață amoroasă a lui Cain, da, prietenii săi sunt cu toții *extrem* de interesați. **Îți jur**, Ben e dat pe spate. Nu îmi aduc aminte să fi vorbit despre o singură fată atât de mult în viața mea.

Îi întind o pungă de cadou cu câteva sticle de vin în ea, încercând să îi distrag atenția în timp ce picioarele ei goale lipăie afară din bucătărie.

— Cain!

Versiunea în miniatură a lui Storm se repede înspre mine, brațele ei micuțe încolăcindu-se în jurul taliei mele.

— Mia!

Râd în barbă în timp ce îi iau o șuviță de păr auriu în mână și o trag în joacă. Ea își ridică privirea și se uită la mine cu ochii aceia albaștri și inocenți, aceiași care mi-au străpuns inima în ziua când și-a ridicat privirea și a zâmbit în vreme ce făcea primii ei pași printre piesele de mobilier din biroul meu, bucurându-se că reușise să meargă.

— Bine, bine. Vorbim mai târziu...

Storm ia vinul cu un zâmbet misterios.

— Băieții sunt în peșteră.

Își pune un braț pe după umerii Mieii, o întoarce cu blândețe și o conduce înapoi spre bucătărie.

— Haide, micuțo. Legumele alea nu se vor spăla singure.

O pornesc de-a lungul holului casei lor de pe plaja din Miami de dimensiunile unui palat. Storm s-a mutat aici în urmă cu trei ani împreună cu Dan, cu Mia și cu cele două prietenele ale lor — și surori, totodată, Kacey și Livie. Asta s-a întâmplat cam pe la vremea când Storm a plecat de la Penny's și și-a deschis propria ei școală de acrobație. Ziua în care a venit în biroul meu să îmi spună — mototolindu-și fusta între degetele ei tremurătoare, de parcă nu ar fi fost sigură cum aveam să primesc eu vestea demisiei celei mai populare dansatoare de la Penny's — a fost cea mai fericită zi din viața mea.

Storm este povestea mea de succes. Datorită ei fac ceea ce fac.

Vocea insuportabilă a lui Ben se face auzită până la jumătatea holului.

— ... și ea plecase deja când m-am trezit, totuși, a fost nasol fiindcă, *să fiu al naibii* dacă nu avea cea mai spectaculoasă...

— Păsărică? îl întrerup eu cu glas puternic în timp ce intru în cameră, bătându-l pe umăr pe Ben în treacăt.

Nu sunt deloc surprins să îi găsesc pe toți cu câte o bere în mână, jucând jocuri video. Așa îi găsesc de obicei, în timp ce femeile își petrec timpul împreună pe vreuna dintre numeroasele terase ale casei sau în vreo cameră. Deși Storm a botezat această încăpere *peștera* lui Dan, nu seamănă nici pe departe cu o peșteră. Luminile se revarsă prin ferestrele din tavan până în podea și, în afară de mobilierul modular în nuanțe castanii și de piele argăsită, totul este decorat în tonuri de alb și gri.

— Șase, șefu'! zbiară Ben în vreme ce băieții izbucnesc în râs din pricina intervenției mele făcute la țanc. Tocmai le furnizam detalii din Mexic.

— Pun pariu că înflorate, m'ormăi eu, deși nu mă îndoiesc câtuși de puțin că fiecare amănunt relatat de Ben s-a petrecut exact așa cum l-a descris. Uneori mă întreb cum de nu i-a căzut penisul încă.

Dan ocolește canapeaua și vine spre mine cu mâna lui mare întinsă și cu un zâmbet sincer pe chip.

— Mă bucur că ai venit, Cain.

— Felicitări, din nou. Ce-ți face capul după noaptea de ieri? El se scutură, dar după aceea râde.

— Băieții ăștia sunt niște adevărate animale. Îmi pare rău că nu am mai apucat să stăm de vorbă. A trecut ceva vreme.

— Știu. A fost o vară nebună... Storm o duce bine cu sarcina?

Ochii lui Dan se luminează, ca de fiecare dată când vine vorba despre Storm. Femeia cu care urmează să se căsătorească și care îi poartă și copilul pare a fi steaua lui călăuzitoare.

— Da, e bine. În curând ar trebui să afle ce este.

— Fată!

Trent a exclamat — prietenul lui Kacey și o prezență permanentă în casa Ryder — face anunțul cu un rânjet, adăugând un „Salut, Cain”, fără să își abată atenția însă de la runda de box cu Nate.

— Trent.

Îmi place de Trent. Nu mi-a plăcut așa de mult însă când am aflat cine era cu adevărat, când viața barmaniței mele și celei mai bune prietene a lui Storm, totodată, — Kacey — a fost dată peste cap urât de tot, exploziv chiar. Până în ziua de azi, îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu am simțit nevoia să fac o verificare de rutină în trecutul lui. Dacă aș fi făcut-o, l-aș fi dat afară din barul meu cu un șut în fund.

Și probabil l-aș fi bătut până când l-aș fi lăsat aproape fără suflare.

Dan se apleacă cu dezinvoltură să îl tragă în joacă pe Trent de ureche pentru comentariul făcut, ca apoi să clatine din cap.

— Doamne ferește să fie încă o fată. Mă voi îneca în estrogen.

— Ia-ți un câine, îi sugerează Nate, ca imediat apoi să scoată un strigăt puternic de victorie: *Daaaa!* în vreme ce jucătorul lui Trent este doborât la pământ cu un knock out teatral.

— Pentru ce? hohotește Ben. Storm i-ar tăia ouăle pentru regulatul în văzul tuturor. Prin urmare, vei fi înconjurat de estrogen *din toate părțile* și, în plus, vei fi obligat să aduni rahatul eunucului de două ori pe zi timp de zece ani.

Dan aruncă un zâmbet strâmb în direcția lui.

— Poate că nu. Storm încă nu te-a concediat *pe tine* pentru regulatul în văzul tuturor, camarade.

O altă rundă de hohote și chicoteli răsună în încăpere, iar eu îmi amintesc cât de mult mi-a lipsit faptul că nu am mai ieșit nicăieri cu băieții. Prea m-am lăsat copleșit de treburile legate de club în ultima vreme.

Și trebuie să am și eu o viață a mea. Iar la modul ideal, una care să o includă și pe Charlie.

— Ceva de băut? mă întreabă Dan, întinzându-se deja spre sticla de Rémy Martin, deoarece știe că este băutura mea preferată. În mod normal, nu aş accepta niciodată ca prietenii mei să îmi satisfacă gusturile costisitoare, dar Dan și Storm își pot permite cu ușurință acest lucru, iar Storm nici nu ar accepta altcumva.

— Și cum mai merge treaba la club? mă întreabă Dan pe când îmi întinde paharul plin. Ben mi-a spus de detectoarele de metale. Vin și mai mulți depravați acum, de când s-a închis Teasers, nu-i așa?

— Da... este o investiție, dar merită.

Iau o gură de coniac.

El dă încet din cap, iar pe chip îi apare o expresie ciudată și stau să mă întreb unde bate de data asta. În general, conversațiile cu Dan despre club tind să se îndrepte într-o singură direcție.

Mă avertizează, coborându-și glasul:

— Mi-au ajuns la ureche unele zvonuri cum că ar fi un nou distribuitor în Miami. E din nord, și aduce heroină la procentajul de stradă. Nu se compară cu creținii din găștile de cartier pe care reușim să punem mâna în câteva săptămâni. Este o operațiune organizată. S-ar putea să fie de mari proporții. E de așteptat să se ajungă la un război cu cartelul.

Dan mă studiază cu atenție în timp ce lansează următoarea întrebare:

— Ai văzut sau ai auzit ceva?

Nu este pentru prima oară când *purtăm* această conversație. Nu sunt singurul care ordon cercetări de rutină. După ce Storm a părăsit clubul, ea a recunoscut că agentul Dan mi-a investigat trecutul și a tras câteva sfori, fiind suspicios în privința mea. Nu i-a trebuit mult ca să dezgroape trecutul meu. Oi fi evitat eu — în mod miraculos — un cazier judiciar pentru propriile mele fărâdelegi, dar încă mai am o codiță, fiind legat pe hârtie de trecutul odios al părinților mei.

Singura mea legătură cu lumea drogurilor și a prostituției a fost doar prin relațiile mele de rudenie. Presupun că a fost o

mişcare inteligentă din partea bunului și dragului meu tată atunci când s-a gândit să nu mă bage în această afacere de familie, deoarece putea scoate mult mai mulți bani de pe urma mea trimițându-mă la lupte. Dan nu este un tâmpit, totuși. A văzut și el cum stă treaba în lumea asta. Știe că nu este construită din celule disperate — în care traficanții de droguri sunt separați de proxeneți, de hoți și de ucigași. Știe că am tot felul de legături, fie că vreau sau nu. La naiba, încă mai sunt abordat din când în când de agenții de pariuri pentru vreun bilet la meciurile cu miză mare. Asta după zece ani, și tocmai în Miami! La toate acestea se adaugă și faptul că fac afacerea pe care o fac, unde sunt în mod constant bombardat cu propuneri ilicite.

Dan știe că aș putea afla, *doar dacă* aș vrea să mă implic. *Doar dacă* aș vrea să risc să fiu etichetat drept turnător al poliției, practic desenându-mi o țință pe piept și punând în pericol viața tuturor din jurul meu.

— Nu am auzit nimic, Dan. Și știi prea bine că jigodiile alea nici măcar nu se apropie de Penny's. De asta am atâția oameni de ordine și atâta aparatură de securitate. De asta sunt selectiv cu cei pe care îi angajez.

Dan dă scurt din cap.

— Știu, Cain. Dar le-am promis băieților că o să te întreb oricum.

Dând drumul zgomotos aerului din piept, el schimbă rapid subiectul, vorbind pe un ton mai destins:

— Și acum, ia spune-mi despre dansatoarea asta nouă de la Penny's.

— Cea care l-a făcut pe Cain să se masturbeze în biroul lui în fiecare seară? zbiară Ben, în vreme ce lovește cu furie tastatura ca să îl izbească pe jucătorul lui Nate drept în figură. Oho. Ia te uită! I s-a și sculat în pantaloni.

— Du-te dracului, Morris, îl reped eu cu un răs nervos. Nu mi...

Închid ochii și oftez din rărunchi. Nu are sens să mă apăr. Nu suntem la Penny's. Asta ar însemna să luptăm fără mânuși și

ticălosul abia își face încălzirea. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu știe nimic despre seara trecută.

— Așa se face! strigă Ben, agitănd controlerul înspre pieptul lat al lui Nate. Adică, pe bune, Cain...

Ben se întoarce spre mine, acordându-mi întreaga lui atenție și clătinând din cap.

— Ce fățarnic poți fi! Nu meriți să deții un club. La naiba, nu meriți nici să deții un penis!

Știi că Ben dă mult din gură pentru distracție, mai degrabă. Am purtat chiar câteva conversații sincere cu Ben când era beat, în care el și-a exprimat admirația și devotamentul pentru mine fiindcă că nu profitam de poziția mea.

Cu toate acestea, îi arunc o privire furioasă lui Dan, care nu își poate șterge rânjetul de pe chip.

— Îți mulțumesc, omule, că ai deschis discuția despre ea.

Dan își ridică mâinile în chip de fals armistițiu.

— Am fost cât se poate de surprins să aflu că, în sfârșit, bărbatul de oțel e obsedat de o femeie ca și noi ceilalți, niște bieți fraieri, atâta tot.

— Nu sunt obsedat.

Accesele de tuse și râsetele înăbușite din zona canapelei îmi confirmă că nimeni nu mă crede. La dracu', nici măcar *eu* nu mă cred. După noaptea trecută, gândurile mele fierbinți zboară la Charlie, cu și mai multă intensitate decât până acum. La dracu'! Ea îmi cunoaște cea mai mare parte din trecutul meu plin de rahat. De zece ani încoace, am ținut totul închis în mine. O singură noapte petrecută cu ea și am vărsat tot precum un prizonier în camera de tortură. Numai că nu am fost torturat. Nici pe *departe*.

— Charlie s-ar putea să fie dispusă să încerce, să știi. Dacă ai înceta cu ședințele tale de masturbare și a-i ruga-o pe ea să ți-o...

Ben se întrerupe abrupt, rămânând cu ochii pironiți pe ceva din spatele meu. Dan și cu mine ne întoarcem la unison ca să dăm cu ochii de subiectul discuției stând la intrare într-un costum albastru și cu un platou de legume în mâini.

Ben are dreptate. Mi se scoală în pantaloni numai la vederea aceluia trup. Numai că este cu atât mai dureros acum, după ce am fost în interiorul lui.

Și îmi doresc cu disperare să mai pătrund încă o dată.

Dar sunt extaziat până și de simplul fapt că *o văd* din nou. Trebuie să am un rânjet idiot întins pe față chiar acum.

La naiba, nu-mi pasă.

O văd cum intră agale și mă străduiesc din răputeri să îmi închid gura care a rămas căscată de uimire.

— Storm m-a rugat să vă aduc platoul acesta, băieți, ne explică ea, picioarele ei goale nefăcând niciun zgomot pe dușumeaua din lemn.

Bineînțeles că Storm a trimis-o. Fiindcă eu mă aflu aici.

Pentru o fată care trebuie să fi auzit, fără să vrea, grosolăniile lui Ben, având în vedere cât de al dracului de gălăgios este, se ține destul de tare. Fără obraji îmbujorați, fără priviri jignite, absolut nimic din toate astea. Eu, pe de altă parte, mă apuc strâns cu mâinile de ceafă ca să mă abțin să nu sar peste canapea și să îl iau la pumni pe Ben.

— Bună, Charlie!

Rânjetul mare și idiot al lui Ben se arată în toată splendoarea acum. Tipul, care se simte atât de în largul lui în preajma femeilor, probabil că nu se simte deloc stânjenit.

— Când ai ajuns?

Și, în mod cert, nu se simte deloc stânjenit nici când îi studiază sânii.

— Chiar adineauri. Cu Ginger.

Aplecându-se în față, îi întinde mâna lui Trent.

— Bună, eu sunt Charlie.

Răspunsul lui Trent vine abia cu două secunde mai târziu, răstimp în care el se holbează, pur și simplu, la chipul ei, punându-și jos, plin de calm, game stick-ul și berea, și întinzându-se să îi ia mâna într-a lui, cu acel zâmbet afurisit despre care toate fetele din club încă mai pomenesc de fiecare dată când își face apariția pe acolo.

— Trent. Bună!

Strângerea de mână durează o secundă, două, trei secunde prea mult și scrâșnesc din dinți, urmărind-o cu atenție să văd dacă se aprinde în obraji sau dacă are altă reacție. *Dumnezeule...* Știu că Trent este îndrăgostit până peste cap de Kacey, așa că gelozia mea e total nefondată, și totuși iată-mă aici, gata să sar să îi despart.

O noapte. O singură noapte cu ea și pot să mor.

— Bună, Nate!

Charlie îi face cu ochiul mătăhălosului, care îi zâmbește la rândul său, nu înainte de a arunca în direcția mea unul dintre rarele lui rânjete cu gura până la urechi. De obicei, luăm legătura în fiecare dimineață printr-un apel rapid sau printr-un mesaj. Astăzi a apărut pe nepusă masă la ușa mea. Părea pornit să mă bată până scotea adevărul de la mine dacă nu mă confesam, ceea ce am și făcut, până la urmă.

Înconjurând canapeaua, Charlie îi întinde mâna lui Dan.

— Nu am apucat să ne cunoaștem aseară, cu leșinul meu și cu toate celelalte.

— Charlie. Am auzit atât de multe lucruri despre tine.

Măcar Dan are bunul simț să nu se holbeze la ea.

— Și cine ți-a împuiat capul cu minciuni despre mine? îi dă ea replica fin, cu buzele ei frumoase și cărnoase înflorind într-un zâmbet larg.

— Cain nu minte niciodată, îi dă Ben replica pe rever cu un surâs afectat.

Își îndreaptă ochii cu sclipiri jucăușe spre mine zăbovind câteva secunde — și zăresc o undă de amuzament dansându-i în priviri.

Simt nevoia imperioasă să o trag la pieptul meu și nu pot să mă abțin să nu îmi cobor privirea spre sfârcurile ei rotunde și gura mea se întredeschide instantaneu, aducându-mi aminte cât de catifelati erau atunci când îi atingeam cu limba. Când îmi ridic din nou ochii spre ea, constat că privirea ei s-a întunecat ușor.

— E bine de știut.

Făcându-mi cu ochiul, și mângâindu-mă ușor, dar ferm în susul și în josul brațului, ea se întoarce spre Dan ca să îl anunțe:

— Storm mi-a zis că are nevoie de tine la grătar. Tanner a luat-o razna.

Oftând din greu, Dan bombăne:

— Iar și-a adus pistolul cu pulverizare?

— Da.

Charlie chicotește.

— Și e ridicol.

Clătinând din cap, Dan îi zâmbește cu căldură.

— Bine, spune-i că vin imediat.

Cu paharul la gură, o urmăresc cu privirea pe Charlie cum iese pe ușă, ondulându-și șoldurile în mod provocator. Știe că sunt cu ochii pe ea. Trebuie să știe.

— Dacă vrei să știi părerea mea, eu nu te condamn, omule. Uau!

Dan se încruntă ușor.

— Un pic cam tinerică, totuși...

— Douăzeci și doi.

El pufnește pe gură.

— Ei bine, dacă ar fi să ți-o tragi vreodată cu o angajată, dacă ea ar fi aceea nu te-aș condamna.

Prea târziu. Și am de gând să fac orice ca să i-o trag din nou. Diseară.

— Până atunci, nu vrei să o chem pe Mercy să îți rezolve problema? se oferă Ben. Este fantastică. Și discretă.

Îi arunc lui Ben o privire ucigătoare.

— Sper că glumești!

— Bineînțeles că glumesc! Nu m-am atins de ea..., încă.

Pe chip i se lățește un rânjel.

— Bine, fiindcă poți să fii sigur că te-aș fi dat dracului afară.

— Păi, în cazul acesta...

Ben bate cu palma în măsuta de cafea.

— Consideră că acesta este preavizul meu.

După privirile pe care le schimb cu ceilalți, îmi dau seama că ne întrebăm cu toții același lucru — Ben chiar vorbește serios?

El ne face cu ochiul, după care ne declară pe un ton mai sobru:

— Am pus mâna pe o slujbă cu normă întreagă la o firmă de avocatură din orașul meu. Am găsit-o chiar azi de dimineață.

— Vorbești serios, Morris? insistă Nate.

— Dap.

Ben își întinde brațele deasupra capului și le cuibărește apoi după ceafă, în timp ce oftează din rărunchi.

Nu mă așteptam să îl pierd pe Ben atât de repede.

— Dar nu mai ai încă o lună până când afli rezultatele de la examenul de barou?

El face un gest de desconsiderare cu mâna.

— Ba da, dar l-am luat cu brio. Nu îmi fac griji. Ei nu își fac griji. Voi fi angajat de probă o perioadă, până când primesc rezultatele oficiale.

Supărarea mea anterioară pe Ben dispare instantaneu. Mă apropiu de el în vreme ce primește o palmă pe spate de la Nate în chip de felicitări. Eu îi întind mâna, pe care mi-o strânge cu fermitate și cu un licăr de satisfacție în ochii lui albaștri.

— O să îți simțim lipsa, omule, dar e grozav. Te-ai descurcat de minune.

Chiar a făcut-o. După ce s-a accidentat la genunchi și a ratat șansa de a deveni un fundaș faimos, Ben și-a pus mîntea la treabă — una pe care majoritatea oamenilor nu și-au dat seama că o avea — ca să facă Dreptul. Acum, după ani de zile petrecuți la Penny's, Ben merge mai departe.

Bruta lipsită de tact își pleacă fruntea, iar chipul său devine gânditor și melancolic, lucru rar întâlnit la el. Pun pariu că nu a catadicsit să îi pomenească tatălui său despre treaba asta. Bătrânul ăla ticălos și zgârcit ar fi reușit cumva să îi transforme succesul în eșec. Cred că de aceea Ben este un tip atât de flușturistic și de vesel tot timpul. Îi este o frică de moarte să nu fie comparat cu propriul său tată.

— Acum, la modul serios, frate, nu ieși cu aia. E jenant. Am o poză cu Charlie pe scenă și pot să ți-o trimit pe telefon, dacă ai nevoie de ea să-ți rezolvi problema la baie.

Până aici i-a fost.

Capitolul douăzeci și șase

■ ■ ■

CHARLIE

Nu ar trebui să fii aici.

— Aaah... asta zic și eu viață! oftează Ginger, lăsându-se pe spătarul scaunului cu o margarita în mână. Ce bine ar fi dacă nu ar trebui să lucrăm diseară!

O aprob mormăind ceva în timp ce admir minunata terasă din piatră care dă spre o piscină enormă, de o formă ciudată, cu câteva alcovuri. Toată terasa este împodobită cu diferite plante tropicale. În zona în care ne aflăm, suntem complet ferite de soare de o pergolă și de un gard din zăbrele de lemn.

— Slavă Domnului pentru briza asta, adaugă Ginger, iar privirea mea o urmărește pe a ei care se îndreaptă către cele două ventilatoare uriașe fixate de bârnele de deasupra noastră, trudind din greu pentru a face să circule aerul fierbinte de vară.

Zgomotul făcut de trosnetul focului îmi atrage atenția spre celălalt capăt al terasei unde Tanner — care și-a completat ținuta luată parcă din filmul *Cousin Eddie*, cu o pălărie din paie, șosete negre trase până la jumătatea gambelor și sandale — îi demonstrează lui Dan de ce utilizarea pistolului pulverizator cu două mânere atunci când faci friptură la grătar ar trebui brevetată și pusă pe piață. Dan îl convinge, într-un final, pe Tanner să îi predea arma și să lase grătarul pe mâinile lui.

Pe mâinile proaspăt-numitului agent special DEA.

Nu ar trebui să fii aici.

Dar chiar nu am avut de ales, încerc eu să mă conving singură. Ginger era tare pornită să mă aducă aici. Când mi-a mărturisit cu un zâmbet că și Cain voia, la fel de mult ca ea, să mă aducă aici, orice speranță de a o contrazice mi-a murit pe buze.

Când Storm m-a trimis să duc un platou cu legume într-o încăpere de la capătul holului, nu m-am așteptat să dau de un grup de bărbați vorbind despre cum să i-o trag lui Cain. Venind din gura lui Ben, nu a fost neapărat șocant, dar totuși. Nu îmi dau seama cum mi-am ținut sub control roșeața din obraji. Eram sigură că aveau să îmi cedeze genunchii pentru o clipă când s-au oprit cu toții din vorbă ca să se holbeze la mine.

După privirea de pe chipul lui Cain, mi-am dat seama că era în egală măsură surprins și *foarte* încântat să mă vadă. După privirile galeșe pe care mi le arunca, sunt destul de sigură că mai poștește o porție din ce a primit aseară. Gândul acesta mă face să vibrez de emoție.

— Ești bine? Astăzi ai fost mai tăcută decât de obicei.

Mă întorc și o văd pe Ginger cum mă scrutează din priviri.

— Mda, sunt bine. Doar că sunt obosită, murmur eu între două căscături.

Am senzația că aș putea dormi zile întregi.

— Ai stat până târziu aseară?

— Mda.

Iau un morcov. Obosită și înfometată. Nu am mâncat toată ziua. Corpul meu este dat peste cap în toate felurile.

— Hmm. Carevasăzică l-ai făcut în sfârșit să cedeze pe armăsarul stoic și i-ai făcut o treabă bună?

— Ginger!

Ochii mei măriți de spaimă zboară la Tanner. El se află în raza noastră auditivă, dar stă cu spatele la noi și rămâne așa. Având în vedere că a evitat orice contact vizual cu mine de la episodul cu curierul de ieri când mi-am făcut acea apariție catastrofală, fiind mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, nu e de mirare.

Din fericire, Strom trece pragul chiar la țânc, ținând două boluri în echilibru pe burta ei și strigând în gura mare:

— Haideți la ronțăit, copii!

Cain o urmează îndeaproape, brațele lui puternice fiind încărcate cu alte feluri de mâncare. Am remarcat mai devreme că și-a lăsat să crească câteva tuleie în barbă, fiind ras peste tot, cu excepția zonei din jurul bărbiei și a gurii.

Mi-a plăcut la nebunie senzația de barbă țepoasă pe pielea mea.

Inima mea o ia la goană în mod automat și mă pomenesc zâmbind, iar amintirile din noaptea trecută mă lovesc adânc în pelvis. Toate celelalte realități se estompează în fundal și problemele mele devin, într-o oarecare măsură, mai puțin presante, mai puțin grave. Asta mi se întâmplă când mă aflu în preajma lui Cain. El este scutul mintal împotriva a tot ceea ce este rău în viața mea. Chiar și să mă dezbrac pe scenă a devenit ceva de care m-aș putea bucura cumva — într-un mod bizar — datorită lui.

— Cain! Tocmai vorbeam despre tine, cîrpește Ginger, profitând de orice ocazie ca să îl tachineze pe șeful ei.

— Sunt convins, mormăie el sec, dispărând în spatele meu ca să așeze platourile pe o masă laterală.

O secundă mai târziu, îi simt mâinile răcoroase încolăcindu-se pe gâtul meu și degetele lui arătătoare mângâindu-mă ușor de-a lungul claviculelor.

Trebuie să simtă cum înghit cu toată puterea în sec, încercând să mă calmez. *Ce face? Vrea ca toată lumea să afle că ne-am tras-o azi-noapte?*

Sau... suntem împreună acum?

— Scuze pentru impolitețe, dar progenitura îmi cere cu insistență de mâncare, șoptește Storm și, fără să mai aștepte, își stivuiește o farfurie cu mâncare. Doamnelor, serviți-vă până când nu ies afară bărbații aceia disperați. Ei mai uită de bunele maniere câteodată. Cain îmi trage scaunul în mod ostentativ când mă ridic în picioare, iar mâinile lui mă strâng cu afecțiune de talie când trec pe lângă el, transmițându-mi un fior în stomac. Din

întâmplare, Storm aruncă o privire peste umăr exact în momentul când mâna lui Cain este încolăcită pe talia mea și un zâmbet viclean îi apare pe buze. Sunt bucuroasă să văd că nu este un rânjet plin de venin, precum acela la care m-aș aștepta din partea lui China.

Și totuși, stau să mă întreb dacă s-au culcat vreodată împreună. Mă întreb și dacă mi-ar spune adevărul în caz că l-aș întreba. Și mă mai întreb dacă aș vrea să știu adevărul. Gândul că el ar putea fi cu o altă femeie — sau alte femei — mă face să scrâșnesc din dinți.

Tocmai pe când mă întorc de la masă cu o farfurie plină cu mâncare în mâini, văd o mulțime de bărbați masivi intrând pe ușă. Mâinile lui Cain găsesc din nou pielea mea goală, mângâindu-mă cu degetul mare în susul și în josul șirei spinării, trăgând ușor de șnurul sutienului meu de baie, de parcă ar fi gata să îl desfacă, în vreme ce îmi împinge scaunul la loc. Dacă mă concentrez suficient de tare, încă îl mai pot simți în interiorul meu. Chiar nu ar trebui să mă gândesc la treaba asta acum.

Nu mă așteptam la așa ceva. Nu mă așteptam să fie atât de deschis cu privire la orice soi de relație ar fi între noi.

Nu mă așteptam să-l doresc atât de tare.

Inima mea sare peste o bătaie în momentul când el ia loc lângă mine, în loc să se așeze pe canapeaua modulară de afară, unde Nate deja se instalează confortabil. Se apleacă spre mine, gura lui atingându-mi ușor urechea în timp ce îmi șoptește:

— Scuze, dar după noaptea trecută, nu mai pot să îmi țin mâinile departe de tine.

Mă cuprind florii.

— Sper că nu te deranjează asta.

După zâmbetul lui afectat, știe al dracului de bine că nu mă deranjează deloc asta, ba dimpotrivă.

După ocheada pe care o aruncă spre sutienul meu, remarcând, fără îndoială, cele două mici umflături care ies în evidență prin material, vede și dovada, totodată.

Mă așez în tăcere în vreme ce el îmi toarnă apă în pahar.

— Spune-mi dacă vrei ceva mai tare de băut și mă duc să îți aduc de la bar, bine?

Dau din cap, dar nu spun nimic. Văzându-l pe Cain cât de drăgăstos se poartă cu mine, am senzația că primesc o lovitură puternică în plex și mă inundă un val de emoție, care este pe cât de calmantă, pe atât de paralizantă.

— Servești femeile, azi, Cain? strigă Ginger cu un zâmbet diabolic în vreme ce îi arde o palmă lui Ben peste fundul lui muscular și se bagă înaintea lui ca să își umple farfuria. Sau doar pe cea pe care vrei să o impresionezi?

— Poate fi un futangiu foarte rafinat dacă vrea — mormăitul lui Ben este întrerupt imediat de un cot zdravăn în stomac tras de Ginger și de un lătrat ascuțit venind din partea lui Storm:

— Gura!

Privirea lui Ben se îndreaptă imediat în direcția fetei de opt ani care soarbe în liniște fiecare cuvânt de pe canapeaua unde stă așezată lângă Nate. Ben îi face cu ochiul lui Storm în chip de scuze.

— Uite aici. Ține-ți gura!

De parcă ar vrea să prevină orice ar mai putea să îi iasă din gură lui Ben, Ginger îi îndeasă trei batoane de morcov în ea. El îi zâmbește lasciv, dar nu mai scoate o vorbă, ocupat fiind să mestece ca un cal.

— Ei bine, Charlie... Ginger mi-a spus despre tine că ești gimnastă, nu-i așa? mi se adresează Storm.

Îi confirm dând încet din cap, și întrebându-mă ce altceva au mai discutat Ginger și Storm referitor la mine.

— Ar trebui să treci într-o zi pe la școala mea de acrobație. O să am nevoie de un antrenor cu jumătate de normă, având în vedere că în curând... un deget manichiurat arată înspre talia ei în vreme ce bagă în gură o lingură de salată de paste.

— Oh...

Simt cum fruntea mi se încrețește strâns.

— Nu mă pricep deloc la acrobație.

Ea dă din mână ca și cum nu este nicio problemă în timp ce mestecă și înghite.

— Copiii ăștia trebuie să fie familiarizați și cu elementele de bază din gimnastică. Pun pariu că te-ai descurca cu treaba asta. Și te-aș plăti, bineînțeles.

— Păi, ce să zic, mulțumesc pentru ofertă, îi răspund eu, neștiind sigur ce altceva să mai adaug.

Nu voi mai rămâne pe aici suficient timp încât să-i accept oferta, dar e un gest frumos din partea ei să îmi ofere o slujbă. Mi se face rău când mă gândesc la ce ar putea să spună dacă ar ști în ce sunt implicată. În mod categoric, nu ar dori să mă știe la o distanță mai mică de trei sute de metri de școala ei și de toți copiii ăia.

— Hei, îmi furi angajatele acum? intervine Cain cu un zâmbet strâmb.

Storm ridică din umeri, aruncându-i la rândul ei un zâmbet drăcesc.

— Păi, mă gândeam că nu o să mai vrei ca ea să urce pe scenă, acum că...

Ea își arcuiește sprâncenele în mod sugestiv.

— Charlie nu o să mai urce pe scenă. Deloc.

Răspunsul este rapid, ferm, nu lasă loc la comentarii. Simt asta. Nu că eu aș comenta.

Deloc?

O mână aterizează pe genunchiul meu pe sub masă, strângându-mă ușor înainte să îmi alunece în sus pe coapsă. Nu prea sus. Suficient doar cât să îmi reamintească de noaptea trecută. Slavă Domnului că există o față de masă colorată care acoperă etalarea senzuală a picioarelor mele care se desfac instinctiv, iar, în chip de răspuns, mâna lui mă strânge ceva mai puternic și un șuierat ușor îi scapă printre dinți. Mă întreb dacă din cauza asta a împins atât de tare scaunul meu sub masă.

Doamne, Dumnezeu, ce-o crede Cain? Adică, m-am dezbrăcat pentru el... în public. Seara trecută am făcut sex... într-un loc public, cu toate că era pustiu și întuneric.

Picioarele mele se strâng impulsiv în timp ce o picătură de sudoare — și nu din cauza căldurii înăbușitoare — mi se rostogolește pe ceafă. Cain nu își mișcă mâna. Cu coada ochiului, îi surprind acel zâmbet aproape imperceptibil și de-a dreptul sexy al lui. Suficient de sexy încât să mă facă să mă relaxez, din nou, sub mângâierea mâinii lui.

— Oh, Trent, am uitat să îți spun că Charlie stă în fostul tău apartament, spune Storm destul de tare ca să fie auzită și de ceilalți, făcând cu ochiul în direcția mea.

— Pe bune?

Trent își linge o pată de ketchup de pe partea interioară a degetului său mare înainte de a mușca din nou din burger. Este un tip înalt și atrăgător, cu un păr vâlvoi, de culoare castanie, și cu un zâmbet care te bagă în boală. E genul de tip de care m-aș fi îndrăgostit cu ușurință dacă nu-l cunoaștem pe Cain.

Și acum că l-am întâlnit pe Cain, cred că voi compara cu el toți bărbații pe care îi voi întâlni ani buni de acum încolo. Mă întorc ușor să văd cu privirea periferică cum se uită lung la prietenii săi pe când mănâncă în liniște și mă întreb dacă mai există alții asemenea lui pe lumea asta. Mă întreb dacă voi mai întâlni vreodată pe cineva care să se ridice la nivelul lui, care mă va face să simt ceea ce simt chiar acum.

Sau Cain are dreptate atunci când spune că nu mai există o a doua șansă în viață.

— E o chirieșă mult mai bună decât ai fost tu vreodată, glumește Tanner cu zâmbetul lui de nătarău.

— Asta pentru că a fost răsfățată cu renovări și cu aer condiționat, i-o retează Trent, zâmbindu-mi larg.

— Numai puțin. O clipă doar.

Ben stă cu mâna ridicată în aer.

— Când te-ai mutat acolo, Charlie?

— Doar de vreo trei săptămâni, răspund eu, întrebându-mă unde vrea să ajungă.

Ben își răsuște trupul său voluminos ca să ajungă cu fața la Tanner, care stă acum cu capul plecat, înfulecând cu lăcomie, de parcă ar fi ultima lui masă.

— Aștept un apartament în clădirea aia de un an de zile și tu tot mi-ai spus că nu ai niciunul disponibil, dobitocule!

— Ben! ripostează Storm vehement.

— Putem să îl spălăm cu săpun în gură, mami? întrebă Mia cu un zâmbet poznaș.

— Uită de săpun. Cred că avem nevoie de înălbitor, bombăne Storm.

— Scuze! exclamă Ben. Dar chiria este ridicol de scăzută pentru o asemenea locație. De ce nu ai vrut să mi-l dai mie, Tanner? Fără supărare, Charlie.

Presupun că, într-un fel sau altul, Cain a reușit să își mențină cumva statutul de proprietar în anonim deoarece este evident că Ben nu știe nimic, altfel i-ar freca lui ridichea, nu lui Tanner.

— Tanner are reguli stricte în privința orgiilor, răspunde Cain în locul administratorului său.

Ginger și cu mine pufnim în râs atât de tare încât reușim cu greu să nu improșcăm cu mâncare în jur.

— Și ce ai împotriva orgiilor?

După expresia întipărită pe chipul lui Ben, ai putea crede că vorbește cât se poate de serios.

— Ce-i aia o orgie?

Toată buna dispoziție ni se taie pe loc în vreme ce capetele noastre se întorc la unison spre fetița de opt ani care se uită cu ochii ei plini de curiozitate copilărească la Nate care a încremenit locului — cu o sprânceană ridicată și cu furculița suspendată în aer îndreptată spre gura lui căscată.

Dan sare brusc în picioare.

— În regulă! Mia, e vremea să mergi la culcare. Te duc eu.

— Dar, Dan... se aude protestul ei, cu toate că se ridică în picioare și îl urmează îmbufnată.

— Voi doi veți spăla toate vasele pentru treaba asta.

Storm arată cu două degete înspre Ben și Cain, care au amândoi bunul simț să dea impresia că ar fi spășiți.

Dezamăgirea micuței cauzată de faptul că a fost obligată să ne părăsească nu durează mult însă, deoarece o aud țipând extaziată din casă, doar câteva secunde mai târziu.

— Livie!

— Bună, bună!

Două femei uimitor de frumoase își fac apariția pe terasă: una cu părul de un roșu aprins, cealaltă cu părul negru ca pana corbului. Ambele au ochii albastru-deschis cum nu am văzut niciodată la cineva, și oricine își poate da seama că sunt surori. Obrajii arși de soare și coamele lor zburlete mă fac să cred că au venit până aici într-o mașină decapotabilă, gonind cu viteză pe autostradă.

Fata roșcată se duce drept la Trent și se apleacă deasupra lui ca să îi aplice un sărut aproape indecent pe buze. Costumul ei de baie scoate la iveală un trup solid și musculos, brăzdat de cicatrici albe lungi într-o parte. Nu pot să îmi dau seama dacă e conștientă sau nu de ele. Având în vedere că stă cu fundul exact în fața lui Ben, aș spune fie că nu îi pasă, fie că e *prea* încrezătoare în sine. Mă întreb dacă a făcut și ea striptease la Penny's.

— Mă torturezi intenționat cu priveliștea asta, Kace? murmură Ben.

Asta o face să se dezlipească de buzele lui Trent. Ea se întoarce și îl plesnește pe Ben peste frunte în joacă.

— Ca întotdeauna.

Fata cu părul negru — presupun că este sora mai mică — plasează, fără să scoată o vorbă, o cutie în fața lui Storm înainte de a se apleca să o mângâie pe burta ei de gravidă.

— Oh! Iar ai luat tartă cu lămâie! chițâie Storm, cu ochii strălucind de plăcere.

— Kacey a spus că trebuie să avem grijă ca Ginghis Han să fie fericit tot timpul, răspunde fata dându-și ochii peste cap.

Storm hohotește. Ca apoi să ne lămurească și pe noi, ceilalți:

— Kacey jură că în burta mea crește reîncarnarea lui Ginghie Han care încearcă să cucerească lumea devorându-i toate rezervele de hrană.

Ridicându-se în picioare ca să admire tarta cu ochi mari și pofticioși, adaugă în șoaptă:

— Și s-ar putea să aibă dreptate.

Roșcata — Kacey, după cum presupun eu — își îndreaptă atenția spre noi, cercetând comesenii cu ochii ei albaștri pătrunzători, zăbovind un pic când ajunge în dreptul meu, înainte de a se fixa asupra bărbatului de lângă mine. Ea se duce la el să îl bată afectuos pe umăr.

— Mă bucur să te gălesc în viață.

— Și eu mă bucur să te revăd.

Făcând un gest cu mâna spre mine, el spune:

— Ea este Charlie. Charlie, fă cunoștință cu Livie și cu Kacey.

Primesc un zâmbet politicos din partea lui Livie. Din partea lui Kacey însă, o sprânceană ridicată cu subînțelesul urmată de:

— *Acea Charlie?*

Îi dau replica pe loc, cu nonșalanță, deși am o ușoară senzație de disconfort în sinea mea:

— *Acea Kacey?*

Nu știu cum ar trebui să mă simt aflând că reprezintă un subiect de conversație pentru toți acești oameni pe care nu îi cunosc.

— Ea și nimeni alta, răspunde Kacey râzând. Spune-mi că nu ai venit cu bădăranul ăla de acolo!

Ea își înfige bărbia în direcția lui Ben.

— Nu, dar va pleca cu mine. Nu-i așa, Charlie?

Întrebarea îmi este adresată mie, dar rânjetul lui strâmb îi este adresat lui Cain, iar eu am impresia că îl înțeapă în mod intenționat pe șeful lui în legătură cu ceva anume.

Lui Nate, care este, în mod obișnuit, un tip rezervat, îi scapă un hohot de râs gutural. Presupun că știe mai multe decât Ben despre ceea ce s-a petrecut între mine și Cain noaptea trecută. Fie asta, fie Ben este un nesimțit sadea. Oricare dintre ele ar fi o

posibilitate. Cu toate acestea, mă înroșesc la gândul că Nate ar fi putut afla prea multe detalii de la Cain.

Ignorându-l pe Ben, Cain îi întreabă:

— Și ce ați pus voi la cale azi? Arătați... se întrerupe brusc.

— De parcă am fi sărit dintr-un nenorocit de avion?

Privirea încremenită de spaimă a lui Livie îmi spune că nu glumește.

— Și a fost al naibii de palpitant!

Kacey își azvârle o mână pe după umărul surorii ei, radiind de fericire în vreme ce o strânge tare de tot lângă ea. Câteva urale răsună pe terasă, în vreme ce toată lumea le felicită pentru ceva ce eu nu aș putea face niciodată, cu frica mea teribilă de înălțime. Numai ideea în sine mă face să mă cutremur. Cain simte asta, desigur, și mă mângâie pe picior ca să mă aline.

— Bravo vouă, surori perverse ce sunteți! exclamă Ben cu gura plină, părând cu adevărat impresionat.

Ochii lui Storm strălucesc apreciativ în vreme ce se uită lung la cele două surori.

— Nu v-a fost frică. Bravo ție, Livie. Am să merg și eu cu tine data viitoare.

Livie își clatină capul dintr-o parte într-alta cu înverșunare.

— Nu — nu va mai exista o dată viitoare.

— Ei, haide! A fost amuzant. Recunoaște! o îmboldește sora ei.

— Nu. Nu a fost amuzant. Poate că va fi amuzant mai târziu.

Acum însă...

Ea trage adânc aer în piept și oftează.

— Mă duc să mă întind puțin. Simt nevoia să mă relaxez. Și să pun la cale moartea doctorului Stayner.

Mă întreb cine este doctorul Stayner. Se pare că a avut o oarecare legătură cu săritura ei din avion.

— Vrei să te ajut să te relaxezi?

Gropițele lui Ben au apărut în toată splendoarea.

— Nu, mulțumesc.

Răspunsul vine rapid și dur, sugerând faptul că se aștepta la oferta lui și avea deja refuzul pregătit pe vârful limbii. Cu toate

acestea, obrajii lui Livie devin stacojii instantaneu. Răsucindu-se pe călcăie, dispare cât ai clipi din ochi.

— Doamne, Dumnezeule, Benjamin Morris!

Storm își trănțește șervetul pe masă.

— În ultima vreme ți-ai pierdut de tot controlul. Chiar trebuie să pun să fii concediat?

Trent și Nate izbucnesc în hohote nestăpânite de râs. Până și Ben și Cain încep să râdă. Presupun că este o glumă de-a lor, doar între bărbați, deoarece femeile schimbă priviri uimite și își rostogolesc ochii peste cap.

Nu pot să nu invidiez acest grup în vreme ce le ascult conversația lejeră — tachinările și râsetele lor sincere, toate creând o atmosferă caldă. Există o legătură profundă între toți cei prezenți aici, iar eu nu pot să spun că am trăit vreodată o asemenea experiență — nici pe departe.

Oricât de conștientă sunt că nu aparțin acestui grup, cu toții se străduiesc din răspuțeri să nu mă facă să simt asta. Și atunci când farfuriile se golesc și se strâng, iar oamenii se risipesc care încotro, mă străbate o undă de tristețe.

— A fost minunat, Storm, exclamă Ginger, ridicându-se și întinzându-și oasele în timp ce se aude un pleoscăit puternic venind dinspre piscină. Trent și Kacey, plonjând împreună.

— Mă duc să plutesc un pic înainte de a fi forțată să lucrez pentru patronul meu sclavagist.

Îi face cu ochiul lui Cain și apoi se îndepărtează agale.

Ochii lui Ben o urmăresc de parcă ar fi gata să se ia după ea, dar Storm îi reamintește:

— Bucătăria este în partea cealaltă.

Îi aruncă un zâmbet radios în vreme ce îl expediază să își ispășească pedeapsa, adăugând cu glas suav:

— Și ai grijă să clătești bine farfuriile înainte de a le pune în mașina de spălat vase. Data trecută a trebuit să aduc instalatorul.

— Desigur, stăpână.

Ben se ridică repede în picioare, cu rânjetul acela al lui încă întipărit pe față în vreme ce se apleacă peste umărul ei și îi depune o sărutare pe frunte.

— Și îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, în prezența Miei, îl aud eu scuzându-se pe un ton neobișnuit de blând.

Oricât de nesimțit ar fi, Ben nu este un ticălos. Câteodată nu e ușor deloc să ții minte treaba asta. Mai ales acum, când îl văd cum aruncă pe furis o privire dintr-un unghi perfect asupra decolteului lui Storm, care practic se revarsă din rochia ei.

Dacă Storm observă — și presupun că da, deoarece mâna ei se ridică să îi ardă o palmă ușoară peste față — nu se enervează. Nu cred că Storm este genul de femeie pe care să o poți enerva cu una, cu două.

— Mulțumesc pentru masă! zbiară Tanner, pornind spre casă cu pași mărunți. Trebuie să mă întorc în apartamentul meu acum.

— Nu stai să mănânci o felie din tortul lui Dan?

Frecându-se pe burta lui proeminentă, Tanner mormăie:

— Oh, nu. Trebuie să mă duc înapoi la, ăăă..., și vocea lui se stinge în vreme ce își recuperează pistolul cu apă.

La tendințele tale antisociale.

Storm se mulțumește să clatine din cap și să chicotească.

— Mă bucur că ai venit, Tanner. Data viitoare, ce-ar fi să o aduci și pe prietena aia a ta?

Sugestia ei nu face decât ca picioarele lui slăbănoage să grăbească pasul pe când îl poartă în drum spre casă.

— A cunoscut pe cineva online.

Storm flutură din sprâncene în direcția mea.

— Încerc să îl conving să o aducă la nuntă.

Căldura mâinii lui Cain dispare brusc de pe coapsa mea și un mic geamăt de dezamăgire îmi scapă din gâtlee înainte să îmi dau seama măcar. Nu a mai încercat nimic altceva, ceea ce mă face să mă simt deopotrivă ușurată și frustrată.

Râzând mânzește, Cain începe să adune un teanc de farfurii. Când dau să mă ridic, cu intenția de a-l ajuta, insistă să rămân la

locul meu, pe scaun, apăsându-mă pe u măr. Îl urmăresc din priviri cum se duce după Ben în casă, cu brațele încărcate de farfurii.

— O privești de ți-e mai mare dragul, nu-i așa?

Un zâmbet misterios îi apare pe buze în timp ce rupe cu degetele o bucățică de crustă din tartă.

Îmi dreg glasul în vreme ce simt cum o ușoară roșeață mi se strecoară în obraji. Storm probabil că o remarcă. Din fericire, nu poate să vadă și junghiul de gelozie din stomacul meu. Nu vreau ca ea să îl privească astfel, chiar dacă știu că afirmația ei este adevărată.

Când râsul ei cald și melodios începe să răsunе în aer, îmi dau seama că mă tachinează.

— Du-te, Charlie, mă îndeamnă ea, și mă gonește dând din mână și zâmbindu-mi, dar cu ochii ei lacomi ațintiți pe tartă. Vin și eu imediat.

Dând din cap, îmi cer scuze și mă duc direct în piscina răcoasă, conștientă fiind de faptul că albastrul costumului meu de baie este într-o nuanță suficient de deschisă la culoare încât să scoată la iveală orice pete umede care ar fi putut apărea datorită lui Cain. Trupul meu se delectează în urma micului șoc avut la intrarea în apa rece care mă învăluie, mângâindu-mi pielea și scăzându-mi temperatura corpului cu câteva grade. Mi-aș dori să nu fiu atât de puternic machiată. Mi-aș dori să îmi cufund și capul în apă.

Înot până de cealaltă parte a piscinei supradimensionate ca să descopăr un mic spa separat, dotat cu jeturi de apă care să îmi maseze mușchii mei obosiți și dureroși. Mă salt și urc peste marginea bazinului, trecând dincolo, ca apoi să mă relaxez și să admir în liniște scena. Kacey plutește pe burtă pe o saltea de apă, cu ochii lipiți de Trent care stă într-un colț. Ginger pălăvrăgește cu Nate, al cărui trup enorm — solid și plin de mușchi — ocupă două treimi din scară.

Storm și Dan trebuie să ducă, într-adevăr, o viață nemaipomenită aici. Nu pot să nu mă simt ca o intrusă acceptând căldura

și ospitalitatea lor, mâncând mâncarea lor, râzând împreună cu prietenii lor.

Dându-i de lucru lui Dan.

Și totuși, mă văd trăind în această lume — venind la grătare, petrecându-mi timpul cu oamenii aceștia, lucrând pentru Storm la școala ei.

Împreună fiind cu Cain.

Dacă aș putea scăpa de Sam, dacă aș putea cu adevărat să las tot trecutul în urmă.

Dacă...

După douăzeci de minute de masaj intens cu jeturi de apă, în timp ce mă îmbie somnul printre strigătele ocazionale ale lui Ginger, aud cum ușa terasei se deschide și se închide. Îmi ridic capul și îl văd pe Cain ieșind.

Corpul meu revine la viață instantaneu în vreme ce urmăresc cu privirea trupul lui cu mușchi bine definiți — trupul cu care m-am împletit azi-noapte — apropiindu-se pas cu pas. S-a schimbat într-un sort de baie care atârna periculos de jos pe pelvisul lui atât de sexy în formă de V pe care știam că trebuie să îl aibă, dar la care abia acum am ocazia să mă uit ca lumea. Oricât de bine făcut ar fi Cain, nu este nicidecum vânjos. Silueta lui este mai curând athletică, fiind garnisită cu mușchi pectorali, cu vene care să îi scot în evidență brațele și cu un splendid grătar cu opt pătrățele perfecte ce pare aproape ireal.

Mă sforțez să clipesc strâns ca să-mi reduc încordarea brusc acumulată în ochi.

Își fixează privirea asupra locului unde mă aflu, ca apoi trupul zvelt al lui Cain să dispară în capătul adânc al piscinei într-un plonjon elegant. *Există ceva ce omul acesta nu face extrem de bine?* Îmi încrucșez mâinile pe peretele despărțitor și îmi sprijin bărbia de el, așteptându-l cu o emoție euforică în vreme ce silueta lui prelungă înaintează pe sub apă înspre mine, ieșind la suprafață la nici jumătate de metru distanță de mine. Își împreunează ușurel brațele peste ale mele. Este atât de aproape de mine încât trebuie doar să mă mișc un pic ca să îl sărut.

— Te-ai relaxat?

Nu prea știu cum să îi răspund la întrebarea asta fiindcă sunt, într-adevăr, relaxată, dar, brusc, devin conștientă de fiecare terminație nervoasă din trupul meu. Îndrăznesc să îmi eliberez o mână și să îi urmăresc cu un deget conturul bărbiei.

— Arăți bine cu barba nerasă, apreciez eu cu nonșalanță.

Cu strălucirea aceea periculoasă din ochi pe care i-am remarcat-o aseară, el se apleacă să îmi șoptească la ureche:

— Tu arăți bine udă.

Mi se taie respirația. Nu mă așteptam la o asemenea obrăznicie din partea lui. Dar după noaptea trecută, nu știu de ce nu.

Se folosește de brațele lui puternice ca să se salte pe zid. Mă dau înapoi ca să îi fac loc în vreme ce el alunecă mlădios în spa lângă mine. Își încolăcește un braț de talia mea și mă trage în poala lui fără întârziere, coborându-și apoi cealaltă mână și strecurându-și un deget pe sub materialul subțire al costumului meu de baie.

Cred că o să am ocazia să văd o altă latură a lui Cain. Un Cain obraznic, cum nu-l știu prietenii lui, și care-l face să obțină ce vrea. Și care mă tachinează pe mine.

— Cain! suier eu, mai degrabă surprinsă decât orice altceva.

Îi împing mâna la o parte și fac un semn din cap înspre ceilalți, cu toate că nu au cum să vadă ce se petrece în micuțul bazin de spa, atât datorită zidului despărțitor, cât și enormității piscinei. Oricum, mă îndoiesc că ar zice cineva ceva, cu excepția lui Ben desigur, dar el nu a ieșit din casă încă.

— Contrar a ceea ce crezi tu, în mod evident, prefer intimitatea.

Un licăr de amuzament apare pe buzele lui Cain, dar dispare la fel de repede. Își întinde brațele de o parte și de alta de-a lungul zidului curbat, își dă capul pe spate și închide ochii.

— Nu-ți face griji. Nu sunt un pervers.

Mărul lui Adam îi iese în evidență într-un unghi ascuțit senzual și nu mă pot abține. Întind mâna și trasez ușor cu degetul o linie peste protuberanță, simțind cum se mișcă atunci când el înghite în sec. Când ajung la baza gâtului său, nu mă opresc,

continuând să trasez cu degetul o linie imaginară peste mușchii lui puternici și peste arabescurile tatuajelor ce îi împodobesc pieptul.

Mă lupt cu dorința de a-mi lăsa mâna să alunece și mai jos, ca să văd cât de mult îl afectează mângâierea mea. Știind că pot provoca o asemenea reacție unui om precum Cain este la fel de excitant ca și cum el m-ar atinge efectiv.

Deschide ochii să mă privească cum îl studiez în liniște.

— Mă bucur că ai venit azi, Charlie. Mă gândeam că poate... vocea i se frânge o clipă și văd cum i se încleștează fălcile... că asta a fost tot.

Are acea privire — aceeași pe care am văzut-o azi-noapte, când m-a întrebat dacă eram sigură. Dacă eram sigură că voiam să fiu cu el. De parcă ar fi existat vreun motiv pentru care vreo femeie să nu fie în al nouălea cer, având parte de afecțiunea lui Cain.

Îi simt cuvintele ca pe un pumn în stomac și cad pradă unui vârtej de emoții contradictorii. Vinovăție pentru că are dreptate; așa *trebuia* să fie! Angoasă pentru că s-ar putea să îl fi rănit. Amărăciune din pricina termenului-limită care atârână amenințător deasupra capetelor noastre. Dorința irezistibilă de a-i risipi îndoilele chiar aici și chiar acum.

Egoism.

Egoism în stare pură. Să pun mâna pe el și să nu îi mai dau drumul niciodată, în ciuda faptului că știu că nu ar trebui să o fac. Este ceva ce mă macină adânc în stomac și este imposibil să îi rezist.

Cum de s-a întâmplat totul atât de repede?

Situația mea este imposibilă și, mai rău decât atât, nu pot să i-o explic. Aș vrea să pot, totuși. Aș vrea să pot crede că el nu mă va desconsidera.

— Hei.

Cain ridică o mână ca să mă cuprindă de partea laterală a gâtului, mângâindu-mi ușor linia maxilarului cu degetul mare.

— E totul în regulă?

Nu, Cain. Nu este în regulă. Atârî de un pendul care oscilează în stînga și în dreapta, între coșmar și vis. Doar coșmarul este real! Atunci cînd sunt cu Cain, nimic altceva nu mai contează. Și atunci cînd nu sunt cu el, sunt teribil de conștientă de cît de proastă sunt pentru că mă aflu aici. Cît de aproape sunt să mă eliberez de Sam și de droguri o dată pentru totdeauna, numai să vreau.

— Da, Cain, sunt bine.

Acel nod dureros mi se pune din nou în gât. Îmi bag capul între umeri fiindcă îmi este teamă că va vedea minciuna din ochii mei. Îmi este mult mai greu să mă prefac în preajma lui Cain. Trag de cîteva ori adînc aer în piept și mă chinui să îmi compun o înfățișare calmă. Sau cît de cît veselă. Deși mă îndoiesc că este convingătoare.

— Vrei să vorbești despre asta? mă întreabă el calm, nedîndu-mi crezare, în mod evident.

Trec absentă cu degetul peste modelul care îi împodobește umărul, în vreme ce un „nu” îmi zboară în șoaptă de pe buze. Nu pot să spun prea multe fără să trezesc suspiciunile lui Cain, așa că e mai bine să păstrez tăcerea.

Ca acel șoricel tăcut pe care Sam m-a învățat să îl întruchipez.

Mă surprinde faptul că nu m-a întrebat de Bob. Nici măcar nu a pomenit noaptea trecută de el, deși instinctul îmi spune că îi stă pe creier. De parcă ar trage de timp înainte să aducă subiectul în discuție. Cu un oftat profund, capul și mâinile lui Cain își reiau poziția anterioară. De data asta, însă, ochii lui rămân deschiși și văd frustrarea din ei.

— Charlie, de ce am senzația că, de fapt, nu vrei să fii aici?

Intuiesc mai degrabă decît să simt tensiunea care îi străbate corpul.

— Ba vreau. Crede-mă.

Urmează o pauză îndelungată.

— Îți dai seama că lucrurile pe care ți le-am mărturisit aseară nu le spun orișicui, nu-i așa?

Își ridică din nou capul, uitându-se la mine cu ochi rugători.

Nu reușesc nimic altceva decât să respir superficial și neregulat. *Aș vrea să fiu încântată la culme de cuvintele lui Cain în momentul de față. Extrem de fericită fiindcă el este atât de deschis cu mine, atât de onest. Dar nu pot, și chestia asta îmi contractă plămânii în mod dureros. Nu știu cum să îi răspund, așa că mă mulțumesc doar să spun:*

— Da. Iar eu mă bucur că sunt aici.

Pentru că nimic nu este mai adevărat decât asta.

Cutele de pe fruntea lui se adâncesc și mai tare.

— Te-a deranjat ceea ce s-a întâmplat aseară? Uite ce e...

Văd cum își încordează mușchii maxilarului în vreme ce rupe contactul vizual cu mine, întorcându-și privirea spre întinderea de apă din fața noastră.

— Știi că uneori mă aprind cam tare. Și sunt nerăbdător. Și poate că, dându-mi frâu liber pasiunii, acolo, pe dig, nu a fost deloc ceva ce ai fi dorit.

Ochii lui întunecați se întorc o clipă spre mine.

— Atunci când nu gândesc limpede dispar și inhibițiile.

Își ridică o mână ca să se joace cu o șuviță din părul meu.

— Poate că ar trebui să dăm timpul înapoi și să o luăm de la capăt, încetul cu încetul.

Ce? Simt cum iau foc. Nu! Să luăm lucrurile încet? Când al naibii ceas ticăie implacabil? Nu! Nu! Nu!

El continuă, părand să nu bage de seamă lupta mea interioară.

— Te-am avertizat că nu știu cum să fac asta. Și totuși...

Lui Cain îi pier cuvintele de pe buze cu un șuierat în momentul în care îi trag în jos partea din față a slipului și îl apuc vârtos de penis. Era deja întărit.

— Nu am nici cea mai mică intenție să iau lucrurile încetul cu încetul, rostesc eu pe un ton egal, susținându-i privirea în timp ce îl mângâi.

El mă ținutuește cu o privire de oțel și încep să cred că s-ar putea să fi mers prea departe. Dar nu mă opresc.

— Îți mulțumesc, Doamnel mormăie el într-un final, coborându-și mâna ca să mi-o dea pe a mea la o parte cu un hohot scurt de râs. Dar nu cred că Storm ar fi încântată să o facem aici.

După o pauză, adaugă, prefăcându-se serios:

— Și pe deasupra, credeam că preferi intimitatea.

— Iar eu credeam că nu îți place să pierzi timpul, i-o întorc eu, ca apoi să ridic din umeri. Poate că a fost o răzbunare pentru că m-ai făcut să mă dau în spectacol pe dig.

O sprânceană ridicată este singurul avertisment pe care îl primesc înainte să mă pomenesc că alunec din poala lui Cain și aterizez pe bancheta încastrată în zidul spa-ului, cu spatele la ceilalți și cu trupul lui Cain între picioarele mele, el stând cu genunchii îndoiți și împingându-mi coapsele în sus, cu un zâmbet parșiv pe chip:

— Mai vrei un spectacol?

Ochii lui alunecă deasupra trupului meu vulnerabil, vizibil pe sub apă, acum că jeturile s-au oprit. Mă cântărește cu ochii lui arzători, prin care circulă tot felul de idei pe care nu pot să le descifrez, dar trupul meu se deschide spre el plin de dorință.

— Crezi că *eu* merit o răzbunare? Ce-ai zice de o răzbunare pentru ultimele trei săptămâni?

Izbucnesc într-un hohot de râs.

— Și ce, o să dansezi la bară pentru mine diseară?

În fața ochilor îmi trece fulgerător o imagine și oricât de incredibil de masculin și izbitor de frumos este Cain, nu pot să mă abțin să nu izbucnesc în râs.

Începe să mă împoaște cu apă pe față.

— Oprește-te!

Îmi ridic mâinile să mă apăr, încercând să mă protejez printre hohotele de râs care mă zguduie.

— Mi se va scurge tot machiajul!

— Foarte bine, mi-o servește el, îndulcindu-și zâmbetul și vocea lui devenind insuportabil de caldă. Atunci o să am ocazia să o văd pe adevărata Charlie.

Râsul mi se curmă brusc pe când îi evit privirea. *Of, Cain...* Înșelătoria este mult mai profundă decât un biet dermatograf și niște lentile de contact colorate.

— Charlie?

Mă străduiesc să respir profund în vreme ce îmi ridic privirea spre el, riscând o întrebare șoptită:

— Și dacă n-o să-ți placă ceea ce vezi?

Urmează o pauză lungă, răstimp în care ochii lui gravi îi explorează pe ai mei și știu că este în căutarea unui grăunte de adevăr, a unui motiv pentru teama mea, ca apoi mâna lui să alunece spre ceafa mea.

— Nu-mi pasă ce ai făcut, Charlie. Ar trebui să știi asta. Orice ai fi făcut sau în orice te-ai fi implicat ține de domeniul trecutului. Orice ar fi făcut părinții tăi. Ești în siguranță aici și poți să o iei din nou de la început. Dosarul tău este curat din punctul meu de vedere.

Îl cred. Ce bine ar fi să fie, cu adevărat, de domeniul *trecutului*.

Îmi acoperă gura cu a lui într-un sărut devastator, lăsându-mă fără aer.

De undeva din spatele nostru, departe de norul de euforie în care mă afund cu repeziciune, se aude dintr-odată glasul bubuior al lui Ben:

— Și când mama dracului s-a întâmplat treaba *asta*?

■ ■ ■

— În sănătatea viitorului meu soț mult iubit.

Storm se ridică în picioare cu un pahar de lapte în mână în vreme ce luminițele strălucesc pe tortul de pe masa din fața mea.

— Sunt atât de mândră de tine că ți-ai urmat visul și că ai ales să urmezi o cale nobilă, aceea de a urmări infractorii, chiar dacă o viață de lux este o cale mai ușoară și mai atrăgătoare. Felicitări pentru numirea ta în funcția de agent special, Dan Ryder!

Toată lumea izbucnește în urale, inclusiv eu, deși pot să pun pariu că uralele mele sunt umbrite de rușinea care îmi macină stomacul.

Refuz felia de tort oferită și mă strecoar fără o vorbă la baie, culegându-mi lucrurile din mers cu gândul să mă schimb. Nate și Ginger au plecat înaintea mea să deschidă barul, dar Cain m-a reținut, așa că practic sunt la mâna lui. Nu că m-aș plânge prea tare din pricina asta, deși aș prefera să fiu la mâna lui în alte privințe.

— Charlie?

Vorbești de lup... Mă întorc ca să îl văd pe Cain venind după mine în casă, cu ochii lipiți de fundul meu, ca imediat apoi să și-i îndrepte spre fața mea. Nu știu dacă se uită doar acum pe furis la mine sau dacă s-a uitat dintotdeauna, făcând eforturi să își disimuleze direcția privirii.

— Ce faci?

— Mă schimb, atâta tot. De ce?

Pe când mă ajunge din urmă, trebuie să îmi dau capul pe spate ca să îi întâlnesc privirea. Ridică o mână punând-o pe umărul meu și mângâindu-mă ușor cu degetul mare.

— Te jucai cu vârfurile degetelor.

Ce făceam?

Cred că mi se citește uimirea pe față, deoarece el zâmbeste afectat.

— Când ești neînvățată, te joci cu vârfurile degetelor. Nu e ceva care să îți sară neapărat în ochi... dar am observat.

Se întunecă la chip.

— Ce te-a supărat?

Perspicace mai ești!

— Nimic. Nu pot să spun că abia aștept o seară în care să servesc băuturi.

Încercând să îi alung temerile, glumesc:

— Sunt obosită. Cineva m-a ținut trează *toată noaptea*.

După o lungă pauză, un zâmbet i se strecoară pe buze. Ochii lui mă măsoară din cap până în picioare.

— Ce păcat. Și eu care speram că mă lași să te țin trează și diseară, dar...

Stau cu o mână în șold și îmi compun o mină serioasă. Între timp, mă copleșește un fior de emoție și simt furnicături pe piele

ce se răspândesc rapid, ca o flacără. Încă o noapte întreagă împreună cu Cain. Numai când mă gândesc la asta mi se și înmoaie genunchii.

— Vrei să mă tachinezi?

Rămâne o clipă pe gânduri, strângând din buze, ca apoi să ridice din umeri.

— Ai mai scăpa de rutina asta, nu ești de acord?

— Și cum rămâne cu barul? Se va descurca Ginger fără mine acolo?

Își dă ochii peste cap în chip de răspuns. Știu că a fost o întrebare idioată. Ginger se descurca foarte bine și înainte ca eu să lucrez acolo. Probabil că nici măcar nu este nevoie de trei barmanițe. De parcă ar vrea să îmi dovedească punctul de vedere, Cain îmi pleacă fruntea, iar răsuflarea lui lasă o dâră pe curbura gâtului meu înainte ca el să îmi apese gura de urechea mea și să îmi șoptească:

— *Chiar îți faci griji?*

— Nu.

Of, Doamne. Vocea mea pare disperată și sugrumată. Îmi dreg glasul ca să îi adaug un strop de demnitate, continuând apoi:

— Și ce o să zică șeful meu?

E ușor să o dai pe glumă cu Cain.

Mă strânge cu putere de talia mea goală, și se uită la mine prefăcându-se încruntat:

— Am auzit că uneori se poartă ca un ticălos.

Las să se scurgă un moment de tăcere, dar deja e prea mult.

— Bine.

Remarc supunerea din propriul meu glas. Și uite așa, nevoia mea de bani, felul cum va arăta viitorul meu, diferitele mele dileme... toate au devenit niște chestiuni lipsite de importanță pe lângă timpul petrecut împreună cu Cain, din nou.

Își ia mâna de pe trupul meu și face în mod deliberat câțiva pași înapoi, până când ajunge să se rezeme cu spatele de un perete din apropiere.

— Ar trebui să te schimbi ca să plecăm de aici. *Acum.*

Iar eu zâmbesc. Știu sigur, după atingerile mai mult sau mai puțin întâmplătoare și după îmbrățișările noastre, că e cel puțin la fel de excitat ca la episodul din piscină. Poate că e așa chiar din momentul în care am intrat în peștera lui Dan. Acum se străduiește să se controleze. Probabil că nu ar trebui să mă bucur atât de tare pe cât o fac. Dar tot mă bucur. Imens. Mă inundă subit un val de adrenalină.

Poate că sunt dependentă de adrenalină.

Dintr-un impuls jucăuș, mă întorc și mă îndrept fudulă nevoie mare spre baie, având grijă să îmi unduiesc șoldurile deoa-rece știu că el mă urmărește cu privirea. După cum mă așteptam, o privire peste umăr îmi confirmă faptul că are ochii îndreptați în jos, și buzele ușor întredeschise.

Rămâne pe loc, cu trupul rigid, în vreme ce eu mă duc în baie și las ușa deschisă.

— Mai voi ai și altceva?

Întind mâna să trag de șnururi, scoțându-mi sutienul. El face ochii mari cu o secundă înainte să îi azvârl sutienul drept în față. Pe când îl prinde, eu reușesc să îmi scot repede slipul de pe mine, trăgând de șireturile laterale. Și reușesc să îi azvârl drept în el, ca apoi să trântesc ușa și să o încui, doar cu o fracțiune de secundă înainte ca el să ajungă la ea.

— La naiba, Charlie, îl aud eu bodogănind de cealaltă parte a ușii. Deschide ușa. Acum!

— Cui îi este frică de lupul cel rău? îi cânt eu, trăgându-mi rochia de plajă peste cap. Strâng din buze ca să îmi reprim un chicotit nervos care stă să îmi iasă din gâtlee. După o asemenea după-amiază, probabil că nici eu nu sunt într-o formă mai bună decât el, cu toată frustrarea de care am avut parte. Dar nu am să îi dau nimic de înțeles, totuși. Acest nou joc este mult prea amuzant.

În plus, nu există nici cea mai mică șansă ca eu să fac sex cu Cain pe blatul chiuvetei din baia agentului special DEA, și, dacă deschid ușa, exact asta se va întâmpla.

Cain se lăfăie în lux. Adică, lux în toată regula: apartament la mansardă, întins pe două niveluri, cu vedere panoramică asupra golfului. Casa lui este elegantă și modernă, aerisită chiar, după cum ar spune unii, dar în secunda când îi pășesc pragul, simt prezența lui Cain.

— Intră, mă poștește el, luându-mă cu blândețe de mână.

Cain s-a domolit vrând-nevrând, din moment ce eu am zăbovit ceva vreme în baie ca să îmi refac machiajul și să îmi aranjez părul, înainte de a-mi face apariția, într-un final, în fața lui Storm și a lui Dan.

El mă conduce prin bucătărie, ca apoi să înțrăm într-o cameră de zi fabuloasă. Stomacul meu este un ghem de nervi și de emoție în timp ce urcăm scările și mă conduce într-un dormitor simplu, zugrăvit în alb, cu un pat dublu și cu o vedere extraordinară oferită de un perete întreg din sticlă. Luminile orașului se reflectă suficient de puternic în cameră astfel încât să nu fie nevoie de vreo altă sursă de lumină.

Mă uit la Cain cum închide ușa, ca apoi să o încuie cu un declic.

Se îndreaptă spre noptieră. Fără să scoată o vorbă, își scoate calm ceasul de la mână și îl așază ușor. Apoi își golește conținutul buzunarelor — portofelul, cheile, niște măruniș. Mai degrabă le aranjează pe fiecare în parte decât să le trântescă la întâmplare. Este destul de meticulos, de parcă ar face-o în fiecare seară, și cu toate că nu este nimic senzual în rutina lui, sângele începe să îmi pompeze în urechi în vreme ce îl urmăresc parcurgând acești pași.

Își ridică cămașa și și-o trage peste cap.

Nu știu sigur dacă vrea ca eu să mă uit la el, așa cum o fac acum. Oare ar trebui să fac și eu la fel? Trag cu ochiul la patul imens, făcut ordonat, și mă întreb absentă dacă au mai fost și alte femei în dormitorul lui, care au stat chiar în acest loc, urmărindu-l cum face exact aceleași lucruri. Mă întreb cât de des.

Și apoi închid ochii strâns ca să alung aceste gânduri, certându-mă în sinea mea, știind că este doar subconștientul meu care încearcă să saboteze timpul meu petrecut cu el. Sau încercând să mă salveze, să nu mă lase să cad și mai adânc în abis.

Încep să cred că adâncimea la care o femeie ar putea cădea pentru Cain este infinită. Într-un hău întunecat, fără vreo scară pe care să urce din nou la lumină, fără nimic să-i atenueze impactul.

Fără nicio plasă de siguranță.

Fără nicio scăpare.

Inspir adânc să mă calmez și deschid ochii. Cain stă chiar în fața mea.

Capitolul douăzeci și șapte

■ ■ ■

CAIN

Nu îmi este teamă de nimic și totuși cred că îmi este teamă de Charlie.

Nu îmi este teamă *de* ea.

Îmi este teamă să o am.

Să o pierd.

Și nu știu de ce, fiindcă nu vrea să vorbească cu mine. Dar nu pot să ignor senzația de rău pe care o simt știind că în Charlie se dă o luptă lăuntrică acerbă și că s-ar putea să o pierd din cauza asta.

Îmi ascunde ceva. Poate că pe ea însăși. Un adevăr oarecare, cel mai probabil. La dracu', nici nu pot fi sigur că o văd pe adevărata Charlie, măcar pe jumătate. Nu sunt mulți aceia care mă iau prin surprindere, dar Charlie mă surprinde încontinuu. În ultimele patruzeci și opt de ore, m-a surprins în multe ocazii diferite. Ba se încordează toată la atingerea mea, ca în secunda următoare să îmi mângâie penisul, chiar dacă se mai află încă cinci oameni la celălalt capăt al piscinei. Ba îi tremură buza, de parcă s-ar duce o bătălie inexplicabilă în interiorul ființei ei, ca în secunda următoare să îmi azvârle chiloții drept în față cu un zâmbet lasciv.

Și acum, iat-o în dormitorul meu, ținând ochii strâns închiși. Și am impresia că starea ei de spirit s-a schimbat din nou. Se pare că se schimbă cât ai pocni din degete.

Uneori am senzația că reușesc să trec de masca ei și ajung la persoana de dedesubt, doar ca să mă întreb dacă nu cumva este

doar o altă mască. Alteori mă întreb dacă știu măcar ceva despre ea. Câteodată mă întreb dacă ea știe măcar cine este cu adevărat.

Nimic din toate astea nu mă sperie. Dimpotrivă, mă atrage și mai tare. Nicio femeie nu m-a făcut să îmi pierd echilibrul în halul ăsta până acum și să simt că îmi pierd autocontrolul.

Ascunde *ceva* și presupun că este ceva dureros. I-am spus că nu îmi pasă și chiar nu îmi pasă, dar, la dracu', vreau să știu despre ce este vorba. Aș prefera să o spună deschis și să trecem peste asta. În mod cert, încă îi mai este frică. Păi, dacă ar fi avut vreodată ocazia să se confeseze, nu ar fi fost cel mai nimerit să o facă aseară, în timp ce eu îmi mărturiseam păcatele? I-ar fi fost atât de ușor să îmi explice ce reprezintă Ronald Sullivan pentru ea, de ce era el gata să îi zdrubească fața. Dar continuă să pretindă că nu s-a întâmplat mai nimic.

Mă gândesc să îl aduc pe John aici și să îl pun pe urmele nemernicului ăluia până când obține un răspuns. Mă bate gândul să mă duc la Sullivan acasă, să îl înhaț de beregată și să îl țin așa până când obțin răspunsul, mai repede chiar.

— Ce este?

Îmi pune întrebarea cu glas molcom în vreme ce ochii ei alunecă peste pieptul meu. Nu a încetat să facă asta toată noaptea.

Întind mâna și ă mângâi cu încheieturile degetelor pe obrazul proaspăt machiat după ce a ieșit din piscină. Aș prefera să îl șteargă de tot. Aș vrea să își scoată și afurisele alea de lentile. Deschid gura, gata să dau glas cererilor care îmi stau pe limbă, în momentul când ea închide ochii și se apleacă înspre mine, să simtă mai bine atingerea degetelor mele, iar buzele ei pline se întredeschid ușor. Îi simt răsuflarea fierbinte pe piele, făcându-mi testiculele să palpite, reamintindu-mi cât de lungă a fost, într-adevăr, ziua de azi.

Ce idiot egoist pot să fiu uneori!

Nu mai pot să aștept deloc.

Cu ajutorul meu, rochia ei aterizează pe podea fără zgomot. Ea rămâne nemișcată, urmărindu-mă din priviri cum îi deschei sutienul și îi dau jos chiloții fără niciun avertisment, și, în mai puțin de treizeci de secunde este din nou goală pentru mine.

Practic salivez.

Degetele ei se îndreaptă spre cureaua mea, dar o apuc de mâini și i le îndepărtez ușor ca apoi să o așez pe patul meu. Mă urmărește cum îmi scot pantalonii drept în fața ei, trăgându-mi slipul peste penisul meu, din nou dur, în agonie și excitat.

Ea face ochii mari o clipă, dar se controlează imediat. Chiar și în semiobscuritate, camera fiind inundată doar de luminile orașului, o pot vedea cum roșește.

Femeia asta s-a dezbrăcat pe scenă în fața a sute de bărbați și, totuși, roșește când mă vede pe mine, gol.

Mă abțin să nu izbucnesc în râs. Ce fată imprevizibilă! E frustrant, dar... îmi și place, totodată.

— Te rog să mă scuzi un minut, o rog eu fără să aștept vreun răspuns în timp ce mă îndrept spre ușă și ies afară din cameră.

Încerc să nu o iau la fugă. Ea este în continuare cocoțată pe marginea patului când mă întorc cu o folie de prezervative atârându-mi din mâna strânsă.

— Scuze, nu le țin aici, îi explic eu.

Își încrețește ușor fruntea.

— Dar unde le ții?

Oftez pe când admir coapsele ei ivorii și musculoase, așteptând să fie depărate. Nu prea vreau să îi dau explicații chiar în acest moment. În camera de oaspeți... în dulapul din bucătărie de lângă frigider... pe măsuța din camera de zi... pe balconul de la etajul principal. Oriunde regulez o femeie.

Dar în dormitorul meu, niciodată.

Azvărlindu-le pe noptiera de lângă pat, stau gol pușcă în fața ei, lăsând-o o clipă să mă vadă pe de-a-ntregul. Și pe când o face, buzele ei se desfac ușor. Îi aud respirațiile scurte. Ridicându-i bărbia cu degetul meu arătător până când îmi întâlnește privirea, îi explic pe un ton egal:

— Nu am mai invitat pe nimeni aici.

Și, de parcă nu ar fi suficient de clar, adaug:

— Ești singura femeie care s-a apropiat de patul acesta.

Îi susțin privirea pe când încerc să îi transmit adevărul conținut de aceste cuvinte, simțind-o cum înghite în sec la atingerea mea, în vreme ce o miriadă de emoții începe să se învârtăjească în ochii ei.

Tensiunea din aer este dintr-odată palpabilă pe când degetele ei se întind ca să alunece pe stomacul meu, urcând spre piept. Se ridică în picioare, ținându-mă cu o privire calculată. Una care îmi spune că ea cântărește adevărul conținut de vorbele mele.

— De ce tocmai eu?

— Pentru că numai la tine m-am gândit de săptămâni întregi.

— Pentru că... adică — ochii ei îi zboară la gâtul meu — îți amintesc de cineva?

Ginger i-a spus despre Penny, e evident.

— Nu ești înlocuitoarea nimănui, răspund eu încet, pe un ton egal.

E adevărul adevărat. Charlie este cu mult mai puternică, mai isteată și mai încrezătoare în propriile ei forțe decât a fost Penny vreodată.

Ochii încep să îi lucească. Cred că începe să înțeleagă... *asta*. Ce dracu' o însemna *asta*? Sincer vorbind, habar nu am nici eu. Când a început totul? Când mi-a făcut prima oară cu ochiul pe scenă? În secunda când a intrat pe ușa mea?

Simt cum o străbate un fior în tot corpul și imediat o iau în brațe. Un sunet mocnit mă gădile în piept acolo unde stăgura ei.

— Totul se întâmplă atât de repede..., Cain. Eu... Atunci când am acceptat slujba, nu mă așteptam la *asta*.

— Îmi pare rău, eu sunt de vină. Te-am avertizat.

Îmi scapă un mic hohot de râs.

— Nu îmi place să pierd timpul.

— Crezi în soartă?

Ezit. Ceva îmi spune că ea crede. Nu mi-ar plăcea să îi spun că eu nu cred. Că disprețuiesc ideea de soartă deoarece *asta* înseamnă că am fost predestinat acestei vieți în clipa în care m-am născut. Și că aș fi un nebun dacă aș crede că aș putea exercita vreun control asupra ei.

Dintr-odată, se dezlipește de mine. Aplecându-și capul într-o parte, în maniera ei jucăușă, se așază și se dă înapoi până când

ajunge în mijlocul saltei unde se sprijină în coate, stând cu genunchii îndoiți, dar împreunați, și cu spatele arcuit în mod firesc. Ca un înger ispititor într-o mare de așternuturi.

Nu mă pot abține să nu mă uit lung la ea o clipă.

Și apoi picioarele ei se desfac și acel zâmbet sfios al ei îi arcuiește buzele.

Măinile mele sunt încleștate de gleznele ei și o trag înspre mine cât ai clipi.

Și în sinea mea știu că cu fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare mișcare de penetrare mă voi cufunda și mai adânc.

Până când nu voi mai avea scăpare.

— *Ce te-am învățat eu?*

Înregistrez vocea cu o secundă înainte ca pumnii lui aprigi să îmi bombardeze pieptul, coastele, stomacul.

Trupul meu de cincisprezece ani — deja călit pentru bătăile zdravene — a ajuns să refuze mai mult de patru ore de somn la vremea aceea, fiind tot timpul în alertă. La urma urmei, cu cât dormeam mai mult, cu atât aveam șanse mai mari să fiu surprins în stare de inconștiență. Trebuie să fi fost epuizat, totuși, fiindcă de data asta m-a surprins pe când dormeam profund.

Sar din pat în doar câteva secunde și îmi ridic pumnii, gata de luptă. Ochii întunecați ai tatălui meu — încă roșii și sticloși de la cine știe ce o fi prizat sau fumat noaptea trecută — erau sfredelitori. „Întotdeauna să fii pregătit, fiule. Orice secundă contează.”

Mintea mea înregistrează o greutate pe piept și deschid imediat ochii. Sunt gata să sar ca ars în apărarea mea când un parfum floral îmi umple nările.

Oftez. Nimeni nu mă atacă. Este Charlie — cu trupul ei cui-bărit în mine, cu capul ei odihnindu-se pe pieptul meu. Și îmi dă o senzație incredibilă.

— Ai avut vreun coșmar? o aud întrebându-mă cu o voce somnoroasă.

Cu lumina dinaintea zorilor de zi revărsându-se pe fereastră, abia pot să îi disting trăsăturile. Este liniștită.

— Îmi pare rău, te-am trezit? Îmi cer eu scuze, dându-i la o parte o suviță de păr de pe față. O privire aruncată ceasului îmi spune că am dormit câteva ore.

Am dormit.

În noaptea asta a fost pentru prima oară când am dormit cu vreo femeie.

Am aproape douăzeci și nouă de ani și nu am dormit nicio dată cu o femeie.

Nici măcar nu am încercat vreodată.

Iar acum, când îi simt pielea mătăsoasă lipită de a mea, trupul ei relaxat aflându-și confortul stând cuibărit într-al meu, știu ce am ratat. Ceea ce nu vreau să mai ratez din nou.

Mâna ei mă mângâie afectuos pe piept.

— Inima ta bate ca nebuna, îmi susură ea.

Aproape că toarce ca o pisică.

— Sunt bine.

Doar dacă tu nu mi-o frângi. Pe neașteptate, gândul acesta se strecoară în mintea mea nechemat, și rămân cu senzația că am primit un pumn în stomac.

Charlie ar putea să îmi frângă inima. După ieșirea asta anxioasă, trebuie să recunosc că s-ar putea să mă distrugă sufletește și mai tare decât Penny.

Definitiv.

O secundă mai târziu, îi simt limba năpustindu-se asupra sfârcului meu, ca apoi gura ei să îl acopere cu o sărutare. Scot un geamăt, întorcându-mă pe o parte ca să ajung cu fața la ea. Ei îi scapă un mic chicotit, dar ochii îi sunt în continuare închiși. Stau și mă uit, pur și simplu, la ea, în timp ce respirația își încetinește ritmul și devine egală, semn că a adormit din nou.

Capitolul douăzeci și opt

■ ■ ■

CHARLIE

Am încetat să mă mai amănesc singură că plec astăzi sau mâine. S-ar putea să plec peste o săptămână, sau peste trei săptămâni de acum încolo. Dar nu voi pleca decât în momentul când va trebui neapărat să o fac.

Am crezut că noaptea petrecută pe dig a fost intensă, dar noaptea trecută... ne-a legat cumva. Cain mi-a demonstrat că poate fi mult mai solicitant, dar și tandru, totodată, mult mai pasional, dar și grijuliu cu mine. Emoțiile pure — sentimente pe care nici nu pot măcar să le înțeleg, cu atât mai puțin să le verbalizez — m-au copleșit la fiecare atingere intimă, de fiecare dată când ne dăruiam unul altuia.

Nu înțeleg cum sau de ce i-am captat interesul lui Cain, dar voi încerca să îl mențin cât de mult pot.

Mă doare fiecare centimetru pătrat din mine. Și, cu toate acestea, dacă acum m-ar dori din nou, aș fi a lui imediat. Îi voi da tot ce îmi stă în putință. Ceea ce nu pare foarte mult, mai ales dacă e să compar cu ceea ce mi-a oferit el într-o manieră atât de deschisă.

Mă doare inima la gândul acesta. Nu știu ce să fac. Nu știu cum poate continua treaba asta la infinit. Și totuși, nicio părțică din mine nu acceptă ideea să plec acum.

Probabil că îmi simte prezența, deoarece se întoarce brusc să se uite în ochii mei, ceea ce mă face să oftez ușor. Privirea îi

alunecă în jos pe trupul meu, și îi apare din nou zâmbetul acela mortal pe buze.

— Sper că nu te deranjează că am umblat prin hainele tale.

Degetele mele întind poalele unui tricou simplu gri de-al lui, pe care l-am pus pe mine ca să cobor scările. L-am găsit frumos împachetat în sertarul de sus al comodei lui și nu m-am putut abține să nu îl îmbrac. Îmi ajunge până la coapse, este moale, și, cu toate că este, în mod evident, spălat, încă mai poartă cumva parfumul lui Cain.

El pune ceașca pe care o avea în mână pe o măsuță laterală și vine agale să mă întâmpine la baza scărilor. După aplecarea bruscă a capului și după direcția privirii lui, mă gândesc că tricoul nu este suficient de lung încât să acopere faptul că nu am nimic pe dedesubt. Când ajung la parter, îmi prinde poalele tricoului, ridicându-mi-l deasupra taliei, în timp ce mă trage înspre el.

— Te-aș prefera fără.

Mâna îi alunecă de-a lungul șirei spinării mele ca să mă apuce zdravăn de fundul gol.

— Cum adică, să fiu ca un fel sclavă sexuală? îl tachinez eu pe când îi inspir aroma de săpun.

Cain a făcut duș, Cert e că eu, una, nu am făcut. După maratonul din dormitor de azi-noapte, regret acest lucru în clipa de față. Mă strânge și mai tare la pieptul lui.

— Am încercat să te trezesc de dimineață, dar dormeai dusă, îmi spune el cu un aer absent și cu un zâmbet cald pe buze în vreme ce îmi cercetează chipul cu atenție.

Mi-am șters machiajul înainte de a coborî. Mi-am scos și lentilele de contact. Măcar atâta pot face și eu pentru el.

— Mi-ar prinde bine o sclavă, rostește el cu glas scăzut.

Apoi se apleacă asupra mea și îmi depune pe buze una din sărutările lui care îmi înmoaie genunchii și îmi gâdilă coapsele și îi mulțumesc în gând lui Dumnezeu că măcar i-am folosit perișta de dinți.

— Hmmmm... Și eu care credeam că nu ești vreun pervers, îl iau eu peste picior în timp ce mă sărută.

Hohotul lui întunecat de râs îmi dă fiori. Și dintr-odată mă pomenesc dând din picioare ca să îmi mențin echilibrul în vreme ce trupul lui puternic se repede asupra mea, copleșindu-mă. Înainte să apuc să îmi dau bine seama ce se petrece, tricoul zboară de pe mine și mă prăbușesc pe canapea, exact în momentul când pantalonii lui Cain aterizează pe podea.

Rânjetul de pe chipul său este de-a dreptul periculos.

— Am mințit.

■ ■ ■

— Îmi place să mă trezesc cu tine în casa mea, mărturisește Cain în vreme ce lasă să alunece o ceașcă de cafea înspre mine peste blatul mesei din bucătărie.

— Îmi dau seama, mormăi eu sec, lăsându-mi privirea să alunece peste brațele și pieptul lui Cain, ajungând apoi până jos la stomac. Amintirea tuturor acelor mușchi care se încordau deasupra mea cu doar douăzeci de minute în urmă este adânc săpată în creierul meu. Când ridic privirea, îl văd fixându-mă cu un zâmbet amuzat, de parcă ar ști exact la ce mă gândesc. Imediat îmi îndrept atenția asupra unei mâncărimi imaginare pe coapsa mea, concentrându-mă intens asupra ei.

Ne-ar putea ușura amândurora situația dacă și-ar trage o cămașă pe el.

Dar nu vrea.

Am impresia că îi place să mă holbez la el.

Parcă nu ar fi îndeajuns de rău că Charlie Rourke este o traficantă de droguri și o fostă stripteuză. Acum m-am transformat și într-un demon al sexului.

Cu un hohot scurt de râs, Cain mă fixează din priviri, ca apoi să mă întrebe:

— Trebuie să îți fie foame. Am...

Deschide frigiderul, cercetându-i conținutul.

— ... condimente... suc de portocale... pâine.

Oftează.

— Îmi pare rău. Karina — menajera mea — vine de două ori pe săptămână să facă curățenia și aprovizionarea. Dar eu rareori apuc să mănânc acasă. Voi face însă un stoc de provizii.

Închizând ușa, scoate o foaie de hârtie și un pix dintr-un sertar și mă întreabă:

— Ce îți place?

Cain face o listă de cumpărături. Pentru mine.

Ezit o secundă, apoi îi arunc un zâmbet jucăuș.

— Fulgi de porumb?

Ridică din sprânceană în chip de răspuns:

— Pe bune?

— Un viciu din copilărie.

— Bine... Cereale pentru copii. Chestia asta îi va stârni curiozitatea Karinei, fără nicio îndoială.

Un zâmbet molcom îi apare pe buze în vreme ce trece articolul pe listă. Scrisul lui este extrem de ordonat.

Cinci kilograme de cafea... propria ta periură de dinți, fir-ar să fie, ca să nu o mai folosești pe a mea din nou.

Un zâmbet sfios îmi înflorește pe chip. După cum îmi face cu ochiul, *cred* că glumește doar.

— Un stâlp din ălamă pentru dormitorul meu...

— Au așa ceva la magazinul din colț?

Telefonul lui începe să sune în vreme ce el adaugă:

— Zece pachete economice de prezervative.

— Ce?

Răspunde la telefon râzând pe înfundate și profit de ocazie să îi smulg hârtia de sub el. Chiar a trecut asta pe hârtie?!

— Nate, îl aud spunând în timp ce aruncă zațul de cafea în chiuvetă și pune ceștile în mașina de spălat vase. Mda... Bine.

Aruncă o privire înspre mine. Pe când ascultă, preț de o clipă, ochii lui Cain se fixează absenți asupra picioarelor mele goale. Apoi chipul lui devine dintr-odată serios. Se îndreaptă de spate.

— Serios? Mama mă-sii de treabă... De ce nu m-ai sunat? Mda. Va trebui să mă ocup de ea diseară.

Urmează o altă pauză în timp ce ascultă șărpinându-se în bărbie. În cele din urmă, oftează.

— Da, voi veni pe la patru. Trebuie să o duc pe Charlie înapoi la ea acasă... Mda.

Aud vocea profundă a lui Nate la celălalt capăt al firului, dar nu pot să deslușesc ce spune.

— Ne vedem mai târziu.

Simt cum atmosfera din bucătărie se schimbă odată cu starea de spirit a lui Cain. Îl apasă ceva.

Și urăsc treaba asta.

— Ar trebui să te duc acasă, Charlie, murmură el, concentrându-și privirea asupra modelului de pe gresie.

Îmi dau seama că gândurile lui sunt în altă parte, au ieșit pe ușă afară ca să meargă înapoi, în propria lui realitate. Limbajul trupului, expresia facială, tonul lui — toate acestea îmi dau senzația că se închide în el. Devenind din nou acel Cain pe care l-am cunoscut prima oară. E ca și cum ar închide o ușă, lăsându-mă pe mine, cu tot ce a fost între noi de cealaltă parte. Separat de cealaltă parte a vieții lui.

Cain și cu mine avem multe în comun.

Mă reped să pun piciorul în pragul acelei uși.

— Ce s-a întâmplat? Presupun că are legătură cu clubul, nu ?

După o pauză:

— Mda.

Se sprijină de blatul mesei, iar eu nu ezit să îmi întind mâinile spre el și să îi masez mușchii spatelui, știind că trupul lui este tensionat din nou. Am observat că, cu cât este mai mult timp departe de club, cu atât se relaxează mai tare.

— China și Kinsley au luat-o de la capăt aseară, încăierându-se pentru un client mai ceva ca două pisici în călduri.

Clatin din cap.

— China a aruncat cu băutură în Kinsley, nimerind în mod accidental un client. Acum tipul amenință că ne dă în judecată.

— Rahat, scot eu un geamăt, punând în tăcere frânturile de conversație cap la cap.

— Și ce înseamnă asta? Că o vei concedia pe China?

El se încruntă.

— Nu... pe Kinsley.

Rămâne cu ochii pierduți pe fereastră.

Uau. Nu mă îndoiesc că și Kinsley este cel puțin pe jumătate la fel de vinovată, dar... China abuzează clienții, îi pune afacerea în pericol, și el tot nu o concediază?

Își sugă buza de jos.

— Chiar încep să urăsc locul ăla.

Mă aplec să îmi lipesc buzele de umărul lui, dorindu-mi să îl pot ajuta cumva.

— Dar nu poți să pleci pur și simplu.

— Da, nu pot să plec pur și simplu, repetă el dând încet din cap, mai mult ca pentru el însuși.

Respirând profund pe nări, mormăie:

— Urăsc oamenii care se bat.

— Vrei să mă ocup eu de treaba asta? mă ofer cu nonșalanță, lăsând o mână să se odihnească pe pieptul lui în vreme ce cu arătătorul celeilalte cobor încet și delicat de-a lungul șirei spinării lui.

— Pot s-o fac pe șefa afurisită pentru tine.

Îl fac să rădă ușor, dar mă mulțumesc și cu atât. După o pauză, el se întoarce și își coboară privirea spre mine.

— Eu vorbeam serios în legătură cu slujba de manager pe care ți-am oferit-o. O vrei?

— Nu știu, având în vedere că...

Ar trebui să o accept în situația dată? Sau, mai bine zis, *situațiile date*. Nu numai că duc o viață secretă care mă va obliga să plec și din Miami, în cele din urmă, dar acum am parte de o relație sexuală extrem de pasională cu proprietarul clubului. Din plin. Și se pare că o să continue, dacă e să mă iau după scanda-loasa listă de cumpărături pe care a pregătit-o pentru cea doamnă pe care mi-o imaginez în vârstă și cumsecade.

Și ar face bine să nu fie vreo parașută tânără și sexy în costum de servitoare franțuzoaică.

O să îl întreb despre asta mai târziu.

— Păi, oricum, după spusele lor, îmi faci orăl de săptămâni întregi în fiecare seară înainte de deschiderea clubului, așa că nu văd care e problema, mă tachinează el pe un ton sec.

Și zvonurile acelea vor deveni, probabil, realitate...

— Nu o să mai urci pe scenă, așa că este convenabil pentru amândoi, declară el, ridicându-se pe neașteptate în picioare și întorcându-se cu fața la mine.

— Și, de fapt, nu vreau să te mai văd nici servind la bar.

Mă încrunt, încercând să îmi dau seama dacă glumește.

Cain scoate un oftat exasperat:

— Doar pentru că nu am vorbit despre bulangiul ăla nenorocit din seara aia, asta nu înseamnă că am uitat de el, Charlie.

Îmi feresc privirea, dar simt ochii duri ai lui Cain ațintiți asupra mea.

— Încerc să îți respect intimitatea și să îți dau o șansă să îmi vorbești despre asta când te vei simți pregătită. Asta nu înseamnă că nu voi face tot ce trebuie ca să fii în siguranță.

Mă cuprinde panica în timp ce mintea mea îi procesează cuvintele. *Ce vrea să însemne asta?*

Înghit micul țipăt care stă să îmi țâșnească din gât și îl întreb cu un evident tremur în glas:

— Ce i-ai făcut?

Cain mă studiază — mai degrabă studiază reacția mea — pentru o clipă nesfârșit de lungă.

— L-am făcut să priceapă că nu trebuie nici măcar să te mai atingă vreodată.

— Sună un pic cam vag.

Mă sperie al dracului de tare.

Ultimul lucru de care am nevoie este o confruntare cu un Bob pus pe răzbunare la următoarea livrare. *Dacă* voi mai face o altă livrare.

— L-ai amenințat?

El face o pauză de parcă ar sta în cumpănă dacă să îmi răspundă sau nu.

— Nate poate fi un tip intimidant.

Ceva îmi spune că povestea asta nu se termină aici.

— Dacă se întoarce și îți face rău?

Aș muri dacă el sau Nate ar păți ceva din cauza mea.

Râsul moale al lui Cain nu face decât să îmi sporească nervozitatea.

— Nu îți face griji în privința mea, draga mea. Nu sunt deloc ușor de doborât.

Îmi lipsesc fruntea de bar. *Grozav. Cain se crede Superman. Iar acum m-am convins încă o dată că el nu trebuie să afle nimic despre Sam. Nu îmi pot permite să îl las pe el și pe Nate să arunce cu tot felul de amenințări, în caz că Sam și-ar face vreo dată apariția pe aici pe neașteptate.*

Pentru că Sam nu s-ar obosi să încerce să îl doboare la pământ pe Superman. L-ar omori, pur și simplu.

— Deci?

Cain stă în expectativă, deși tonul lui s-a mai înmuiat.

— Cum rămâne cu slujba?

— Îți poți permite să mă angajezi?

— Oh?

Se rostogolește pe coate ca să fie cu fața la mine, cu zâmbetul lui afectat lățindu-i-se pe față.

— Mai spune-mi o dată care e tariful?

— Unii sunt dispuși să plătească o mie pe oră.

— Corect.

Cain începe să râdă.

— O să mă aduci la sapă de lemn, nu-i așa?

Ridic din umeri.

— Păi pentru ce altceva aș sta pe aici?

Cain îmi depune câte o sărutare pe fiecare obraz, urmată de una pe nas, ca apoi să mă sărute prelung pe buze, smulgându-mi un oftat din gâtlee.

— Voi avea grijă de tine, îți promit asta.

Mă înțeapă un junghi de vinovăție.

— Ce-ar fi să vedem mai întâi cum merge treaba? O slujbă temporară, în regulă? S-ar putea să nu ne mai suportăm reciproc după o săptămână.

Cain clatină din cap.

— Sigur că da, Charlie. Dar mă cam îndoiesc de treaba asta. Haide.

Primesc o palmă în joacă pe fund și zâmbesc radios, felicitându-mă în sinea mea că nu l-am lăsat pe sumbrul și meditativul Cain să mă excludă din viața lui.

— Haide să-ți luăm niște haine și apoi putem să mergem să luăm masa în oraș.

■ ■ ■

— Bună, Kyle!

Portarul puțin cam bizar îmi zâmbeste strâmb în momentul când intru pe ușa turnantă a hotelului unde mi-am lăsat adresa, așa cum am făcut-o în fiecare luni dimineață de câteva luni încoace, cu o cafea în mână și cu un tricou cu decolteu adânc pe mine.

— Bună, Charlie.

Mă urmărește, în timp ce urc scările, cu ochi apreciativi.

— Nu credeam că mai vii.

Curierul sosește la ora nouă dimineața, iar eu ajung întotdeauna fix la nouă și un sfert. Arunc o privire la cadranul ceasului meu și remarc că este aproape zece și jumătate. Este prima oară când am întârziat.

A trebuit să scap de Cain, ceva ce nu am făcut de zile întregi. A fost tot timpul în imediata mea apropiere și mi-a plăcut la nebunie fiecare secundă petrecută cu el. În cea mai mare parte a timpului, suntem fie la Penny's, fie la el acasă. Am început chiar să merg și la sala de gimnastică din clădirea lui.

Nu puteam să îl aduc cu mine să ridic noul meu telefon cu cartelă, așa că m-am folosit de pretextul că aveam nevoie să iau niște haine din locuința mea. El mi-a spus să îmi împachetez toate lucrurile în valiză și să le aduc la el.

Cain spunea adevărul. Nu știe cum să facă curte unei femei. Și, în mod categoric, nu ia lucrurile încetul cu încetul.

— Știu. Traficul pe Bulevardul Biscayne e blocat din cauza șantierelor de construcții.

— Hm... ar fi o explicație. Probabil că și curierul a rămas blocat în trafic, deoarece nu a sosit niciun pachet încă.

Mi se strânge stomacul. Nu poate fi blocat pentru că nu se construiește nimic pe Bulevardul Biscayne în momentul de față, oricât de șocant ar părea.

Și atunci, de ce nu a sosit niciun pachet pentru mine?

Încercând să par calmă, îmi roteșc privirea prin holul hotelului căutând ceva care să îmi dea de bănuț. Ceva periculos.

Cum ar fi Jimmy.

Sau Sam. Ar fi el în stare să își încalce propria regulă, să se urce în avion și să vină aici după mine? „Poate. Ei bine, atunci!”

Chicotesc prosteste, așa cum mă pricep eu foarte bine să o fac, în timp ce îi dau cafeaua. Ce vrea să însemne asta? Sunt sigură că înseamnă ceva. Să arunc totuși telefonul meu actual cu cartelă, așa cum procedez de obicei? Să îl sun pe Sam? Nu am mai vorbit cu el de când l-am luat la întrebări despre adevărata Charlie Rourke și nu am habar ce ar spune.

Să o iau la fugă ca și cum clădirea ar sta să explodeze?

Dintr-odată, am senzația că am luat-o razna, și mă văd în mijlocul unui câmp deschis cu un șir de arme ațintite asupra mea.

Kyle soarbe bucuros din cafea, ignorând pericolul și prefăcându-se că nu se uită la pieptul meu. Încep să înșir niște aberații despre o petrecere la care nu am fost sâmbătă, prefăcându-mă că nu bag de seamă.

Tot ce vreau să fac acum este să plec de aici.

Nu știu dacă pot să rezist cele cincisprezece minute obligatorii. Nu știu dacă pot să rezist măcar *cinci* minute. Din fericire, nu trebuie să aflu, deoarece soneria ascuțită a telefonului meu cu cartelă se face auzită din buzunarul meu.

— Trebuie să răspund, Kyle. Scuze, îi spun eu, întorcându-mă brusc cu spatele și îndreptându-mă spre ușa rotativă în vreme ce scotocesc prin geantă.

În secunda când pășesc pe trotuar, dau roată cu privirea de jur împrejur, în căutarea vreunui indiciu că sunt urmărită. Nu văd nimic. Nu am văzut nimic de o săptămână încoace și m-am uitat cu atenție după orice indiciu că aş avea o „coadă” pe urma mea.

Răspund la primul apel, încleştându-mi muşchii ca nu cumva să fac pe mine.

— Alo?

— Bună, Şoricel. Cum mai merge treaba?

Salutul lui este mult mai plăcut decât mă aşteptam. De parcă ultima noastră conversație nici nu ar fi avut loc.

— Bine. Cu excepția faptului că nu mi-a sosit pachetul...

— Da, știu. Am vrut să te sun mai devreme să îți spun. Îmi cer scuze dacă te-am făcut să te îngrijorezi.

E ciudat. Se poartă atât de... condescendent cu mine. Prin fața ochilor îmi trec imagini cu Sam la campionatele de gimnastică și la piesele puse în scenă la școală cu brațele încărcate de flori, remarcându-se printre părinți ca un tată vitreg iubitor... Sau cum mă sălta în șaua lui Black Jack făcându-mi cu ochiul.

Căldura acelor amintiri mi se răspândește în piept, ducându-mă din nou cu gândul la acele vremuri când nimic nu întina relația noastră. Când credeam că eram cea mai norocoasă fată de pe planetă.

— Avem ceva probleme cu concurența și trebuie să ne dăm la fund o vreme. Jimmy va rezolva situația, dar, până atunci, distrează-te. Am văzut că ai dat o gaură zdravănă în banii pe care ți i-am trimis.

— Mi-am cumpărat niște rochii noi, mint eu.

M-am dus înapoi la bancă săptămâna trecută să golesc contul meu secret și o parte din cel despre care știe Sam, punând toți banii într-o cutie de valori la care pot avea acces oricând.

— Bine. Am să îți mai trimit ceva bani să te țin ocupată. Nu vor mai avea loc livrări de niciun fel pentru o vreme.

Urmează o tăcere de moarte în telefon în vreme ce el aşteaptă răspunsul meu.

— Pentru cât timp? Îndrăznesc eu să întreb.

— Luni de zile. Sau mai mult. Trebuie să găsesc o altă porţiţă de intrare. Devine riscant.

O altă porţiţă de intrare? Ce vrea să spună? O altă porţiţă de intrare care să nu mă implice pe mine, poate?

Fără alte telefoane cu cartelă, fără alte livrări de droguri, fără să mai fie nevoie să îl mint pe Cain?

Chiar se întâmplă *cu adevărat*? Cu mâna mea liberă, îmi ciupesc braţul. Încă mai sunt aici. Sunt încă cu telefonul la ureche.

În străfundurile minţii, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva mai este şi altceva la mijloc. Dacă nu este chiar atât de uşor cum pare, dacă Sam reacţionează aşa fiindcă are suspiciuni în privinţa mea. Oricum ar fi, se pare că nu voi mai face vreo livrare multă vreme de-acum încolo. Poate că niciodată.

Şi această minciună ar putea face parte cu adevărat din trecutul meu.

Şi atunci aş putea, într-adevăr, să mă gândesc că aş putea avea un viitor împreună cu Cain. Cu siguranţă că va trebui să îi spun despre toate astea într-o zi. Dar, până atunci, poate că mă va iubi cu adevărat. Suficient de mult încât să mă poată ierta.

Nu intru pe uşa lui Cain, ci plutesc pe un nor alb şi pufos de şoc şi de confuzie şi de posibilităţi şi de speranţe care nu au existat până acum, plutesc prin apartament, în căutarea unui posibil nou viitor. Îl găsesc pe balcon, întins pe un şezlong cu o carte în mâini.

Cain îşi ridică privirea şi dă de mine stând în picioare lângă el.

— Charlie?

Se uită o clipă la mine şi apoi se întunecă la chip.

— Ce s-a întâmplat?

Îi iau cartea din mâini, şi mă chinui să mă aşez pe şezlong în poala lui, uitându-mă la expresia dezorientată de pe chipul lui.

Și lacrimile încep să îmi curgă.

Cain este copleșit de emoție, iar corpul lui devine rigid.

— Ce s-a întâmplat, Charlie?

Măinile lui, ochii lui, încep să îmi cerceteze membrele de parcă ar căuta o rană fizică. Iar eu plâng în continuare, numai că acum râsul începe să se strecoare printre lacrimi, iar eu aproape că ajung în pragul isteriei, hohotind ba de râs, ba de plâns, în vreme ce îmi înghit lacrimile suficient cât să fiu în stare să spun:

— Nu s-a întâmplat nimic.

Probabil crede că sunt nebună.

Poate că sunt.

Sau poate că așa ți se întâmplă când te eliberezi dintr-o capcană.

Capitolul douăzeci și nouă

■ ■ ■

CAIN

Ori de câte ori mă uit la Charlie, simt o arsură puternică în piept.

Nu știu cum am trăit până acum fără ea. Atât la muncă, cât și în viața mea particulară, nu mi-am petrecut niciodată atâta timp cu vreo altă ființă umană. Nici măcar cu Nate, care a locuit cu mine timp de câțiva ani.

Nici nu mă mai deranjează acum să vin la Penny's. Clubul parcă e altfel acum. Nu mai este vorba doar de mine. Acum o am pe Charlie alături de mine. Și... nodurile alea din umeri care nu îmi mai treceau niciodată?

Au trecut, fir-ar ele să fie. Ca prin magie.

Magia lui Charlie.

Nu mi-a explicat niciodată ce s-a întâmplat în acea zi când a venit acasă și s-a prăbușit plângând în brațele mele. Mi-a trebuit un minut să îmi dau seama că nu era rănită și că, de fapt, era fericită, dar când am încercat să obțin niște răspunsuri de la ea, m-a redus repede la tăcere, strecurându-și limba în gura mea.

— Crezi că mai avem nevoie și de altceva? mă întreabă Charlie, terminând de lucrat la următorul program săptămânal în biroul meu. Am pus și ordinele de plată pentru aprovizionare. Și trebuie să sosească stocul de bere în câteva ore.

Îi știe pe distribuitorii de la serviciul clienți după nume și, într-o oarecare măsură, beneficiem de servicii mai bune datorită acestui lucru, fără să mai fie nevoie ca Ginger să dea vreun spectacol privat.

Una peste alta, Charlie învață rapid și muncește din greu. Din fericire pentru mine, nu a învățat să nu poarte rochiile la serviciu încă.

— Poate.

Mă aplec să îmi lipesc gura de gâtul ei lung și delicat.

— Și cum rămâne cu regulile *tale*? mă tachinează ea râzând ușor și azvârlind pixul pe birou. Pentru un tip atât de formalist ca tine este în mod cert, o schimbare la o sută optzeci de grade.

— Regulă nouă, șoptesc eu. Nu ai voie să porți rochia asta galbenă aici.

Este aceeași pe care a purtat-o în ziua când a venit la interviu și a lăsat-o să cadă pe podea în fața mea. De unde stau eu, am o vedere perfectă de sus în jos, până în profunzimea decolteului. Aș prefera să văd și restul, însă. Înainte ca ea să apuce să obiecteze, îi cobor bretelele de pe umeri, îi trag în jos rochia și sutienul, expunându-i la vedere sânii ei fără cusur.

— Cain! exclamă ea pe când mă întind să îl cuprind pe fiecare în căușul câte unei palme, greutatea lor fiind perfect echilibrată în mâinile mele.

Îi cunosc bine corpul.

— Nu ar trebui să porți rochiile dacă nu vrei să îți fac asta. Sau asta.

În câteva secunde îmi pun mâinile pe talia ei ca să o salt de pe scaun, lovindu-l cu piciorul ca să îl dau deoparte. Mă lipesc strâns de ea, lăsând-o să mă simtă astfel încât să știe exact ce urmează.

— Apleacă-te, îi șoptesc eu, împingând toate hârtiile de pe birou într-o parte dintr-o singură mișcare a mâinii.

— Toată lumea ne așteaptă afară, șoptește ea cu respirația întretăiată, dar îmi urmează ordinele și își întinde bustul gol pe lemnul răcoros, uitându-se peste umăr la mine cu zâmbetul acela al ei drăcesc pe care îl ador. Deși m-a acuzat în câteva ocazii că aș fi nesătul, niciodată nu mă refuză.

— Ai încuiat ușa?

— Bineînțeles, mormăi eu, ridicându-i poalele rochiei peste talie. Mă întâmpină niște obraji rotunzi și musculoși.

Nu încui ușa decât atunci când ea este aici cu mine. Și când ea este aici cu mine, ușa este întotdeauna încuiată.

Îmi agăț un deget de materialul subțire al chilotului ei tanga și trag de el până când alunecă de tot și cade pe jos. Îmi strecor o mână printre picioarele ei, îi zâmbesc afectat, iar ea îmi răspunde cu un zâmbet întunecat de-al ei. Este întotdeauna gata să mă accepte.

Nu mai pierd nicio secundă, desfăcându-mi fermoarul de la pantaloni în vreme ce întind mâna la sertarul de sus după un prezervativ.

— Drăcia dracului, bombăn eu trântindu-l la loc.

Ea se uită plină de nedumerire la mine.

— S-au terminat.

Nu îmi vine să cred că nu am observat treaba asta. O să rămân cu scula sculată, asta dacă nu... Nu am mai fost în interiorul unei femei neprotejat de când eram un idiot de șaptesprezece ani. Să o simt pe Charlie, să îi simt pielea ei în contact cu pielea mea, ar fi un adevărat extaz. În momentul de față gândesc că nu îmi pasă. Dar știu că mai târziu îmi va păsa. Nu vreau ca pe biroul meu să se întâmple *chestia asta* pentru prima oară.

— Trebuie să trecem pe anticoncepționale.

Îi sesizez expresia de îngrijorare de pe chip. Este aceeași pe care mi-a aruncat-o atunci când i-am sugerat să renunțe la apartamentul ei. O înțeleg. Se întreabă dacă sunt nebun. Dacă ardem etapele și avansăm prea rapid în relația noastră.

În ochii mie însă, nu există decât o singură viteză când este vorba de Charlie. Acum.

Ea se ridică în picioare și se întoarce cu fața la mine. Degetele ei coboară pe coapsele mele, strecurându-se ca un șarpe pe sub slipul meu, înfiorându-mi pielea goală. Ea trage tot jos de pe mine, eliberându-mi erecția.

— Se pare că avem o problemă în cazul acesta, afirmă ea zâmbind cu superioritate. Stai jos.

Iau loc și ea se lasă în genunchi cât ai clipi, așezându-se pe jos în fața mea, între picioarele mele. Când ambele ei mâini delicate îmi cuprind penisul, îmi las capul pe spate și închid ochii.

Și aștept.

Aștept în agonie, știind ce urmează, gata să explodez doar gândindu-mă ce urmează din respirația ei fierbinte. Se pricepe atât de bine la asta. Nu este chiar la fel de versată ca Vicki sau ca Rebecca, dar sunt fericit pentru că asta înseamnă... că nu are atâta experiență ca ele. Și este ceva în felul în care o face, dându-mi de înțeles că nu este un mijloc de a-și satisface propria plăcere. Charlie vrea să facă asta pentru mine. Gândul acesta aproape că mă face să îmi ies din minți.

Când îi simt limba umedă pe vârful penisului meu, aproape că explodez.

Trebuie să îmi adun toată voința să nu îmi dau drumul ca un puști de treisprezece ani care vede o femeie dezbrăcată pentru prima oară în viața lui.

Scot un geamăt când gura ei mă înghite cu totul, în vreme ce mă tachinează cu buzele, cu limba, cu dinții. Îmi las mâinile pe ceafa ei, ridicându-i părul și dându-i-l pe spate astfel încât să îi văd fața. Trebuie să îmi audă respirația gâfăită, trebuie să simtă cum mă excit din ce în ce mai tare, fiindcă gura ei începe să se miște și mai repede, cu și mai multă ardoare.

În mod normal, m-aș lăsa pe spate, aș închide ochii și m-aș lăsa dus de val. Dar îmi place să o privesc pe Charlie. Aș putea să o privesc făcându-mi asta în fiecare zi de acum încolo, pentru tot restul vieții mele.

Și nu pot să nu mă gândesc că nu îmi voi mai dori gura nimănui altcuiva acolo niciodată.

Capitolul treizeci

■ ■ ■

CHARLIE

— Ușile sunt încuiate!

Ben își trânteste casca pe bar în fața mea.

— Ar trebui să îți predau ție aparatura, domnișoară manager?

Este ultima tură a lui Ben la Penny's. Face mare caz de sărbătorirea plecării lui, dar în spatele acelor ochi albaștri, am surprins câteva accente de tristețe. Știu că o să îi lipsească munca de aici.

Clatin din cap, spunându-i:

— Dă-i-le lui Nate. Nu vreau să mă ating de *aparatura* ta acoperită cu ceară.

— Nu?

Își îndeasă un covrigel în gură, iar zâmbetul i se lățește și mai tare pe față.

— Dar ce-ai zice de aparatura mea acoperită cu latex?

După toate aparențele, Ben și-a terminat tura acum vreo două ore și de atunci încoace a băut la bar, sărbătorind împreună cu clienții casei, așa că e abțiguit bine de tot.

— Du-te dracului de aici, Morris, mârâie Cain, apropiindu-se de mine ca să mă prindă de șolduri și să mă tragă lângă el.

Ben se uită de la mine, la fostul lui șef de-acum cu un zâmbet afectat, de parcă ar ști ce făceam noi doi în biroul lui cu nici cincisprezece minute în urmă.

— Sau ce? O să mă concediezi?

— Nu, am să îți interzic accesul în club.

Lui Ben îi pîere imediat zâmbetul de pe buze.

— Bine, ce mama dracului! Ar fi cazul să îmi fac plinul, atunci, mormăie el, alergând să o prindă pe Mercy de coapse ca să o salte pe umărul lui. Ea chițăie și îi cară pumni în spate, deși nu pare să o facă cu prea multă forță.

Râzând și clătinând din cap, Cain se apleacă să îmi depună o sărutare în scobitura gâtului.

Încă sunt șocată de dorința lui de a-și manifesta afecțiunea într-un mod atât de deschis. A fost o schimbare rapidă și dramatică totodată. Și toată lumea pare să o accepte.

Aproape toată lumea.

Cu coada ochiului o zăresc pe China urmărind felul în care se afișează el cu mine. Eu o evit, iar ea se preface că eu nu exist. Este o interacțiune perfectă. Cain vede în ea ceva ce eu nu văd, știu asta prea bine. Ceva ce nimeni altcineva nu vede. Cu toate acestea, nu am încredere în ea. Nu pot să nu mă întreb: dacă m-ar ataca, așa cum a atacat-o pe Kinsley, ce ar face Cain? S-ar vedea nevoit să aleagă pe una dintre noi două? Și s-ar alege, oare, pe mine?

China nutrește niște sentimente puternice față de Cain. Nu am nicio îndoială în privința asta. Și la urma urmelor, cum să nu fie așa? Îl cunoaște de ani de zile. Eu îl cunosc de șase săptămâni — dintre care, în jumătate din ele am ajuns să îl cunosc în mod intim — și deja simt că nu îmi mai pot imagina viața fără el.

Oricât de mult urăsc ceea ce am făcut, există un singur lucru pe care nu îl regret.

Că m-a făcut să ajung la el.

Nu știu dacă lucrurile nu cumva avansează cu prea multă rapiditate. Sunt prea confortabil instalată în euforia asta indusă de Cain ca să mai fiu în stare să apreciez regulile de bază, iar el nu pare deloc interesat să încetinească ritmul. Își umple bucătăria cu fulgi de porumb și cu orice alt fel de mâncare de care mi-ar putea fi poftă, vorbește despre mutatul nostru împreună, mi-a dat o cheie a apartamentului său și practic îmi cere să trec pe anticoncepționale.

Din tot ceea ce face răzbate un singur cuvânt: „viitor”.

Și nu am auzit nici măcar un piuit de la Sam. Cu toate că stau în continuare cu ochii larg deschiși, întotdeauna conștientă de ceea ce mă înconjoară, nu mă mai încercă aceeași spaimă ca înainte. E mai mult o chestie de obișnuință decât orice altceva.

— Vrem de băut! o aud pe Kacey zbierând, în timp ce răpăie cu mâinile pe tejgheaua barului de parcă ar bate la tobe.

Trent stă în spatele ei, dominând-o cu silueta lui, cu mâinile în jurul taliei ei, cu gropițele alea, în vreme ce îi face cu ochiul lui Ginger.

— Charlie.

Storm se îndreaptă spre mine, arătând proaspătă și frumoasă, chiar dacă suntem în miez de noapte și ea ar trebui să doarmă la ora asta. Nu ezită să mă îmbrățișeze.

— Cum merge treaba? Cum e să fii managerul lui Cain?

— Sunt mai puțin expusă.

Răspund sincer și nu pot să nu zâmbesc, fiindcă nu este întru totul adevărat. Sunt mai puțin expusă populației masculine, în general. Regula lui Cain „fără sex la locul de muncă” s-a dus pe apa sâmbetei. Zilnic.

— Unde e bădăranul? Kacey își rotește privirea prin bar în vreme ce Ginger aliniază un rând cu shoturi de tequila.

— Chiar aici! zbiră Ben, ca imediat după aceea să vină în spatele ei și să o salte într-o îmbrățișare uriașă. Îi dă drumul, îl bate pe Trent pe umăr în chip de salut și înșfacă un shot de pe bar chiar în momentul când luminile de deasupra capetelor noastre se sting, iar reflectoarele de pe scenă se aprind din nou.

— Să înceapă petrecerea!

Vocea lui Terry se revarsă din boxe, urmată fiind de „Lady Marmalade.” Dansatoarele ies pe scenă făcând paradă cu costumele lor burlești în culori vii. Fața lui Ben se luminează precum a unui copil în fața vitrinei din cofetărie. Ginger mi-a spus că fetele au pus la cale ceva foarte special pentru plecarea omului lor de ordine preferat. Deși nu au o coregrafie prestabilită, fac un spectacol, totuși.

— În cinstea avocătelului! Dumnezeu să ne ajute pe toți! strigă Kacey și noi toți — inclusiv Cain — dăm pe gât câte un shot.

Băutura îmi arde gâtul. Nate și un alt om de ordine îl târăsc pe Ben, care se lasă dus absolut de bunăvoie, în primul rând, să se bucure din plin de spectacol.

— În regulă, Dee! exclamă Ginger, bătând din palme. O să îl facem pe Ben să își verse mațele astă-seară. Crede-mă că merită cu vârf și îndesat.

Cain... se înclină în fața lui.

— Vrei să ne faci onoarea să pregătești prima băutură?

Mă uit cu surprindere la Cain care se dezlipește de mine ca să intre pe după colțul barului. Nu cred să îl fi văzut efectiv în spatele barului până acum, dar îmi imaginez că în calitate de patron a avut o mulțime de oportunități ca să exerseze. Se mișcă cu ușurință de colo-colo, și nici măcar nu citește etichetele celor patru sticle pe care le aliniază în fața lui. Zâmbește ca pentru sine în vreme ce se apucă să măsoare și să toarne cu agilitate tequila aurie în trei shakere separate.

Apoi urmează Jim Bean și bourbon. Când văd că toarnă și scotch, sunt sigură că mai degrabă mi-aș da foc la limbă decât să beau ce prepară el acolo. Îi arunc o privire lui Ben și îl văd fără cămașă pe el, stând întins pe spate pe scenă cu mâinile la ceafă, cu un zâmbet visător pe chip în vreme ce Hannah și Mercy dansează provocator deasupra lui. Cred că nici măcar el nu ar trebui să bea așa ceva.

— O să iasă rău de tot, îl aud pe Cain mormăind în barbă pe când ocolește din nou barul și vine să se așeze lângă mine, trăgându-mă din nou aproape de el.

— Ți dai seama că regulile tale stricte vor zbura pe fereastră în seara asta, da? îi spune Storm chicotind.

— Mda.

Cain își trece mâinile prin păr, răvășindu-l într-un mod care mă înnebunește.

— Am închis deja camerele de supraveghere. Oricum, asta este o petrecere privată.

Atât Storm, cât și Kacey întorc capul spre mine la unison. Aplecându-se la urechea mea, Storm îmi șușotește din colțul gurii:

— Orice i-ai face lui Cain, ține-o tot așa.

Ginger nu mai contenește cu amestecurile ei inedite. Cain nici măcar nu clipește în vreme ce proviziile sale de băuturi scumpe se tocesc văzând cu ochii. Storm confiscă cheile tuturor, ca nu cumva vreunii dintre petrecăreți să își piardă busola și să nu își dea seama cât de beți sunt, de fapt. La un moment dat, patru dansatoare trag de Ben să îl ducă într-o cameră V.I.P. Sau poate că au fost doar două. Nu prea sunt sigură fiindcă Ginger îmi tot pasează shoturi de Pepto-Bismol-roz, asigurându-mă că sunt slab alcoolizate. Cred că mă minte, deoarece să mă ridic de pe scaun a început să devină o adevărată provocare.

Cinci minute mai târziu, izbucnește un cor de strigăte și fluierturi, pe când Ben își face apariția fudul nevoie mare, îmbrăcat în bikini verzi ai lui Mercy, rânjind precum pisica care a dat iama în smântână. Ceea ce poartă Mercy acum — sau nu poartă — nu se vede, din fericire, deoarece ea a rămas în camera V.I.P. Spectacolul ăsta este, pe de o parte, cel mai caraghios lucru pe care l-am văzut vreodată, dar pe de altă parte și cel mai neatrăgător posibil, având în vedere că testiculele îi ies prin părțile laterale ale chiloților întinși până la refuz pe el. La cât de atractiv și de bine făcut este Ben, numai el poate să facă așa ceva fără să pară ridicol.

Kacey se tăvălește pe jos de răs pe jumătate plonjând, pe jumătate târându-se după telefonul din mână lui Trent ca să facă poze cu prietenul ei în stare de ebrietate urcând pe scenă, și oferindu-le tuturor o priveliște cât se poate de dizgrațioasă a fundului lui îmbrăcat în bikini cu șnur la spate.

În mod evident, nu îi pasă:

— Bun. Spectacolul s-a terminat pentru mine. Sunt frântă de oboseală și Dan mă tot bate la cap să îmi mișc fundul meu de gravidă acasă, ne anunță Storm. O să te descurci cu toată mizeria de aici?

Cain izbucnește în râs.

— Da, nu-ți face griji în privința asta.

— Da, bine.

Se întoarce spre mine, zâmbindu-mi drăgălaș:

— Vii la nuntă, da?

— Eu...

Chiar nu m-am gândit la treaba asta și nici Cain nu a pomenit nimic. Știu că este peste câteva săptămâni. Știu, de asemenea, că agentul Dan *DEA* este cel cu care se mărită. Deși aș vrea să merg, o parte din mine nu se poate dezbara de senzația că ar fi o lipsă de respect mult prea mare față de ei. Că le-aș putea pângări căsătoria fără ca ei să știe măcar.

— Bineînțeles că vine.

Brațul lui Cain se încolăcește cu agilitate în jurul taliei mele ca să mă tragă mai aproape de el.

— Asta dacă poate să își ia o seară liber de la serviciu. Am auzit că șeful ei este un ticălos.

— Mda.

Îi arunc cel mai sfios zâmbet al meu.

— Probabil că îmi va face zile fripte.

Mâna lui Cain mă strânge în chip de răspuns.

— Acestea fiind zise...

Storm se apleacă să mă îmbrățișeze.

— Mult noroc mâine-dimineață, Charlie.

— Păi, urarea asta cam seamănă cu o lovitură sub centură, dacă pricep eu bine.

Râzând, ea se întinde pe vârfuri ca să îl sărute ușor pe Cain pe obraz.

— La mulți ani!

Îmi pică fața din pricina șocului.

După cum îmi face cu ochiul, parșiva de Storm știa că nu aflasem nimic de la Cain. După căutătura lui urâtă atunci când îmi vede reacția, Cain ar fi părut bucuros să mă țină în continuare în ceață.

— Astăzi? Adică, chiar *azi*? reușesc eu să îngaim.

— Adică chiar acum.

Storm îmi trimite o sărutare din vârful degetelor și pleacă.

— Nu e mare scofală, bolborosește el.

Mă privește cu sinceritate, ca, într-un final, să îmi întindă mâna, invitându-mă să merg cu el. Îl iau de mână, iar el mă conduce înapoi în birou. Aerul este mult mai răcoros aici, și îl simt ca pe o binefacere în timp ce efectiv mă prăbușesc pe canapeaua din piele neagră. Lampa de pe biroul lui Cain se aprinde cu un țâcănit. Răspândește o lumină plăcută, difuză, mult mai plăcută decât luminile fluorescente puternice și reci din tavan.

— Uite aici, bea asta. Ți va prinde bine mâine.

Cain a scos o sticlă de apă rece din mini frigider. Ia loc lângă mine pe când eu dau peste cap întreg conținutul sticlei.

— Este doar impresia mea, sau biroul tău se învâрте după orele de program?

Râzând ușor, mă trage cu blândețe în jos până când capul meu ajunge să se odihnească în poala lui. Nu rezist să nu inspir profund apa lui de colonie amestecându-mă mai tare decât ar fi putut să o facă toate shoturile din bar. Degetele lui îmi trec ușor prin păr, iar eu gem în chip de răspuns.

— Te-ai distrat în seara asta?

— Daaa.

Zâmbesc și las să îmi scape un chicotit leneș.

— Chiar îmi place de toate lumea de aici. Mai ales de Ben în bikini.

Mâna lui Cain se oprește brusc. Mă lovesc în mod accidental peste frunte pe când ridic mâna după a lui, îndemnând-o să mă mângâie în continuare.

— Nu te opri.

Presupun că rugămintea mea este suficient de coerentă deoa-rece degetele lui încep să se miște din nou, numai că acum degetul arătător de la cealaltă mână mă mângâie în sus și în jos pe obraz într-o manieră foarte intimă.

— De ce nu mi-ai spus că este ziua ta? Adică, noi...

Las restul frazei nerostit. La drept vorbind, el nu știe când este adevărata mea zi de naștere. Și nici vârsta mea reală. Și nici numele meu adevărat. Nu am niciun drept să fiu supărată pe el. Și nu sunt.

Sunt rănită.

— Nu are nimic de-a face cu faptul că nu am vrut să îți spun, Charlie. Mie chiar nu îmi pasă de ziua mea.

— Pentru că îmbătrânești?

El hohotește.

— Nu, deșteptăciune mică. Fiindcă nu mi le-am sărbătorit niciodată începând din copilărie și până când m-am făcut mare.

Mă încrunt, și ridic degetul să mi-l înlănțui de al lui. *Niciodată să nu îți serbezi propria ta zi de naștere?* Până și Sam — un traficant de droguri fără scrupule și un ucigaș pe deasupra — avea grijă ca fiecare zi de naștere a mea să fie specială. Ne petreceam întreaga zi împreună, iar eu alegeam ce voiam să fac. Nu conta despre ce era vorba. El îmi făcea plăcerea.

— De ce te hlizești? mă întreabă Cain pe neașteptate.

Nu mi-am dat seama că o făceam.

— Oh, tocmai mi-a venit în minte anul când l-am convins pe tatăl meu să se dea cu sania pe un derdeluș abrupt împreună cu mine de ziua mea.

Imaginile îmi năvălesc în minte, iar eu mă prăpădesc de râs.

— Sam a căzut la jumătatea părției și s-a dus de-a berbelea-cul până jos, la poalele dealului. Am crezut că s-a supărat pe mine, dar...

Îmi aduc aminte ce privire avea în momentul când s-a oprit, într-un final. Aveam doar zece ani pe atunci, dar, pentru o fracțiune de secundă, am fost îngrozită că avea să se supere pe mine pentru că îl făcusem să vină acolo.

— ... el s-a mulțumit să râdă doar. Până la urmă, ne-am mai dat de trei ori cu sania până când a început să se vaite că oasele lui bătrâne nu mai puteau rezista.

Simt cum trupul lui Cain se încordează sub mine.

— Ei bine, presupun că ai fost o norocoasă.

Acum mă simt ca o adevărată idioată. Încerc să dreg busuicul descheindu-i câțiva nasturi de la cămașă și strecurându-mi mâna dedesubt ca să îi ating pielea goală. Cain pare să reacționeze foarte bine la afecțiunea fizică. Cred că nu a avut parte de prea multă în copilărie. Dar nici eu, la rândul meu, nu am avut parte, după ce mama mea a murit. Mama obișnuia să mă strivească cu îmbrățișările ei. Dar Sam era genul care mai degrabă îmi cum-păra daruri și îmi spunea lucruri frumoase decât să mă răsfețe cu îmbrățișări zilnice.

Poate tocmai de aceea Cain și cu mine părem că nu putem să ne ținem mâinile departe unul de celălalt.

— Îmi pare rău, Cain. Nu îmi dau seama ce fel de părinți nu sărbătoresc zilele de naștere ale copiilor lor, îi spun eu încetisor. Am crezut doar că era un lucru de la sine înțeles.

Hohotul trist de răs al lui Cain se răspândește în întuneric.

— Ea a sărbătorit una.

Urmează o lungă pauză, atât de lungă încât mă întorc să mă asigur că nu a adormit între timp. Este treaz, fixând cu ochi goi partea laterală a biroului său, cu mintea evident dusă în altă parte.

— Când am împlinit paisprezece ani, mama m-a prezentat unei fete pe nume Kara. Mi-a spus că era fiica unei prietene din altă localitate și m-a rugat să o scot în oraș. Fata era trăsnet și mai mare decât mine, iar eu nu aveam altceva de făcut, așa că m-am gândit în sinea mea, de ce nu?

Ea a venit să mă ia cu o camionetă în seara aceea. A condus fără vreo țință anume o vreme și am stat de vorbă despre tot felul de nimicuri, ca după aceea să vireze camioneta într-o parcare goală și întunecoasă. Am început să ne giugiulim. Ce dracu', nu aveam de gând să mă plâng. Încă mai eram virgin, iar ea părea drăguță și apropiată de mine. Lucrurile au evoluat rapid și nici nu știu cum am ajuns pe bancheta din spate cu ea, goală pușcă, punându-mi un prezervativ.

— După cum sună, pare a fi visul unui băiat de paisprezece ani devenit realitate chiar de ziua lui, mă ia pe mine gura pe dinainte, ca imediat apoi să bâigui o scuză.

Asemenea gânduri ar trebui să le păstrez doar pentru mine.
Cain hohotește.

— A fost... până când m-a condus acasă și am văzut cum i se rostogoleau lacrimile pe obraji. Nu înțelegeam. Părase atât de dornică. Când am ajuns acasă, primul lucru care m-a întrebat mama a fost:

— A fost bună de ceva?

Aud cum Cain scrâșnește din dinți.

— Habar nu aveam la vremea aceea că mama a fost implicată în toată treaba asta. Un an mai târziu, eu, împreună cu câțiva tipi, am spart casa în care mama avea sediul micii ei afaceri de contabilitate — fosta casă a bunicii. Nu mai fusesem în ea de ani de zile. Era în toiul nopții, noi eram beți și aveam nevoie de un loc unde să ne omorâm timpul. S-a dovedit că afacerea cu contabilitatea era mai degrabă un hobby și un paravan pentru ceea ce se petrecea cu adevărat în casă. Am găsit-o într-o cameră pe Kara împreună cu un tip în vârstă căsătorit. După ce l-am dat afară, ea a recunoscut că mama mea aranjase totul în acea seară în care am fost împreună. Voia să se asigure că fata putea presta servicii sexuale contra cost. Și uite așa mi-am pierdut eu virginitatea. La paisprezece ani, cu o prostituată, toată treaba fiind aranjată de mama mea.

Cain își lasă capul să cadă din nou pe spătarul canapelei.

— Kara a sfârșit-o din cauza unei supradoze de droguri câțiva ani mai târziu, continuă el cu glas cavernos.

— Doamne, Dumnezeu, Cain.

Simt o gheară în piept. Atât de multe amintiri din copilăria lui Cain se termină cu sex, droguri, moarte, sau cu o combinație devastatoare a acestora.

Mă întorc spre el, vrând să mă sprijin în coate, cu intenția să îi distrag atenția de la gândurile lui negre. Dar el se dă repede la o parte de sub mine, mormăind:

— Ar fi cazul mă duc să văd ce se mai întâmplă prin bar.

Și pleacă, fără să mai arunce o privire înapoi.

Mi se pune un nod înțepător în gât. Să fie în legătură cu ziua lui de naștere? Sau Cain este supărat pe mine dintr-un motiv anume? Nu pot să suport gândul acesta. Poate că nu ar fi trebuit să mă bag în sufletul lui. Nu fac asta niciodată. Și nu ar trebui să încep acum, când mi se împleticește limba în gură și sunt amețită din cauza băuturilor alea idioate. Când se va întoarce, voi tăcea din gură, îl voi cuprinde în brațe și îl voi ține strâns.

Până atunci, o să îmi odihnesc un pic ochii. Ce bine e cu ochii...

Capitolul treizeci și unu

■ ■ ■

CAIN

Ce dezastrul dracului după petrecere — pahare și sticle goale peste tot. Nate stă pe scenă cu spatele rezemat de bară și cu capul în bărbie. Uitându-mă mai atent la el, îmi dau seama că are ochii închiși.

Chicotelile ce răsună dinspre camerele V.I.P. îmi dau de știre că Mercy și ceilalți — probabil că și Ben — sunt încă acolo, pângărindu-le. În afară de ei, nu mai este nimeni în local. Sting luminile și mai iau niște apă la repezeală, apoi verific dacă ușile sunt încuiate și dacă sistemul de alarmă funcționează.

Când mă întorc, o găsesc pe Charlie sforăind ușor. Trag o pătură peste ea și rămân o clipă nesfârșit de lungă uitându-mă la femeia la care am ajuns să țin atât de mult.

Și apoi îi scot dosarul din fișetul meu. Îi verific data de naștere că să mă conving încă o dată că este 23 septembrie. Nu am fost niciodată în Indianapolis, dar nu îmi vine să cred că au suficientă zăpadă pentru săniuș în septembrie. Asta e prima mea întrebare. Poate că există o explicație, totuși. Poate că au sărbătorit câteva luni mai târziu. Poate că s-au dus la Polul Nord ca să îi serbeze ziua.

Dar cel mai important lucru, totuși... cine dracu' este Sam?

■ ■ ■

Știu că s-a trezit înainte de a scoate vreun sunet sau de a-i zvâcni vreun mușchi. O simt în trupul ei, din felul cum devine rigid lângă mine. Am reușit azi-noapte să mă strecor pe sub corpul ei și să apuc câteva ore de somn cu ea în brațe.

— Știi cât este ceasul? mă întreabă ea cu o voce dogită și o simt cum înghite în sec de mai multe ori.

Mă întind după telefonul pe care l-am pus pe noptieră azi-noapte, și îl deschid cu un bobârnac ca să verific ora.

— Unsprezece.

Ea scoate un geamăt mic și drăgălaș.

— Dumnezeuule, ce mult am băut azi-noapte! Nu am mai băut niciodată atât.

— Cum te simți?

— Parcă aș fi în continuare beată.

Râd scurt, apoi îi fac cu ochiul, primele semne ale propriei mele mahmureli făcându-și și ele apariția. O simt cum înghite din nou în sec și întind mâna după sticla de apă.

— Poftim, bea asta.

Ea geme apreciativ, foindu-se în vintrea mea.

— Pe bune, Cain?

Și clatină din cap.

— Scuze, mormăi eu. Este dimineață și tu stai pe mine.

— Hmm...

O văd cum își schimbă poziția cu una mai comodă, ridicându-se în capul oaselor. Nu am uitat ce mi-a spus noaptea trecută. Eram beat, dar nu chiar *atât* de beat. Știu că i-am spus că nu îmi pasă de trecutul ei. Și chiar nu îmi pasă. Dar suntem împreună de săptămâni întregi. Aș vrea să știu cine dracu' este Sam și de ce îi spune tată, când pe tatăl ei îl cheamă George Rourke.

Sau nu?

Se ridică de pe canapea, clătinându-se ușor pe picioare și sprijinindu-se de perete în drum spre baie.

— Da, sunt destul de sigură că încă mai sunt beată, mă anunță ea, băjbăind cu mâna să aprindă lumina înainte de a închide ușa în urma ei.

Dacă nu aş fi aşa cum sunt, poate că nu mi-aş face prea multe griji în privinţa asta. Dar, eu sunt *eu*, iar ea încă nu mi-a dezvăluit niciun afurisit de amănunt despre ea, chiar şi după ce eu i-am pus pe tavă povestea mea, supunându-mă judecăţii ei. Am stat treaz sub ea ore întregi, încercând să gândesc raţional, să mă conving singur că nu contează pentru mine. Şi totuşi, simt cum se strecoară în mine un sentiment de amărăciune. Mă simt uşor trădat fiindcă femeia asta nu are încredere în mine şi nici în promisiunea mea că nu voi întoarce trecutul împotriva ei.

Odată cu zgomotul apei trase în toaletă, aud şi telefonul ei care începe să sune. În mod normal, nu mi-ar trece prin cap să umblu prin lucrurile ei personale. Acum, însă... nu am nicio ezitare. Îi deschid fermoarul genţii. Îi scot telefonul afară.

Şi răspund.

— Alo?

Urmează o secundă sau două de tăcere mormântală şi apoi:

— Cine e?

— Cain. O cauţi pe Charlie?

Urmează o altă pauză.

— Da. De unde o cunoşti?

Nu îmi place tonul calm şi egal al vocii lui. Pare manipulativ.

— Scuze, dar nu am reţinut numele.

Pe ecranul telefonului apare „apelant necunoscut”, aşa că asta nu mă ajută cu nimic.

Îmi răspunde cu un râs uşor condescendent.

— Asta pentru că nu ţi-am dat vreun nume.

Trebuie să fie acelaşi tip cu care a vorbit Ginger. Nu am răbdare pentru treaba asta.

— Păi, atunci cred că poţi să te duci dracului.

Un şuiert ascuţit îmi răsună în urechi.

— Nu pari a fi genul de om pe care îl vreau pentru fata mea.

— Poftim?

Nu mă aşteptam la asta. Tatăl lui Charlie este la închisoare, aşa că nu poate fi adevărat.

— Cine eşti?

Stai așa...

— Ești Sam?

Legătura se întrerupe.

Sunt încă cu telefonul în mână când Charlie iese din baie cu fața împrăștiată. Încremenește locului, plimbându-și privirea cu disperare între telefonul din mână mea, geanta ei deschisă și chipul meu care presupun că trebuie să fie împietrit.

— Ce faci acolo?

Încearcă să vorbească pe un ton firesc, dar îi este imposibil. Aproape că pot să văd unda de șoc vălurindu-i-se în vene.

— Cine este Sam?

Nu pot să îmi maschez aciditatea din glas.

Ea se face albă ca varul, iar gura ei se deschide tremurând preț de o secundă.

— Ai vorbit cu Sam?

Își încleștează imediat fălcile de parcă nu ar fi vrut să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Din glasul ei răzbate o spaimă înconfundabilă, iar mânia mea scade în intensitate pe măsură ce mă cuprinde îngrijorarea.

Așadar, Sam există *cu adevărat*. Iar ei îi este frică de el.

— Nu știu, Charlie. Bărbatul cu care tocmai am vorbit mi-a spus că este tatăl tău, dar nu a vrut să îmi dea numele. Așadar, tatăl tău este Sam sau George?

Îmi dau seama după chipul ei crispat că încearcă să proceseze logica din spatele cuvintelor mele.

— Seara trecută vorbeai despre cum te dădeai cu sania pe derdeluș cu tatăl tău. I-ai spus Sam, dar pe tatăl tău îl cheamă George. Așadar...

Ea îmi evită brusc privirea, plimbându-și ochii prin cameră, căutând ceva. Un răspuns. Sau o scăpare. Ochii ei se fac deodată mari, din ei răzbătând panica.

— I-ai spus numele tău?

Chipul ei pălește și mai mult, dacă e posibil așa ceva.

— Da, i l-am spus, am răspuns calm.

— De ce?

— De ce să nu i-l spun, Charlie? Ce motiv aş avea?

Ea clatină capul dintr-o parte într-alta, scuturându-se de panică, de spaimă şi de... orice altceva.

— Nu aveai niciun drept să umbli prin lucrurile mele sau să răspunzi la telefonul meu.

Mă ridic în picioare şi îi pun uşurel telefonul la loc în geantă.

— Presupun că nu.

Îi întorc spatele şi ies afară din birou în club.

— Unii oameni mai au nevoie şi de odihnă, bombăne John, ameţit de somn.

— Atunci nu mai dormi cu telefonul lângă pat, i-o retez eu.

După un geamăt profund urmat de un acces de tuse care mă face să mă cutremur la auzul sputei expectorate din plămâni lui John dimineaţa, detectivul meu particular mă întreabă cu glas tăios.

— Ce vrei să ştii?

— Există vreo posibilitate ca actul ei de identitate să fie fals?

— Presupun că te referi la Charlie, nu?

— Da, i-o trântesc eu fremătând de nerăbdare.

Când m-am întors în birou după o oră, Charlie plecase. A luat ori autobuzul, ori un taxi, deoarece maşina ei nu era aici.

Mă bate gândul să mă duc la ea acasă şi să o oblig să îmi spună adevărul. Dar nu mă pot hotărî să o fac, nu încă.

— E al dracului de bine făcut pentru un fals. Are un paşaport valid, un certificat de naştere... tot ce îi trebuie. Poate că este o carte de identitate furată. Pentru asta ai nevoie de un sac de bani gheaţă şi de legături sus-puse.

— Dar este posibil.

Să fie tot ce ştiu eu despre Charlie doar o minciună? Să mă fi minţit în tot acest timp?

Răsuflarea lui zgomotoasă răsună în receptor.

— Hm, cred că da.

— Bine. Poți să mai faci niște săpături ca să vezi ce mai poți scoate la iveală despre Charlie Rourke? Poze vechi de la școală, poze de la gimnastică, orice. Și află dacă este cineva pe nume Sam în viața ei.

— Sigur că da.

Închid. Rămân privind în gol la telefonul din mâna mea, iar nodul din gât mă sufocă. Și sunt șucărit rău de tot acum.

Mai mult chiar, mă simt așa cum nu m-am mai simțit de ani de zile.

Rănit.

Capitolul treizeci și doi

■ ■ ■

CHARLIE

Știam că se va întâmpla.

Am stat pe o bancă în parc cu ochii pierduți pe luciul apei ore întregi, privind toți oamenii aceia care au propria lor viață, care își fac griji în privința plății chiriei și se gândesc la ce bar să meargă în weekend.

Așteptând să îmi sune telefonul. Și acum sună, pe ecranul de afișaj apărând „apelant necunoscut”.

Oricum numai necunoscut nu e.

Stomacul mi se face ghem pe când răspund.

— Bună, Șoricel.

— Bună.

Sunt încă șocată că m-a sunat pe telefonul meu. Este înregistrat sub numele „Charlie Rourke” și sunt sigură că folosește un telefon cu cartelă, și totuși, încalcă una dintre propriile lui reguli.

— Cum mai merg treburile?

— Bine.

— Grozav. Vremea e minunată acasă.

Vorbe goale. Lui Sam i-a plăcut dintotdeauna să se rezume la strictul necesar.

— Și aici e vreme frumoasă.

— Bine, bine.

Urmează o pauză.

— Vreau să îți verifici e-mailul.

Simt un bolovan în stomac.

— Cum?

Nu... nu am auzit bine. Au trecut doar câteva săptămâni. Trebuia să mai am luni întregi la dispoziție, dacă nu mai mult. Sau chiar o veșnicie.

— Credeam că ne-am dat la fund.

— E istorie acum. Problema s-a rezolvat.

— Ce? Nu!

Respir adânc și sacadat. Nu l-am refuzat niciodată pe Sam. Niciodată.

— Adică...

— E vreo problemă?

Urmează o pauză prelungă.

— Este din cauza lui Cain?

E ca și cum și-ar întinde mâna prin telefon să îmi scoată afară măruntaiele din corp.

Acum Sam îi știe numele lui Cain. Cât mai durează până când să afle și restul?

— Nu.

Mâna nu mi-a tremurat niciodată atât de rău ca acum. Nu sunt în stare nici măcar să mi-o trec prin păr.

De ce a trebuit Cain să facă treaba asta? De ce? M-am luptat cu mine însămi să nu las să îmi scape un țipăt pe gură astăzi când am ieșit din baie și am dat de el cu telefonul meu în mână și cu expresia aceea ciudată și inexplicabilă pe chipul său. A fost ca și cum aș fi primit un pumn drept în stomac.

Și apoi a început să mă ia la întrebări, așa cum m-am temut, vreme de săptămâni întregi, că se va întâmpla până la urmă. Nu știam ce să fac, ce să spun, așa că... m-am întors împotriva lui. Ca și cum el ar fi fost de vină pentru toate astea.

Mi-am dat seama că era supărat foc pe mine. Mai rău chiar, după privire, aș putea spune că era rănit. Când mi-a întors spatele și a ieșit din încăpere, am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte. Am ieșit în stradă și am oprit un taxi.

— El știe că...

Vocea lui Sam se frânge. Este înșelător de calmă.

— Nu!

Răspunsul țâșnește prompt și viguros, fără să lase vreo urmă de îndoială.

— Nu știe nimic.

— Păi atunci cum se face că știe numele meu?

Bănuiala. Aud cum i se insinuează în glas. Crede că m-a prins cu minciuna.

— Eram beată. Mi-a scăpat numele tău fără să vreau. A fost ceva nevinovat totuși, despre zile de naștere și —

— Nimic nu e nevinovat! mă repede el cu glas tăios, iar eu tresar ca arsă.

Trage aer în piept și își domolește tonul, cu toate că răceala lui este inconfundabilă.

— Tu ești acolo pentru un motiv anume. Vei face așa cum îți spun și te vei supune regulilor! Și dacă ai impresia că nu îmi datorezi nimic pentru tot ceea ce ți-am oferit, atunci fă-o măcar de dragul prietenului tău întrucât, dacă ajung acolo, voi avea grijă ca el să nu îmi mai facă niciun fel de probleme. Înțelegi ce spun?

Groaza pune stăpânire pe mine, sufocându-mă. Nu prea îmi vine să cred că Sam se gândește acum la o simplă conversație cu un tânăr adolescent — așa cum cel mai probabil a avut-o cu Ryan Fleming.

— Bine, reușesc eu să îngaim cu glas hârâit.

— Bravo, Șoricel. Uită-te chiar acum.

Legătura se întrerupe.

Mă loghez imediat în contul Gmail și caut în folderul de ciorne. Bineînțeles că găsesc instrucțiunile acolo.

Ora zece diseară. Eddie și Bob. *Mama mă-sii de treabă...* Bob. Cum vor decurge, oare, treburile de data asta? Vreau să cred că și-a dat seama de propria greșeală după ce s-a trezit din beție. Poate că își va cere scuze?

Probabil că sunt cea mai mare cretină din lume.

Va trebui să mă fofilez de la serviciu diseară. Mă întreb dacă mai sunt binevenită acolo.

Dacă Sam pune mâna pe el, Cain își va dori ca eu să nu îi fi trecut vreodată pragul.

■ ■ ■

Nu mi-am dat seama niciodată până acum cât de grea este ușa asta neagră din spate a clubului.

Aș fi putut să îl sun pe Cain. Sau să îi trimit un mesaj.

Și totuși, iată-mă aici, îndreptându-mă spre ușă, dorindu-mi dureros de tare să îl văd, gata să mă târăsc în genunchi și să îi cerșesc iertarea. Nu pot să mă gândesc prea mult la ceea ce va urma apoi, cu excepția faptului că trebuie să îl văd pe Cain. Și că voi face livrarea diseară, ca să îl mulțumesc pe Sam. Ca să obțin o oarecare păsuire.

Și după aceea... nici nu vreau să mă gândesc. Știu doar ceea ce *trebuie* să se întâmple și nu mă simt în stare să mă confrunt cu așa ceva acum.

La al treilea ciocănit, ușa se deschide și trupul uriaș al lui Nate ocupă tot cadrul ușii. Fața lui se lățește imediat într-un zâmbet la vederea mea. O scânteie de speranță. Cain poate că nu mă urăște, la urma urmei. Dacă m-ar urî, Nate ar fi la curent cu treaba asta.

Străbat holul ce duce spre biroul lui Cain, cu fluturii zbătându-mi-se frenetic în stomac, promițând un moment oribil — cocoșată de durere și cu mâinile încheștate de stomac. Este singurul lucru la care mă pot gândi acum și, având în vedere că ciclul trebuie să îmi vină dintr-o zi într-alta, ar trebui să iasă totul „perfect”.

Deschid ușa și dau de China, cu fusta ridicată în jurul taliei, călare în poala lui Cain, care stă așezat pe scaunul lui, și cu buzele lipite de ale lui.

Și fluturii mei cad secerăți.

Capitolul treizeci și trei

■ ■ ■

CAIN

A picat ca dracu'!

Exact când urma să o dau jos cu forța din poala mea pe nebuna de China pentru că nu voia să coboare de bună voie — după ce a sărit pe mine, fără voia mea — dar tocmai atunci s-a hotărât să-și înfigă buzele într-ale mele, blocându-mă pe moment.

Și bineînțeles că exact atunci s-a găsit și Charlie să apară neanunțată.

După ochii ei mari și după gura care îi atârna deschisă, îmi dau seama că este pe cât de surprinsă, pe atât de rănită.

Și nu pot să o condamn.

Cu o mișcare rapidă, o dau jos pe China din poala mea — încercând să nu o îmbrâncesc prea tare când o împing deoparte — și mă ridic în picioare, aranjându-mi prohabul. Charlie își coboară privirea, iar eu îmi dau seama că umflătura din pantalonii mei este vizibilă. *Drăcia dracului!* Dar nu e din cauza lui China! S-a întâmplat fiindcă, în timp ce discutam cu China, am dat cu ochii de cravata argintie atârând pe ușa mea, și mi-am amintit cum am intrat și am văzut-o pe Charlie purtând cravata — și *nimic* altceva — cu câteva nopți în urmă.

Exact acesta este motivul pentru care nu ar trebui să fac nici-odată sex în biroul meu.

Ea își dregе glasul și îmi spune pe un ton ciudat de calm:

— Scuze. Trebuia să fi bătut la ușă. Am venit să îți spun că vreau să îmi iau liber în seara asta. Nu mă simt bine.

Nu se simte bine. Rahat.

Nici eu. *Lua-te-ar dracu', China!*

Trag de timp.

— Care-i problema, mai exact?

Ce întrebare idioată!

— Chestiuni femeiești.

Își ferește privirea de mine și se uită în pământ și știu fără nicio urmă de îndoială că minte. Dar ce altceva pot să spun decât:

— Bine, în regulă. Te duc cu mașina la mine acasă.

— Nu, nu e nevoie.

A aruncat prea repede replica asta. Ea dă să se întoarcă, iar mâna mea țâșnește instinctiv, apucând-o de braț. Nu strâns, dar suficient cât să o țin pe loc.

— Nu a fost deloc ceea ce părea a fi, Charlie. Îți dau cuvântul meu.

Ea îmi răspunde cu un zâmbet rigid. Se smucește din strânsoarea mea, se răsucesc pe călcâie și pleacă în pas alert. Aud ușa grea de la ieșire trântindu-se o clipă mai târziu.

Și atunci explodez.

— Ce dracu' a vrut să însemne asta?

Mă întorc iute și îi arunc o privire ucigătoare lui China care are bunul simț să stea cu ochii plecați, mușcându-și buzele.

— Ce te-a făcut să crezi că o să-ți meargă?

Ridic paharul de pe birou, sorb cu lăcomie ultima înghițitură, revăzând cu ochii minții cele câteva secunde de durere de pe chipul lui Charlie.

— Fir-ar a dracului să fie de treabă, China!

Paharul meu gol zboară din mâna mea spre perete până să apuc să îmi dau seama că l-am aruncat. Explodează în mii de cioburi.

Nu mi-am pierdut niciodată cumpătul în halul ăsta în fața vreunui angajat, dar, în seara asta, nu pot să mă abțin. Arăt precum un Rick Cassidy ceva mai stilat, dar la fel de dezgustător.

Am nevoie de o clipă ca să mă opresc din tremurat și, în cele din urmă, mă hotărâsc să mă întorc să o înfrunt pe China din nou.

Și inima mi se face cât un purice când o văd stând retrasă într-un colț în spatele biroului meu, tremurând toată, chircită de frică. I-a fugit toată culoarea din obraji. China, care manipulează mulțimea de bărbați ca pe niște marionete a dispărut lăsând în locul ei o fată demnă de toată mila al cărei tată obișnuia să zbiere și să arunce cu farfurii în ea. Asta chiar înainte să o violeze.

Mâna îmi zboară imediat la gură când îmi dau seama ce am făcut.

Rahat.

— Isuse Hristoase...

Mă reped înspre ea, dar când văd că se retrage și mai mult în colțul ei, încetinesc pasul, ridicându-mi mâinile în semn că mă predau.

— Nu vreau să îți fac niciun rău.

Mă apropiu de ea extrem de precaut, până când ajung suficient de aproape încât să îmi înfășor brațele în jurul trupului ei care tremură ca varga și să o trag la pieptul meu, în timp ce simt cum mi se pune un nod din ce în ce mai gros în gât. O mângâi netezindu-i părul negru și lucios cu dosul palmei în vreme ce lacrimile îi izvorăsc din ochi, umezindu-mi cămașa.

— Îmi pare rău, rostește ea printre hohote de plâns, cu o voce atât de jalnică, atât de slabă, atât de copilăroasă. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să te fac fericit.

— Știu.

Trebuie să meargă din nou la terapie. Se descurca atât de bine. Dar apoi a început să se concentreze asupra compensării tulburărilor de învățare și a lăsat terapia deoparte. Nu ar fi trebuit să o facă. Nu ar fi trebuit să o las să facă treaba asta. China are nevoie în continuare de ajutor profesional. Și chiar destul de mult.

Când se liniștește, dar rămâne în continuare lipită de pieptul meu, o întreb, cu o voce cât se poate de blândă:

— Ce te-a determinat să faci asta? Am discutat deja problema. Credeam că ai înțeles.

Urmează o pauză îndelungată, răstimp în care își ridică mâna ca să își șteargă câteva lacrimi de pe obraji.

— Nu știu.

— China.

Nu i se potrivește deloc să facă pe neștiutoarea.

— Am crezut doar că aveai nevoie de așa ceva.

Oftez profund și îmi blestem afurisitul meu de penis pentru că a dat ocazie la așa ceva. Fata asta scoate bani de pe urma bărbaților frustrați care sunt dispuși să plătească. La naiba, are un radar care detectează erecțiile.

— Ceea ce vreau eu acum, îi spun eu răspicat, depărtând-o pe China de mine ca să o privesc drept în ochii ei verzi și rugători, este să accepți faptul că *nu te voi folosi* niciodată în acest scop.

Ea își coboară privirea spre pieptul meu și dă din cap aprobator. Îmi șoptește printre buzele strânse:

— O iubești?

Sigur că da. Ar fi trebuit să îmi dau seama că despre asta este vorba. Nu îmi feresc privirea de ea în timp ce îi spun foarte încet și rar:

— Nu știu încă. Poate.

Nu își poate pune frâu lacrimilor:

— De ce ea, Cain? De ce ea și nu eu?

Of... fir-aș al dracului... Încă mai sunt furios pe ea, dar, cu toate acestea, mă las copleșit de milă.

— Nu știu. Lucrurile astea ne scapă de sub control câteodată.

O strâng la pieptul meu pe când ea începe să plângă din nou, și mormăi în barbă:

— Și nu sunt sigur dacă mai contează, orișicum.

Îi mai acord încă zece minute din timpul meu.

Și apoi i-o pasez lui Nate — care nu se bucură deloc să aibă parte de o China care să plângă pe umărul lui — și plec după Charlie.

Capitolul treizeci și patru

■ ■ ■

CHARLIE

Cât de mult îmi doresc să pun mâna pe telefon.

Mâna mea ezită, imaginându-mi cum ar fi să mi-o trec peste bărbia ușor țepoasă a lui Cain.

Bătăile rare, dar apăsate ale inimii mele se accelerează când mă gândesc la el, la ceea ce s-a întâmplat între noi, la faptul că l-am văzut împreună cu China. El a pretins că nu era ceea ce părea — dar, după toate aparențele, China îi oferea un dans în poală în vreme ce limba ei era adânc înfiptă în gâtulejul lui. Aproape că mi-au cedat genunchii. Văzându-i pe amândoi împreună a fost ca și cum aș fi primit un pumn în stomac.

Mă simt ca o idioată.

Oare s-a mai întâmplat asta și înainte între ei? S-a mai întâmplat și de când a început să fie cu mine? Mă cuprind strâns în brațe, strivită fiind de un asemenea gând. Să mă fi mințit în tot acest răstimp?

Am eu vreun drept să fiu furioasă pe el, având în vedere că l-am mințit în toate privințele?

Poate că lui Cain i-ar fi mult mai bine cu China. Sau cu o femeie precum China. Sau cu oricine altcineva decât mine, ca să spun drept. Oricine altcineva care nu l-ar pune în pericol așa cum o fac eu, fiind o ființă atât de egoistă și proastă încât să cred

că aş putea avea un viitor împreună cu el. Viaţa mea nenorocită este pe cale de a exploda, chiar aici în parcare benzinariei.

Nu m-am dus acasă. Nu am putut. Cain ar fi venit după mine acolo şi atunci aş fi cedat nervos, aş fi izbucnit în hohote jalnice de plâns. Poate că mi-aş fi pierdut minţile într-aşa hal încât să îi spun totul.

Şi l-aş fi pus într-un real pericol.

Nu ştiu cât am să mai fiu în stare să suport toate astea.

Capitolul treizeci și cinci

■ ■ ■

CAIN

— Sper să vă placă, îmi spune femeia din spatele tejghelei, zâmbindu-mi provocator în vreme ce îmi întinde felia de tartă cu lămâie și atingându-mă intenționat cu degetele ei.

Este frumoșică, dar nu poate să aibă mai mult de optsprezece ani și este mult prea tânără pentru mine. În plus, mă îndoiesc profund că sunt genul ei, cu excepția faptului că probabil are ceva probleme cu tatăl.

— Mulțumesc, răspund eu politicos.

Nu o recunosc, dar nici nu am mai pus piciorul în bistroul ăsta de luni de zile. Au cea mai bună tartă cu lămâie din oraș și sunt în drum spre Storm. Nu știu ce să fac. Charlie nu este la ea acasă, nu este nici la mine acasă. Nu răspunde la telefon. Simt că îmi ies din minți.

Pe când ies pe ușă și trec pe lângă terasă, remarc câteva mese care s-au ocupat între timp.

Un chip frumușel de păpușă îmi atrage atenția.

Este geamăna lui Charlie.

Are același nas, aceiași ochi mari căprui, aceeași gură plină. Doar că nu are părul blond și ondulat, ci negru și lung, ca al lui China. Picioarele mele încetinesc ritmul din proprie inițiativă și clipesc nedumerit de câteva ori. Poate am luat-o razna. Oare am devenit atât de obsedat de Charlie încât o văd peste tot?

Stă aplecată peste o masă, sorbind dintr-o limonadă, vizavi de un bărbat grizonat, cu un trup masiv, îmbrăcat într-un tricou polo roșu. Nu pot să îi văd fața, dar orice i-o fi spus el trebuie să fi fost amuzant fiindcă ea își lasă capul într-o parte și râde.

Exact la fel ca Charlie.

Știu că ar trebui să îmi continui drumul, dar rămân pe loc, uitându-mă cum își duce paiul la gură ca să mai soarbă o înghițitură din băutură, lăsându-și ochii să alunece peste mesele din jur, peste televizorul de sus din colț, peste alee.

Peste mine.

Tot sângele îi fuge din obraji. Rămâne cu gura căscată în momentul când mă recunoaște.

Și eu îmi dau seama imediat că e ea.

Capitolul treizeci și șase

■ ■ ■

CHARLIE

Nu se poate!

Din toate locurile din lumea asta, doar aici nu ar fi trebuit să-l întâlnesc, în afurisita asta de cafenea unde mi-am dat întâlnire cu Jimmy. Că nu e bine deloc e puțin spus. Singurul lucru care ar putea înrăutăți situația ar fi...

Chiar asta...

Simt cum pulsul începe să îmi bubuie în urechi când îl văd pe Cain intrând în terasa acoperită. Printr-un efort uriaș de voință reușesc să nu închid ochii strâns și să mă rog. Să mă rog să își continue drumul. Să mă rog ca totul să nu fie decât o iluzie. Să mă rog ca el să nu fie cu adevărat aici. Să mă rog s-o fi luat-o razna.

— Ce mai faci, Charlie?

Tonul lui este atât de firesc, de parcă nu ar fi nimic neobișnuit în situația de față.

De parcă nu aș fi într-o cafenea, purtând o perucă, cu scopul evident de a mă deghiza, în loc să fiu acasă, în pat, cu o ploscă de apă fierbinte și o sticlă de Midol. Mi-a spus pe nume, fără nicio inflexiune, așadar fără niciun semn de întrebare. M-a recunoscut.

— Bună, reușesc eu să îngaim, nefiind în stare să fac pe blazata în această situație. Dar numai de blazare nu poate fi vorba acum.

E o situație care ar putea distruge relația noastră.

Urmează o pauză. Ca apoi Cain să își îndrepte atenția asupra lui Jimmy, care deși pot să spun, după felul cum se foiește subit pe scaun și îmi aruncă o privire piezișă, că nu se simte în largul lui, nu pare totuși vădit tulburat, spre deosebire de mine. Întinde mâna, zâmbindu-i lui Cain cu un rânjat ce îi dezvelește toți dinții.

— Salut. Eu sunt Jimmy. Unchiul lui Charlie.

Cain își arcuiește brusc o sprânceană.

— Unchiul...

Mai durează o secundă până când îi întinde mâna la rândul său.

— Încântat de cunoștință. Eu sunt...

— Dylan.

Îi rostesc numele mai degrabă strigându-l. Când vorbesc din nou, am grijă să îmi ajustez tonul.

— Unchiule Jimmy, el este Dylan.

Mă încumet să îi arunc o privire lui Cain și văd ochii lui duri ca oțelul ațintiți asupra mea.

Te rog, fă-mi jocul.

— Mda... acceptă Cain, confirmarea alunecându-i de pe buze în vreme ce gura lui se contractă ușor și nu mă slăbește din pri-viri. Deși unii îmi spun Cain.

Inima îmi tresaltă în piept. S-ar fi cuvenit să știu. Lui Cain nu îi este frică să își dezvăluie numele. Nu îi este frică de nimeni.

Mă întreb dacă i-ar fi frică de Sam.

Fără să-l fi invitat cineva, Cain înșfacă un scaun de la masa de alături. Îl întoarce cu fața spre noi și ia loc. Într-un târziu, zăresc tarta cu lămâie din mâinile lui în vreme ce o așază pe masă. Mă duce cu gândul la Storm. În mod sigur îi va face o vizită în seara asta.

— Locuiești în zonă, Jimmy? Sau ai venit să vizitezi orașul?

Vocea lui Cain este atât de calmă. El nu pare deloc nelalocul său și, nu știu de ce, dar îmi vine să mă dezbar de propria-mi piele ca un șarpe și să o rup la fugă imediat.

Jimmy râde jovial.

— Oh, tocmai am venit din New York pentru o călătorie de afaceri de o săptămână.

Cain dă din cap aprobator și întreabă:

— Și cu ce anume te ocupi?

— Dețin o companie de construcții aici. Axată în principal pe construcții comerciale.

Îi urmăresc pe cei doi cum fac un schimb de replici banale, Jim mințindu-l cu seninătate pe Cain, iar Cain înghițindu-i minciunile fără să lase să se întrevadă nimic pe chipul lui, cu toate că știu că nu crede o iotă. Mă întreb dacă adevărata Charlie Rourke a avut vreodată un unchi. Habar nu am. În ceea ce-l privește pe Cain însă, pot să pun pariu că va afla, dacă nu cumva știe deja.

Tot ceea ce știu este că această conversație trebuie să înceteze imediat. Numai că nu știu cum să îi pun capăt. Nu îmi mai este așa de ușor să mint, așa cum o făceam pe vremuri. Și asta de când l-am cunoscut pe Cain.

Jimmy este conștient de oră, la fel ca și mine. Locul unde trebuie să livrez marfa este un hotel situat la zece minute distanță și trebuie să ajung acolo în douăzeci de minute. Nu se acceptă nicio întârziere. Și nu vreau să îi ofer lui Bob un alt motiv să se enerveze pe mine. Jimmy își soarbă destul de zgomotos restul de limonadă ca apoi să declare:

— Ei bine, încântat de cunoștință, *Cain*.

Sigur că da, Jimmy știe că am mințit în privința numelui. El îl cântărește în minte pe Cain acum, luând notițe despre înălțimea lui, greutatea, culoarea părului, culoarea ochilor, cicatricea de deasupra sprâncenei, tatuajul tribal de pe braț ițindu-se din mâneca tricoului său polo gri.

Poate chiar și despre cel de pe gât. Dacă Jimmy îi spune lui Sam despre treaba *asta*...

A fost ca un fel de *s-a zis cu tine* de la unchiul Jimmy cât se poate de transparent. Problema este cu Cain, fiindcă nu acceptă să fie expediat astfel. Își azvârle brațul pe spătarul scaunului meu și își întinde picioarele, de parcă ar începe să se simtă în largul lui. Dacă nu l-aș cunoaște așa de bine, aș crede că e pe deplin conștient că Jimmy încearcă să scape cât mai repede de el și i-ar

răspunde politicos cu un „du-te dracului”. Mă surprinde totuși că nu i-a dat încă o carte de vizită.

— Da, și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, Jimmy.

Se întoarce să se uite la mine, privirea lui oprindu-se asupra perucii înainte de a mă privi drept în ochi. De parcă ar vrea să îmi spună, desigur, că a observat peruca mea. În caz că aş avea vreun dubiu.

— Vrei să te duc cu mașina acasă?

Simt că mi se face rău. Simt cum îmi fuge sângele din obraji.

— Nu, mulțumesc. Am venit cu mașina mea aici, răspund eu pe un ton repezit.

Nici măcar nu îmi mai permit să mă simt rănită din pricina incidentului cu China în momentul de față. Tot ce am nevoie acum este să îl văd plecat odată pe Cain. Faptul că este aici și stă de vorbă cu Jimmy este îndeajuns să îmi provoace o criză de nervi.

— Și, ia mai spune-mi o dată, cum v-ați cunoscut voi doi? mă întreabă Jimmy cu ochii lui reci și duri pendulând între mine și brațul lui Cain de pe spătarul scaunului meu.

Îmi dreg glasul, căutând cu disperare un răspuns. Nu pot să îl las pe Cain să răspundă. Tot ceea ce Sam știe despre el în momentul de față este numele lui. Nu trebuie să afle despre Penny's.

— Printr-o cunoștință comună, răspunde Cain înainte să apuc eu să încropesc o minciună.

Nu este o minciună, dar este un răspuns în mod intenționat cât se poate de vag. Din fericire, nici Cain nu are vreun interes ca Jimmy să știe mai multe despre el.

— Aha...

Jimmy se scarpină pe barba lui țepoasă de parcă ar fi cufundat în gânduri.

— Și cum o cheamă pe cunoștința asta comună? O știi și eu? Și acum începe circul. Jimmy culege informații.

— Nu, nu ai de unde. E vorba despre o fată care locuiește în complexul meu de locuințe.

În încercarea de a-i îndepărta orice suspiciune cum că eu și Cain am alcătuit un cuplu, adaug ezitând:

— Ea este prietena lui.

Simt privirea tăioasă a lui Cain, dar nu mă întorc să o înfrunt.

Jimmy își dezumflă obrazul cu un pufăit în vreme ce îl presează cu limba, studiindu-ne atent pe amândoi în timp ce dă ușor din cap. Pare să ia o hotărâre oarecare, fiindcă se uită la ceas și ne anunță:

— Ei, bine, draga mea Charlie, trebuie să plecăm. Suntem așteptați.

Se ridică în picioare în mod teatral și îi întinde mâna lui Cain.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Și acum te rog să ne scuzi. Cain îi strânge mâna.

— Și mie, *Jimmy*.

Nu își disimulează răceala de gheață din priviri.

Îi urmez exemplul, ridicându-mă și luându-mi geanta și cheile — cele ale mașinii închiriate — de pe masă.

— Charlie, o clipă, te rog.

Tonul lui Cain este tăios.

Văd o străfulgerare de iritare în ochii lui Jimmy, dar nu vrea să facă o scenă... încă. Abordează o mină jovială, și îmi spune surâzând:

— Te aștept aici, Charlie, mutându-se cu cel mult trei metri mai încolo și prefăcându-se că își verifică mesajele.

Știu ce face. Încearcă să îi facă o poză lui Cain.

Pentru Sam, fără nicio îndoială.

Îl înșfac pe Cain de braț și îl răsucesc astfel încât să îl poziționez cu spatele la Jimmy.

— Ce este? îl întreb pe un ton aspru.

Nivelul meu de panică a atins cote nemaiîntâlnite.

— Charlie...

Ochii lui Cain îmi cercetează din nou chipul și părul. Am petrecut atâtea momente intime cu acest om și, cu toate acestea, în momentul de față, mă simt mai departe de el ca niciodată.

— Te rog să nu faci orice ar trebui să faci acum. Nu pot — se întrerupe brusc, încordându-și maxilarul pe care l-am sărutat de nenumărate ori.

Simt cum mi se pune un nod dureros în gât. Și-a dat seama. Poate că nu pe de-a-ntregul, dar suficient cât să știe că nu e de bine.

— Putem să stăm de vorbă despre treaba asta mai târziu?

Văd cum în interiorul lui se dă o luptă. Va mai dori măcar să aibă ceva de-a face cu mine mai târziu? Cain ar putea să facă o mulțime de lucruri *acum*. Ar putea să se ia la bătaie. Sau ar putea să mă ia pe sus și să mă ducă în mașina lui.

Sau ar putea să plece, pur și simplu.

În cele din urmă, mă întrebă, îngustându-și ochii:

— Ești în pericol?

— Nu, mă grăbesc eu să mint, aruncând repede o privire în direcția lui Jimmy, care stă cu capul întors înspre noi și înclinat într-o parte de parcă ar încerca să tragă cu urechea la ce vorbim.

— Charlie! Trebuie să plecăm. Tatăl tău te așteaptă, strigă Jimmy pe un ton mult mai sever decât cel pe care îl folosește în mod obișnuit când mi se adresează. Poate că acesta este tonul lui normal. Nu știu nimic despre Jimmy. Ar putea fi un ucigaș cu sânge rece. Ar putea să pună la cale moartea lui Cain chiar acum.

Nu e nevoie să mă uit la chipul lui Cain ca să știu că mintea lui fierbe ca un vulcan gata să erupă din pricina avalanșei de întrebări complicate fără răspunsuri. Își pune întrebări referitoare la tatăl din închisoare? Sau la cel care m-a sunat azi?

Nu este nevoie să mă uit, și totuși o fac. Și inima îmi stă în loc.

Nu pot să nu remarc clătinatul lui imperceptibil din cap și dinții încleștați.

Și dezamăgirea.

Și furia provocată de faptul că femeia cu care a fost cât se poate de bun și generos este o mincinoasă.

Îmi aud agonia din glas în vreme ce îi șoptesc:

— Trebuie să mă lași să plec.

Pentru totdeauna. Nu sunt destul de bună pentru el.

— Vrei să te las să pleci? Bine.

Îl văd cum înghite în sec și chipul îi împietrește.

— Consideră-te ca și plecată.

■ ■ ■

— Ce-i asta?

Tipul își trece câteva șuvițe din părul meu negru printre degete.

— Vrei să o împrumuți? îl întreb eu cu glas moale, lăsându-mi ochii să zăbovească cu subînțeles pe podoaba lui capilară care a început să îl părăsească.

Îmi întoarce, în schimb, o privire aspră și rece.

— Ești tare în gură, nu-i așa?

Este singurul lucru care mă ajută să nu îmi dau drumul în pantaloni pe loc. Îmi mușcă limba ca să tac din gură și cercetez din priviri micuța încăpere de hotel ca să văd dacă e ceva demn de reținut. Este un hotel diferit față de cel de dinainte, dar la fel de luxos. Eddie și Bob sunt aici — singuri, fără să își mai folosească familia drept acoperire — dar și acest tip nou. Face parte din categoria grea și are ochii ca niște mărgele, iar barba neagră nerasă de câteva zile îi maschează ȕupiturile de vărsat de vânt de pe obraji. Își spune Manny. După cât se pare, este noul partener al lui Eddie. Poate că și este, dar există un protocol standard pe care Eddie l-a încălcat în mod evident.

Manny nu trebuia să fie aici. În secunda în care l-am văzut stând pe pat, m-am și pregătit să plec, dar Bob a fost pe fază, blocându-mi ieșirea și înșfăcându-mi geanta înainte să apuc să îmi scot arma.

Știam că eram prinsă în capcană.

Imediat am simțit o durere în piept. Nu pot face nimic altceva decât să mă rog să nu fie o înscenare, să încerc să nu îmi pierd controlul asupra vezicii urinare și să plec dracului de aici în secunda în care mi se ivește ocazia.

Bob începe din nou percheziția corporală. Din fericire de data asta o face rapid și pe tăcute — și fără să mă pipăie prea mult — iar eu îmi permit să scot un mic oftat de ușurare. Nu m-am ales cu niciun cuvânt de reproș, cu nicio privire mânioasă,

nici măcar cu o tresărire a pleoapelor în legătură cu „incidentul”. Nu pot să nu remarc că nasul lui arată cumva diferit. Un pic umflat. Și are o proeminență pe podul nasului. Mă întreb dacă i se datorează lui Nate.

Îmi reamintesc că aici este vorba despre o afacere. O afacere ilegală și dezgustătoare, dar așa după cum Sam mi-a explicat mai devreme, toată lumea din această încăpere vrea doar să facă o mulțime de bani.

Nu trebuie decât să mă calmez și —

Un mic declic este singurul avertisment pe care îl primesc înainte de a simți metalul rece apăsător de tâmpla mea.

O bătaie de inimă.

Două.

Trei.

Fiecare mai rară, mai sonoră, mai puternică. Preț de o clipă mă inundă un val de liniște nefirească. Apoi simt un gol imens în stomac, care îmi ia capacitatea de a vorbi, de a gândi, de a respira.

— Și cât de idiot poate fi nenorocitul ăsta de Sam? Adică să îmi trimită o târătură pentru un asemenea gen de afacere? Ești bună să îți înghesui opt capsule de heroină în păsărică și să te trec granița cu ele cu tot. Chiar a putut să creadă că nu o să fiu în stare să trag un glonț în tine și să plec cu banii și cu marfa cu tot? Nu e singurul care poate să ne furnizeze chestia asta.

Mă lupt să îmi stăpânesc tremurul picioarelor în vreme ce Manny își trece țeva pistolului de-a lungul obrazului meu ajungând până la gură, ca apoi să îmi urmărească conturul buzelor cu ea. Nu pot să îmi stăpânesc tremurul din genunchi. Abia mă mai țin picioarele.

— Nu mai ai gura atât de mare acum, nu-i așa?

Îmi împinge ușor țeva armei în gură, suficient cât să simt un amestec ciudat de praf și de metal, de sare și de ulei. Îmi scapă un scâncet firav.

— Sigur că da, glonțul lasă mizerie în urmă. Și urăsc să am de-a face cu genul ăsta de mizerie. Îți ia ore întregi să o cureți.

Pricep sensul cuvintelor lui. Amenințarea implicită îmi oprește inima în loc, de parcă cineva ar fi pus mâna pe pendul pentru a opri timpul în loc. Timpul meu, mai bine zis.

Mă cuprinde o amorțeală surdă, amestecată cu teroare și gândurile mele alunecă pe o pantă morbidă. Mă întreb cât anume din sângele meu va improșca tapetul în dungi aurii și maronii. Vor avea, într-adevăr, mult de curățat. O vor face aici sau în altă parte?

Un declic puternic îmi răsună în ureche. Nu este nici siguranța, nici încărcătorul...

Este trăgaciul.

Manny tocmai a apăsător pe trăgaci.

Un val brusc de răceală mă scutură din cap până în picioare, fiecare parte din corpul meu încremenind, cu excepția ochilor. Aceștia se uită la camera de hotel, la Eddie, la Bob. Sunt încă aici.

Sunt încă în viață.

Poate că nu am auzit bine. Poate că a fost doar imaginația mea care mi-a jucat o festă.

Gura lui Manny se mișcă din nou. Trebuie să mă concentrez cu toată ființa mea ca să îi aud cuvintele:

— ... sau am putea la fel de bine să tăiem acest trup micuț într-o mie de bucăți și să-l dăm drept hrană aligatorilor.

Îmi zâmbește dezvelindu-și doi dinți argintii. Mă holbez la ei, întrebându-mă cât o să mai lungească povestea asta, în vreme ce își îndepărtează arma de gura mea, lăsând-o să îmi alunece pe bărbie și urmând apoi linia gâtului. Înghit în sec în vreme ce își continuă drumul de la gât în jos spre piept. Țeava pistolului trage în jos decolteul bluzei până când scoate la iveală dantela sutienului.

— Desigur că m-aș folosi de ea mai întâi. E păcat să irosesc așa o șansă.

Îmi concentrez privirea asupra mâinilor lui — mari, aspre, cu încheieturile degetelor păroase. Mă scutură un fior de groază. Sunt convinsă că o să fie de zece ori mai oribil decât ce mi-a fost dat să pătesc cu Sal.

Și de data asta nu mai am cum să scap.

Mă întreb ce se va întâmpla după ce nu voi mai fi. Îi va păsa lui Sam? Va căuta răzbunare? Sau... acesta a fost planul de la bun început? *Raidul poliției pentru capturarea drogurilor ilegale eșuează lamentabil. Fată găsită moartă în hotel.*

Poate că Sam mă iubește cu adevărat.

Suficient încât să nu poată să mă omoare cu mâna lui, așa că l-a pus pe Manny să o facă.

Îmi doresc să îl fi sărutat pe Cain azi. Doar un ultim sărut. Îi va păsa după ce nu voi mai fi? Se va obosi măcar să încerce să mă caute din nou? Își va da seama că am murit?

Acum pot să văd arma, pot să văd mâinile lui Manny, pot să îi văd degetele apăsând pe trăgaci. Tresar la auzul declicului metalic, dar rămân pe loc. Rămân încremenită. Cum? Nu știu. Cum de nu mi-am pierdut cunoștința deja?

— Al naibii încercător. Nu știu sigur câte gloanțe am în el, murmură Manny cu un zâmbet crud.

— Manny, îl aud pe Eddie strigând de undeva din fundal.

Sau cel puțin așa cred. Simțurile mele sunt mai ascuțite, dar, în același timp, am senzația că nu mă pot baza deloc pe ele.

— Încetează cu joaca. Nu e deloc necesar.

— Ești tare ciudată, șușotește Manny, ignorându-și partenerul. Am câteva târfe care aduc marfa din Mexic. Cad în genunchi imediat ce le arăt pistolul, ploconindu-se în fața mea și plângând. Dar tu...

Își mișcă maxilarul în vreme ce mă cântărește din priviri, ochii lui coborând spre pieptul meu. Îmi împinge țeava metalică mai adânc în piept... și mai adânc... și mai adânc... până când scrâșnesc din dinți ca să nu țip de durere.

— Încerci să faci pe dura. Pun pariu că până la urmă vei țipa. Așa e normal, totuși...

Cu pistolul încă înfipt dureros de tare în pieptul meu, își coboară mâna liberă ca să mă apuce de partea interioară a coapsei. Îi simt căldura degetelor în vreme ce îmi strânge atât de tare carnea încât îmi provoacă o durere puternică.

— Am să te fac eu să ții într-un fel sau altul.

Senzația de răcoare din interiorul ființei mele se răspândește din ce în ce mai tare, punând pe deplin stăpânire pe simțurile mele acum, în timp ce respirația mea devine superficială.

Și știu că s-a instalat șocul.

Șocul este bun.

Șocul mă va ajuta să trec prin asta.

Dacă mă mai poate ajuta ceva să trec prin asta.

Eddie se aude în continuare vorbind în fundal.

— Este marfă de calitate, Manny. Nu ne tăia craca de sub picioare tocmai acum.

El stă pe pat, cu mâna pe valiză, cu chipul calm, dar cu ochii plini de îngrijorare.

La început, cred că Manny nu l-a auzit. Dar apoi văd cum ochii lui devin încordați și îmi dau seama că el își cântărește opțiunile. Îmi imaginez și care sunt acelea: pe de o parte este o livrare valoroasă de droguri cu care ar putea să plece de aici fără să plătească niciun ban, iar pe de altă parte este o relație de afaceri pe termen lung. Cât de lung, de fapt? Vor mai fi două sau zece livrări până când se va ține de promisiune? Îmi imaginez că este doar o chestiune de timp.

— Totul e în regulă. Marfa e toată aici, spune Bob, răscolind cu degetele mulțimea de flacoane. Haide să terminăm odată și să plecăm de aici. Ultimul lucru care ne trebuie este să curățăm mizeria după ea.

— Gândește-te numai la clipele astea dacă îți trece vreodată prin cap să vii aici cu polițiștii în buzunar.

Cu o ultimă privire lungă și dură atîntită asupra chipului meu, Manny își coboară brațul cu armă cu tot și pleacă de lângă mine. Nu îmi permit să respir profund, nici măcar atunci când Bob îmi întinde carcasa camerei de filmat plină cu bani și deschisă.

Mă chinui să mă concentrez asupra banilor în vreme ce răfoiesc câteva teancuri ca să mă asigur că nu sunt tăieturi din ziare sau hârtii goale. Cu toate că nu văd rostul, totuși. Dacă tipii ăștia vor să îl jecmănească pe marele Sam, o pot face cu ușurință. Dacă vor să mă violeze, pot să facă și asta la fel de bine. Manny are

dreptate. Tinerele femei sunt folosite drept animale de povară, de care te poți dispensa ușor, ca să treacă frontiera pentru livrări mici, nu ca să facă tranzacții de anvergură în camere de hotel. Să mă trimită pe mine aici este echivalent cu un dezastru iminent.

— Suntem chit, reușesc eu să scot pe gură, deși gâtul meu este uscat ca iasca.

Îmi arunc cureaua aparatului pe umăr și mă întorc, cu auzul distorsionat și cu vederea încețoșată în vreme ce îmi concentrez toată atenția asupra ușii.

— Abia aștept să ne revedem, strigă Manny după mine cu o voce răutăcioasă pe când Bob mă conduce până la ușă.

În timp ce dau să ies pe ușă afară, o mână mă apucă de încheietură.

— Fato!

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să stau de vorbă cu el, dar nu prea am de ales. El se apleacă în afara ușii, uitându-se peste umăr, de parcă nu ar vrea să fie auzit de cei dinăuntru.

— Dacă te mai văd vreodată pe aici, îți promit că mă voi folosi cu vârf și îndesat de patul ăla, înțelegi ce vreau să spun?

Vorbește repede, cu o voce joasă și aspră.

— Pleacă dracului de aici și nu te mai întoarce. Nu vreau ca prietenii tăi din club să dea vina pe mine *când* o să dai ortul popii.

Îmi dă drumul la încheietura mâinii azvârlind-o cât colo și se furișează înapoi înăuntru închizând ușa fără zgomot după el.

Lăsându-mă singură pe hol cu o geantă plină cu bani, și cu o senzație din ce în ce mai puternică de vomă, conștientă fiind de faptul că azi am fost la câteva secunde distanță de moarte.

Capitolul treizeci și șapte

■ ■ ■

CAIN

— Așadar...

Brațul lui Storm este în continuare înlănțuit de al meu pe când ne plimbăm pe trotuar, căldura înăbușitoare de vară încetî-nindu-ne teribil de mult pașii.

— Ești sigură că vrei să mergem pe aici? o întreb eu, aruncînd o privire în jos la burta ei în continuă creștere.

Ea dă din mână ei liberă, alungîndu-mi îngrijorarea.

— Da, sunt bine. Și dacă nu sunt, poți să mă duci în brațe înapoi. Și acum, nu mai tot încerca să schimbi subiectul.

Ea se uită cercetător la mine cu privirea ei simpatice și curioasă.

— Ce te-a făcut să vii la mine astă-seară cu mutra asta atît de tristă?

Oftez, mormăind.

— Nu știu de unde să încep, Storm.

Storm este cea mai înțelegătoare persoană pe care am întîlnit-o vreodată. Știu că pot să îi spun orice fără să mă tem de dezaprobarea ei. Sau că va divulga ceva. Îmi ridic mîna liberă, masîndu-mă ca să îmi destind gâtul și trec în revistă principalele evenimente din ultimele două săptămîni, care au culminat cu evenimentul dezastruos de astăzi.

Ea suspină adînc.

— Oh, Cain. Ce rău îmi pare. Dracu' să o ia pe China!

E o chestie absolut neobișnuită să o auzi pe Storm drăcuind. La fel cum nimănui nu i-ar trece prin cap că ea făcea un număr acrobatic cu cercul pe scena mea doar cu câțiva ani în urmă. Dar dacă cineva o poate face pe Storm să înjure, aceea este China.

— Știu. Dar China are problemele ei. Știi și tu asta.

— Toată lumea are probleme, Cain. Încetează să îi mai cauți scuze, mă ceartă Storm. Și dacă ai vreo speranță în privința unei relații cu Charlie, atunci știi ce ai de făcut.

Oftez, fiindu-mi groază de ce urmează.

— China trebuie să plece.

Deja simt o strângere de inimă, având în fața ochilor imaginea femeii cu părul negru ca pana corbului îngenunchind pe un covor jegos în fața unui ticălos, care îmi asaltează conștiința. *Drăcia dracului.*

— Dar este atât de aproape de...

— Trebuie să plece, Cain, spune ea cu și mai multă convingere. Noi facem cu toții propriile noastre alegeri. Ai ajutat-o mai mult decât a făcut-o oricine altcineva vreodată și probabil decât o va face cineva vreodată. Acum trebuie să se ajute singură.

Se oprește și se așază în fața mea împungându-mă în piept cu un deget.

— Iar *tu* trebuie să încetezi să mai trăiești în trecut, altfel vei sfârși prin a ajunge un om foarte trist și foarte singur. Gândul acesta îmi frânge inima.

Se dă la o parte din calea mea și mă freacă ușurel pe braț, apoi continuă de unde a rămas:

— Așadar, ai văzut-o pe Charlie la bistrou, cu unchiul ăla al ei...

Îi povestesc și restul, inclusiv apelul telefonic de la tipul care s-a dat drept tatăl ei, „Sam”.

— Și nu se pupă cu ce a aflat John pentru tine?

— Nu.

O parte din mine simte că o trădează pe Charlie divulgând aceste lucruri, chiar și lui Storm, dar nu știu ce altceva să fac. Nu

știu ce să cred. Șuierând printre dinții încleștați, clatin din cap și recunosc:

— Eram cât pe ce să o salt pe umăr și să plec cu ea de acolo.

— Mă surprinde cum de Cain, Omul Cavernelor, nu s-a dat în spectacol, remarcă ea chicotind, dar privirea i se întunecă în vreme ce gândurile îi zboară în trecut.

Sunt sigur că și-a amintit de ziua când am făcut asta pentru ea. Nu o s-o uit niciodată. În prima zi când Storm a venit fardată puternic la ochi, îndrugând o poveste despre cum s-a lovit în mod accidental de perete, instinctul mi-a dictat să îl sun pe John și să îi cer să facă săpături despre soțul ei. Când, o săptămână mai târziu a venit cu buza umflată, instinctul meu a zis *la dracu' cu investigațiile*. Nate și cu mine am dus-o cu mașina acasă ca să dăm de un drogat nenorocit pe canapea și un copilăș plângând în pătuț. Storm a început să îmi toarne niște aberații despre cât era el de stresat și cum i-a spus ea o tâmpenie, că nu i-ar face niciodată rău Miei. Toate scuzele tipice la care recurge o femeie abuzată. Le auzisem pe toate. De aceea am luat-o pe Mia într-o mână, apoi m-am aplecat și am săltat-o cu cealaltă pe umăr pe Storm care era înfricoșată și răvășită de lacrimi. Privind în retrospectivă, probabil că aș fi putut să o scot afară de acolo pe propriile ei picioare, dar în momentul acela nu m-am putut gândi decât cum să îmi ocup mâinile ca nu cumva să îl bat pe ticălosul ăla până nu mai știa de el.

Dar nu m-am putut hotărî să fac așa ceva în seara asta, nu lui Charlie.

Voiam ca ea să ia propria ei decizie, să vină acasă cu mine de bunăvoie. Nu am vrut să o forțez. Nu am dorit niciodată să îi forțez mâna.

Trebuie să știu că ea mă alege pe mine.

Dar mi-a cerut să o las să plece, în schimb.

Ceea ce am și făcut. Cu cuvintele mele, oricum. În acele câteva secunde, am vrut să o fac să simtă durerea pe care o simteam eu.

— Păi, sunt sigură că ți-ai dat seama, că, după toate aparențele, este băgată în ceva. Întrebarea este în ce anume.

— Ar putea fi doar vreo două-trei variante.

Strâng instantaneu din pumni la gândul că s-ar culca cu un alt bărbat. Dar instinctul îmi spune că nu este vorba de așa ceva. Nu este atât de versată încât să facă treaba asta ca o profesionistă. Și dacă nu este asta, atunci ce să fie? Șantaj... droguri?

Rabat.

Droguri.

— Ce spui?

— Nimic.

Mă uit la Storm cu coada ochiului și, după fruntea ei înnegurată, îmi dau seama că s-ar putea să fi ajuns la aceeași concluzie ca și mine. Cu toate acestea, nu am de gând să spun nimic cu glas tare. Nu pot să o pun pe Storm în ipostaza asta. O cunosc. Îi va spune lui Dan. Nu pentru că ar vrea să o bage pe Charlie în bucluc; ar crede că ar ajuta-o. Dar Storm este naivă în această privință. Implicând DEA fără să știe exact ce se petrece de fapt, viața lui Charlie ar putea fi pusă în pericol. Am mai văzut eu dintr-astea. Ar închide-o într-o cămăruță și ar interoga-o la nesfârșit, și va depinde de ea dacă vrea să își petreacă următorii douăzeci și cinci de ani în închisoare sau va turna pe oricine ar fi acela care o pune să facă treaba asta.

Să toarne pe cineva înseamnă să depună mărturie. Și dacă depune mărturie înseamnă că cineva va dori să o vadă moartă.

Trebuie să o găsesc pe Charlie. Acum.

Capitolul treizeci și opt

■ ■ ■

CHARLIE

Nu mă mai obosesc de data asta să îi zâmbesc valetului când mă urc în mașina care mă așteaptă. Nici măcar nu mă mai gândesc la asta. Nu mă grăbesc să duc banii ca să nu dăm de bănuț. De fapt, dacă vitezometrul nu mi-ar indica o viteză de șaiszeci și cinci de kilometri la oră, aș zice că mașina mea este parcată în mijlocul drumului.

Mesajul de confirmare de la Jimmy îmi apare pe telefonul cu cartelă pe care mi l-a dat, iar eu fac așa cum mi se cere, îndreptându-mă spre mașina mea Sorrento. Când ajung în siguranță în interiorul ei, cu ușile încuiate și cu cheile în contact, abia am timp să înșfac și să deschid punga de plastic aflată în torpedo înainte să mi se întoarcă stomacul pe dos.

Tocmai am vomat tot și gâfâi de epuizare când începe să sune telefonul cu cartelă.

— Alo.

Îmi aud glasul cavernos.

— Este totul în regulă, Șoricel?

Știa Sam că Manny va fi acolo? A făcut ceea ce mi-a făcut dinadins, ca să mă sperie? Sau Manny este cealaltă „porțiță de intrare” pe care o caută Sam? Nu am voie să utilizez nume și să dau detalii, chiar dacă este un telefon cu cartelă și nu poate fi interceptat încă. Dar, dintr-odată, nu îmi mai pasă. Dintre toate

lucrurile care ar trebui să mă îngrijoreze, faptul că am putea fi ascultați de vreun polițist nu se numără printre ele.

— Eddie are un partener. A fost aici astă-seară. Îl cheamă Manny. Mi-a pus un revolver la tâmplă și a apăsă pe trăgaci, dar încărcătorul era gol. Apoi m-a amenințat că mă taie într-o mie de bucăți și mă dă hrană aligatorilor. Și a spus că o să te jefuiască.

Propozițiile îmi ies pe gură sacadat. Lipsite de orice emoție.

Urmează o tăcere de moarte. Aștept. Nu spun nimic și ascult, până când aud un șuierat brusc. Mi-l imaginez pe Sam stând în pivniță, și fumând un trabuc în vreme ce stă de vorbă cu mine.

— În rest a mers totul așa cum am plănuit?

Lui Sam nu pare să îi pese că cineva aproape că m-a ucis în seara asta. Dar Sam este la fel de greu de descifrat ca și mine. Am învățat de la cel mai bun dintre cei mai buni, la urma urmei.

— Da.

Ți-ai primit banii, Sam.

— Eu nu mai fac treaba asta deloc. A fost pentru ultima oară.

Îmi înfig bărbia cu încăpățănare în aer ca să nu cedez impulsului de a da înapoi.

— Nu ai de ales. Am planuri mărețe pentru noi. Aveam de gând să îți fac o surpriză, dar să știi că am păstrat o parte din câștig pentru tine, investind-o în niște afaceri imobiliare de anvergură. Încă un an cu Manny și vei avea mai mulți bani decât ai visat vreodată.

— *Un an?*

Vocea mea explodează pe un ton atât de ascutit cum nu mi-a mai fost niciodată dat să aud ieșindu-mi pe gură. Nu pot să îl controlez.

— Nu voi rezista un an. Nu ai auzit ce ți-am spus adineauri? Manny o să mă omoare...

Sam mă întrerupe pe un ton aspru.

— Știam că va fi acolo. Voia doar să se asigure că ești în regulă, atâta tot. *Chiar* crezi că te-aș trimite vreodată în vreun loc în care aș crede că ai putea păți ceva?

— Ai făcut-o deja.

Șoapta mea rece ca gheața este cumva mai aspră decât tonul strident din urmă cu o clipă.

— Aceea a fost o greșeală pe care am reparat-o. Mi-am riscat pielea, pentru tine? Ai uitat deja?

— Nu am să uit niciodată ce i-ai făcut lui.

A reparat greșeala. Crezând că omorând un om mă poate face să mă simt mai bine.

— Și uiți *tot* ce am făcut pentru tine?

Înghit în sec ca să îmi alung sentimentul de vinovăție care încearcă să răzbată la suprafață, luptându-se să obțină supremația asupra amărăciunii mele. Dar nu spun nimic.

— Voi avea eu grijă de Manny, Șoricel, mă asigură Sam cu glas blând, încercând să mă aline. Voia doar să vadă cum reacționezi sub presiune, dar o să am grijă să îi aduc la cunoștință că ești de încredere. Pentru că ești, nu-i așa?

Sam încearcă să mă calmeze. Să mă facă să cred că îmi face, de fapt, o favoare.

— Vreau să ies din afacere. Nu îmi pasă de bani.

Într-o clipă, tonul lui redevine glacial.

— Chiar așa... fetei răsfățate nu îi mai pasă de bani. Nu îți va păsa nici atunci când nu îți vei putea plăti taxele de școlarizare? Sau hainele luxoase sau mașina? Mă întreb dacă nu îți va păsa nici când vei ajunge să te prostituezi ca să o scoți la capăt.

Prea târziu, Sam.

Cum de mi-ai putut face una ca asta?

Sam nu mi-a vorbit niciodată astfel. Urmează o pauză îndelungată.

— Hai să vorbim mâine, când vei înceta să mai fii atât de irațională.

Se aude un declic și convorbirea noastră se încheie.

Șocul pe care l-am avut văzând moartea cu ochii nu a trecut de tot, dar încep ușor să-mi revin: durerea care îmi pulsează în cavitatea toracică, dificultatea cu care respir, senzația de ușurare asociată cu întrebarea: Cum ar fi să adorm pur și simplu și să nu mă mai trezesc niciodată?

Toate lucrurile pe care le-am descoperit în mica mea evadare împreună cu Cain.

Dar am fost o idioată. Nu se poate vorbi cu adevărat de vreo evadare.

Sam nu mi-ar da drumul niciodată. Nu o să îmi dea niciodată drumul.

„Am planuri mărețe pentru noi”, îi repet eu cuvintele în șoaptă în vreme ce îmi încleștez mâinile pe volan și înțeleg pe deplin gravitatea situației. Acele cuvinte sunt precum o ușă grea din oțel care se închide deasupra mea. Prinzându-mă în capcană dedesubtul ei, în cușca sufocantă care este viața mea.

Am reușit cumva să îmi țin lacrimile în frâu cât am stat de vorbă cu Sam la telefon, dar acum sunt singură și ele curg în voie, arzându-mi obrazii.

Sam știe de Cain.

Are un nume, o descriere fizică. Poate chiar și o poză, cu toate că nu a pomenit nimic despre asta. Cât va mai dura până când Sam o să îl găsească? Dacă rămân aici, este ca și cum i-aș desena o țință pe piept.

Nu mai pot să îl pun pe Cain în primejdie în continuare.

Nu faci una ca asta oamenilor pe care îi iubești.

Pornesc motorul mașinii mele și ies pe carosabil, văzând luminile semafoarelor și semnele de circulație ca prin ceață din pricina lacrimilor.

Și conduc fără nicio destinație anume.

Știu unde vrea să meargă inima mea egoistă. Nici măcar nu îmi mai pasă de incidentul cu China. Având în vedere că tocmai am avut un pistol încărcat îndreptat spre tâmpla mea, episodul acela pare de-a dreptul trivial. Nu știu ce căuta China în poala lui. El mi-a spus că avea un motiv anume, iar eu îl cred.

Dar i-am zis lui Cain să mă lase să plec. Și el m-a lăsat.

Asta nu face decât să îmi ușureze situația acum.

Simt libertatea pe care am gustat-o atunci când m-am dat la fund.

În vreme ce Jimmy este pe urmele mele.

Mă mir totuși că mi-am dat seama. Nu l-aș fi văzut dacă nu m-aș fi uitat în oglinda retrovizoare exact în secunda în care un sedan negru aflat cu trei mașini mai în spate a cotit-o la stânga, luminile stradale reflectându-se pe capacele roților lui noi.

Semăna izbitor de tare cu mașina în care m-am urcat mai devreme. După șapte minute și trei viraje, nu pot nega faptul că *este aceeași mașină*.

Trec de poarta de intrare a clădirii unde se află apartamentul meu — tremurând la gândul că îl puteam aduce cu ușurință pe Jimmy până aici, oferindu-i pe tavă încă o informație care îl putea conduce la Cain — și îmi continui drumul până la un restaurant deschis non-stop din celălalt capăt al orașului.

Departa de toți cei pe care am ajuns să îi iubesc.

Capitolul treizeci și nouă

■ ■ ■

CAIN

Puținul păr care i-a mai rămas lui Tanner e zbârlit tot când răspunde la ușă, pe jumătate adormit, iar știrile sportive ale zilei se aud răsunând în apartament de la televizorul dat la maximum.

— Am nevoie de o cheie de la apartamentul lui Charlie.

El se întunecă la față.

— Ăăă... păi... legea spune...

— Dă-o dracului de lege, Tanner, îl reped eu. Ori îmi dai o cheie, ori o să dărâm ușa și atunci va trebui să îi aduci pe mecanicii de întreținere să o pună la loc.

Mormăind ceva ininteligibil, Tanner întinde mâna după uriașul inel cu chei care stă atârnat sus pe perete, lângă ușă. Îmi aduce aminte de un temnicer în această privință, dar nu spun nimic. Mi-o trânteste în mână cu o căutătură urâtă și îi simt privirea în ceafă în vreme ce mă îndrept cu pași mari și repezi spre apartamentul 1 D. Tanner este un străjer fantastic.

— Charlie? strig eu în momentul în care intru în apartamentul cufundat în întuneric.

Sunt aproape sigur că nu se află aici deoarece mașina nu este parcată afară. Cu toate acestea, știu că are o armă și aș prefera să nu mă pomenesc împușcat în seara asta.

E liniște.

S-ar putea întoarce dintr-o clipă într-alta, așa că nu pierd vremea și mă duc direct în dormitorul ei. Nu mă aștept să găsesc

cine știe ce, având în vedere că dressingul, precum și comoda mea sunt pline până la refuz cu hainele ei, iar cosmeticele ei au invadat dulapul meu din baie. Într-adevăr, în urma inspecției sumare a dormitorului, îmi dau seama că încăperea este goală, cu excepția așternutului de pe pat.

Și a sertarului de jos al servantei.

Încep să răscolesc printre hainele ei de antrenament — pantaloni scurți, tricouri, pantaloni de yoga — până când dau de una... două... trei... Scot la suprafață cele cinci peruci îngropate dedesubt. Una blondă, una brunetă, una cu părul scurt, una cu părul lung. Șuvițele sunt mătăsoase la pipăit. Sunt aproape sigur că sunt făcute din păr natural, și dacă este adevărat, atunci asta înseamnă că sunt peruci scumpe.

Potrivite pentru deghizări în stil mare.

Pentru fărădelegi în stil mare.

Peruca șatenă cu păr ondulat scoate un zgomot surd atunci când o izbesc plin de furie de perete. Cum de nu mi-am dat seama? Am dormit cu ea, am lucrat cu ea, *m-am îndrăgostit* de ea!

Trebuie să fie vorba despre droguri. Nu e de mirare că este atât de secretoasă. *La dracu'.* Având în vedere cine este Dan, apoi trecutul meu... toate se leagă. Îmi aduc aminte cum a încremenit locului când și-a dat seama că am vorbit cu tipul acela, Sam. Nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama că oricine ar fi el, individul deține controlul asupra ei — iar ei îi este o frică teribilă de el. Poate că *este* tatăl ei adevărat. Asta ar însemna că ea și-a asumat identitatea altcuiva și că cea pe care mi-a dat-o este falsă.

Cineva și-a dat foarte mult osteneala să ascundă cine este ea cu adevărat.

Scotocesc rapid restul apartamentului, dar nu dau de nimic interesant. Și de nicio armă. Trebuie să fie la ea.

Nu prea mai am mare lucru de făcut decât să mă așez pe canapea și să îi inhalez aroma vagă a parfumului ei floral care încă mai persistă. Îmi scot telefonul din buzunar și îi formez numărul. Și aștept. Dar... ce dracu' o să îi spun? Să o acuz de trafic de droguri prin telefon? *Rahat.* Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

Oftând din greu, apăs cu degetul pe butonul de „terminare a apelului” când vocea suavă a lui Charlie se face auzită cerându-mi să îi las un mesaj. Și îmi dau seama că nu pot să apăs butonul. Nu pot să rup aceasta legătură cu ea. Dacă este singura legătură pe care o mai am cu ea? Dacă este singura mea șansă să-i spun tot ce am pe suflet?

— Bună, Charlie.

Îmi cedează vocea când rostesc numele ei. S-ar putea să nu fie numele ei real, dar este singurul pe care îl cunosc. Pentru mine, ea este Charlie. Este fata care mi-a furat inima până să apuc să îmi dau seama măcar că o ține în mâinile ei. Râd ușor în telefon, semn că nu mi-am pierdut încă simțul ironiei. Am angajat o hoată, la urma urmei.

Stăvilarul se rupe și torentul de cuvinte începe să curgă liber și cu rapiditate în vreme ce încerc să mă încadrez în limita de timp a sistemului de mesagerie vocală. Îi explic ce s-a întâmplat cu China și cum am de gând să o concediez. Îi explic că tocmai i-am umblat prin lucruri și știu în ce s-a băgat — sau presupun măcar — și o asigur că nu îmi pasă, cu condiția ca ea să mă lase să o ajut să se rupă de treaba asta. Voi face orice ca să o ajut să iasă din afacerea asta. •

Îi explic cât de mult îmi doresc să nu îi fi spus acele cuvinte în seara asta, și cum nu aș putea să o las niciodată să plece. Cum putem să rezolvăm asta împreună.

Cum m-am îndrăgostit de ea.

Abia când serviciul de mesagerie vocală se întrerupe îmi dau seama că tremur din tot corpul.

Mă las pe spătarul canapelei. Trag adânc aer în piept ca să mă calmez.

Și o aștept să vină acasă.

Nu am să o mai slăbesc din ochi până când nu va ajunge să aibă încredere deplină în mine. Până când nu am să îi storc până și ultima confesiune din gura ei frumoasă.

Până când nu am să o scot din mizeria asta nenorocită.

Capitolul patruzeci

■ ■ ■

CHARLIE

Am câștigat înfruntarea.

Patru cești de cafea și două porții de tartă cu mere mai târziu, am văzut sedanul negru ieșind din parcare și luând-o la stânga. Și-a dat seama, probabil, că l-am mirosit. Se prea poate ca el să mă aștepte pe undeva, prin apropiere, ca să vadă când scot camioneta din parcare, așa că mai stau cu ochii pe fereastră încă două ore, până când îmi simt pleoapele grele și mă tot bate gândul să mă ghemuiesc pe banchetă.

Dar nu pot, pentru că mai am încă atâtea de făcut, inclusiv primul lucru cumsecade de când am trecut pragul clubului Penny's. De îndată ce chelnerița durdulie de vârstă mijlocie se întoarce din pauza de țigară, îi cer politicoș un pix și niște foi de hârtie.

■ ■ ■

Țin rucsacul strâns lângă mine. Sunt cincizeci de mii de dolari în el, așa că e firesc să mă simt precum o rață cu o pancartă deasupra capului pe care stă scris „Jefuiți-mă de tot ce am asupra mea”. Chiar *este* tot ce am, pe lângă niște provizii de bază și câteva articole de îmbrăcăminte pe care le-am luat în grabă de la magazinul Walmart deschis non-stop, în vreme ce așteptam să se facă ora de deschidere a băncii. Mi-au trebuit zece minute ca să

golesc cutia de valori și contul bancar. Când m-am dus la o firmă de intermediari auto să vând mașina, mi s-a spus că durează câteva zile până să îmi dea un ordin de plată. Am flirtat, am urlat, m-am ploconit. Am făcut uz de cele mai bune tertipuri actricești ale mele. În cele din urmă, i-am întrebat câți bani puteau să îmi dea pe loc.

Am ieșit de acolo cu zece miare bani gheață, știind că am fost păcălită.

Dar nu-mi păsa.

Acum, în vreme ce stau pe această banchetă, așteptând autobuzul care mă va duce departe de Miami, mai am doar un singur lucru de făcut. De fapt, două.

Nu știu însă care este cel mai dificil dintre cele două.

Telefonul meu cu cartelă sună.

— Bună, Șoricel. Ți-ai revenit la normal?

Normal. Ce înseamnă normal? Acceptarea mea tacită a ceea ce a făcut Sam din mine? A iubirii lui meschine, în toată hidoșenia ei?

Aveam un întreg discurs pregătit, despre cum a profitat de mine, despre cum nu îi pui în pericol pe cei pe care îi iubești. Despre cum nu cred că îl voi putea ierta vreodată. Dar sunt oboșită și simt că, pur și simplu, nu are niciun rost. Nu trebuie să spun decât două cuvinte, atâta tot.

S-ar putea să le rostesc cu glas tremurat, dar pe un ton categoric:

— Adio, Sam!

Închid telefonul și îl arunc la gunoi, cuprinsă fiind de un val de ușurare.

Am terminat-o cu Sam.

Asta a fost partea cea mai ușoară.

Fără să mai pierd timpul, îmi scot telefonul adevărat. Trag adânc aer în piept ca să mă calmez. Și trimit mesajul pe care m-am chinuit să îl scriu o oră întreagă. Știu că el m-a sunat aseară — văd că am și un mesaj de la el — și totuși nu am puterea să ascult orice o fi avut să îmi spună. Numai la auzul vocii lui s-ar putea să încep să am ezitări, ceea ce ar fi catastrofal. Am pus deja

prea multe roțițe în mișcare în dimineața asta. Trebuie să o rup definitiv cu trecutul.

Cain mi-a deschis porțița astă-seară.

Singurul motiv pentru care îi scriu un mesaj acum este că vocea din străfundurile conștiinței mele îmi spune că el nu trebuie să își facă griji în privința mea. Fiindcă, în ciuda a tot ce poate crede el despre mine acum, s-ar putea să se îngrijoreze când va vedea că nu vin să îmi iau lucrurile, când nimeni nu va mai auzi nimic de mine vreodată.

Aștept confirmarea că mesajul a fost trimis, apoi deconectez rapid telefonul, îi scot cipul de memorie și îl arunc la gunoi.

Iau rucsacul în brațe și îmi îngrop fața în el, astfel încât nimeni să nu vadă lacrimile care au început să îmi șiroiască pe obraji.

Așteptând să mă cuprindă un al doilea val de ușurare.

Dar asta nu se va întâmpla niciodată.

Capitolul patruzeci și unu

■ ■ ■

CAIN

Sunetul telefonului mă face să mă trezesc tresărind.

Cuvintele care îmi sar în ochi de pe ecran îmi îngheață sângele în vine.

Sper să mă poți ierta într-o zi. Te rog, dă-i apartamentul meu lui Ben, iar lui Ginger dă-i orice vrea din lucrurile aflate la tine acasă.

Îmi trebuie câteva momente ca să înțeleg pe deplin ceea ce vrea să spună, de fapt.

Charlie își ia la revedere.

Nu.

Mi-a ascultat măcar mesajul? Nu se poate să îl fi ascultat. Nu ar fi plecat dacă l-ar fi ascultat.

Mă reped să îi formez numărul — aflat pe tasta unu la apeluri favorite. Intră direct căsuța vocală.

La dracu'. Nu.

Tastez rapid mesajul:

Sună-mă. Acum.

Primesc un raport de eroare, prin care sunt anunțat că mesajul nu a putut fi trimis.

Încerc din nou.

Încerc încă de zece ori.

De fiecare dată, mesajul este respins. De parcă Charlie și-ar fi deconectat telefonul.

De parcă nu voi mai auzi niciodată de ea de acum încolo.

Numai când mă gândesc la asta simt cum mă înțepă ochii. *Nu... nu se poate... nu se întâmplă cu adevărat.* Verific ceasul: este zece dimineața. Trebuie să fi așipit pe canapeaua lui Charlie pe la șase. Apăs pe tasta doi de apelare rapidă. Nici măcar nu îl las pe John să mă salute. În secunda în care aud pe cineva răspunzând, îmi lansez cererea imperioasă:

— Mișcă-ți fundul în Miami. Astăzi.

■ ■ ■

— Încă te mai ții al dracului de bine, bubuie glasul lui John, în vreme ce acesta intră țănoș nevoie mare în biroul meu și își bate palma lui durdulie de a mea.

— În schimb, tu nu, după cum văd, îi dau eu replica zâmbind strâmb și dându-i un bobârnac ușor peste burta lui proeminentă. Ce-i asta?

— Femeile o adoră!

Izbucnind într-o cascadă zgomotoasă de râsete, John se întoarce să îl cerceteze pe Nate din priviri, lăsându-i să îi scape un fluierat. Ultima oară când s-au văzut, Nate încă mai era un adolescent pricăjit.

— Cu ce l-ai hrănit pe piticul ăsta?

Pe fața lui Nate se lățește un zâmbet în vreme ce îi strânge mâna.

Dând încet din cap, John îi spune cu glas scăzut:

— Mă bucur să te revăd. Nu îmi vine să cred că a trecut atât de mult timp de când...

— Nouă ani, îi confirm eu.

După *acea* noapte, John și-a făcut un obicei din a trece pe la mine pe acasă săptămânal, oferindu-mi mici frânturi de informații despre uciderea familiei mele. Frânturi care nu duceau la nimic, dar apreciam totuși chestia asta, deoarece însemna că poliștii nu clasaseră cazul încă. A venit de suficiente ori la mine, m-a văzut deseori cu ochii înnegriți și cu încheieturile degetelor învinețite, așa că *trebuie* să își fi dat seama că eram implicat în

lupte ilegale. Însă nu mi-a pus niciodată întrebări. În seara în care John și-a făcut apariția la mine acasă, trei luni mai târziu cu două fotografii ale unor indivizi dubioși, a fost momentul în care mi-a câștigat încrederea. Azvârlindu-le pe masă, mi-a spus să le memorez mutrele și să fug în cealaltă direcție în caz că mă întâlnesc cu ei vreodată.

Făceau parte din cercul de suspecți pe care poliția îi bănuia că erau implicați. Uneori, mai ales în afacerile murdare legate de droguri în care era vorba de mulți bani la mijloc, se întâmpla ca membrii familiei și prietenii să devină țintele lor. Chiar dacă știa ceva despre banii pe care îi furasem, nu a lăsat nimic să se întrevadă.

M-a avertizat că dovezile erau circumstanțiale, cel mult, și nu se puteau constitui în capete de acuzare, dar poate că aveau să găsească niște dovezi concrete. Dar a mai adăugat și faptul că forțele de poliție erau suprasolicitate, și că aveau deja niște cazuri puternic mediatizate de rezolvat și că, uneori, deși știau cine erau persoanele vinovate, nu puteau să bată cuiele în coșciugele lor pe baza unor indicii evazive.

În esență, John îmi spunea să nu îmi fac cine știe ce speranțe.

Acea a fost ultima noapte în care am vorbit despre masacrarea familiei mele.

Azvârlindu-și geanta de voiaj cilindrică pe jos — evident că a venit direct de la aeroport — John se așază pe canapea pe când eu îi torn un pahar proaspăt de coniac. Și trece direct la treabă.

— Așadar, telefonul ei nu a mai fost folosit de când ți-a trimis un mesaj la zece și patru minute în dimineața asta, după fusul orar estic. Se pare că nu mai este funcțional. Trebuie să îi fi scos cartela SIM. Conturile bancare sunt golite. I-am pus cardul de credit sub urmărire și voi fi anunțat dacă este folosit. Dar dacă a luat autobuzul și a plătit cu bani gheață, am dat de dracu'.

Nate și cu mine facem un schimb de priviri îngrijorate în vreme ce John soarbe o gură de coniac. Când i-am povestit totul lui Nate mai devreme, am crezut că nu mai avea mult până să mă sugrume cu mâinile goale. A început să mă întrebe de ce am

lăsat-o să plece cu individul ăla, dar s-a oprit brusc, știind că deja mă dădeam de ceasul morții din cauza asta.

Nu o să mă iert niciodată pentru asta.

— Oh, și unchiul acela despre care mă întrebai?

John își pune paharul cu băutură pe masă cu chipul îngândurat în vreme ce își trage geanta mai aproape. Scoate un plic înghesuit într-un buzunar lateral și îmi dă raportul:

— Numele lui este Philip. Cincizeci de ani. Mecanic. Uite aici.

Îmi întinde o poză ce înfățișează un bărbat slab, cu părul șaten, confirmându-mi fără nicio urmă de îndoială că bărbatul pe care l-am întâlnit aseară nu este unchiul lui Charlie. Sau că tot ce știu despre trecutul ei nu este adevărat.

La dracu', care e varianta adevărată?

— Cain, de ce naiba m-ai târât cu forța până aici ca să îți dau informația asta? Presupun că pentru o cauză bună. Adică, nu mă deranjează să te văd.

Face un gest larg cu mâna în direcția clubului, rânjind cu subînțeles.

— În mod categoric nu mă deranjează să te vizitez *aici*. Dar ți-aș fi putut da toate informațiile astea prin telefon.

Fac o pauză să termin băutura din pahar.

— Am un alt indiciu după care poți să o găsești.

— Ei bine, atunci...

El se mișcă cu o agilitate uluitoare pentru un om atât de gras și de sedentar.

— Hai să trecem la treabă.

În ciuda faptului că mi s-au înecat corăbiile, zâmbesc.

— Îți mulțumesc că ai lăsat totul baltă ca să vii aici.

— Pentru o excursie la Miami cu toate cheltuielile decon-tate? hohotește el. Pentru ce aș refuza o asemenea ocazie?

Înaintează câțiva pași, ocolește biroul meu ca să îmi pună mâna lui grea pe umăr.

— Pe deasupra, știi că sunt un mare fraier când vine vorba de dragoste.

Capitolul patruzeci și doi

■ ■ ■

CHARLIE

Stau să mă întreb dacă cineva chiar a fost în stare să își dea atâta osteneală ca să acopere pereții acestei camere mici și prăfuite de motel cu un tapet de un albastru în nuanța păunului.

Poate că a fost vorba de o ofertă specială la un preț pe care nu a putut să îl refuze. Împreună cu o reducere pentru mobila ieftină, covorul arămiu mișos și cuvertura verde ca menta cu model floral.

Sau poate că așa sunt decorate toate motelurile dubioase din Mobile, Alabama.

Am făcut nouăsprezece ore pe drum schimbând o dată autobuzul pe parcurs ca să ajung la destinația pe care am ales-o dând cu banul atunci când mi-am cumpărat biletul. După ce mi-am petrecut ore bune căutând un motel care nu îmi cerea cardul de credit sau cartea de identitate ca să închiriez o cameră, l-am găsit în sfârșit, pe acesta. Toate pretențiile individului urât și păros de la recepție păreau să se reducă la un tricou extrem de strâmt și la bani gheață.

Din fericire îndeplineam ambele cerințe.

Nu dormisem de zile întregi.

Tot îmi mai duc mâna la geantă după telefon, ca apoi să îmi dau seama că nu mai am niciunul. Nu mai am nici carnet de conducere, nici card de credit, nici card de asigurări sociale cu

cod numeric personal, nici pașaport. Au dispărut toate, le-am tăiat în bucățele mici și le-am ars.

Sunt o nimeni.

Scot cuvertura și așternutul de pe pat și trag pe mine un tricou al lui Cain care era la mine în mașină, inspirând aroma proaspătă lemnoasă până când am senzația că plămânii mei sunt gata să explodeze.

Pe lângă amintirile mele, asta este tot ce mi-a rămas de la el. Chiar dacă nu îl spăl, mă întreb cât o să dureze până când o să îi dispară mirosul.

Izbucnesc într-o nouă rundă de hohote zbuciumate de plâns cu gândul la el, agățându-mi brațele strâns de corp de parcă treaba asta m-ar ajuta să nu o iau razna.

De parcă mi-ar împiedica cumva inima să se sfărâme în bucăți.

Capitolul patruzeci și trei

■ ■ ■

CAIN

— Am stat cu ochii pe tip aproape două săptămâni, Cain. Vreau să îți spun că aproape nici nu a ieșit din casă. În afară de prostituata pe care a agățat-o acum două nopți și un drum la băcănie de unde a cumpărat două fripturi, o pungă de prosciutto, un kilogram de costiță, trei cofrage de ouă, un pachet de burgeri...

John bifează articolele de pe lista de cumpărături a lui Ronald Sullivan pe degete ca să dovedească cât de bun detectiv este el cu adevărat, adăugând:

— Ah, și o sticlă de suc de portocale. În afară de asta, nu și-a părăsit apartamentul. I-am plantat un GPS pe mașină pentru momentele când trebuie să fac anumite lucruri, cum ar fi să mă duc la toaletă sau să îmi iau la repezeală ceva de mâncare. Sau, îndrăznesc să spun, *să dorm*.

L-am călărit destul de mult pe John în ultimele două săptămâni. Stă în apartamentul meu, dar este rareori acolo.

— Nu crezi că e ceva ciudat? îl întreb eu.

— Bineînțeles că este! Dar până nu mă duce undeva, este absolut inutil.

— Celularul?

— Cel pe care îl utilizează ca să vorbească cu mama lui, care stă în nordul statului. Dacă este băgat în ceea ce spui tu că este, atunci nu își va folosi propriul telefon. Decât doar dacă este de-a dreptul idiot.

John ridică din umeri.

— Știi ceva, dacă Charlie este implicată și a dispărut, s-ar putea ca ei să o dea la fund o vreme, până când se vor asigura că nu vor fi călcați de poliție.

Are dreptate.

— Mda...

Oftez chiar în momentul când aud o bătaie în ușa biroului meu.

Ginger își bagă capul înăuntru. Îi aruncă lui John un zâmbet larg și jucăuș pe când intră înăuntru, captându-i acestuia atenția cu trupul ei frumos înveșmântat într-o rochie roz.

— Trebuie să mergem, Cain. Ceremonia începe într-o jumătate de oră.

Vocea ei a început să capete un timbru neobișnuit de cald când se află în preajma mea, de când a plecat Charlie. Nu știu dacă asta are mai mult de-a face cu faptul că îi pare rău pentru mine sau că îi pare rău în general. Ele două se apropiaseră destul de mult. Nu i-am spus nimic despre bănuielele mele legate de Charlie și, în mod surprinzător, nici ea nu m-a întrebat nimic.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să merg la o nuntă. În momentul de față, aș prefera să mă urc în mașină și să mă duc la Ronald Sullivan și să îl bat până când scot răspunsul de la el. Dar este vorba de Storm și de Dan. Nu aș lipsi pentru nimic în lume.

— Haide, partenerule.

Ginger îmi întinde mâna să mă ajute să mă ridic în picioare, trăgându-mă de braț în vreme ce o urmez fără tragere de inimă. Trebuia să merg cu Charlie și amândoi știm asta. Cred că tocmai de aceea Ginger a insistat să ne întâlnim aici și să mergem împreună cu mașina. Am închis clubul în seara asta. Probabil că și-a dat seama că altfel aș ajunge la fundul sticlei până spre după-amiază.

Trebuie să recunosc că ideea era tentantă.

Ea își ridică mâinile să îmi aranjeze cravata cu degetele ei abile.

— Ce elegant ești astă-seară, șefu'!

Ginger îmi zâmbește, întinzându-mi brațul. Eu i-l iau și ea mă conduce afară din birou, aruncându-i lui John o otheadă plină de subînțeles peste umăr.

— Știi unde să mă găsești, mormăie el scoțând un oftat adânc în vreme ce se ridică în picioare.

■ ■ ■

— Felicitări, omule.

Îmi azvârl un braț pe după umerii lui Dan, îmbrățișându-l ușor. Chiar mă bucur pentru el, în ciuda tumultului meu personal. Când am văzut-ò pe Storm sub arcada de flori, purtând o rochie albă și un zâmbet radios, am avut un moment de respiro.

— Mulțumesc, îmi răspunde Dan, râzând încetșor în vreme ce îi aruncă o privire miresei lui, care pozează împreună cu Livie și cu Kacey — domnișoarele ei de onoare — pe plajă. Suntem doar noi doi, stând undeva deoparte, în vreme ce mulțimea de oaspeți socializează și se distrează. El face o pauză, de parcă ar vrea să îmi spună ceva, dar nu o face. În cele din urmă, mă întreabă:

— Ai ceva vești de la Charlie?

— Nu.

Știi cu toții că a plecat. Până și Ben s-a dat peste cap să nu mă calce pe coadă și mă îndoiesc că are ceva de-a face cu faptul că vrea să o impresioneze pe prietena lui drăguță de la firmă cu bunele lui maniere.

Nimeni nu știe *de ce* a plecat, și sunt al naibii de sigur că nu am de gând să îi spun nimic prietenului meu, agent la DEA.

— Și John nu a fost în stare să dea de urma ei încă? insistă Dan.

Oftez. Dan a venit să mă vadă la club zilele trecute și tocmai atunci s-a întâmplat să treacă și John pe acolo. L-am prezentat drept un vechi prieten care a venit în vizită, dar Dan l-a mirosit că este detectiv în mai puțin de două minute. Și-a dat seama, probabil, și de faptul că John nu folosește cele mai convenționale și legale metode de a afla informațiile pe care mi le furnizează.

— A plecat și a făcut tot posibilul să se asigure că nu o voi găsi, Dan. Nu pot face mai nimic în momentul de față. Nu e nici urmă de Charlie. A dispărut efectiv.

Dan încuviințează încet din cap. Când mă întorc să mă uit la el, își ferește ochii de mine. Dar abia când începe să își muște buza de jos, îmi pică fisa.

— Ce știi, Dan?

Trecându-și o mână prin părul tuns militarăște, Dan lasă în cele din urmă să îi scape un oftat.

— Vin mâine după-amiază la Penny's, în regulă?

Mă străduiesc din răputeri să mă abțin să nu îl înșfac de rever.

— Ce știi?

— Este *ziua nunții mele*.

Dan clatină ferm din cap.

— Mâine. Haide să ne ocupăm *mâine* de treaba asta. Nu astă-seară. Oricum, nimic din ceea ce știu nu îți va fi de folos ca să o găsești.

Îl privesc cum se îndepărtează, întrebându-mă cum dracu' a reușit să pună mâna pe informații despre ea. Cât de mult știe? *De când știe?* Știa *dinainte* și nu mi-a spus? Mulțimea de întrebări încă mă mai asaltează când telefonul începe să îmi vibreze în buzunar.

— Ai prins vreo mișcare?

— Nu, dar... a intervenit ceva.

Un oftat prelung în telefon îmi spune că John are vești pentru mine și că nu sunt bune deloc. Mă întorc și mă îndrept spre plajă, îndepărtându-mă de mulțimea de oaspeți.

— Tocmai am primit un telefon de la amicul meu. Au fost găsite niște rămășițe umane cu șase luni în urmă într-un parc național de lângă Augusta, în Maine. Tocmai au sosit rezultatele. Ampretele dentare se potrivesc cu cele aparținând lui Charlie Rourke din Indianapolis. A murit aproximativ acum patru ani în urma unui traumatism în partea din spate a craniului provocat de un obiect contondent.

Parcă am primit un pumn în stomac. Bănuiam eu, dar... acum am și dovada.

Charlie nu a fost niciodată Charlie Rourke, ca să o iau cu începutul.

Sunt îndrăgostit de ea și nici măcar nu îi știu numele adevărat.

— Încearcă să dea vina pe tatăl ei, dar până acum, el nu a recunoscut nimic. Conform rapoartelor, părea șocat când au început să îl interogheze. Spune că își amintește să fi fost la muncă în noaptea când a dispărut fiica lui. Îi verifică alibiul.

— Așadar, Charlie...

Fac o grimasă.

— Charlie *a mea* s-a ales, într-un fel sau altul, cu actele de identitate ale unei fete moarte.

— Da. Nu e ușor lucru, mai ales așa de măsluite cum erau.

Îi arunc o privire lui Dan care o sărută lung pe soția lui pe buze în fața unei mulțimi care îi ovaționează. Cu ce o are la mână? Îmi va spune vreodată? La urma urmelor, eu nu l-am ajutat niciodată când mi-a cerut informații. *La dracu'*, nu l-aș condamna dacă nu mi-ar dezvălui niciun afurisit de amănunt.

Astă-seară va fi cea mai lungă noapte din viața mea. Pentru o fracțiune de secundă mă bate gândul să mă duc acasă la Vicki. I-am șters numărul de telefon din agendă, dar știu unde locuiește. Alung repede gândul. Nu cred că sunt în stare nici măcar să mă ridic în picioare.

Și am o idee mai bună.

— John, când ȳezi mașina mea, oprește-te și du-te în spatele cvartalului până când îți spun eu că este în regulă să te întorci. Ai priceput?

— Cain, nu este cea mai bună...

— Ai priceput?

■ ■ ■

— Ce dracu' ai pățit azi-noapte?

Dan se cutremură în vreme ce se holbează la mine, clătinând în mână sticla goală de coniac de pe biroul meu.

— Cu siguranță nu m-am căsătorit azi-noapte, mormăi eu râzând sec și întinzându-mi brațele deasupra capului.

Presupun că se referă la ochiul meu învinatețit. Ronald Sullivan a fost mai rapid decât m-am așteptat. Ticălosul a încasat o lovitură zdravănă în secunda în care a deschis ușa. Probabil că nu ar fi trebuit să îl las pe Nate să stea la vedere. Nemaivorbind că Nate

nu trebuia să fi fost acolo, în primul rând. M-a văzut cum am șters-o după dîneu și a sărit pe locul din dreapta șoferului chiar în momentul când mă pregăteam să plec.

Dan mormăie ceva îninteligibil în vreme ce dă la o parte costumul meu — împrăștiat pe canapea — și ia loc.

— Uite ce e, nu am prea mult timp la dispoziție și sunt al naibii de sigur că nu ar trebui să fiu aici, mai întâi de toate. Mi-aș putea pierde slujba din cauza asta.

Oftând din greu, el întinde mîna la buzunarul de la spate al pantalonilor unde a înghesuit un dosar alb, ferindu-l de priviri indiscrete.

— Acum două săptămîni, am deschis ușa din față ca să îmi iau ziarul și am găsit un plic cu numele meu pe el, cu mențiunea „Strict confidențial — în atenția DEA”.

— Acum două săptămîni?

— Da.

Mă privește cu ochi timizi.

— Era de la Charlie.

Sar în picioare în următoarea secundă, vocea mea răbufnind cu toată puterea în birou:

— Și abia acum îmi spui?

— Relaxează-te, Cain. Chiar că...

Își netezește fruntea cu mîna.

— Stai jos.

Oricât de tolerant ar fi Dan, știe când e cazul să își pună masca lui autoritară. Mă conformez pentru că îmi dau seama după încăpățănarea cu care își încheștează fălcile că nu va continua altfel.

— Nu știam ce să cred la început. Ca să fiu cinstit, am fost speriat de moarte. La urma urmei, cine naiba îți lasă un plic în prag în miez de noapte? Abia am intrat în DEA de câteva săptămîni. Până la urmă, l-am deschis.

Face o pauză.

— Era un bilet de la Charlie pentru mine în care îmi scria că ar trebui să îl iau în vizor pe Sam Arnoni din Long Island, New York, deoarece introduce mari cantități de heroină în Miami.

— Sam Arnoni?

Tipul cu care am vorbit în acea zi la telefon?

Heroină?

Fîr-ar să fie a dracului de treabă, Charlie!

— Mda. Erau și alte informații notate acolo. Prenume: **Bob**, Eddie, Manny. Nume de străzi, fără nicio îndoială. Absolut nefolositoare.

Face o pauză.

— Dar am început să mă interesez de tipul acela, Sam Arnoni și...

Dan își lasă capul pe spate.

— Cain, ești cel mai ghinionist om din lume.

Mă încrunt de nedumerire.

— Ce vrea să însemne asta?

— Marele Sam Arnoni este de ani de zile în atenția FBI-ului, dar nu pot să-l înfunde.

Răsfoind dosarul, scoate la iveală un mic teanc de hârtii prinse cu o agrafă de birou. Mi le trănțește pur și simplu pe birou.

— Tipul are suficiente afaceri absolut legitime, unele moștenite, altele puse pe picioare de el pornind de la zero — astfel încât lui să îi fie ușor să spele banii și agenților federali greu să îl prindă. În plus, este deștept. Mult mai deștept decât majoritatea interlopilor. Și face afaceri de mică anvergură. Nu are nimic din grandomania Nașului, adică setea lui de putere și tot rahatul.

— Acum șase ani, agenții federali au crezut că în sfârșit au pus mâna pe el. Un tip pe nume Dominic era gata să îl toarne. Dar a dispărut înainte de a putea ei obține vreo informație concretă de la el. Câteva luni mai târziu s-a dovedit a fi mort. După aceea, individul ăsta, Sam, a strâns cureaua și mai tare.

Iau teancul de hârtii de pe masă și răsfoiesc paginile. Majoritatea fotografi în care este surprins un tip masiv, cărunt, îmbrăcat în pantaloni largi și o geacă din piele.

— Carevasăzică, e băgat, în principal, în afaceri mărunte?

Dan mă aprobă pe jumătate dând din cap, pe jumătate ridicând din umeri.

— Cu excepția faptului că nu le-aș numi mărunte. Cel puțin nu mai sunt, după toate aparențele.

Continui să răsfoiesc paginile, căutând ceva valoros *pentru mine*.

— Și cum este Charlie implicată în toată afacerea asta? Vrei să spui că...

Cuvintele îmi pier de pe buze când dau de o poză a aceluiși bărbat cu brațul în jurul umerilor unei fete blonde mergând împreună pe trotuar. Nu poate avea mai mult de zece ani și îi zâmbește cu gura până la urechi bărbatului, cu un con de înghețată în mână.

Dan scoate un al doilea teanc de hârtii din dosar.

— Sam Arnoni s-a căsătorit cu o femeie pe nume Jamie Miller acum doisprezece ani. Poza de sus este a ei. Pe vremuri a lucrat la *The Playhouse* din Vegas.

Mi se zbârlește părul de pe ceafă. Acolo a spus Charlie că *a lucrat*. Studiez poza femeii îmbrăcate într-o rochie scurtă argintie și văd imediat asemănarea — aceleași onduleuri blonde, aceeași gură plină, aceeași față de păpușă, toate ascunse sub straturi groase de machiaj.

Dan continuă să vorbească, dar eu știu deja unde bate.

— Jamie Miller a murit doi ani mai târziu dând naștere fiului lui Sam, care a murit și el la rândul său. Ea avea o fiică.

Trec în revistă pozele cu Sam și cu fetița. Ei doi mâncând cartofi prăjiți la un restaurant, el făcându-i vânt în leagăn, el aplaudând și ovaționând în vreme ce fetiței i se decernează o medalie, iar ea face o plecăciune pe scenă.

Și Charlie zâmbește în fiecare dintre ele. De parcă ar fi cu adevărat fericită.

— Așadar, tipul ăsta, Sam Arnoni, a crescut-o pe Charlie ca pe propria lui fiică.

Gura lui Dan se strâmbă într-o grimasă pe când scoate la iveală un ultim teanc de hârtii și mi-l întinde.

— De fapt, numele ei nu este Charlie, Cain.

— Știu.

De câte ori am strigat-o cu acest nume când mi-am dat drumul? Îi păsa măcar că nu era numele ei?

Dan mă privește plin de uimire, arcuindu-și o sprânceană, dar nu vreau să intru în detalii acum. Iau hârtiile pe care mi le întinde Dan cu un oftat adânc.

Ce mai urmează să aflu?

Mâna îmi șovăie pe prima pagină — un instantaneu cu Charlie ieșind din sala de gimnastică, cu părul strâns într-o coadă de cal, fără pic de machiaj, cu ochii strălucind precum un câmp de violete scăldate de razele soarelui. Exact așa cum arăta când se întorcea în fiecare dimineață de la sala de antrenament din clădirea unde locuiesc eu, ca să facem duș împreună.

Nodul dureros din gât pe care l-am alungat mai devreme după bătaia dată, la care am adăugat o cantitate generoasă de coniac, se întoarce avid de răzbunare. Sunt pe cale de a-l întreba pe Dan dacă pot păstra dosarul când dau de copia permisului ei de conducere.

Rugămintea îmi moare pe buze.

— E autentic?

Închid ochii strâns, apoi îi deschid din nou, sperând să nu fi văzut bine.

La dracu'.

El oftează.

— Măcar știi că are dreptul legal să dețină un permis de conducere, Cain.

— De foarte puțin timp.

Sunt cu *unsprezece ani* mai mare decât ea?

— Ce vrea să însemne asta? Că tocmai a terminat *liceul* acum câteva luni?

Nu îmi mai amintesc de liceu; a fost acum o veșnicie. Nu știu ce mă șochează mai tare: faptul că are doar *optsprezece ani* sau...

— A fost o elevă bună. La locul ei, deșteaptă. Axată pe gimnastică și pe actorie. A fost admisă la Tisch începând cu toamna asta. În mod categoric, agenții federali erau cu ochii pe ea, dar era minoră, așa că le era dificil să o urmărească. Voiau, în cea mai mare parte, să se folosească de ea pentru a aduna informații.

Dan mă urmărește cu atenție în timp ce continuă:

— Abia în primăvară, când a împlinit optsprezece ani, a fost pentru prima oară când l-au bănuț pe Sam că o folosea pe ea la livrarea drogurilor. Numai că ea a plecat, pur și simplu. După toarte aparențele, a solicitat o amânare de un an, pentru a putea face turul Europei. S-a dovedit că pașaportul ei a fost folosit în hoteluri din Franța, Italia, Germania... Totul părea legal. Se pare că Sam s-a dat peste cap să ascundă prezența ei aici.

Cineva trebuie să-i fi vândut pontul. Ar trebui să aibă vreo legătură oarecare cu FBI-ul pentru treaba asta.

— Așadar, cineva călătorește prin Europa sub identitatea ei, în vreme ce ea este aici, trecând drept Charlie Rourke și...

Mă uit drept în ochii lui Dan, așteptând ca el să îmi confirme suspiciunile.

— Nu a recunoscut nimic din toate acestea în biletul ei, așa că nu știu în ce măsură este vinovată. Dar mi-a explicat cum se fac livrările, destul de amănunțit chiar.

Urmează o pauză prelungă, ca apoi să simt un curent de aer în birou.

— Cât de mult ai știut din toate astea, Cain? mă întreabă Dan încet. Știai ce face atunci când ai venit cu ea *la mine acasă*? La soția mea și la copilul meu nenăscut și...

— Nu!

Îmi temperez imediat glasul, deoarece nu am niciun drept să țip la Dan. El, pe de altă parte, are tot dreptul să îmi ardă un pumn drept în față. Mai mulți chiar.

— Nu am știut.

Oftez.

— Am început să am bănuțeli cu o zi înainte ca ea să plece. Și apoi seara trecută — mă opresc, cugetând dacă să îi împărtășesc totul lui Dan.

După tot ceea ce mi-a spus el, totuși, îi datorez măcar atâta lucru.

— E vorba despre un tip pe nume Ronald Sullivan care s-ar putea să îți fie de folos. Poate fi făcut să ciripească dacă îl strângi cu ușa. Am adresa lui.

A trebuit să îl lovesc cu pumnii de vreo zece-douăsprezece ori și să îi rup câteva coaste ca îl fac să îmi spună ce s-a întâmplat în seara când am dat de Charlie în bistroul acela. Mi-a spus cum un tip pe nume Manny i-a ținut pistolul la tâmplă, amenințând-o că o omoară și cum Ronald i-a spus să fugă, altfel avea să își atragă moartea asupra ei. Numai la gândul acesta simt cum îmi fierbe sângele în vine.

— Așadar, a plecat *cu adevărat*? Nici măcar nu a pomenit unde se duce?

Azvărl pe masă teancul de hârtii, sesizând acuzația care se ascunde în spatele cuvintelor lui.

— Nu o țin eu ascunsă, Dan! Aș vrea eu să o găesc, dar *a dispărut*. Și dai vina pe mine pentru că a fugit? Probabil că ți-a spus tot ce știe și tu vrei să pui mâna pe ea ca să o târăști în sala de interogatoriu.

— Hei! mă repede Dan, sărind ca ars de pe canapea. Sunt de partea ta în afacerea asta. Nu am suflat nimănui vreo vorbă despre Charlie. Nimeni nu știe că lucra aici, că erai împreună. Dacă aș fi spus ceva, viața ta ar fi un adevărat circ acum.

Își drege glasul, adăugând:

— Aș putea să îmi pierd slujba pentru tăinuirea unor asemenea informații.

— Scuze, mormăi eu trecându-mi mâinile prin păr. Efectiv nu îmi vine să cred că făcea treaba asta tot timpul cât am fost împreună.

— Nu ești singurul. Nici mie nu îmi vine să cred că am avut o traficantă de droguri în propria mea casă și nici măcar nu am avut dracului habar de asta.

Dă drumul zgomotos aerului din piept.

— Cine se folosește de o fică de optsprezece ani pentru așa ceva? Și cine știe de când o face! Lucrurile pot lua oricând o întorsătură urâtă în asemenea tranzacții. Dacă pui la înaintare o fată care arată precum Charlie, în mod garantat va sfârși prin a fi violată sau omorâtă. Sau amândouă la un loc.

Mă trec fiori de groază. Să fi fost Charlie violată vreodată?

— Vreau să o ajut, Cain, îmi mărturisește Dan cu o îngrijorare sinceră în glas, după ce furia lui îndreptățită se mai domolește. Dar nu pot să o fac dacă a plecat. Dacă nu știu în ce măsură îl are la mână cu anumite informații. Și dacă sunt suficiente.

Bat cu degetul în teancul de hârtii.

— Și dacă sunt suficiente? Există vreo modalitate prin care o putem proteja împotriva unui asemenea individ? Dacă el este ceea ce tu afirmi că este, dacă probabil și-a ucis cel mai bun prieten, ce-l poate opri să nu o omoare și pe ea? În mod categoric, nu pune mare preț pe viața ei. Și atâta timp cât individul este în libertate, ea nu o să fie niciodată în siguranță, nu-i așa?

— Uite ce e, Cain, știu că trebuie să fie foarte greu pentru tine, dar trebuie să ai încredere în sistemul judiciar. Nu știm...

— Dacă ar fi Storm în locul lui Charlie, ai spune același lucru?

Dan își lasă capul să atârne în jos în chip de răspuns. Este singurul răspuns de care am nevoie.

Iar Charlie știe la ce pericole este expusă. A știut dintotdeauna, din prima zi când ne-am întâlnit, până în seara când a plecat.

Probabil că nu am să o mai văd niciodată.

— E o treabă al dracului de serioasă, Cain. Dacă acesta este tipul despre care am auzit umblând vorba prin oraș că ar aduce pe piață niște cantități importante de heroină, calcându-i pe bățături pe cei din cartel. Oricine e dispus să facă așa ceva, ori este foarte prost ori foarte periculos. Știm deja că prost nu este. Trebuie să fii cu ochii în patru, mă avertizează Dan. Nu poți să știi ce i-a spus Charlie despre tine. Sper din tot sufletul să nu îi fi spus nimic.

Poate că nu. Dar eu i-am spus. I-am dat numele meu, fir-aș al naibii. Și „unchiulețul” ăla al ei îmi știe destul de bine semnalele. Dacă nu mă înșel, are și o poză de-a mea.

Și nu sunt chiar atât de prost încât să cred că ei nu mă pot găsi.

Sau că nu o vor face.

Capitolul patruzeci și patru

■ ■ ■

CHARLIE

— Drăguță, vrei, te rog, să lași în drumul tău și o porție în plus de sos la masa șapte? mă întreabă Berta cu accentul ei sudist puternic nuanțat pe care aș fi în stare să îl ascult toată ziua. Mai ales că mi se adresează cu tot felul de nume de alint.

Tura mea a început abia de o oră și deja mi-a spus „dragă”, „dulceață”, „iubire” și „scumpete”.

Pe unii i-ar enerva, dar eu absorb fiecare nume ca și cum aș fi o floare ce tânjește după strălucirea soarelui.

Pentru că niciunul dintre ele nu seamănă deloc cu fostele mele nume de alint.

— Sigur că da!

Îi fac cu ochiul lui Herald, bucătarul, în vreme ce iau farfuriile încărcate de pe tejghea.

— Oh, Katie, ești un înger, fredonează bruneta solidă, bătându-mă pe umăr în vreme ce înșfacă trei farfurii. Știam eu că instinctul nu mă înșală în privința ta.

Îi arunc zâmbetul meu perfect de actriță pe scenă și plec agale spre mese ca să duc comenzile. Doar cu două săptămâni în urmă mă aflam la una din mesele astea, citind ziar după ziar, avidă fiind după orice știre din Miami, punându-mi tot felul de întrebări.

Era Sam acolo?

Mă căuta?

Îl căuta pe Cain?

Speram ca informațiile pe care i le-am lăsat lui Dan în prag, chiar înainte de a mă urca în autobuz, să fie suficiente. Nu erau cine știe ce, dar reprezentau efectiv tot ce știam. Dacă aș fi fost mai deșteaptă, dacă m-aș fi gândit vreodată că avea să vină o zi când o să îl înjunghii pe Sam pe la spate, aș fi salvat pozele cu Bob și Eddie înainte să le șterg din ciorne.

După ce am golit și a treia ceașcă de cafea, chelnerița de vârstă mijlocie cu o coadă lungă împletită ce-i ajungea până la fund și cu un ecuson pe care scria „Berta” m-a întrebat ce căuta o fată frumușică ca mine singură-singurică acolo.

Nu aveam chef de stat la taclale și nici de inventat minciuni, așa că i-am spus pe șleau că aveam nevoie de o slujbă și de un acoperiș deasupra capului. M-a întrebat unde stăteam și când i-am spus, fața ei s-a strâmbat de dezgust.

— Oh, nu se poate așa ceva.

Și iată-mă acum aici, servind clienții de la Becker's Diner și stând cu chirie în camera de deasupra garajului lui Berta, la un cvartal distanță.

Am obținut totul aproape prea ușor.

Berta este o dulce. Este o femeie singură de treizeci și opt de ani, care a moștenit restaurantul-vagon al familiei și se chinuia de ceva vreme să găsească un ajutor de nădejde pentru tura de seară după o serie de încercări dezastruoase. Nu sunt pe deplin convinsă că nu își bagă nasul prin lucrurile mele, dar pistolul și rucsacul meu sunt dosite într-o gură de ventilație, drept urmare bănuiesc că sunt în regulă.

Iar acum sunt Katie Ford din Ohio, în vârstă de douăzeci și unu de ani. Am o perucă auriu-arămie cu părul tuns până în dreptul bărbiei, ochi violet și sunt foarte discret machiată. Provin dintr-o familie obișnuită care este mândră de mine că am absolvit Științele Umaniste în Ohio și îmi oferă tot sprijinul în vreme ce experimentez viața din Sud. Și mi s-a furat portofelul. *De aceea* nu am card de asigurări sociale și niciun alt act de identitate. Temporar, desigur.

M-am dus chiar și la biserică împreună cu Berta duminica trecută la slujba de dimineață.

Sunt o nouă persoană. O persoană bună care face lucruri bune. Care își ascunde bine de tot durerea și zbuciumul.

— Pofitim sandviciul tău, Stanley. Ai grijă, că frige. Pun farfuria pe masă în fața unui client de-al casei — un crescător de porci de vreo patruzeci și ceva de ani cu părul portocaliu și bretele verzi care vine în fiecare seară la șapte fără un sfert și comandă exact același lucru. Cred că îi cam place de Berta.

Sunt o grămadă de clienți ai casei aici. E plăcut. Țin să mă salute când vin și asta mă face să nu mă simt chiar atât de singură.

— Hei, Katie!

Mă întorc și dau de Will, nepotul lui Berta, dându-mi târcoale cu zâmbetul lui de nătărău.

— Ce faci diseară după ce îți termini tura?

— Oh, probabil că mă duc direct acasă. Sunt obosită.

Mă prefac că scot un căscat, știind că nu pot să inventez cine știe ce poveste elaborată, deoarece Berta stă cu ochii pe noi. Ea speră că vom începe să ieșim împreună și m-a asigurat că, deși s-ar putea ca el să se poarte ca un huligan, este în esență un băiat bun, căruia i-ar prinde bine o fată ca mine în viața lui, în locul acelor femei ușoare pe care le tot aduce aici.

Chiar nu e nimic în neregulă cu el, pe cuvântul meu.

În afară de faptul că nu este *el*.

Numai când mă gândesc la el simt cum mi se pune un nod dureros în gât.

— În regulă. Ei bine, dacă te răzgândești, prietenul meu dă o petrecere astă-seară pe Copper Mill Road. Orchestră live... butoaie de băutură... Ar fi bine să vii și tu.

Ochii îi alunecă în jos spre pieptul meu — pus în evidență și mai mult de tricoul strâmt cu sigla „Becker's” — înainte de a-mi întâlni privirea și a-și da seama că l-am prins asupra faptului. Cel puțin are bunul simț să roșească.

— Mulțumesc, Will. O să am în vedere treaba asta.

Îl urmăresc cum își croiește drum până la grupul lui de prieteni de colegiu care stau într-un separeu. Și îmi amintesc că ar trebui să fiu în New York acum, să merg la cursuri la Tisch, să îmi trăiesc visul. Nu să servesc burgeri și băuturi răcoritoare într-o cârciumă din Alabama prăpădindu-mă de dorul unui bărbat de care m-am îndrăgostit fără să vreau.

Expir profund ca să mă calmez și încep să debarasez mesele. Katie Ford din Ohio nu s-a înscris niciodată la Tisch. Nu a făcut niciodată striptease ca să își câștige existența. Nu a întâlnit niciodată un bărbat pe nume Cain.

Și nu a făcut niciodată trafic de droguri, și nici nu va face vreodată. Nu pot să las raza aceea argintie să dispară după norul negru și sufocant.

O rundă de hohote de râs erupe de la masa lui Will în vreme ce una dintre fete îl plesnește în joacă peste ureche, gestul ei dând la iveală o șuviță mov de dedesubtul perucii ei.

Zâmbesc din pricina amintirii dulci-amărui pe care mi-o evocă.

Mă întreb ce face Ginger. Mă întreb dacă noua Katie Ford are vreo șansă să își mai facă vreodată o prietenă ca ea. Deja m-am împăcat cu gândul că ea nu va găsi niciodată un bărbat asemenea lui Cain.

Mă întreb ce face el în acest moment. Dacă este în club sau stă ascuns în birou.

Dacă se gândește la mine.

Dacă îmi duce dorul.

Sau dacă își vede deja mai departe de viața lui.

Capitolul patruzeci și cinci

■ ■ ■

CAIN

I-au trebuit lui Sam Arnoni exact cinci zile ca să mă găsească.

— Întreabă de tine, mă anunță Nate din ușa biroului în vreme ce John și cu mine îl urmărim pe monitor pe bărbatul înalt într-un costum de culoare gri cărbune.

Am știut că e el din secunda în care l-am văzut. Dan mi-a lăsat dosarul cu condiția ca acesta să stea tot timpul încuiat în seiful meu. I-am urmat bucuros instrucțiunile, cu excepția acelei poze cu Charlie, desigur. Am împăturit-o și am pus-o în buzunar ca să o pot scoate la vedere oricând simțeam nevoia.

Și se pare să simt nevoia să o fac de cel puțin patruzeci de ori pe zi.

Am memorat fiecare detaliu al bărbatului care și-a transformat propria fiică vitregă într-o traficantă de droguri. Știu totul despre numeroasele afaceri ale acestui om. Îi știu greutatea aproximativă, înălțimea, orașul natal. I-aș putea descrie chiar și blazonul familiei tatuat pe piept dacă ar fi nevoie.

Da, Sam Arnoni este inamicul meu și vreau să știu totul despre dușmanul meu.

— În regulă, sunt pe drum, îi spun eu lui Nate, adăugând: Ține fetele departe de el.

Mă întorc spre John, care a hotărât să își prelungească șederea în Miami și să o transforme într-o vacanță. După toate aparențele,

vacanța lui înseamnă să stea în umbra mea că să vadă dacă e cineva pe urmele mele.

— Vrei să îl chem pe Dan?

— Nu, răspund eu prompt.

Nu până când nu mă hotărâsc ce să fac în continuare.

— Trebuie să știu unde îl găsesc pe tipul ăsta în orice clipă.

— Mă ocup de asta.

Trăgând un al doilea scaun pe roțile în fața computerului, vizualizează înregistrările video din parcare și începe să le deruleze înapoi. Presupun că vrea să localizeze mașina lui Sam.

— Du-te și tratează-l pe ticălosul ăla cu o masă îmbelșugată stropită cu vin scump.

— Mulțumesc, John. Și ai grijă.

— Și tu, Cain.

Glasul lui John este ușor insinuant, dar nu pot să îmi dau seama la ce vrea să facă aluzie. Mă întreb dacă se gândește la ultima oară când a fost implicat într-o asemenea situație împreună cu mine. În mod sigur se gândește și la ceea ce am de gând să fac. La cât de departe sunt dispus să merg pentru Charlie.

Mă întreb și eu același lucru.

Nu mă grăbesc, ies agale din birou cu un pahar în mână. Îl las pe ticălos să fiarbă în suc propriu. Știu că Sam nu este înarmat și nu sunt îngrijorat din pricină că ar putea fi mai puternic decât mine, fizic vorbind. Nu mă tem de el, punct. Majoritatea oamenilor ar fi așteptat acest moment trepidând de nerăbdare. De fapt, sunt chiar fericit că m-a găsit el, în cele din urmă. Acum tot ce trebuie să fac este să mă abțin să nu îl omor în propriul meu club.

Silueta lui masivă umple scaunul înalt cu spetează și brațe de la masa lui. Nu știu cine l-a așezat în zona rezervată V.I.P.-urilor. Dacă ar fi după mine, individul ăsta de cincizeci și opt de ani ar sta într-un colț, în spatele barului, lângă toaletă. O văd pe Mercury trecând țațoșă pe lângă el, ochii ei scăpărând luminițe la vederea lui, dar Nate intervine imediat și o redirecționează în altă parte. Cred că e de înțeles atracția pe care o exercită. Se vede

de la o poștă că e putred de bogat și cu șuvițele lui grizonate în contrast cu părul negru, majoritatea femeilor l-ar considera un tip distins. Atrăgător, chiar.

Eu nu văd în el nimic mai mult decât un șarpe înfometat printre șoareci.

Concentrat fiind asupra numărului lui Cherry, nu observă apariția mea. Sau vrea să îmi lase impresia asta.

— Ați întrebat de mine?

Ochii lui de oțel se întorc și zăbovesc asupra mea. Zâmbetul pe care mi-l aruncă nu se reflectă în ei, însă.

— Salut, Cain.

Accentul newyorkez i se rostogolește de pe buze odată cu cuvintele. Întinde mâna și eu i-o accept. I-o strâng și mă lupt din răspuț să nu îi frâng oasele din ea.

— Scuze, vă cunosc de undeva?

Zâmbetul afectat al lui Sam mă pune și mai tare în gardă. Pare și el genul care își investighează inamicii.

— Vă rog, luați loc lângă mine.

Face un semn spre scaunul gol și nu mă pot abține să nu surâd. Vine în clubul *meu* și mă invită pe mine să stau la masă *cu el*. Înăbușindu-mi iritarea, îi accept invitația lui cu un rânjet disprețuitor. Stăm și o urmărim în liniște pe Cherry care își termină reprezentarea, iar Terry anunță că urmează un număr executat de Levy. În ciuda situației actuale, simt un mic junghi de dezamăgire, amintindu-mi că acum ar fi fost rândul lui Charlie să intre pe scenă.

Este pentru prima oară, de fapt, când mă bucur că nu este aici.

— Cred că fiica mea a lucrat pentru dumneata până acum vreo câteva săptămâni, începe el, sorbind încet din paharul lui. Numele ei este Charlie.

— Fiica dumitale, *Charlie*.

— Da. Cu păr blond? O fată frumoșică.

Mai soarbe o înghițitură.

— Cred că ați ajuns să vă cunoașteți *bine*.

Mă întreb dacă pe Sam îl deranjează faptul că m-am culcat cu fiica lui vitregă. Dacă monstrul din el este capabil de a fi deranjat de ceva.

Mă întreb dacă el a atins-o vreodată.

Îmi alung gândul din minte fiindcă nu va ieși nimic bun din reflecțiile mele chiar aici, și chiar acum, cu gâtul lui la îndemână.

Îmi las privirea să cutreiere prin club — uitându-mă pe furiș la Nate care stă cu ochii pe noi fără să se ferească. Se află la o oarecare distanță de noi, dar ar putea sări peste balustradă într-o fracțiune de secundă în caz de nevoie.

— Da, am cunoscut-o.

Sunt un maestru al disimulării. Acum, totuși, se dă o luptă în mine. Mi-ar plăcea să îl agresez verbal pe Sam, trântindu-i în față tot ce știu. Dar nu ar fi în avantajul meu, așa că mă rezum la răspunsurile mele reduse la strictul necesar.

— A dispărut. Nu am mai reușit să dau de ea de câteva săptămâni.

Își arcuiește strâns sprâncenele.

— Sunt foarte îngrijorat în privința ei.

Sigur că ești. Sorb din băutura mea, forțând-o să se strecoare printre dinții mei încheștați.

— M-a părăsit acum câteva săptămâni. Nu am habar unde s-a dus.

Îi simt privirea disecându-mă. Îl las să o facă. Nu va afla nimic altceva decât adevărul.

M-a părăsit, într-adevăr. Și asta s-a *întâmplat* acum câteva săptămâni. Și fir-ar să fie de treabă, nu am nici cea mai vagă idee unde s-a dus.

— A spus de ce?

Îl privesc drept în ochi acum.

— Nu, nu mi-a spus. Nu mi-a spus absolut nimic.

Sam își îndreaptă din nou atenția asupra scenei.

— Știi ceva, dumneata te întâlneai cu ea ca apoi ea să dispară, așa, deodată. Dacă ar fi să o dau drept dispărută, ai deveni foarte

rapid suspectul principal. Lucrurile ar putea lua... o turnură urâtă pentru dumneata.

— Vă rog, chiar, să o faceți.

Nu pot să îmi șterg zâmbetul afectat de pe față și adaug:

— *Eu, unul*, nu am nimic de ascuns.

Nu o să mergă la poliție să o declare dispărută și amândoi știm asta prea bine.

— Nu?

Își dă capul pe spate ca să își termine băutura din pahar, cu un zâmbet amuzat pe figură.

— Mi se pare mie, sau Cain *Ford* s-ar putea să treacă multe lucruri sub tăcere? Mai ales față de o fată cum este Charlie.

Îmi dă de înțeles că mi-a investigat trecutul. Încearcă să mă pună în încurcătură. Să mă zgândărească. Al dracului noroc pe mine.

— Charlie știe tot ce este de știut despre mine.

Aproape tot.

— Oh?

Vrea să pară dezinvolt, dar am sesizat o mică fisură în tonul lui.

— Dar toți oamenii de aici? Ce ar zice ei despre șeful lor cinstit și drept?

— Chiar nu îmi pasă, îi azvârl eu vorbele drept în față fără nicio ezitare, cu toate că spun o minciună.

Dacă rufele mele murdare ar ajunge vreodată să fie spălate în public, *eu* voi fi acela care le va atârna afară pe sârmă. Pot să îmi dau seama, după tactica abordată, că Sam este obișnuit să amenințe oamenii ca să obțină ce vrea. Poate că o fi funcționat treaba asta cu fiica lui adolescentă, dar îi trebuie mult mai mult decât atât să mă facă pe mine. Se foiește pe scaun, aplecându-se peste masă.

— Nu îți pasă nici dacă ei află că ești un ucigaș?

— Oricine intra în ring știa care sunt riscurile, ripostez eu, cu toate că sângele mi-a înghețat în vine.

Vorbește despre Jones. Sau...

— Cine a spus că mă refeream la ceea ce se întâmplă în interiorul ringului?

Dracu' să îl ia.

Cum de a aflat?

Mă ascund în spatele paharului, nedezipindu-mi ochii de el, în timp ce îmi urmărește reacția. Cum nu îi spun nimic, el continuă:

— Pare ciudat, nu-i așa? Că cei doi bărbați suspectați că ți-ar fi ucis familia au fost găsiți morți șase luni mai târziu? Omorâți în bătaie?

Își coboară ochii lui glaciali ca să îmi studieze mâinile.

— Se zvonește că erai un luptător grozav. Fără egal în lumea luptelor ilegale.

Mă zbat cu toată ființa mea să îmi disimulez panica din priviri. Cum dracu' a aflat despre criminalii familiei mele? Ce fel de legături sus-puse are? Ce altceva mai știe? În mod categoric nu a aflat treaba asta de la polițiști. Nimeni niciodată nu a venit la ușa mea să îmi pună vreo întrebare măcar. Dacă ar fi venit, aș fi ieșit basma curată. Le-aș fi spus cum cei doi m-au urmărit până la un depozit abandonat într-o seară după o luptă.

Cum m-au amenințat. Cum au ațintit o armă spre capul meu. Spre capul lui Nate.

John avea dreptate. Veniseră după banii pentru care tatăl meu m-a acuzat pe drept că i-am furat încercând în zadar să se salveze. După cât se pare, stătuseră în umbră, știind că puteau cere o dobândă exorbitantă dacă mă lăsau să trăiesc atât cât să mai câștig câteva lupte.

Nu aveam de gând să le dau nenorociților ălor niciun cent, așa că am avut, într-adevăr, doar două opțiuni în acel moment: să mă lupt sau să mor.

Nate știa... de îndată ce a văzut că îmi strâng pumnii pe lângă corp, a știut că trebuia să se pună imediat la adăpost.

Poate că indivizii ăia ar fi avut vreo șansă de supraviețuire, dacă nu aș fi văzut fotografiile oribile de la locul crimei și nu aș fi citit raportul scris.

Dacă nu aș fi știut ce i-au făcut lui Lizzie.

L-am chemat imediat pe John. Mi-a dat instrucțiuni clare să mă duc acasă și să îmi țin gura, spunându-mi că se va ocupa el de treaba asta. Presupun că așa a și făcut, deoarece nu mi-a suflat nicio vorbă în privința asta de atunci încolo.

— Presupun că cineva a rezistat până la capăt, răspund eu, fiindu-mi imposibil să îmi potolesc asprimea din glas.

— Da... *cineva* a supraviețuit.

Se scarpină în barbă ca și cum ar reflecta la ce urmează să spună, cu toate că știu al dracului de bine că și-a plănuit deja conversația asta.

— Am auzit că au închis cazul. Poate că în urma unui pont anonim, l-ar redeschide, ce ziceți?

Dan mi-a spus că Sam este un tip deștept. Iar acum am și dovada în fața ochilor. Probabil că nu știe exact ce s-a întâmplat, dar nu este greu să își imagineze un scenariu în care eu să fiu eroul principal.

— Ar fi păcat ca toată munca investită în localul acesta să se ducă pe apa sâmbetei.

Îmi vine să îmi întind mâinile și să îl sugrum până îl las fără suflare pe nemernicul ăsta manipulator.

— Ce vreți? mă răstesc eu la el.

— Îmi vreau fiica înapoi și cred că știți unde este.

I-a dispărut orice urmă de amabilitate din glas.

— Ei, bine, nu știu, așa că nu vă pot fi de folos. Dau pe gât ultima dușcă din paharul meu și mă ridic în picioare.

— Așa că vă rog să mă scuzați.

El sare în picioare și îmi dau seama că se străduiește din răspuțeri să își păstreze calmul. Cunosc genul lui de om. Nu este obișnuit să îi întoarcă cineva spatele fără permisiunea lui.

— Aveți un club aici. O mulțime de fete frumoase, spune el de parcă ar fi dus pe gânduri, cu ochii rătăcind pe scenă. Oprindu-se la Cherry... apoi la Hannah... și la Mercy... și la multe alte dansatoare. Am auzit că vă place să le știți în siguranță.

Îmi întinde o carte de vizită cu numărul lui de telefon, spunându-mi:

— Vă sugerez să sunați la acest număr de telefon. Și asta cât de curând.

Îi arunc o privire ucigătoare, dorindu-mi în gând să îi dau foc, dar nu o iau.

În cele din urmă, el o pune pe masă și îl urmăresc din priviri cum pleacă agale.

Nu sunt tâmpit. Știu ce se ascunde sub acel comentariu aruncat parcă la întâmplare.

A fost o amenințare.

Furia îmi clocotește în trup precum niște sinapse nervoase, luând decizia în locul meu.

— Ești sigur că vrei să faci treaba asta? mă întreabă Nate, care este așezat în dreapta mea.

Ne îndreptăm spre luminile strălucitoare de neon, care îi ademenesc pe perversii orașului să iasă din bârlogul lor.

Oftez din greu.

— Nu, dar nu văd nicio altă soluție.

— Nu o să-i placă deloc faptul că ne facem apariția acolo, mormăie Nate, dar apoi pe fața lui se lățește un rânet.

Am senzația că lui Nate nu i-ar dispăcea să se bage într-o încăierare astă-seară. Toată tărășenia asta cu Charlie m-a făcut să mă simt mizerabil, iar Nate, la rândul său, a devenit irascibil.

Clubul Sin City este aproape de două ori mai mare decât Penny's. Este plin de femei goale, ecrane plate și are mai multe separeuri decât unele moteluri. Fiecare masă este dotată cu un mic monitor, unde poți urmări clipuri video cu fiecare dansatoare în parte. Una peste alta, lui Rick îi merge foarte bine afacerea.

Sărim peste coadă și mergem direct la ușa de intrare în club. Un om de ordine masiv cu cioc dă la o parte șnurul negru și ne lasă să trecem cu o expresie îngrijorată pe chip. Știe exact cine suntem. El a venit la Penny's în căutarea unei slujbe, acum patru ani. Aproape că l-am angajat, asta până când să afle John că avea legături cu un cunoscut traficant de droguri, care la rândul său

avea legături cu cartelul. Nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama că angajându-l, aș fi invitat, practic vorbind, cartelul la Penny's. Nu este deloc surprinzător faptul că el este acum șeful corpului de pază de la Sin City și este un lucru bine știut că membrii cartelului frecventează în mod ocazional clubul.

Datorită unor ponturi obținute prin intermediul relațiilor mele, știu că persoana cu care vreau să stau de vorbă este aici în seara asta.

Cu toate că omul de ordine ne lasă să intrăm, el se asigură să îi semnaleze imediat prezența noastră lui Rick. Jigodia păroasă ca o maimuță ne întâmpină la intrarea în club, cu brațele încrucișate la piept. Chiar dacă tipul face eforturi să pară prezentabil, nu reușește. Cămașa lui elegantă este șifonată și îi atârână peste o pereche de pantaloni ce nu îi vin deloc bine, nemaivorbind că au o pată galbenă proeminentă în poală.

— Ați venit să vedeți niște funduri adevărate? ni se adresează el, zâmbind cu superioritate. Sau să îmi mai furați vreo fată talentată?

În mod evident, încă nu i-a trecut supărarea că a pierdut-o pe China în favoarea mea.

Dacă ar ști că o concediez, nu am nicio îndoială că ar încerca să o ia înapoi.

— Rick, este tot ce reușesc eu să scot pe gură în chip de salut.

El rânjește la mine, dar păstrează distanța. După ultima noastră întâlnire avută — în clubul meu, când m-a făcut proxenet, iar eu i-am spart nasul și i-am zburat patru dinți din gură — și-a învățat lecția și nu se apropie prea tare de mine.

Nate se apleacă la urechea mea ca să îmi șoptească:

— Nu-l văd aici.

La dracu'... asta înseamnă că trebuie să îi cer ajutorul puțoiului de Rick.

— Trebuie să stau de vorbă cu Mendez.

Pe fruntea lui Rick trece un nor și nu pot să nu mă gândesc că asta înseamnă că am nimerit-o bine.

— Nu este aici.

Nu am timp pentru așa ceva.

— Ba da, este. Așadar, în camera de șampanie sau în vreun separeu?

Rick strânge din buze și rămâne tăcut.

— Sau vrei să mă asigur că sticleții îți vor tăbăci fundul atât de tare încât nu o să mai fii în stare să mergi drept o lună de zile?

A mai fost o razie în club odată, dar Rick a avut suficienți bani și suficientă minte să angajeze avocați buni. Nu știu cum se face, dar până la urmă nu au reușit să găsească nicio nenorocită de dovadă ca să poată închide clubul definitiv, ceea ce mă face să cred că nu e chiar atât de prost pe cât pare.

Înghite cu greu în sec și mormăie:

— De ce vrei să stai de vorbă cu el?

— Arată bine. Mă gândeam că am putea ieși împreună, îi azvârl eu cuvintele peste bot.

Rick este ultima persoană căreia i-aș încredința adevăratul motiv.

După o pauză îndelungată, Rick se întoarce, și făcându-ne semn cu mâna, fără tragere de inimă, ne conduce în camera de șampanie a clubului Sin City — o sală imensă decorată în negru din podea până în tavan. Pereți negri, canapele negre din piele, mochetă neagră. Singurele pete de culoare sunt date de baghetele decorative argintii de pe pereți, de pernele tivite cu argintiu de pe canapele și de cele câteva statui din metal aliniate pe un raft.

Trei bărbați stau așezați pe niște canapele modulare supradimensionate, cuplați cu fete mai mult sau mai puțin dezbrăcate, toate arătând (atât de sfrijite) de parcă le-ar prinde bine să mai pună puțină carne pe ele. Într-un colț mai îndepărtat, o blondă stă în genunchi, „câștigându-și banii” cu un al patrulea bărbat.

Sunt pe punctul de a-i zbură dinții falși din gura lui Rick pentru că permite așa ceva. Dar procedând astfel, nu îmi va fi de niciun folos, așa că rămân nemișcat, cu pumnii încheștați de o parte și alta a trupului, în vreme ce se îndreaptă cu pași greoi spre un bărbat hispanic cu părul negru tuns scurt și cu ciupituri de

vărsat de vânt pe toată fața. Asiatica voluptuoasă și goală din poala lui — care, în mod cert, nu este majoră și are ochii sticloși, semn că e drogată — își vede liniștită în continuare de treabă chiar și atunci când Rick se apleacă la urechea lui și i se adresează în șoaptă, făcând prezentările, după cum presupun eu. Stomacul mi se strânge în mod instinctiv.

Nu îmi vine să cred că m-am coborât la un asemenea nivel, dar... la naiba. Așa se procedează în lumea lor. Eu nu fac decât să grăbesc un pic lucrurile.

Ochii lui înguști și reci se opresc întâi asupra mea, ca apoi să treacă la Nate. În mod evident, nu este impresionat, dar i-am stârnit curiozitatea măcar.

— Gata, ieșiți afară, comandă el, dându-i fetei o palmă ușoară peste fund în vreme ce ea se ridică din poala lui.

Celelalte fete își trag repede pe ele îmbrăcămintea lor sumară și ies din încăpere cu pași repezi și mărunți.

— Și tu, ordonă el, împungându-și bărbia în aer în direcția lui Rick, și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Nimeni nu are încredere în Rick.

Când încăperea se golește, doi tipi vin să ne percheziționeze, pe mine și pe Nate, confiscându-ne armele.

— Și cărui fapt se datorează această vizită surpriză? întreabă Mendez, lăsându-se pe speteaza canapelei de parcă s-ar simți complet în largul său. Dar zvâcnetul repetat al piciorului său îmi spune altceva.

Îmi înclin capul spre camera de luat vederi.

— Rick nu e prost deloc.

După un moment de gândire, el încuviințează din cap și face un semn tipului din stânga mea. În câteva secunde doar, lentilele camerei de supraveghere sunt făcute zob.

— Nici măcar nu știu de ce ține astea aici.

Îmi face un semn spre scaunul așezat de cealaltă parte a masei din fața lui.

Ocup scaunul care mi s-a oferit, în vreme ce Nate rămâne în picioare în spatele meu. El nu se așază niciodată. Îl face să se

simtă vulnerabil și, în această situație, în care toți acești indivizi sunt probabil înarmați și privesc silueta lui amenințătoare cu ochi suspicioși, chiar *suntem* vulnerabili.

— Așadar, faimosul Cain Ford, începe Mendez, ducându-și mâinile la ceafă. Vărul meu te-a văzut odată luptând, cu ani în urmă, în Los Angeles.

— Da?

Azvărl un braț pe speteaza scaunului în vreme ce mă las pe spate și mă sprijin de el. E singura mea modalitate de a mă preface că sunt relaxat. Nu mi-o fi mie frică, dar nici idiot nu sunt. Stau față în față cu un membru al cartelului, și sunt pe cale de a-i cere ajutorul. Nu e nimic sigur sau inteligent în ceea ce fac acum.

— A câștigat ceva bani?

— Nu, a pariat împotriva ta și a pierdut.

— I-aș fi putut spune să nu facă una ca asta.

Hohotul grav al lui Mendez răsună în încăperea, schimbul nostru de replici ironice alungând o parte din tensiune.

— De ce ai venit aici?

Presupun că am la dispoziție doar câteva minute înainte de a fi dat pe ușă afară, așa că trec direct la subiect.

— Este vorba despre un bărbat pe nume...

— Nu am auzit de el.

Nu mă las descurajat de întreruperea lui bruscă. Probabil că este mai înțelept să nu rostesc totuși numele lui Sam cu glas tare.

— Ți-a ciuntit o parte substanțială din afacerea ta, în ultima vreme.

Nu este nevoie să îi dau mai multe detalii. Sunt sigur că Mendez numai la asta s-a gândit. Flacăra ce se aprinde subit în ochii lui îmi confirmă bănuiala. Își revine repede însă.

— Contractele mele de pavare?

Îmi înăbuș zâmbetul. Toți au afaceri „curate” drept paravan. Mendez nu va recunoaște niciodată altceva. Este în regulă. Pot să dansez după cum cântă el.

— Este în Miami chiar acum. Nu știu pentru cât timp.

Bag mâna în buzunar, de unde scot o bucată de hârtie. Pe ea este scris codul de localizare al GPS-ului pe care John l-a plantat dedesubtul mașinii închiriate a lui Sam. Apoi, scot poza împăturită din buzunarul de la spate. O despățuresc și azvârl ambele hârtii pe măsuta din fața mea.

Pe fruntea lui Mendez apar cute adânci preț de o secundă, dar nu se atinge de ele.

— Agenții federali încearcă să îl înfunde de ani de zile și nu reușesc, adaug eu încet și rar. De parcă ar fi intangibil.

Și atâta timp cât el este în viață, Charlie nu va fi în siguranță. Și nu există nicio șansă ca ea să se întoarcă vreodată la mine. O vreau înapoi cu disperare. Aș face orice. Mi-aș vinde clubul, aș renunța la afacerea mea.

Aș face o înțelegere cu cartelul.

Asta dacă Mendez înghite momeala. Mă bazez pe lăcomia lui, pe aroganța lui, pe convingerea lui că i se cuvine totul.

Și în sfârșit, văd luminița de la capătul tunelului.

În ochii lui aproape negri văd cum încep să se învârtă roțițele. Știe la ce mă aștept din partea lui, furnizându-i aceste informații.

— De ce?

Este o întrebare simplă. Una cinstită.

Sunt al dracului de sigur că nu o să îi spun de ce este important acest lucru pentru mine. O asemenea dezvăluire ar putea să mă coste mai târziu. Ridicându-mă în picioare, singurul răspuns pe care i-l ofer este:

— Hai să spunem că amândoi obținem ceva din treaba asta.

Ies din Sin City, repetându-mi în gând iar și iar că am luat decizia corectă.

Că nu aveam de ales.

■ ■ ■

— Vreau să știu măcar despre ce este vorba.

Închid ușa după Dan în vreme ce acesta intră în apartamentul meu. Nu a mai fost niciodată aici. Presupun, după tonul lui excesiv de calm, că nu dorește să îi fac un tur al casei.

— Nu știu. Vrei?

Dan se oprește la jumătatea drumului spre bucătărie ca apoi să se răsucescă pe călcâie și să își pironească asupra mea ochii lui ageri.

— Trupul lui Sam Arnoni a fost găsit de o cameristă în camera lui de hotel. Decapitat.

Mă forțez să înghit o gură de cafea, încercând să ascund unda de șoc care m-a lovit din plin.

Douăsprezece ore.

Am ieșit din Sin City acum douăsprezece ore. Mendez este de apreciat. Ce-i al lui e al lui. Nu pierde nicio secundă. Tipul probabil că a și vorbit la telefon cu unul dintre „oamenii” lui de îndată ce ușa s-a închis în spatele meu.

— Ești sigur?

Dan dă încet din cap.

— Tocmai am plecat de la hotel. Am văzut cadavrul cu ochii mei.

Simt un ușor junghi de vinovăție.

— Au mai fost și alte victime?

Privindu-mă în continuare cu luare aminte, el îmi răspunde.

— Nu. Se pare că a fost o lovitură profesionistă.

Trec pe lângă Dan și îmi croiesc drum spre camera mea de zi cu vedere la golf într-o stare de euforie.

Sam chiar este... mort de-a binelea.

Iar eu am avut partea mea de contribuție la moartea lui.

— Sunt... Ai fost...

Dan își începe frazele, dar le curmă brusc.

— Știi ceva? Te-aș întreba dacă știai că este în oraș, dar nu cred că vreau să știu nici măcar atâta lucru.

— Am fost la Penny's până la cinci dimineața și apoi la sală până la opt. Poți să verifici înregistrările dacă nu mă crezi. Nu sunt un asasin de profesie, mormăi eu sec, după care adaug, nici măcar un simplu ucigaș.

— Știu că nu ești, Cain. Și în mod evident, este mâna cartelului, după lovitura în stil mafiot.

Stăm umăr la umăr în liniște admirând o ambarcațiune cu pânze care traversează golful. Probabil că nu i-ar trebui mult lui Dan să afle că am fost la Sin City aseară. Probabil că ar putea să îmi ceară înregistrările video ca să aibă confirmarea faptului că Sam a fost la Penny's seara trecută. Dacă *chiar* ar vrea să știe cu adevărat?

— De vreme ce Sam a plecat dintre cei vii, Charlie este liberă să se întoarcă acasă, nu-i așa? întreabă Dan într-un final.

Mă întreb unde vrea să ajungă cu întrebarea asta.

— Dacă ar ști că este mort. Și doar dacă ar ști că nu va fi arestată pentru nimic, atunci... da, presupun că s-ar putea întoarce.

Oftez. *Acasă*. Ar putea să însemne Miami *acasă* pentru ea? Ar dori să se întoarcă?

— Nu știu cum să dau de ea, însă. Crezi că treaba asta se va difuza la știri?

El se scarpină în bărbie.

— La știrile locale, cu siguranță, poate și la postul din New York. Am să văd ce pot face. Dacă este în vreun orășel micuț din Alaska, probabil că nu va afla vestea.

Zâmbește.

— Cunosc un tip care cunoaște un tip... care la rândul lui cunoaște un tip.

Capitolul patruzeci și șase

■ ■ ■

CHARLIE

— Uite? Nu-i așa că pare dat cu rimel?

Berta este obsedată de un reporter brunet de la postul nostru local de știri.

— Probabil că da, îi confirm eu în vreme ce număr banii din șorțulețul meu de chelneriță.

În medie, scot cincizeci de dolari pe seară din bacșișuri. Șaptezeci în seri cu adevărat bune, după cum mi-a promis Berta. Dacă ar ști ce făceam eu înainte și câți bani scoteam pe noapte ar face un atac de cord.

— Și cu ruj?

Ea își mijește ochii în vreme ce studiază ecranul.

— Ieri erau mai rozalii. Astăzi sunt roșii. Ce fel de bărbat se dă cu ruj?

— Genul de bărbat care stă în bătaia reflectoarelor puternice și este văzut prin lentile de înaltă definiție.

Mă apuc imediat apoi să umplu solnițele cu sare și piper. A trecut ora de vârf, dar urmează valul de clienți care se întorc acasă în weekend. Molly și Teena, chelnerițele din tura de zi, fac tură dublă astăzi ca să facem față aglomerației de mai târziu.

— Doug întreabă de tine, îmi șoptește Teena făcându-mi în glumă cu ochiul pe când trece plutind pe lângă mine, deși șoapta ei este suficient de sonoră și de răgușită încât să o audă probabil

jumătate de restaurant. Din fericire, mecanicul de douăzeci și șase de ani stă în colțul cel mai îndepărtat. Fantezia lui Berta de a mă mărita cu nepotul ei a fost de scurtă durată. M-a forțat să plec o oră de la muncă seara trecută ca să mă duc să privesc parada împreună cu Doug.

Zâmbetul lui îmi amintește de Ben — larg, scoțându-i gropițele în evidență. Dar este un măgar la fel de nesuferit ca și Ben. Pe deasupra și seamănă oarecum cu el, cu părul blond și cu maxilarul lui puternic. Și este politicos. A fost un gentleman perfect seara trecută când m-a condus înapoi la Becker's înainte de închidere, mulțumindu-se să îmi spună doar un „noapte bună” la plecare cu capul plecat.

Mă întreb când se va micșora golul din pieptul meu. A trecut o lună, dar sunt zile când am impresia că se adâncește și mai mult. Nu ar trebui ca timpul să vindece rănilile? Nu ar trebui ca după patru săptămâni să simt o oarecare ușurare după atâta durere necruțătoare și îndoială de sine?

Mă agăț cu toată puterea de convingere că am făcut ceea ce trebuia să fac. Și totuși, același dor plin de regrete mă cotopește fulgerător în secunda în care deschid ochii după un somn capricios, strecurându-se parșiv în gândurile mele și zăbovind acolo întreaga zi. Mă bântuie noaptea, lăsând cearcăne adânci sub ochii mei pe care machiajul nu le poate acoperi. Nu pot să mănânc și slăbesc, deși nu ar trebui. Dar visele... sunt cele mai rele. Toate variațiuni de groază pe aceeași temă și cu același final.

Cain dezgustat de mine.

Cain rănit de mine.

Cain insistând să mă ajute.

Și în toate sfârșește prin a muri.

Nu... am făcut exact ceea ce trebuia să fac. Aceeași soartă crudă care ne-a unit a trebuit să ne despartă. A fost doar o chestiune de timp. Am știut-o de la bun început și, cu toate astea, m-am îndrăgostit nebunește.

Vocea ascuțită a Bertei mă trezește din reverie.

— Vezi, Katie? Ți-am spus eu că o duci mult mai bine dacă stai aici în loc să te muți într-un oraș mare.

Berta este convinsă că ar trebui să mă stabilesc în Mobile, Alabama, și să lucrez împreună cu ea până când vom ajunge amândouă niște bătrâne cu părul alb.

— *O crimă cu traficanți de droguri ca în filme. De data asta într-un hotel luxos din Miami.*

Simt cum un fior rece îmi radiază din piept și ochii îmi zboară la televizor, temători... așteptând... Reporterul vorbește în continuare, și tot vorbește, dar nu reușesc să procesez sensul cuvintelor pe de-a-ntregul.

— *Execuție în stil... cartel... conflict teritorial... heroină... traficanț de droguri...*

O imagine apare pe ecran.

Îmi mușcă limba ca să nu scot un țipăt. Este bărbatul care mă ducea în parc duminica, care mă sălta pe spinarea calului, care aplauda și mă ovaționa frenetic când eram pe podium și mi se decernau medalii, care striga „bis” când făceam reverențe pe scenă.

Care m-a folosit.

Care m-a transformat într-o delicventă.

Care m-a pus în pericol.

Care mi-a furat viața.

Tatăl meu vitreg — bărbatul care m-a crescut — este mort.

O aud pe Berta vorbind undeva în depărtare, dar vocea ei este estompată. Îi simt brațul pe umărul meu, pe jumătate alinându-mă, pe jumătate încercând să mă smulgă din stupoarea mea în timp mă holbez la ecran, văzând cum numele lui — „Marele” Sam Arnoni apare pe burtieră.

— Katie!

În cele din urmă, ies din transă și îmi îndrept brusc privirea spre Berta. Se uită la mine cu sprâncenele împreunate. Fără să fie nevoie să verific, știu că ochii fiecărei persoane aflate în restaurant sunt acum ațintiți spre mine. Simt cum mi se înroșesc și înfierbântă urechile de jenă sub privirile lor insistente.

— Scuze! reușesc să îngaim eu într-un final cu un hohot anemic de râs. Pentru o clipă am crezut că era fostul meu profesor de engleză din liceu.

Dau drumul unui șuvoi puternic de aer din piept, mimând ușurarea.

— Ar fi fost o chestie tare ciudată.

Berta izbucnește în râs.

— M-ai speriat de moarte, fato. Du-te și ia o gură de aer proaspăt. Strângem noi aici.

Arunc o privire în jos și dau cu ochii de cioburile răspândite peste tot pe podea. Shakerul trebuie să îmi fi alunecat din mână. Dau să deschid gura să spun ceva, dar ea deja mă împinge ușor spre ușa din spate, alungând cu o fluturare a mâinii protestele mele.

Mulțumesc lui Dumnezeu că în spatele localului nu este nimeni. Mă reazem de zidul gros din cărămidă, respirând des și profund. Aerul de toamnă, deși cald după standardele din Long Island, este mai răcoros seara. Nu am nevoie de un pulover încă, dar, cu toate acestea, îmi înfășor brațele în jurul pieptului.

— E mort.

Aceste trei cuvinte îmi zboară de pe buze în șoptă. Le las să atârne în aer, cugetând cum ar trebui să mă simt, de fapt, la auzul vestei neașteptate.

Nu există nici un dubiu în privința faptului că sunt în stare de șoc acum. Adică, în mintea mea, Sam era indestructibil. Eu, Cain, și toți ceilalți eram vulnerabili, dar nimeni și nimic nu-i putea sta în cale lui Sam.

Să fie un șiretlic? Să își fi înscenat Sam propria moarte ca să mă ademenească din nou în plasa lui? Nu. Sam nu ar permite niciodată ca chipul lui să apară la televizor etichetat fiind drept un „presupus traficant de droguri”.

Sam este mort.

Bănuiesc că, la un moment dat, poate peste o oră, poate mâine, sau săptămâna viitoare, voi realiza pe deplin ce s-a întâmplat și voi simți o adevărată ușurare. Asta nu înseamnă că mă

simt liniștită fiindcă a murit. În ciuda a tot ceea ce a făcut Sam, în ciuda a tot ceea ce a reprezentat el, trebuie să recunosc în sinea mea că niciodată nu i-am dorit moartea. Nu, mă voi simți de fapt ușurată pentru că voi fi pe deplin liberă, că moartea lui nefericită era singura modalitate prin care puteam să îmi obțin libertatea.

Și totuși, o îngrijorare mai profundă iese la suprafață, provocându-mi o senzație de greutate.

Sam s-a dus în Miami.

Da, l-a găsit pe Cain? I-ar fi făcut vreun rău, chiar dacă eu eram de mult plecată? Moartea lui Cain nu ar constitui un subiect atât de important ca să ajungă până la postul de știri din Mobile, Alabama. Aș putea să tânjesc de dorul unui bărbat mort chiar în clipa de față.

Dau buzna înapoi în restaurant și îmi înhaț geanta.

— Vrei să îi spui Bertei că mă întorc într-un sfert de oră? Îl rog eu pe Herald și ies în fuga mare pe ușă înainte ca el să apuce să îmi răspundă.

Acum, cu Sam mort, nu mai am de ce să îmi fie teamă că m-ar putea găsi. Dar nu știu ce sentimente mai nutrește Cain față de mine. L-am rugat pe Dan să nu spună despre biletul pe care i l-am lăsat, dar Dan nu îmi este dator cu nimic.

Și dacă totuși Cain mă urăște?

Dacă vrea ca eu să fiu trasă la răspundere pentru ceea ce am făcut?

Totul este posibil, totul este cât se poate de rezonabil.

Încerc un lucru riscant. Dar trebuie să știu totuși că este în viață.

Cel mai apropiat telefon public este la patru cvartale distanță și o țin tot într-o fugă până acolo, blestemându-mă în gând pe drum pentru că nu mi-am cumpărat un telefon cu cartelă.

Nu știu în ce măsură pot fi localizate apelurile de la telefoanele publice, dar sper să necesite mai mult de două secunde de convorbire.

Am nevoie de tot mărunțișul meu, până la ultima monedă și de trei încercări, dar în cele din urmă reușesc să formez corect numărul lui Cain cu degete tremurătoare.

Începe să sune.

Îmi țin respirația.

Al doilea apel.

Al treilea apel.

Simt un gol în stomac, știind că la al cincilea apel va intra mesageria vocală.

Și apoi dintr-odată:

— Alo?

Vocea lui profundă îmi taie respirația.

Cain este teafăr.

Sam nu a dat de el.

Întind receptorul spre furcă ca să închei convorbirea, dar mâna mea încremenește în aer. Nu pot să mă îndur să îl agăț în furcă, să îl deconectez pe Cain din viața mea.

Pentru câteva secunde doar, prin intermediul acestei legături fragile, simt că el încă mai face parte din viața mea. Îl aud respirând. Îmi imaginez telefonul lipit de barba lui ușor țepoasă pe care am simțit-o de atâtea ori pe pielea mea.

— Alo? repetă el, de data asta cu ușoară incertitudine în glas.

Buzele mele se întredeschid, de parcă ar vrea să îi răspundă, dar nu reușesc. Nu pot să articulez nici măcar un singur cuvânt. Și, în continuare, tot nu pot să respir. Tot ce sunt în stare să fac este să îl ascult în vreme ce lacrimile încep să mi se rostogolească pe obraji.

Mai trece încă o secundă.

— Charlie, tu ești?

Mâna mea trănțește receptorul în furcă cu o secundă înainte ca din pieptul meu să izbucnească hohote nestăvilite de plâns.

■ ■ ■

— Ai un client nou la masa paisprezece, drăguță, strigă Berta, bătându-mă ușor pe spate în vreme ce trece pe lângă mine.

— Grozav.

După grimasa pe care o face, se pare că am eșuat lamentabil în încercarea mea de a părea veselă. Ar trebui să încerc să fiu mulțumită măcar, cu toate că nu sunt nici pe departe așa.

Există un motiv pentru care oamenii spun că e cel mai bine să rupi totul dintr-odată. Am *făcut* ruptura asta. A durut ca naiba. Și apoi, a trebuit să mă duc să îl sun pe Cain, să îi aud vocea, să aud că m-a recunoscut la telefon. E ca și cum cineva ar fi luat un fierăstrău și ar fi ciopârțit ruptura bucăți-bucăți, deschizând o nouă rană. Este genul de durere care te face să îți pierzi cunoștința.

Genul de durere ireparabilă.

Asta a fost cu trei zile în urmă. De atunci încoace, mi-am înșfăcat rucsacul în fiecare dimineață, am luat autobuzul până la autogara Greyhound și mi-am cumpărat un bilet pentru Miami.

Și m-am așezat pe bancă, urmărind cu privirea autobuzul care pleca, încercând să mă conving singură că doar pentru simplul motiv că Sam nu mai constituia o amenințare, asta nu înseamnă că el, Cain, ar mai vrea să aibă ceva de-a face cu mine. Că ar trebui să îl las să își vadă de viața lui. Că i-am adus și așa multe necazuri până acum. Că amintirea acelor săptămâni minunate petrecute împreună cu Cain va trebui să umple cumva golul din inima mea, deoarece lucrurile nu vor mai putea fi niciodată așa cum au fost odată.

Bineînțeles că Berta nu știe nimic din toate astea, deoarece ajung la timp pentru tura mea de seară, afișând un zâmbet chinuit.

Îmi croiesc drum spre masa paisprezece. Acolo se află un tip masiv, cu păr cărunt și cu gușă. Îi pun un meniu în față și îi arunc cel mai bun zâmbet fals al meu.

— Bună seara. Bun venit la Becker's. Cu ce vă pot servi astă-seară?

— Oh...

Se bate cu mâna peste burtă și nici măcar nu catadicsește să deschidă meniul.

— O cafea și un burger.

— Se face. E o nimica toată.

— Nu ies din tabieturile mele.

El îmi zâmbește larg, iar zâmbetul i se reflectă și în ochi.

— Și, te rog, spune-mi John.

Capitolul patruzeci și șapte

■ ■ ■

CAIN

Nu îmi vine să cred că am găsit-o.

Având în vedere viața pe care a dus-o anterior, nu îmi vine să cred că a făcut o asemenea greșală de novice. În vreme ce stau în mașina mea închiriată și o urmăresc prin geamul restaurantului cum îi ia comanda lui John, mă gândesc cât de al dracului de recunoscător sunt că a făcut gafa cu pricina.

Îi datorez lui Dan... nu știu ce îi datorez. Un organ vital, probabil. Datorită legăturilor lui, CNN-ul a preluat povestea crimei, transformând-o într-o știre de senzație despre un segment al traficului de droguri care constituie o problemă la nivel național. Ca apoi știrea să fie reluată pe o mulțime de canale de televiziune de mai mică anvergură.

După apelul ciudat pe care l-am primit pe mobilul meu cu trei seri în urmă, John a detectat numărul ca fiind din Mobile, Alabama, în câteva minute doar. A luat primul avion într-acolo a doua zi de dimineață. Aș fi mers și eu, dacă nu m-ar fi convins să rămân pe loc. El a presupus că ea a folosit un telefon public la întâmplare și i-ar trebui săptămâni — sau poate mai mult timp chiar ca să o găsească.

Dar nu a fost așa. Charlie a folosit un telefon aflat doar la patru cvartale distanță. Și, datorită slăbiciunii lui John pentru

restaurantele locale, a dat peste ea în mai puțin de patru zeci și opt de ore.

Și-a tăiat părul. Arată chiar drăguț. O face să pară mai în vârstă totuși, în ciuda machiajului discret de pe față.

Arată în continuare ca o păpușă.

La naiba, cât de mult i-am simțit lipsa!

Îmi trebuie să îmi adun până la ultimul strop de voință să nu dau buzna acolo. Sunt sfâșiat sufletește. Nu știu de ce nu s-a întors la mine acum că Sam este mort. Presupun că de asta m-a sunat atunci când a făcut-o, dar nu pot fi sigur.

Asta mă face să mă gândesc că poate nu vrea să se întoarcă la mine, în ciuda celor întâmplare. Poate că vrea să se rupă efectiv de trecutul ei, de amintirile fostei ei vieți. Dacă așa stau lucrurile, nu vreau să fac o scenă aici și să îi stric toate ploile. John mi-a confirmat că stă deasupra garajului proprietarei restaurantului — o femeie cumsecade fără cazier, care închide localul în fiecare duminică ca să meargă la slujba de dimineață de la biserică.

Așa că stau pe loc. Și o urmăresc în tăcere pe femeia fără de care nu vreau să trăiesc.

Capitolul patruzeci și opt

■ ■ ■

CHARLIE

Cheile mele zdrăngăne cu putere când le las să cadă pe comoda de lângă ușă. Urmează șorțul și geanta, după care îmi azvârl pantofii din picioare. Este noul meu ritual nocturn. Urmează dușul, ca să mă descotorosesc de mirosul greu de prăjeală din părul meu. Nu aprind niciodată lumina pentru că neoanele sunt atât de puternice și greu de suportat iar, pe deasupra, felinarele stradale reflectă suficientă lumină în fereastra mea.

Nu știi cum de nu mi-am dat seama că el stă așezat pe marginea patului meu.

— Nu poți să dormi fără așternuturile tale prețioase, nu-i așa?

Scot un mic strigăt de surprindere în timp ce sar înapoi ca arsă, lovindu-mă cu spinarea de perete.

— Cum ai intrat aici?

Abia dacă îmi aud propriul glas, datorită sângelui care îmi năvălește în urechi.

El se ridică și instinctiv fac un pas înainte, spre bărbatul frumos care a fost al meu pentru o scurtă perioadă de timp, până când realitatea m-a ajuns din urmă. Dar picioarele mele refuză să mai înainteze, iar ceea ce i-am făcut cu adevărat mă face să mă întreb dacă ar trebui să mă îmbărbătez împotriva unui eventual atac emoțional.

Unul pe care îl merit cu prisosință.

Respirația mea devine superficială din pricina panicii crescânde.

A venit aici ca să îmi spună că mă urăște? Că dintr-o clipă într-alta vor sosi polițiștii ca să mă aresteze?

Cain nu se oprește. Continuă să se apropie din ce în ce mai tare de mine, până când trupul lui impunător îmi înmoaie genunchii și chipul lui înnebunitor de frumos mă face să mă aplec înspre el.

Și ochii aceia căprui închis mă fac să izbucnesc în lacrimi.

El mă înșfacă de încheietura mâinii și mă trage la pieptul său fără nicio ezitare, înfășurându-și brațele strâns în jurul meu.

— Știi că mă descurc.

Îl aud cumva rostind cuvintele astea printre hohotele mele de plâns. El dă drumul unui oftat prelung și simt cum se eliberează tensiunea acumulată în interiorul trupului său.

— Charlie, Dumnezeu, m-ai făcut să trec prin chinurile iadului.

— Îmi pare atât de rău.

Cuvintele lui mă fac să plâng și mai tare.

— Nu am avut de ales. Am fost...

— Știu.

El mă slăbește din strânsoare, face un pas înapoi și își pune o mână sub bărbia mea, dându-mi capul pe spate. Degetele lui încep să îmi ștergă lacrimile. Dacă ar ști cât de multe lacrimi am vărsat pentru el...

— Știu *totul*.

Înghiț cu greu nodul enorm care mi s-a pus în gât și răspund în ecou:

— Totul?

Cu un zâmbet trist, ochii lui se pogoară asupra gurii mele.

— Știi că tatăl tău vitreg a profitat de tine. Știi ce s-a întâmplat la ultima livrare.

Mă cutremur la amintirea pistolului înfipt în tâmpla mea.

— Și presupun că nu mi-ai spus pentru că încercai să mă protejezi.

Face o pauză.

— Ai văzut știrile, nu-i așa?

— Da.

Închid ochii, iar mirosul apei lui de colonie este pe cât de reconfortant, pe atât de îmbătător.

— Știi că ești în siguranță acum, da?

Mă uit pierdută în ochii aceia pe care am crezut că nu îi voi mai vedea vreodată.

— Chiar sunt?

Felul în care Cain dă conspirativ din cap mă face să îl cred.

— Dan nu va sufla o vorbă.

Cute adânci îi apar pe frunte.

— Acesta este singurul motiv pentru care nu te-ai întors acasă?

Acasă.

— Nu știam dacă mă vrei înapoi, recunosc eu înghițind în sec. Am sunat doar ca să mă asigur că Sam nu a dat de tine.

Mă strânge din nou cu toată puterea la pieptul lui — cu brațele lui puternice, protectoare care îmi dau senzația că nu mă vor mai lăsa niciodată să plec de lângă el. Sper să nu o facă niciodată. Și mă lasă să plâng ghemuită la pieptul lui fără să scoată o vorbă.

Până când se petrece un lucru ciudat. Lacrimile mele de durere se metamorfozează subit în lacrimi de ușurare și în final de bucurie totală, intercalându-se cu hohote de râs.

Și îmi dau seama că, în sfârșit, s-a terminat.

Cain știe ce am făcut și este aici. Și cred că m-a iertat.

În sfârșit, s-a terminat cu adevărat.

— Părul îți miroase a cartofi prăjiți, îmi șoptește Cain în vrem ce îi simt buzele atingându-mi creștetul capului.

— Scuze. Tocmai voiam să intru în duș.

— Chiar așa...

Îi sesizez tonul jucăuș și genunchii mi se înmoaie automat. Nu îmi doresc nimic mai mult deocamdată. *Dar, stai așa. Mă smulg de lângă el, deși nu sunt deloc dispusă să mă eliberez din îmbrățișarea lui.*

— Cain... dar ce-ai zice...

Expir zgomotos.

— Știi că am folosit acte false?

Mă studiază o clipă, de parcă ar cugeta la ce urmează să îmi spună. Și apoi buzele lui se arcuiesc într-un zâmbet.

— În mod cert ai dat dovadă că ești mult mai talentată decât orice fată de optsprezece ani pe care am întâlnit-o vreodată, cu toate că alegerile tale în materie de dietă ar fi trebuit să te dea de gol de la bun început.

Îmi plec ușor capul.

— Și nu te deranjează nimic din toate astea?

El izbucnește în râs.

— Păi, cred că o să supraviețuiesc.

Mă mângâie pe obraz cu încheieturile degetelor, iar eu mă întorc instinctiv să le prind între buzele mele.

— Ca să nu mai vorbim că nici eu nu am dus o viață normală pe când aveam vreo douăzeci de ani.

Cain se apleacă și buzele lui se ating în treacăt de ale mele pe când îmi șoptește:

— Poate că reușim împreună.

Și apoi vorbele nu își mai au locul, deoarece Cain pune stăpânire pe gura mea de parcă nici nu ar fi trecut atâta timp peste noi.

De parcă i-ar aparține lui și numai lui.

Și îi aparține. Ar fi trebuit să știu, chiar de la primul sărut, că am căzut într-o altă capcană.

Singura diferență este că nu am nici cea mai mică dorință să scap din această capcană. Niciodată.

— Dar...

El se trage ușor înapoi, iar mie îmi îngheață buzele instantaneu.

— Sunt îndrăgostit de o femeie și nici măcar nu știu cum să îi spun pe nume.

Simt că nu mai am aer. Am auzit bine? Îmi apăs degetele pe mușchii lui frumos conturați și îmi trebuie un minut să mă adun ca apoi să izbucnesc în lacrimi. Din nou.

— Ceea ce vreau să spun este că atunci când Dan mi-a arătat o copie a cărții tale de identitate reale...

Vocea i se frânge, iar ochii i se măresc din pricina șocului evident. Stau să mă întreb ce i-o fi trecut prin cap atunci când a aflat. Oare și-a dat seama imediat, așa cum am făcut-o și eu? Soarta își joacă micul ei joc ciudat?

El mă privește cu atenție, așteptând răspunsul meu.

— Cred că pentru tine eu voi fi întotdeauna Charlie, dar... continui eu, trecându-mi degetul peste tatuajul de pe partea laterală a gâtului său.

Ce coincidență.

Sau poate că nu.

— ... voi răspunde și la numele de Penny.

Epilog

■ ■ ■

CHARLIE

14 februarie

Tot ce îmi mai amintesc este veranda aceea din față.

Dar este exact așa cum o aveam întipărită în memorie, cu ornamentele de pe sageac și cu șirul de trepte de la un capăt al ei. Casa însăși este zugrăvită într-o nuanță plăcută de bleu. Ferestrele și ușa de la intrare sunt acoperite de obloane negre. După toate aparențele este o casă tip vagon, în stilul obișnuit al caselor din New Orleans.

Și, după toate aparențele, nu m-am născut în Las Vegas.

O mână puternică și caldă se împletește cu a mea.

— Sigur ești pregătită?

Ridic ochii ca să dau de zâmbetul încurajator al lui Cain. M-a luat prin surprindere aducându-mă aici. La vremea respectivă, mi s-a spus că era vorba de o evadare de weekend în chip de cadou de ziua mea. Ca apoi, azi de dimineață, Cain să îmi explice *adevăratul* motiv pentru care a ales această destinație.

John l-a ajutat să dea de urma bunicilor mei. Încă mai sunt în viață și locuiesc în aceeași casă în care a crescut mama mea.

Iar eu sunt pe cale să îi revăd.

— Da.

Și adaug, ezitând:

— Crezi că mă vor recunoaște?

Mă conduce până la ușa din față, unde mă împinge ușor în fața lui. Depunându-mi o sărutare ușoară pe gât, îmi șușotește la ureche:

— Există doar o singură modalitate de a afla.

Degetele lui apasă soneria. Ascult cu un amestec de emoție și agitație gongul puternic care răsună înăuntru. O clipă mai târziu, ușa se deschide scârțâind, făcându-și apariția o versiune mai în vârstă și mai căruntă a mamei mele, îmbrăcată într-o bluză albă simplă și o pereche de pantaloni olive, cu un șervet de bucătărie în mâini.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă ea, dar ochii ei deja s-au îngustat ca să îmi cerceteze mai bine trăsăturile chipului.

Dintr-odată, ea își duce mâna la gură ca să își înăbușe un strigăt.

— Penny? Tu ești?

După o scurtă pauză, ea strigă:

— Tu ești!

Fără niciun moment de ezitare, mă strânge tare de tot în brațe, exact așa cum îmi amintesc că făcea și mama mea, și obraji i se umplu instantaneu de lacrimi.

— La mulți ani!

— Doar o mică oprire și apoi ne ducem direct acasă, îmi promite Cain în vreme ce oprește mașina în parcare a clubului.

Se apleacă să îmi fure o sărutare, adăugând:

— Abia aștept să ajungem în patul nostru astă-seară.

— Da. Abia aștept să *dorm*. Bătrâneii ăștia m-au stors de vlagă, îi răspund eu făcându-i jucuș cu ochiul.

Am amânat data plecării și am petrecut o săptămână întreagă cu bunicii mei. Au insistat să rămânem la ei acasă în loc să mergem la hotel. M-am temut că va fi prea mult pentru Cain, dar el și bunicul au părut destul de mulțumiți să stea în fiecare seară pe verandă cu câte un pahar din acel coniac scump în mâini.

Acea primă zi a fost extrem de emoționantă. Ei nu aveau habar că fiica lor a murit. Ultimele cuvinte pe care și le adresaseră fuseseră pline de furie, de spaimă și, mai târziu, de regrete. Era ziua pe care mi-o amintesc și eu. Mama i-a anunțat că avea să mă ia cu ea și să se mute la Las Vegas ca să devină dansatoare de revistă. Ei au implorat-o să mă lase pe mine cu ei — aveam doar trei ani și nu aveam ce căuta în Vegas — dar ea i-a refuzat, pentru simplul fapt că îi aparțineam ei.

Când săptămânile s-au transformat în luni și lunile s-au transformat în ani, bunicul meu a luat avionul până la Vegas. A răscolit toate casele de producție cu poza ei în mâini, fără să aibă noroc însă. Nicio persoană cu chipul sau cu numele ei nu a lucrat ca dansatoare de revistă în Vegas. Așa că a trecut la cluburile de striptease. Până la urmă, a aflat de la o dansatoare de la *The Playhouse* că Jamie Miller s-a măritat cu un tip bogat și că s-a mutat din oraș.

Asta a fost tot ce a putut afla. Presupun că mama mea nu a legat prietenii solide cât timp a stat acolo. Bunicul meu s-a întors în New Orleans, cu inima frântă, dar cu speranța că, cel puțin, eram fericite și în siguranță. Și că ea urma să îi sune într-o bună zi. Nu aveau bani să angajeze un detectiv particular.

Așteptaseră o fantomă în toți acești ani.

Bineînțeles că mi-au pus o mulțime de întrebări despre viața mea. Am încercat să le răspund cât se poate de cinstit, dar unele subiecte erau imposibil de abordat.

Cum ar fi ceea ce s-a întâmplat cu tatăl meu vitreg.

Sau cum l-am cunoscut pe Cain.

Sau de ce îmi spune el Charlie.

Nu voiam să îi mint, așa că am dat răspunsuri cât se poate de vagi. Cred că până la urmă s-au prins, pentru că au schimbat subiectul, trecând la întrebări despre viitorul meu. Iar eu eram foarte fericită să răspund la ele. Pe bune. Știu că mă voi muta la New York în august ca să pot începe cursurile la Tisch.

Și că sunt îndrăgostită nebunește de Cain.

Și că el se va muta la New York împreună cu mine.

Le-am promis că vom lua legătura prin Skype o dată pe săptămână și că vom veni din nou în vizită în mai, pentru o mare reuniune familială. Chiar dacă mama nu a avut mulți copii, a avut, în schimb, o mulțime de veri și verișoare. Într-o singură zi, am descoperit că am o familie numeroasă.

O familie cu legături de sânge, adică. Nu pot să uit cealaltă familie pe care am ajuns să o cunosc atât de bine și să o iubesc.

Cain mă strânge de mână pe când ne îndreptăm spre ușa mare și neagră din oțel. Mă străduiesc să îmi amintesc acea seară din vara trecută când am văzut pentru prima oară firma luminoasă de pe clădire cu numele meu pe ea. Nu știam nimic altceva decât că soarta, cu ițele ei întortocheate, *trebuie* să mă fi condus aici și, drept urmare, *trebuia* neapărat să obțin o slujbă în acest club.

După toate aparențele, soarta m-a condus și la omul care avea să mă salveze.

La două zile după ce Cain m-a găsit în Mobile, l-a sunat pe Dan, care nu a mai pierdut nicio clipă și a sărit în primul avion ca să se întâlnească cu noi. La început a fost mai mult decât penibil. Noi trei stând într-un separeu dintr-un colț al restaurantului Becker's, departe de ochi indiscreți și de urechi ciulite, cu mine efectiv lipită de Cain în vreme ce mă așteptam ca Dan să trântescă o pereche de cătușe pe masă.

Dar Dan mi-a promis că nu avea să divulge nimănui implicația mea, falsa mea identitate, trecutul meu — practic existența mea. Chiar era dispus să mă ajute să îmi recuperez adevărata mea carte de identitate. Tot ce voia în schimb din partea mea era doar o mână de ajutor.

A reușit să mă ducă la o secție de poliție fără să provoace agitație și am stat acolo trei zile încheiate, înconjurați de cutii de mâncare la pachet, trecând în revistă fotografiile după fotografiile cu mutrele hidoase ale delincvenților cu cazier judiciar. Am reușit să îl identific pe Bob — pe care Cain îl știa sub numele său adevărat — și pe Manny, dar nici Eddie, nici Jimmy nu figurau printre ei. Nu mă surprinde deloc chestia asta.

Cain a stat cu mine o săptămână și apoi mi-a cerut să rămân în Mobile până când Dan avea să se ocupe de Manny și de Bob și să se asigure că nu aveau să mai constituie o amenințare pentru mine. Oricât de greu mi-a fost să îmi iau rămas-bun de la el în aeroport, avea dreptate.

Și de data asta, știam că nu îmi luam rămas-bun pentru totdeauna.

Câteva săptămâni mai târziu, poliștii l-au arestat pe Bob pentru o infracțiune cu droguri de mică anvergură. Nu știu dacă a fost noroc chior, sau dacă la mijloc a fost mâna tandemului John-Cain. La drept vorbind, nici nu cred că vreau să știu. După spusele lui Dan, Bob a gușat ca un porc dus la abator, turnându-i pe Eddie, pe Manny... chiar și pe propria lui mamă cu micuțele ei plante de marijuana pe care le crește în curtea din spatele casei în scopuri curative.

Federalii l-au găsit pe Eddie care stătea ascuns în Missouri la o rudă îndepărtată, dar nu au putut da de urma lui Manny. Din nefericire pentru Manny — și pentru Jimmy, care se pare că făcea afaceri împreună cu el — cartelul a reușit să îi găsească.

Amenințările la adresa mea s-au încheiat aici.

Era mijlocul lui decembrie când Cain și-a parcat mașina în fața restaurantului Becker's și nu s-a mai dezlipit de mine de atunci încolo.

Chiar și acum, pe când intrăm în biroul lui, mâna lui este strâns împletită cu a mea.

Dăm de Nate stând în spatele biroului, îngropat în hârtii, precum și de Ginger, cu părul ei roșu ca focul și îmbrăcată într-o rochie argintie minusculă, care mormăie ceva în barbă despre talentele organizatorice de rahat ale lui Cain și despre lipsa de scotch de calitate din bar.

— Cum? Încă mai ești patronul acestui local?

Nate îmi face cu ochiul, dându-mi de înțeles că, de fapt, nu este supărat fiindcă a preluat pe umerii lui toată povara clubului cât timp Cain a stat cu mine în New Orleans.

Cain o să îi predea lui Nate conducerea clubului în august, dar nimeni în afară de noi patru și de Storm nu știe încă. Cain avea de gând să îl închidă pur și simplu, nedorind să îl vândă și să îl vadă transformat într-un alt Sin City, dar Nate a intervenit, exprimându-și dorința de a continua afacerea.

Cain crede că nu e în toate mințile, dar a fost de acord cu condiția ca Nate să îl închidă în secunda în care se satură de el până peste cap.

— Te-ai întors!

Vânătoarea de scotch este abandonată în momentul în care Ginger ajunge dintr-un salt la mine și mă strânge în brațe.

Am reînnotat relația noastră de prietenie ca și cum nu ne-am fi despărțit deloc în ziua când m-am mutat în Miami. Singura diferență este că ea nu a vrut să știe absolut nimic despre locul unde am fost sau despre ce s-a întâmplat acolo.

Luându-mi mâna stângă într-a ei, ea exclamă:

— Oh, mulțumesc lui Dumnezeu. Am crezut că m-ai trădat și ai fugit.

Îmi dau ochii peste cap în vreme ce roșeața îmi urcă pe gât. Dacă ar fi după Cain, numele meu legal ar fi deja Penny Ford. Oricât de mult mi-ar place cum sună și oricât de sigură sunt că în viața mea nu va mai exista niciodată un alt bărbat în afara lui, nu vreau să grăbesc lucrurile.

Nu acum când sunt în sfârșit capabilă să mă bucur de ce mi se întâmplă.

— Nu uita unde va avea loc nunta ta, îmi reamintește Ginger, fluturându-și un deget amenințător prin fața ochilor lui Cain.

Ginger a cumpărat o casă veche și dărăpănată în Napa Valley pe care o renovează acum. A pus o mulțime de bani deoparte, dar nu suficienți pentru complicatul design al terasei duble pe toată lungimea casei, așa că Storm și Cain au devenit partenerii ei secreți de afaceri care o ajută să se pună pe picioare.

Cain s-a aventurat deja pe piața imobiliară, investind în mai multe proprietăți și așteptându-se să iasă în profit. Ultima lui achiziție? Un apartament superb cu două dormitoare la un preț

exorbitant, doar la câteva cvartale distanță de câmpusul meu. Nu voi duce o viață tipic studentească, dar, la drept vorbind, viața mea nu a fost deloc una obișnuită.

Și am senzația că împreună cu Cain, nici nu va fi vreodată.

Dar va fi diferită, în cel mai bun mod posibil.

— Și acum, afară cu voi! îi repede Cain, dar tonul lui nu este deloc mușcător.

Nate închide catastifele cu un bobârnac și ocolește biroul, dând mâna cu Cain în drum spre ieșire.

— Ginger, spune el, punând mâna lui uriașă pe ceafa ei, voi avea nevoie de un manager.

— Și eu voi avea nevoie să îmi dau foc în piața publică, o aud pe ea replicând în vreme ce iese pe hol.

O surprind cum îmi face cu ochiul peste umăr înainte ca ușa să fie închisă și încuiată de Cain.

— Și unde rămăsesem? îmi susură el la ureche, ținându-mi corpul de perete cu trupul lui.

Cât timp ne-am aflat în casa bunicilor, „activitățile” noastre nocturne au fost oarecum limitate. Cain mi-a promis deja că urma să recuperăm timpul pierdut. După cât de vărtos îl simt, așa cum stă lipit de mine, presupun că are de gând să înceapă chiar acum.

Nu am nimic împotriva. Îi voi da lui Cain orice dorește, pentru că el mi-a dat mie absolut *totul*.

Între noi nu mai sunt secrete. El știe toate secretele mele, până la ultimul, și știe și despre Sal Pal. Eu, la rândul meu, știu ce s-a întâmplat cu cei doi bărbați care i-au măcelărit familia.

Știu și cum l-a găsit cartelul pe Sam.

Și asta nu l-a făcut pe Cain să scadă în ochii mei. De fapt, dacă e posibil așa ceva, îl iubesc și mai mult. Suntem, pur și simplu, doi oameni buni, fiecare cu trecutul la fel de pătat, în căutarea unui viitor luminos.

Și cred că l-am găsit, unul în celălalt.